

Dziennik Urzędowy C 168 E

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 56

14 czerwca 2013

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

I Rezolucje, zalecenia i opinie

REZOLUCJE

Parlament Europejski

SESJA 2011–2012

Posiedzenia od 13 do 15 grudnia 2011 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 110 E z 17.4.2012.

TEKSTY PRZYJĘTE

Wtorek, 13 grudnia 2011 r.

2013/C 168 E/01

Barier w handlu i inwestycjach

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie barier w handlu i inwestycjach (2011/2115(INI))

1

Środa, 14 grudnia 2011 r.

2013/C 168 E/02

Przyszły protokół ustalający uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Porozumieniu o partnerstwie w sektorze rybołówstwa między Wspólnotą Europejską a Królestwem Maroka

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2011 r. w sprawie przyszłego protokołu ustalającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Porozumieniu o partnerstwie w sektorze rybołówstwa pomiędzy Wspólnotą Europejską a Królestwem Maroka (2011/2949(RSP))

8

2013/C 168 E/03

Wpływ kryzysu finansowego na sektor obrony

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2011 r. w sprawie wpływu kryzysu gospodarczego na sektor obrony w państwach członkowskich UE (2011/2177(INI))

9

2013/C 168 E/04

Szczyt UE-Rosja

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2011 r. w sprawie zbliżającego się szczytu UE-Rosja, który odbędzie się w dniu 15 grudnia 2011 r., oraz wyników wyborów do Dumy z dnia 4 grudnia 2011 r.

21

PL

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2013/C 168 E/05	Europejska polityka sąsiedztwa Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2011 r. w sprawie przeglądu europejskiej polityki sąsiedztwa (2011/2157(INI))	26
2013/C 168 E/06	Unijna polityka przeciwdziałania terroryzmowi: najważniejsze osiągnięcia i nadchodzące wyzwania Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2011 r. w sprawie unijnej polityki przeciwdziałania terroryzmowi: najważniejsze osiągnięcia i nadchodzące wyzwania (2010/2311(INI))	45
Czwartek, 15 grudnia 2011 r.		
2013/C 168 E/07	Kontrola budżetowa pomocy finansowej UE dla Afganistanu Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie kontroli budżetowej pomocy finansowej UE dla Afganistanu (2011/2014(INI))	55
2013/C 168 E/08	Sytuacja w Syrii Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie sytuacji w Syrii.....	65
2013/C 168 E/09	Projekt tabeli wyników do celów nadzorowania zakłóceń równowagi makroekonomicznej Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie planowanego wstępnego kształtu tabeli wskaźników do celów nadzorowania zakłóceń równowagi makroekonomicznej	70
2013/C 168 E/10	Jednolity europejski obszar transportu Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie planu utworzenia jednolitego europejskiego obszaru transportu – dążenie do osiągnięcia konkurencyjnego i zasobooszczędnego systemu transportu (2011/2096(INI))	72
2013/C 168 E/11	Warunki osadzenia w UE Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie warunków panujących w zakładach karnych w UE (2011/2897(RSP))	82
2013/C 168 E/12	Swobodny przepływ pracowników w obrębie Unii Europejskiej Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii Europejskiej	88
2013/C 168 E/13	Strategia UE dla Azji Środkowej Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie postępów w realizacji strategii UE wobec Azji Środkowej (2011/2008(INI))	91
2013/C 168 E/14	Bezpieczeństwo i higiena pracy Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie śródkresowej analizy europejskiej strategii na lata 2007-2012 na rzecz zdrowia i bezpieczeństwa w pracy (2011/2147(INI))	102
2013/C 168 E/15	Azerbejdżan, zwłaszcza przypadek Rafiqa Taġiego Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie Azerbejdżanu, zwłaszcza przypadku Rafiqa Taġiego	117
2013/C 168 E/16	Sytuacja kobiet w Afganistanie i Pakistanie Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie sytuacji kobiet w Afganistanie i Pakistanie.....	119
2013/C 168 E/17	Tunezja: przypadek Zakariego Bouguiry Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie Tunezji: przypadek Zacharii Bouguiry	126
2013/C 168 E/18	Poparcie dla Międzynarodowego Dnia Dziewcząt Oświadczenie pisemne Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2011 r. na rzecz poparcia Międzynarodowego Dnia Dziewcząt	129

Wtorek, 13 grudnia 2011 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

Barier w handlu i inwestycjach

P7_TA(2011)0565

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie barier w handlu i inwestycjach (2011/2115(INI))

(2013/C 168 E/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Porozumienie w sprawie barier technicznych w handlu (porozumienie TBT) przyjęte w 1994 r. w ramach negocjacji Rundy Urugwajskiej WTO ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 3286/94 z dnia 22 grudnia 1994 r. ustanawiające procedury wspólnotowe w zakresie wspólnej polityki handlowej w celu zapewnienia wykonania praw Wspólnoty zgodnie z zasadami handlu międzynarodowego, w szczególności tymi ustanowionymi pod auspicjami Światowej Organizacji Handlu ⁽²⁾, (rozporządzenie w sprawie barier w handlu),
- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje, zwłaszcza rezolucję z dnia 13 października 2005 r. w sprawie perspektyw stosunków handlowych pomiędzy UE i Chinami ⁽³⁾, rezolucję z dnia 1 czerwca 2006 r. w sprawie transatlantycznych stosunków gospodarczych między UE i Stanami Zjednoczonymi ⁽⁴⁾, rezolucję z dnia 28 września 2006 r. w sprawie stosunków gospodarczych i handlowych Unii Europejskiej z Indiami ⁽⁵⁾, rezolucję z dnia 12 października 2006 r. w sprawie stosunków gospodarczych i handlowych między UE a Mercosurem w perspektywie zawarcia międzyregionalnego układu o stowarzyszeniu ⁽⁶⁾, rezolucję z dnia 22 maja 2007 r. w sprawie Europy w czasach globalizacji – zewnętrznych aspektów konkurencji ⁽⁷⁾, rezolucję z dnia 19 czerwca 2007 r. w sprawie stosunków gospodarczych i handlowych UE z Rosją ⁽⁸⁾, rezolucję z dnia 19 lutego 2008 r. w sprawie strategii UE na rzecz łatwiejszego dostępu do rynku dla europejskich eksporterów ⁽⁹⁾, rezolucję z dnia 24 kwietnia 2008 r. „Ku zreformowanej Światowej Organizacji Handlu” ⁽¹⁰⁾, rezolucję z dnia 5 lutego 2009 r. w sprawie stosunków handlowych i gospodarczych z Chinami ⁽¹¹⁾, rezolucję z dnia 26 marca 2009 r. w sprawie umowy o wolnym handlu między UE a Indiami ⁽¹²⁾, rezolucję z dnia 21 października 2010 r. w sprawie stosunków handlowych Unii Europejskiej z Ameryką Łacińską ⁽¹³⁾, rezolucję z dnia 17 lutego 2011 r.

⁽¹⁾ http://www.wto.org/english/docs_e/legal_e/17-tbt.pdf

⁽²⁾ Dz.U. L 349 z 31.12.1994, s. 71.

⁽³⁾ Dz.U. C 233 E z 28.9.2006, s. 103.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 298 E z 8.12.2006, s. 235.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 306 E z 15.12.2006, s. 400.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 308 E z 16.12.2006, s. 182.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 102 E z 24.4.2008, s. 128.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 146 E z 12.6.2008, s. 95.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 184 E z 6.8.2009, s. 16.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 259 E z 29.10.2009, s. 77.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 67 E z 18.3.2010, s. 132.

⁽¹²⁾ Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 166.

⁽¹³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0387.

Wtorek, 13 grudnia 2011 r.

w sprawie umowy o wolnym handlu między UE a Republiką Korei ⁽¹⁾, rezolucję z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie przyszłej europejskiej polityki inwestycji międzynarodowych ⁽²⁾, rezolucję ustawodawczą z dnia 10 maja 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego przepisy przejściowe w zakresie dwustronnych umów inwestycyjnych między państwami członkowskimi a państwami trzecimi ⁽³⁾, rezolucję z dnia 11 maja 2011 r. w sprawie stanu negocjacji nad umową o wolnym handlu UE-Indie ⁽⁴⁾, rezolucję z dnia 11 maja 2011 r. w sprawie stosunków handlowych UE-Japonia ⁽⁵⁾, rezolucję z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie stosunków handlowych UE-Kanada ⁽⁶⁾, rezolucję z dnia 13 września 2011 r. w sprawie skutecznej strategii europejskiej w zakresie surowców ⁽⁷⁾, rezolucję z dnia 27 września 2011 r. w sprawie nowej polityki handlowej dla Europy w ramach strategii „Europa 2020” ⁽⁸⁾ oraz rezolucję z dnia 25 października 2011 r. w sprawie modernizacji polityki zamówień publicznych ⁽⁹⁾,

- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów zatytułowany „Globalny wymiar Europy – konkurowanie na światowym rynku – wkład w strategię wzrostu gospodarczego i zatrudnienia UE” (COM(2006)0567),
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów zatytułowany „Handel, wzrost i polityka światowa – polityka handlowa jako kluczowy element strategii Europa 2020” (COM(2010)0612),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji dla Rady Europejskiej zatytułowane „Sprawozdanie w sprawie barier w handlu i inwestycjach – 2011 r. Włączenie naszych strategicznych partnerów gospodarczych w działania na rzecz poprawy dostępu do rynku: priorytetowe działania w celu zniesienia barier w handlu” (COM(2011)0114),
- uwzględniając sprawozdanie Copenhagen Economics zatytułowane „Assessment of barriers to trade and investment between the EU and Japan” (Ocena barier w handlu i inwestycjach między UE a Japonią) opublikowane w dniu 30 listopada 2009 r.,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Handlu Międzynarodowego oraz opinię Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A7-0365/2011),
- A. mając na uwadze, że oparty na zasadach, wielostronny system handlu, który został ustanowiony pod egidą Światowej Organizacji Handlu (WTO), stanowi najodpowiedniejsze ramy do regulowania i wspierania otwartego i sprawiedliwego handlu, a także do zapewnienia rozwoju zasad dotyczących otwartego i sprawiedliwego handlu światowego; mając na uwadze, że nadal konieczne jest zreformowanie WTO, aby stała się organizacją bardziej demokratyczną i efektywną, o jasno zdefiniowanych relacjach z innymi kluczowymi organizacjami międzynarodowymi;
- B. mając na uwadze, że priorytetem dla UE nadal powinno być sfinalizowanie dauhańskiej agendy rozwoju w sposób optymalny, tak aby wspomóc włączenie krajów rozwijających się, a szczególnie krajów najsłabiej rozwiniętych, do międzynarodowego systemu handlu i przyczynić się do ustanowienia i wzmocnienia bardziej sprawiedliwych i równych zasad wielostronnego systemu handlu wśród wszystkich członków;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0063

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0141

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0206

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0224

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0225

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0257

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0364

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0412

⁽⁹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0454

Wtorek, 13 grudnia 2011 r.

- C. mając na uwadze, że opracowania WTO „International Trade Statistics” [Statystyka handlu międzynarodowego] za okres 2000-2009 wskazują na znaczący wzrost wymiany handlowej w przypadku tych regionów, które otworzyły swoje rynki poprzez zniesienie lub znaczne ograniczenie barier w handlu ⁽¹⁾; lecz mając jednocześnie na uwadze, iż wspólne sprawozdanie MOP-WTO wskazuje, że w trakcie kryzysu finansowego w niektórych państwach – zarówno uprzemysłowionych, jak i rozwijających się – które były bardziej otwarte na handel, wystąpiły większe wstrząsy w handlu zagranicznym, oraz że w tych państwach wstrząsy te spowodowały znaczącą utratę miejsc pracy ⁽²⁾;
- D. mając na uwadze, że w sprawozdaniu Komisji z 2011 r. w sprawie barier w handlu i inwestycjach podaje się przykłady tego, jak dostęp UE do rynków różnych krajów na świecie, w tym krajów uprzemysłowionych, największych wschodzących gospodarek i członków WTO, utrudniają rozmaite bariery pozataryfowe, nie zaś cła, od których w znacznym stopniu odstępuje się w miarę postępu globalizacji;
- E. mając na uwadze, że procedury zamówień publicznych w strategicznych krajach partnerskich UE są na ogół zamknięte dla uczestników z zagranicy oraz że procedury te wciąż pozostają właściwie nieobjęte zobowiązaniami międzynarodowymi, natomiast UE jest pod tym względem znacznie bardziej otwarta niż inne państwa;
- F. mając na uwadze, że unijni producenci od dłuższego czasu mają trudności z rejestracją i ochroną oznaczeń geograficznych w USA; mając na uwadze, że niektóre nazwy europejskich win traktuje się w USA jako „pseudonazwy” (np. „szampan”) pomimo możliwości zaszkodzenia reputacji unijnych oznaczeń geograficznych, o których mowa, i zmniejszenia ich udziału w rynku;
- G. mając na uwadze, że producentom europejskim nie jest łatwo wejść na rynek japoński, szczególnie w sektorze motoryzacyjnym, lotniczym i aeronautyki, a przede wszystkim w dziedzinie zamówień publicznych; mając na uwadze, że w przypadku rynku motoryzacyjnego trudności te wynikają głównie z powolnego przyjmowania przez Japonię odnośnych norm międzynarodowych (Japonia wbrew oczekiwaniom przyjęła zaledwie 40 spośród 126 regulaminów EKG ONZ w ramach porozumienia z 1958 r.); przyznaje jednak, że wśród nich jest 30 z 47 regulaminów dotyczących samochodów osobowych (M1), czyli tego sektora rynku japońskiego, który ma największe znaczenie dla europejskich producentów samochodów, oraz że powolność w ich przyjmowaniu przez Japonię ogranicza korzyści wynikające z postanowień o wzajemnym uznawaniu zawartych w porozumieniu EKG ONZ z 1958 r.; mając na uwadze, że od momentu zainicjowania w 1994 r. dialogu UE-Japonia w sprawie reformy regulacyjnej nie umożliwił on dokonania żadnego znaczącego postępu w dziedzinie harmonizacji czy wzajemnego uznawania regulacji, co wskazuje, szczególnie w obecnej sytuacji gospodarczej, na znaczenie podejmowania kwestii niepotrzebnych barier pozataryfowych oraz ich zniesienia, ewentualnie poprzez otwarcie negocjacji z Japonią w sprawie umowy o integracji gospodarczej/umowy o wolnym handlu, pod warunkiem że analiza zakresu wykaże, iż spełnione są odpowiednie warunki, takie jak, lecz nie ograniczone do tych wspomnianych wcześniej, kwestie 17 zagadnień sektora M1, i mając na uwadze, że japoński cykl testów służących do pomiaru emisji i efektywności paliwowej w przypadku pojazdów lekkich opracowany jest tak, że europejskie pojazdy lekkie mają mniejszą szansę na zakwalifikowanie się do japońskich zachęt podatkowych opartych na wynikach efektywności środowiskowej;
- H. mając na uwadze, że wzrost rosyjskich cł wywozowych na miedź z 0 % do 10 % i nikiel z 5 % do 10 % od grudnia 2010 r., jak również wysokie cło wywozowe na drewno, wymusiły ograniczenia wywozu podstawowych surowców dla europejskiego przemysłu, głównie stalowego ⁽³⁾ i leśnego;
- I. mając na uwadze, że Inicjatywa Przejrzystości w Branżach Wydobywczych (EITI) powinna być skutecznym narzędziem w zakresie zapewniania przejrzystości i zwalczania spekulacji na rynkach surowców;

⁽¹⁾ Zob. http://www.wto.org/english/res_e/statis_e/statis_e.htm.

⁽²⁾ Wspólne sprawozdanie WTO-MOP, Globalizacja a nieformalne zatrudnienie w krajach rozwijających się, 2009 r.

⁽³⁾ Zob. decyzja przyjęta przez rosyjską rządową Komisję ds. Środków Ochrony Handlu Zagranicznego zgodnie z rosyjskimi dekretemi rządowymi nr 892 i 893 z dnia 12 listopada 2010 r.

Wtorek, 13 grudnia 2011 r.

- J. mając na uwadze, że od kilku lat bariery pozataryfowe w Chinach stają się coraz liczniejsze i mogą ograniczać rozwój przedsiębiorstw, szczególnie MSP obecnych na terytorium Chin;
- K. mając na uwadze, że przez ponad rok prawie niemożliwa była rejestracja europejskich artykułów kosmetycznych w Chinach, zwłaszcza tych zawierających nowe składniki, ponieważ w kraju tym brakowało zarówno ich właściwej definicji prawnej, jak i jasnych wytycznych co do samej procedury⁽¹⁾;
- L. mając na uwadze, że od końca 2010 r. istnieją wątpliwości co do zaleceń Indyjskiego Urzędu Regulacji Telekomunikacji (TRAI) dotyczących polityki produkcji sprzętu telekomunikacyjnego, zgodnie z którą uprzywilejowany dostęp do rynku przysługiwałby artykułom/ urządzeniom telekomunikacyjnym produkcji krajowej, głównie ze względu na dotacje oraz konkretne środki związane z podatkami i zamówieniami rządowymi⁽²⁾;
- M. mając na uwadze, że Brazylia i Argentyna regularnie przyjmują środki taryfowe i pozataryfowe niekorzystne dla przedsiębiorstw europejskich, choć oba te państwa uczestniczą w negocjacjach umowy o wolnym handlu z Unią Europejską jako członkowie Mercosuru; mając ponadto na uwadze, że unijne przedsiębiorstwa wchodzące na brazylijski rynek zgłaszają braki w ochronie i egzekwowaniu praw własności intelektualnej (PWI) oraz znaczne opóźnienia w rejestracji zgłoszeń patentów i znaków towarowych dotyczące rozmaitych towarów, w tym dodatkowe dyskryminujące wymogi dla artykułów farmaceutycznych; mając na uwadze, że opóźnienie w ratyfikacji protokołu madryckiego przez Brazylię i nieratyfikowanie traktatów dotyczących Internetu Światowej Organizacji Własności Intelektualnej (WIPO) wpływają na skuteczność ochrony PWI w tym kraju; oraz mając na uwadze, że sankcje nie są dostatecznie odstraszające, by przeciwdziałać naruszaniu własności intelektualnej;
- N. mając na uwadze, że unijni eksporterzy zmagają się z różnego rodzaju ograniczeniami na innych rynkach, obejmującymi np. w Wietnamie ograniczoną liczbę punktów wprowadzenia oraz wymóg dodatkowej dokumentacji w przypadku przywozu win i wyrobów alkoholowych, kosmetyków i telefonów komórkowych⁽³⁾, a na Ukrainie – uciążliwą procedurę ustalania wartości celnej, arbitralne przeklasyfikowywanie towarów oraz wzrost należnej stawki VAT za artykuły rolno-spożywcze, wina i wyroby alkoholowe, odzież i maszyny;
- O. mając na uwadze, że obszar czystych technologii i technologii odnawialnych źródeł energii w coraz większym stopniu podlega barierom pozataryfowym, takim jak wymagania dotyczące czynnika lokalnego, dyskryminacja w ramach zamówień publicznych, faworyzowanie krajowych przedsiębiorstw państwowych, ograniczenia w przemieszczaniu się pracowników, którzy nie są obywatelami danego kraju, wymogi dotyczące miejscowych źródeł zaopatrzenia oraz własności itp. w państwach takich jak Chiny, Indie, Ukraina, Brazylia i Nigeria;
- P. mając na uwadze, że w razie konieczności UE powinna czynnie chronić swoje przedsiębiorstwa przed naruszaniem uzgodnionych postanowień, norm WTO i zasad przez swoich partnerów handlowych przy użyciu wszelkich dostępnych środków, w tym wielostronnych i dwustronnych mechanizmów rozstrzygania sporów oraz zgodnych z zasadami WTO instrumentów ochrony handlu;
- Q. mając na uwadze, że prawodawstwo Unii Europejskiej umożliwia przedsiębiorstwom europejskim i zagranicznym składanie w niedyskryminujący sposób ofert w ramach zamówień publicznych oraz że partnerzy Unii powinni uczynić wszystko, aby wzajemnie umożliwić przedsiębiorstwom europejskim składanie ofert w ramach zamówień publicznych w państwach trzecich na zasadach uczciwej i równej konkurencji;

⁽¹⁾ Od czasu wejścia w życie w kwietniu 2010 r. uchwały nr 856 z grudnia 2009 r. wydanej przez chiński Państwowy Urząd Żywności i Leków (SFDA) obowiązuje wymóg rejestracji artykułów kosmetycznych. Wynikające z tego problemy dla unijnych przedsiębiorstw podniesiono w kontekście dialogu w kwestiach regulacyjnych dotyczących artykułów kosmetycznych pomiędzy DG ds. Zdrowia i Konsumentów a Państwowym Urzędem Żywności i Leków.

⁽²⁾ Zalecenia Indyjskiego Urzędu Regulacji Telekomunikacji dotyczące polityki produkcji sprzętu telekomunikacyjnego z dnia 12 kwietnia 2011 r. (<http://www.trai.gov.in/WriteReadData/trai/upload/Recommendations/133/Recommendation%20telecom.pdf>).

⁽³⁾ Zawiadomienie nr 197 wydane przez Wietnam w dniu 6 maja 2011 r. nakładające oba takie ograniczenia na przywóz win i wyrobów alkoholowych, kosmetyków i telefonów komórkowych, obowiązujące od dnia 1 czerwca 2011 r.

Wtorek, 13 grudnia 2011 r.

1. jest zdania, że zniesienie lub ograniczenie nieuzasadnionych barier pozataryfowych i innych przeszkód prawnych stosowanych przez kluczowe dla UE kraje partnerskie za pomocą dialogu w kwestiach regulacyjnych powinno być jednym z najważniejszych priorytetów regulacyjnych nowej polityki handlowej UE w ramach strategii Europa 2020; uważa za nieuzasadnione wszelkie bariery wynikające z niespójnego wdrożenia dwustronnych i wielostronnych zasad handlowych; podkreśla jednak, że w ramach dialogu w kwestiach regulacyjnych należy respektować prawo wszystkich państw w zakresie umacniania praw człowieka, przepisów środowiskowych i socjalnych, a także poprawy zdrowia publicznego;
2. wzywa Komisję do systematycznego poświęcania uwagi zróżnicowanej, złożonej technicznie i politycznie drażliwej problematyce barier pozataryfowych w ramach całościowej strategii, w tym pogłębionego dialogu w kwestiach regulacyjnych, w odniesieniu do wszystkich partnerów handlowych UE, a zwłaszcza tych o strategicznym znaczeniu; uważa w szczególności, że komitety dokonujące przeglądu procesu wdrażania dwustronnych umów o wolnym handlu, właściwe komitety WTO oraz agencje normalizacyjne ONZ to właściwe fora do dyskusji na temat tych kwestii regulacyjnych;
3. wzywa Komisję do wprowadzenia wyraźnego rozróżnienia między nieuzasadnionymi barierami pozataryfowymi powodującymi zakłócenia konkurencji, a tymi, które są zgodne ze słusznymi celami polityki publicznej, szczególnie w dziedzinie zdrowia publicznego czy ochrony środowiska; podkreśla na przykład, że ustawodawstwa europejskiego w sprawie GMO oraz przepisów sanitarnych i fitosanitarnych w dziedzinie rolnictwa nie można uznać za nieuzasadnione bariery pozataryfowe, a wręcz należy ich bronić na międzynarodowej arenie handlowej;
4. podkreśla, że w ramach zorganizowanego dialogu w kwestiach regulacyjnych, przewidzianego w dwustronnych umowach o wolnym handlu, przy przyjmowaniu norm zarówno przez UE, jak i przez jej partnerów handlowych należy w pełni respektować demokratyczny proces;
5. podkreśla, że zajęcie się problematyką barier pozataryfowych to zadanie międzywydziałowe angażujące różne dyrekcje generalne Komisji i powinno zajmować priorytetowe miejsce wśród planowanych działań Komisji w zakresie regulacyjnej współpracy zewnętrznej, w szczególności poprzez ujednolicenie norm technicznych w oparciu o standardy międzynarodowe;
6. zwraca się do Komisji o systematyczne korzystanie z odpowiednich dróg współpracy z partnerami o podobnych poglądach, tak aby podjąć kwestię barier pozataryfowych i innych przeszkód prawnych w państwach trzecich w celu wypracowania wspólnych strategii na rzecz usunięcia tych barier;
7. jest zdania, że wymóg wzajemności dotyczący dostępu do rynków państw uprzemysłowionych oraz krajów o gospodarkach wschodzących powinien stanowić integralną część strategii handlowej Unii Europejskiej, podobnie jak zniesienie czy zmniejszenie barier pozataryfowych;
8. wzywa Komisję do zwracania uwagi na powszechnie występujące i powtarzające się kwestie, o których mowa, we wszelkich wielostronnych i dwustronnych porozumieniach handlowych, zwłaszcza w umowach o wolnym handlu, oraz czuwania nad tym, aby problematyce barier pozataryfowych poświęcano na wszelkich właściwych forach regulacyjnych co najmniej tyle samo uwagi co obecnie kwestii zniesienia cel, szczególnie w ramach negocjacji handlowych z krajami uprzemysłowionymi i wschodzącymi gospodarkami; podkreśla, że w dziedzinie współpracy z krajami rozwijającymi się, a szczególnie krajami najsłabiej rozwiniętymi i małymi rozwijającymi się państwami wyspiarskimi, priorytet należy nadać pomocy na rzecz handlu oraz pomocy technicznej i finansowej dla tych państw, tak aby wspomóc je w ulepszaniu otoczenia regulacyjnego, uwzględniając przy tym ich konkretne potrzeby w obszarze rozwoju rynku wewnętrznego i ochrony wschodzących gałęzi przemysłu, a także często wrażliwych struktur rolnych;
9. uważa, że przy okazji oceny porozumień handlowych mających zapewnić europejskim eksporterom i inwestorom, zwłaszcza MŚP, dostęp do rynków państw trzecich Parlament Europejski powinien zwracać w przyszłości większą uwagę na to, w jaki sposób została rozwiązana kwestia barier pozataryfowych, a zwłaszcza nieuzasadnionych barier pozataryfowych, uwzględniając przy tym konieczność szczególnego i zróżnicowanego podejścia w stosunku do krajów rozwijających się zgodnie z odnośnymi zasadami WTO;

Wtorek, 13 grudnia 2011 r.

10. zachęca Komisję do dalszych wysiłków mających na celu utrzymanie – w charakterze narzędzia służącego do oceny sytuacji w państwach trzecich – aktualnego wykazu kluczowych barier, wobec jakich stają unijni eksporterzy i inwestorzy na istotnych rynkach w państwach trzecich, w szczególności w krajach partnerskich, które podpisały umowy o wolnym handlu, i obejmującego liczbę i charakter problemów zgłaszanych przez państwa członkowskie i przedsiębiorstwa;

11. przypomina Komisji, że europejska polityka w dziedzinie praw własności intelektualnej prowadzona wobec krajów rozwijających się powinna pozostać w ramach, jakie wytyczają zobowiązania zawarte w porozumieniu TRIPS, i musi być w pełni zgodna z deklaracją dauhańską w sprawie porozumienia TRIPS i zdrowia publicznego z 2001 r., w szczególności w obszarze leków generycznych i zdrowia publicznego, tak aby dać krajom rozwijającym się możliwość opracowania strategii politycznych na rzecz kwestii związanych z interesem publicznym;

12. jest zdania, że Komisja w konsultacji z innymi organizacjami międzynarodowymi powinna zbadać, czy występuje korelacja pomiędzy pewnymi barierami pozataryfowymi w UE i państwach trzecich a aktualnym tworzeniem lub utratą miejsc pracy w UE, choć w chwili obecnej nie można wykazać bezpośredniego związku pomiędzy niektórymi barierami pozataryfowymi i innymi przeszkodami prawnymi utrudniającymi unijnym przedsiębiorstwom dostęp do rynków zagranicznych a aktualną utratą miejsc pracy w państwach członkowskich UE;

13. zauważa, że Komisja powinna zbadać możliwość opracowania i wprowadzenia mechanizmu wczesnego ostrzegania do wykrywania nieuzasadnionych barier pozataryfowych oraz udoskonalić istniejące narzędzia analityczne do ich oceny jakościowej, a także stworzyć bardziej klarowną definicję nieuzasadnionych barier pozataryfowych; proponuje, by mechanizm ten opierał się na delegaturach Unii Europejskiej w państwach trzecich współpracujących z podmiotami ustanowionymi już przez państwa członkowskie;

14. apeluje do Komisji o doprowadzenie do ściślejszej międzynarodowej współpracy regulacyjnej, w tym na forach wielostronnych, i większej zbieżności wymogów prawnych w oparciu o normy międzynarodowe oraz podejmowanie w miarę możliwości dialogu w kwestiach regulacyjnych w celu zaradzenia istniejącym lub potencjalnym, przyszłym barierom w handlu, aby ograniczyć spory i związane z nimi koszty handlowe;

15. apeluje do Komisji o propagowanie wśród stron Porozumienia w sprawie zamówień publicznych zasad udzielania zamówień publicznych w oparciu o normy międzynarodowe w kształcie wynikającym z Porozumienia w sprawie zamówień publicznych oraz o skorzystanie z podjętego już dialogu w kwestiach regulacyjnych lub jego rozszerzenie w celu zacieśnienia współpracy przy tworzeniu ram prawnych i restrukturyzacji, a w odpowiednich przypadkach zaprzestania istniejących bezpośrednich i pośrednich praktyk dyskryminacyjnych w ramach stosunków UE z uprzemysłowionymi krajami partnerskimi;

16. uważa, że jednym z kluczy do ograniczenia barier pozataryfowych w handlu i inwestycjach jest reforma Porozumienia w sprawie zamówień publicznych WTO przy należyтым uwzględnieniu wielofunkcyjności strategii przetargowych; wzywa główne gospodarki wschodzące do uczestnictwa w tym procesie oraz do bezzwłocznego podpisania i ratyfikowania przyszłego porozumienia;

17. wzywa Komisję do utrzymania pozytywnego i zdecydowanego stanowiska podczas negocjacji z Chinami w sprawie podpisania GPA w celu zapewnienia równego opartego na zasadzie wzajemności otwarcia procedur przetargowych, a także równego traktowania i przewidywalnych warunków dla europejskich przedsiębiorstw;

18. zachęca do zbadania, w jaki sposób można zagwarantować prawnie, by przedsiębiorstwa państwowe z państw trzecich, które nie podpisały z UE ani GPA, ani dwustronnych wzajemnych umów o otwarciu rynków, nie mogły otrzymywać w UE zamówień publicznych na wykonywanie projektów wspieranych z unijnych dotacji względnie do zbadania, w jaki sposób UE może w takich przypadkach zażądać zwrotu dotacji;

Wtorek, 13 grudnia 2011 r.

19. przypomina o znaczeniu zagranicznych inwestycji bezpośrednich dla gospodarki europejskiej oraz o konieczności stworzenia stabilnego i atrakcyjnego środowiska dla inwestorów europejskich za granicą, a także wspierania otwartego środowiska inwestycyjnego na terytorium Europy; jest jednak zdania, że w interesie obu stron wskazane byłoby rozważenie na szczeblu europejskim możliwości dokonania oceny wpływu tych inwestycji na rynek wewnętrzny, aby zapobiec ich ewentualnym szkodliwym skutkom dla europejskiej innowacji i wiedzy specjalistycznej w niektórych sektorach strategicznych.

20. zachęca unijnych przedsiębiorców i eksporterów do wykorzystywania istniejących procedur – w tym procedury wnoszenia skarg w trybie rozporządzenia o barierach w handlu czy ewidencji skarg w bazie danych o dostępie do rynków – do zgłaszania poważnych szkód wynikających z wszelkiego rodzaju barier w handlu Komisji, która powinna ocenić je i zastosować wszelkie niezbędne środki w celu zaradzenia nieuzasadnionym barierom pozataryfowym;

21. uważa, że w kwestii surowców Komisja powinna realizować zrównoważoną, wszechstronną i przekrojową strategię, uznając przy tym, że ograniczenia wywozu i podatki wywozowe można postrzegać jako istotne dla wspierania celów rozwoju, ochrony środowiska czy zrównoważonej eksploatacji zasobów naturalnych krajów najsłabiej rozwiniętych i małych rozwijających się państw wyspiarskich oraz innych krajów rozwijających się, wyłączając Brazylię, Rosję, Indie i Chiny; zauważa, że większość członków WTO stosujących podatki wywozowe to kraje rozwijające się i kraje najsłabiej rozwinięte; wzywa UE, by powstrzymała się od prób zakazania najsłabiej rozwiniętym krajom i małym rozwijającym się państwom wyspiarskim oraz innym krajom rozwijającym się, wyłączając Brazylię, Rosję, Indie i Chiny, stosowania podatków wywozowych w ramach WTO oraz w dwustronnych umowach handlowych i umowach o partnerstwie gospodarczym, dopóki nie osiągną one zaawansowanego poziomu rozwoju, ponieważ ograniczyłoby to przestrzeń polityczną umożliwiającą wykorzystanie tego narzędzia na rzecz wartości dodanej, dywersyfikacji, ochrony nowych gałęzi przemysłu, bezpieczeństwa żywności oraz w odniesieniu do problemu dochodów i środowiska;

22. podsumowując, stwierdza, że docenienie w pełni korzyści z liberalizacji handlu w tych krajach, które otwierają swoje rynki oraz znoszą cła i bariery pozataryfowe, wymaga od partnerów handlowych wspólnego uzgodnienia okresów przejściowych w celu stopniowego przyznawania dostępu do rynków, w tym możliwości inwestowania, w niektórych istotnych branżach lub całkowitego ich wykluczenia w wyjątkowych przypadkach;

23. zgodnie z zasadami handlu między UE a USA w sektorze usług w zakresie technologii informacyjno-komunikacyjnych (TIK) (ustalenia podpisano ze Stanami Zjednoczonymi na mocy TWE) nalega, by Komisja dokonała pełnego przeglądu i zajęła się kwestiami stosowania dyskryminacyjnych lub dysproporcjonalnych regulacji, zobowiązań i innych metod ustawodawczych stosowanych przeciwko sieciom i usługom TIK w celu ograniczenia swobodnego przepływu informacji, dostępu do rynku usług, a także pogłębienia przepaści cyfrowej;

24. uważa, że należy nadać odpowiedni priorytet barierom dla handlu i inwestycji, które wpływają na europejskie sektory usług, w tym na sektory TIK i telekomunikacji, usług branżowych i biznesowych, finansowych, budowlanych, detalicznych i dystrybucyjnych; rzeczony środki pozataryfowe, w tym przepisy krajowe, ograniczenia własności i różne środki kryzysowe (w tym dyskryminujące przepisy w zakresie zamówień publicznych) mają szczególne znaczenie, jeżeli weźmie się pod uwagę wyższą wartość dodaną handlu usługami i pozycję UE jako największego eksportera usług;

25. jest zdania, że należy stworzyć mechanizm mediacji w ramach WTO, tak aby ułatwić usuwanie barier pozataryfowych w konstruktywny, skuteczny, szybki i niekonfrontacyjny sposób, wzorowanego na systemie SOLVIT, zgodnie z wcześniejszymi podobnymi sugestiami zarówno ze strony UE, jak i Indii;

26. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Środa, 14 grudnia 2011 r.

Przyszły protokół ustalający uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Porozumieniu o partnerstwie w sektorze rybołówstwa między Wspólnotą Europejską a Królestwem Maroka

P7_TA(2011)0573

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2011 r. w sprawie przyszłego protokołu ustalającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Porozumieniu o partnerstwie w sektorze rybołówstwa pomiędzy Wspólnotą Europejską a Królestwem Maroka (2011/2949(RSP))

(2013/C 168 E/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Porozumienie o partnerstwie w sektorze rybołówstwa pomiędzy Wspólnotą Europejską a Królestwem Maroka (rozporządzenie Rady (WE) nr 764/2006 z dnia 22 maja 2006 r.⁽¹⁾),
- uwzględniając projekt protokołu zawartego pomiędzy Unią Europejską a Królestwem Maroka ustalającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Porozumieniu o partnerstwie w sektorze rybołówstwa pomiędzy Wspólnotą Europejską a Królestwem Maroka (11225/2011),
- uwzględniając procedurę zgody na mocy art. 43 ust. 2 oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0201/2011),
- uwzględniając opinie Komisji Rozwoju i Komisji Budżetowej załączone do zalecenia Komisji Rybołówstwa (A7-0394/2011),
- uwzględniając uzasadnienie stanowiące część zalecenia Komisji Rybołówstwa (A7-0394/2011), w którym wskazano braki w obecnym, obowiązującym przez rok protokole,
- uwzględniając art. 115 ust. 5 oraz art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że zgodnie ze zleconym przez Komisję sprawozdaniem z zewnętrznej oceny ex post obecny protokół wykazuje wyraźnie niezadowalający stosunek kosztów do korzyści ze względu na niski wskaźnik wykorzystania wynegocjowanych uprawnień do połowów, przełowienie oraz pozostawienie nierozwiązanych problemów ekologicznych i społecznych,
- B. mając na uwadze, że wszelkie przyszłe protokoły, jakie będzie negocjować Komisja, muszą odnosić się do poważnych problemów związanych z poprzednio i obecnie obowiązującymi protokołami,
- C. mając na uwadze, że porozumienia o partnerstwie w sektorze rybołówstwa powinny służyć realizacji celów gospodarczych i społecznych na podstawie ścisłej współpracy naukowej i technicznej w celu zapewnienia zrównoważonej eksploatacji zasobów rybnych,
- 1. wzywa Komisję do przyspieszenia negocjacji w sprawie nowego protokołu, aby wykluczyć sytuację, w której protokół trzeba będzie stosować tymczasowo w oczekiwaniu na zgodę Parlamentu;
- 2. wzywa Komisję do zagwarantowania, że każdy przyszły protokół będzie zrównoważony pod względem gospodarczym, ekologicznym i społecznym oraz korzystny dla obu stron;
- 3. wzywa Komisję, by zagwarantowała przestrzeganie we wszystkich przyszłych protokołach zasady, zgodnie z którą statki UE mogą mieć dostęp wyłącznie do nadwyżek zasobów; zaznacza w szczególności, że konieczna jest rygorystyczna ocena wszystkich zasobów;

⁽¹⁾ Dz.U. L 141 z 29.5.2006, s. 1.

Środa, 14 grudnia 2011 r.

4. wzywa Komisję do zagwarantowania, że w przyszłym protokole uprawnienia do połowów zostaną dostosowane na podstawie doradztwa naukowego i ocen zasobów oraz z uwzględnieniem potrzeb sektora rybołówstwa; podkreśla ponadto, że decyzje dotyczące środków technicznych i uprawnień do połowów muszą być podejmowane na podstawie doradztwa naukowego, w konsultacji z rybakami;
5. wzywa Komisję do zadbania, aby wszelkie przyszłe protokoły przyczyniały się do rozwoju marokańskiego systemu zarządzania rybołówstwem, w tym w sprawach takich jak kontrola i nadzór, badania naukowe, rozwój lokalnej floty, szkolenia itd.;
6. wzywa Komisję do zagwarantowania skuteczniejszego wykorzystania wsparcia sektorowego oraz podkreśla, że monitoring musi być bardziej efektywny; uważa, że porozumienie o partnerstwie w sektorze rybołówstwa musi zawierać skuteczne mechanizmy nadzoru, zapewniające właściwe wykorzystanie środków przeznaczonych na rozwój, a w szczególności na poprawę infrastruktury w sektorze rybołówstwa;
7. wzywa Komisję do podjęcia wszelkich działań koniecznych do uzyskania niezbędnych danych dotyczących wdrażania protokołu i tym samym do zapewnienia większej przejrzystości procedury ustawodawczej;
8. wzywa Komisję do włączenia do porozumienia o partnerstwie w sektorze rybołówstwa klauzuli dotyczącej przestrzegania praw człowieka, przywołaną w rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie praw człowieka oraz norm społecznych i środowiskowych w międzynarodowych umowach handlowych ⁽¹⁾;
9. wzywa Komisję do zagwarantowania pełnej zgodności przyszłego protokołu z prawem międzynarodowym i zadbania o to, aby był on korzystny dla wszystkich lokalnych grup ludności, których dotyczy;
10. wzywa Komisję do przedłożenia Parlamentowi szczegółowego pisemnego sprawozdania przedstawiającego, w jakim stopniu postulaty Parlamentu zostały uwzględnione w przyszłym protokole;
11. ponadto wzywa Komisję do respektowania ramowej umowy międzyinstytucjonalnej oraz roli Parlamentu, zgodnie z postanowieniami Traktatu z Lizbony;
12. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji, państwom członkowskim i rządowi Maroka.

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0434.

Wpływ kryzysu finansowego na sektor obrony

P7_TA(2011)0574

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2011 r. w sprawie wpływu kryzysu gospodarczego na sektor obrony w państwach członkowskich UE (2011/2177(INI))

(2013/C 168 E/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając tytuł V Traktatu o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 21, 42, 45 i 46 oraz Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej z załączony do niego protokół nr 10,
- uwzględniając europejską strategię bezpieczeństwa (ESB) pt. „Bezpieczna Europa w lepszym świecie” przyjętą przez Radę Europejską w dniu 12 grudnia 2003 r. oraz sprawozdanie z jej wdrażania pt. „Utrzymanie bezpieczeństwa w zmieniającym się świecie”, sporządzone pod auspicjami wysokiej przedstawiciel UE i zatwierdzone przez Radę Europejską w dniach 11–12 grudnia 2008 r.,

Środa, 14 grudnia 2011 r.

- uwzględniając cele określone przez Radę Europejską w grudniu 2008 r. w celu wzmocnienia europejskiego potencjału wojskowego,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 1 grudnia 2011 r., 23 maja 2011 r., 31 stycznia 2011 r. oraz 9 grudnia 2010 r. odpowiednio w sprawie wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO), w sprawie łączenia potencjału wojskowego i wzajemnego korzystania z niego, w sprawie WPBiO, a także w sprawie rozwoju potencjału wojskowego,
- uwzględniając decyzję Rady nr 2011/411/WPZiB z dnia 12 lipca 2011 r. określającą statut, siedzibę i zasady operacyjne Europejskiej Agencji Obrony oraz uchylającą wspólne działanie 2004/551/WPZiB ⁽¹⁾,
- uwzględniając sprawozdanie wysokiej przedstawiciel w sprawie WPBiO przedstawione na posiedzeniu Rady do Spraw Zagranicznych w dniu 18 lipca 2011 r.,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2009/43/WE dnia 6 maja 2009 r. w sprawie uproszczenia warunków transferu produktów związanych z obronnością we Wspólnocie ⁽²⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2009/81/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania niektórych zamówień na roboty budowlane, dostawy i usługi przez instytucje lub podmioty zamawiające w dziedzinach obronności i bezpieczeństwa i zmieniająca dyrektywy 2004/17/WE i 2004/18/WE ⁽³⁾,
- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 11 maja 2011 r. w sprawie rozwoju wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony po wejściu w życie Traktatu z Lizbony ⁽⁴⁾, z dnia 23 listopada 2010 r. sprawie współpracy cywilno-wojskowej i rozwoju potencjału cywilno-wojskowego ⁽⁵⁾ oraz z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie wdrażania europejskiej strategii bezpieczeństwa oraz wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony ⁽⁶⁾, a także poprzednie rezolucje na temat europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinię Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A7-0428/2011),

Uwagi ogólne

1. z zaniepokojeniem zauważa kulminację obserwowanej w ostatnich latach tendencji do dokonywania cięć w budżetach na obronność większości państw członkowskich UE w następstwie kryzysu finansowego, gospodarczego i kryzysu zadłużenia oraz potencjalny negatywny wpływ tych cięć na potencjał wojskowy tych państw i w związku z tym na zdolność UE do skutecznego przejmowania odpowiedzialności za utrzymanie pokoju, zapobieganie konfliktom i wzmocnienie bezpieczeństwa międzynarodowego według zasad Karty Narodów Zjednoczonych, jeżeli państwa członkowskie nie zrekompensują powstałych strat w drodze intensywniejszej współpracy i koordynacji działań na szczeblu europejskim; podkreśla w związku z tym, że obronność stanowi dobro publiczne, które ma wpływ na bezpieczeństwo wszystkich obywateli Europy, oraz że wszystkie państwa członkowskie muszą się do niej przyczyniać w duchu współpracy, podziału obciążenia oraz gospodarności;

2. ostrzega, że nieskoordynowane cięcia w budżetach na obronność mogą spowodować całkowitą utratę pewnej części europejskiego potencjału wojskowego; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje i popiera działania Rady polegające na zachęcaniu państw członkowskich do wymiany informacji w stosownych przypadkach i do poprawy przejrzystości obecnych i przyszłych cięć w budżecie na obronność oraz wzywa do przeprowadzenia analizy wpływu tych cięć na rozwój potencjału w zakresie WPBiO; przypomina, że interwencja w Libii jasno dowiodła, że nawet koalicja państw Europy nie jest w stanie przeprowadzić podobnej operacji bez wsparcia ze strony USA;

⁽¹⁾ Dz.U. L 183 z 13.7.2011, s. 16.

⁽²⁾ Dz.U. L 146 z 10.6.2009, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 216 z 20.8.2009, s. 76.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0228.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0419.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 349 E z 22.12.2010, s. 63.

Środa, 14 grudnia 2011 r.

3. zauważa utrzymującą się zbyt dużą zależność od Stanów Zjednoczonych w kwestiach obrony, mając na uwadze, że udział USA w ogóle wydatków na obronność w Pakcie Północnoatlantyckim wzrósł do 75 % oraz związaną z nim potrzebę zwiększenia wkładu europejskich sojuszników wydatki na obronność; z zaniepokojeniem zauważa, że niedawne cięcia w budżecie są wynikiem niedoinwestowania i niedofinansowania przez państwa członkowskie dziedzin bezpieczeństwa i obrony w ciągu ostatniej dekady;
4. w coraz bardziej złożonym i nieprzewidywalnym otoczeniu pod względem obrony wzywa wszystkie państwa członkowskie UE do ściślejszej współpracy i skoordynowania działań przeciwko powszechnym zagrożeniom wskazanym w europejskiej strategii bezpieczeństwa (ESB) oraz do przyjęcia na siebie w pełni swojej części odpowiedzialności za pokój i bezpieczeństwo w Europie, jej sąsiedztwie i na świecie; uznając, że nie wszystkie zagrożenia mają charakter militarny oraz że UE dysponuje licznymi instrumentami służącymi do zarządzania kryzysem i zapobiegania mu, takimi jak potencjał cywilny i instrumenty pomocy technicznej, przypomina państwom członkowskim o wielokrotnych zobowiązaniach do poprawy potencjału wojskowego, zawartych w Traktacie i w konkluzjach Rady Europejskiej oraz wzywa je do dołożenia starań, by zobowiązania te zostały zrealizowane;
5. ponownie wyraża swój pogląd, że wzmocniona europejska zdolność obronna zwiększy strategiczną autonomię UE i będzie stanowić ważny wkład we wspólne bezpieczeństwo w kontekście NATO i innych partnerstw; podkreśla potencjał postanowień traktatu lizbońskiego w tym zakresie i wzywa państwa członkowskie do uruchomienia stałej współpracy strukturalnej, do określenia warunków stosowania klauzul solidarności i wzajemnej obrony, a także do pełnego wykorzystania Europejskiej Agencji Obrony;
6. nie negując znaczenia innej skali ambicji zwraca uwagę, że państwa członkowskie wydają łącznie ok. 200 mld EUR rocznie na cele obronne, co stanowi zaledwie jedną trzecią budżetu obronnego Stanów Zjednoczonych, ale co jest mimo wszystko wysoką sumą, odzwierciedlającą brak wspólnego działania na szczeblu europejskim w dziedzinie obrony;
7. ubolewa nad wydatkowaniem większości tych środków w oparciu o nieskoordynowane krajowe decyzje w dziedzinie planowania obronnego, co skutkuje nie tylko ciągłymi niedoborami potencjału, ale często również marnotrawstwem w postaci nadmiernego potencjału lub powielania działań, jak również rozdrobnionego przemysłu i rynków, co sprawia, że UE brakuje widoczności i zasobów lub wydatki na poziomie 200 mld euro są poza jej zasięgiem;
8. uważa, że kryzys gospodarczy i finansowy można wykorzystać jako szansę na integrację polityki obrony w UE, ponieważ może on dostarczyć bodźców, by wreszcie przeprowadzić i wdrożyć gruntowne reformy, nad którymi prace trwają od dawna;
9. mając na uwadze powyższe wzywa państwa członkowskie, aby zaakceptowały fakt, że bliższa współpraca to najlepsze rozwiązanie tej sytuacji oraz że państwa członkowskie mogą rozwijać swój potencjał w sposób bardziej rentowny i bez uszczerbku dla ich niezawisłości, szczególnie w drodze a) lepszej koordynacji planowania obronnego obejmującego harmonizację wymogów wojskowych i środków na rzecz poprawy interoperacyjności, b) łączenia niektórych funkcji i zasobów oraz wzajemnego korzystania z nich, c) ściślejszej współpracy w dziedzinie badań naukowych i rozwoju technicznego, d) ułatwiania współpracy przemysłowej i umacniania przemysłu oraz e) optymalizacji udzielania zamówień publicznych, a także znoszenia przeszkód rynkowych;
10. podkreśla, że UE ma do dyspozycji narzędzia i mechanizmy, które mogą pomóc państwom członkowskim osiągnąć ten cel, jak określono poniżej, w tym przez wskazanie dziedzin, w których możliwy byłby wyższy poziom finansowania unijnego (punkt F);
11. mimo to uznaje, że utrzymanie odpowiedniej bazy technologicznej i przemysłowej oraz zapewnienie bezpieczeństwa dostaw to kwestie podstawowej wagi dla obrony narodowej, w przypadku których nie należy się kierować się jedynie względami finansowymi;

Środa, 14 grudnia 2011 r.

12. uważa, że w związku z kryzysem finansowym wszystkie działania UE dotyczące obrony powinny skupiać się głównie na Europejskiej Agencji Obrony (EAO), która posiada potencjał, aby objąć znaczną część planowania i przeglądu polityki, ale w obecnej formie nie jest to możliwe; wzywa do usprawnienia formy działalności EAO z uwagi na to, że zwiększenie budżetu, liczebności personelu, zakresu odpowiedzialności oraz poszerzenie ogólnych uprawnień byłoby opłacalne w perspektywie długoterminowej oraz umożliwiłoby prowadzenie sprawniejszych działań na rzecz optymalizacji sektora obrony UE, obejmujących oddzielne zadanie polegające na unikaniu kosztownego powielania działań i polityki obrony nieracjonalnej pod względem finansowym;

A) Lepsza koordynacja planowania obronnego

13. ponawia wezwanie do państw członkowskich o prowadzenie systematycznych przeglądów w dziedzinie bezpieczeństwa i obronności w oparciu o wspólne kryteria i zgodnie ze zharmonizowanym harmonogramem; sugeruje, że mogą stać się one regularnymi czynnościami powiązаныmi z procedurami budżetowymi, swego rodzaju europejskim semestrem przeglądów polityki w dziedzinie bezpieczeństwa i obronności;

14. podkreśla, że celem takich skoordynowanych przeglądów byłoby położenie kresu kulturze izolacji w dziedzinie krajowego planowania obronnego, a także stworzenie platformy dla zorganizowanej dyskusji pozwalającej państwom członkowskim na uwzględnienie szerszego kontekstu i perspektywy europejskiej przed podjęciem kluczowych decyzji strategicznych w dziedzinie potencjału obronnego; podkreśla, że inicjatywa ta powinna uzupełniać w przypadku danych państw członkowskich koordynację w ramach procesu planowania obronnego NATO;

15. ponownie wzywa do opracowania białej księgi UE na temat bezpieczeństwa i obrony, w której rozwinięto i wdrożono by europejską strategię bezpieczeństwa, jaśniej zdefiniowano by cele, interesy i potrzeby Unii w zakresie bezpieczeństwa i obrony w odniesieniu do dostępnych środków i zasobów z uwzględnieniem również niekonwencjonalnych aspektów bezpieczeństwa; podkreśla, że należy ją sporządzić i regularnie aktualizować w oparciu o przeglądy krajowe, zapewniając jednocześnie odniesienia dla tych przeglądów, łącząc krajowe planowanie w dziedzinie obronności ze wspólnymi prognozami w dziedzinie bezpieczeństwa i oceną zagrożeń; podkreśla, że wspomniana biała księga zwiększy zaufanie i ustanowi ukierunkowane strategiczne wytyczne dotyczące formy, jaką powinny przyjąć siły UE, poprzez określenie wspólnej wizji wyzwania i rozwiązań;

16. przypomina, że w Traktacie z Lizbony wzmocniono rolę Europejskiej Agencji Obrony w procesie wspierania działań państw członkowskich na rzecz zwiększenia potencjału wojskowego w ramach wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony; sugeruje zatem, aby państwa członkowskie zwróciły się do Agencji z wnioskiem o zbadanie sposobów poprawy koordynacji planowania obronnego w Europie; przypomina ponadto, że Traktat zobowiązuje EAO do dokonywania oceny przestrzegania zobowiązań w zakresie potencjału i do wspierania harmonizacji potrzeb operacyjnych, oraz wzywa ją do skuteczniejszej realizacji tych zadań; zaleca, aby na pierwszym etapie realizacji semestru europejskiego państwa członkowskie przedstawiły EAO projekty przeglądów krajowego bezpieczeństwa i obronności do zaopiniowania, szczególnie pod kątem priorytetów dotyczących potencjału określonych przez Radę Sterującą EAO w ramach planu rozwoju potencjału obronnego, a także planów pozostałych państw członkowskich oraz procesu planowania obronnego NATO; jest przekonany, że w krótkiej perspektywie czasowej EAO mogłaby również odegrać ważną rolę w definiowaniu europejskiej polityki w zakresie potencjału i uzbrojenia;

17. jest zdania, że państwa członkowskie powinny następnie odbyć wzajemne konsultacje w celu zharmonizowania swych wymogów wojskowych oraz zbadania wszystkich możliwości optymalizacji kosztów w drodze uzgodnień na szczeblu unijnym, regionalnym i dwustronnym lub w drodze ustaleń innego rodzaju;

18. nalega, by państwa członkowskie rozpatrzyły w ramach takiego procesu posiadany nadmierny potencjał, szczególnie jeżeli chodzi o sprzęt lub personel, którego udział w operacjach nie ma kluczowego znaczenia;

Środa, 14 grudnia 2011 r.

B) Łączenie potencjału i wzajemne korzystanie z niego

19. jest głęboko przekonany, że łączenie potencjału i wzajemne korzystanie z niego to już nie tylko możliwość, ale konieczność; popiera wysiłki państw członkowskich na rzecz identyfikacji najbardziej obiecujących projektów, co stanowi część procesu zainicjowanego we wrześniu 2010 r. podczas posiedzenia ministerialnego w Gandawie i jest zgodne z niemiecko-szwedzką inicjatywą z listopada 2010 r., przy czym jednocześnie zdaje sobie sprawę z tego, że łączenie potencjału i wspólne korzystanie z niego nie zastąpi rzeczywistego rozwoju potencjału, ale będzie go zwiększać i wzmacniać; zwraca uwagę na pierwszy zestaw projektów wspieranych przez EAO i zatwierdzonych przez Radę w dniu 1 grudnia 2011 r.; wzywa państwa członkowskie i EAO, by przedstawiły szczegóły dotyczące postępów poczynionych na drodze do osiągnięcia konkretnych wyników oraz by określiły dalsze możliwości najpóźniej do wiosny 2012 r.; nalega, by państwa członkowskie, a w szczególności Trójkąt Weimarski, ale również formacja Weimar Plus z powodzeniem łączyły potencjał i wzajemnie z niego korzystały, działając jako kluczowa polityczna siła napędowa;

20. podkreśla, że szczególnie w takich dziedzinach, jak transport strategiczny i taktyczny, wsparcie logistyczne, utrzymanie, potencjał działania w przestrzeni kosmicznej, obrona przed atakami cybernetycznymi, wsparcie medyczne, kształcenie i szkolenie, a także w przypadku niektórych niszowych zdolności państwa członkowskie mogą czerpać ogromne korzyści z łączenia niektórych funkcji i zasobów i wspólnego korzystania z nich, nie uzależniając się zbyt od siebie nawzajem, co mogłoby ograniczyć ich zdolność do niezależnego podejmowania decyzji; zdecydowanie wspiera inicjatywę służącą wypełnieniu luk w zakresie następujących zdolności: śmigłowce transportowe, tankowanie w powietrzu, nadzór morski, bezzałogowe pojazdy, ochrona chemiczna, biologiczna, radiologiczna i jądrowa, zwalczanie improwizowanych urządzeń wybuchowych, komunikacja satelitarna, systemy dowodzenia i kontroli, wywiad, czujniki i platformy do celów wywiadu, zwiadu i rozpoznania, w tym rozwiązania alternatywne w stosunku do systemów satelitarnych, takie jak bezzałogowe statki powietrzne przystosowane do długiego lotu na dużej wysokości oraz niezbędne technologie ekologiczne wymagane do osiągnięcia wysokiego poziomu autonomii operacyjnej i opłacalności;

21. podkreśla, że łączenie zasobów musi iść w parze z większą specjalizacją, dzięki której państwa członkowskie rezygnujące z części swojego potencjału mogą być pewne, że zapewnią go im inne państwa, oraz zdaje sobie sprawę z tego, że będzie to wymagało poważnego zaangażowania politycznego rządów krajowych;

22. zwraca się do państw członkowskich o kreatywne wykorzystywanie poszczególnych możliwych do zidentyfikowania modeli łączenia potencjału i wzajemnego korzystania z niego, takich jak 1) łączenie potencjału w drodze współwłasności, 2) łączenie zasobów będących własnością państwa, 3) wspólne udzielanie zamówień publicznych lub 4) wspólne pełnienie ról i realizacja zadań, a w razie potrzeby również o łączenie tych modeli, a także domaga się szybkich postępów, szczególnie w wyżej wymienionych dziedzinach;

23. w kwestii współwłasności wzywa państwa członkowskie, by zbadały możliwości wspólnych zakupów niektórego sprzętu przez konsorcja krajów uczestniczących lub przez samą UE, biorąc przykład z takich inicjatyw, jak zdolność strategicznego transportu drogą powietrzną wdrożoną w ramach NATO, program NATO AWACS oraz unijny program Galileo oraz poszukały możliwości finansowania lub współfinansowania przez UE sprzętu nabywanego przez konsorcja państw członkowskich; podkreśla potencjał współwłasności najdroższego sprzętu, takiego jak urządzenia do działań w przestrzeni kosmicznej, bezzałogowe statki powietrzne oraz statki powietrzne do transportu strategicznego;

24. jeżeli chodzi o łączenie zasobów będących własnością państwa, postrzega inicjatywę stworzenia europejskiego dowództwa transportu lotniczego (EATC) podjętą przez cztery państwa członkowskie jako szczególnie pożyteczny przykład działania, w którym optymalizuje się wykorzystanie istniejącego już potencjału poprzez przeniesienie niektórych kompetencji na wspólną strukturę, przy zachowaniu pełnej krajowej własności zasobów; jest zdania, że model połączonego, ale rozdzielnego potencjału doskonale nadaje się również do innych dziedzin wsparcia operacyjnego, takich jak śmigłowce transportowe, samoloty patroli morskich oraz zasoby wojskowego transportu morskiego; jest przekonany, że każde przekazanie uprawnień zintegrowanej strukturze musi być elastyczne i nie powinno się wymagać, by wszyscy uczestnicy oddelegowywali ten sam zestaw uprawnień, co pozwoli uniknąć ryzyka poprzestawania na najniższym „wspólnym mianowniku”; uważa jednak, że pożądane jest, by państwa członkowskie udostępniły swój krajowy potencjał do realizacji pełnego zakresu zadań EATC;

Środa, 14 grudnia 2011 r.

25. jeżeli chodzi o wspólne udzielanie zamówień, np. w ramach programu A400M, podkreśla potencjalne korzyści wspólnego udzielania zamówień pod kątem ekonomii skali, tworzenia rentownej bazy przemysłowej, interoperacyjności, a także późniejsze możliwości łączenia potencjału w zakresie serwisowania, utrzymania i szkoleń oraz wzajemnego korzystania z tego potencjału; ubolewa nad faktem, że w wielu przypadkach różnice pomiędzy wymogami oraz uzgodnienia dotyczące podziału pracy uniemożliwiają uzyskanie tychże korzyści jak w przypadku programu myśliwca Eurofighter; aby w pełni zrealizować potencjalne oszczędności, podkreśla znaczenie utrzymywania jednakowej konfiguracji wspólnie nabytego sprzętu przez cały okres jego życia, aby ułatwić wspólne wsparcie w zakresie serwisowania go; zwraca się do państw członkowskich z wnioskiem o rozważenie także połączenia usług zleczanych przedsiębiorstwom zewnętrznym;

26. jeżeli chodzi o wspólne pełnienie ról i realizację zadań uważa, że takie inicjatywy jak francusko-belgijska współpraca w zakresie szkolenia pilotów myśliwców, brytyjsko-francuskie porozumienie w sprawie wspólnego korzystania z lotniskowców, francusko-niemiecka inicjatywa dotycząca szkolenia pilotów śmigłowców, a także współpraca belgijskiej i holenderskiej marynarki wojennej to przykłady pozytywnych działań, w których z partnerem dzieli się szereg krajowych struktur wsparcia; podkreśla w szczególności możliwości w dziedzinie kształcenia, szkolenia i ćwiczeń, a szczególnie jeżeli chodzi o wspólne korzystanie z akademii wojskowych, infrastruktury do testów i oceny, a także do szkolenia pilotów; jest zdania, że w przypadku niektórych specjalistycznych umiejętności wspólne pełnienie ról i realizacja zadań oferują większości państw członkowskich jedyną możliwość dostępu do niektórych rzadkich funkcji, takich jak jednostki zajmujące się zagrożeniami chemicznymi, biologicznymi, radiologicznymi i jądrowymi lub takich urządzeń, jak samolot szpitalny;

27. przypomina określoną w Traktacie ważną rolę EAO w zakresie proponowania wielostronnych projektów, koordynowania programów państw członkowskich oraz kierowania programami współpracy w zakresie badań i technologii; zwraca uwagę na będące już w realizacji programy koordynowane przez tę agencję, takie jak program szkolenia z wykorzystaniem śmigłowców, a także przenośne laboratorium kryminalistyczne do przeciwdziałania improwizowanym ładunkom wybuchowym oraz jego stosowanie w Afganistanie, domagając się również szybszego rozwoju innych inicjatyw, takich jak europejska flota transportu powietrznego (EATF); nalega, by państwa członkowskie wykorzystywały oferowany przez tę agencję potencjał wsparcia administracyjnego i prawnego oraz powierzały jej zadania kierowania podejmowanymi przez nie inicjatywami współpracy oraz podkreśla potrzebę wyposażenia EAO w środki pozwalające jej na sprostanie szerszemu zakresowi jej obowiązków;

28. uznaje dwustronne i regionalne inicjatywy, takie jak umowę o współpracy w dziedzinie obronności zawartą pomiędzy Wielką Brytanią a Francją w 2010 r., współpraca krajów nordyckich w dziedzinie obronności oraz współpraca krajów bałtyckich w dziedzinie obronności, za ważne kroki w kierunku racjonalizacji wykorzystania zasobów oraz wypełnienia krótkoterminowych luk w dziedzinie potencjału; odnotowuje propozycje podobnej współpracy w innych regionach, przykładowo wśród krajów Grupy Wyszehradzkiej; jest jednak zdania, że istnieją jednak znaczne luki strukturalne, którymi należy zająć się w sposób zorganizowany na szczeblu UE, oraz że w związku z tym w pewnym momencie te dwustronne lub regionalne porozumienia będą musiały zostać włączone w szerszą perspektywę europejską, przy jednoczesnym zadbanie o to, by takie inicjatywy przyczyniały się do rozwoju WPBiO i by w żaden sposób jej nie utrudniały; w tym kontekście jest przekonany, że EAO powinno przypaść zadanie zapewnienia ogólnej spójności wysiłków, a także zachęca do zastanowienia się, w jaki sposób zapisy Traktatu dotyczące stałej współpracy strukturalnej mogłyby być także stosowane jako ogólne ramy koordynacji;

29. uważa, że cywilno-wojskowa Kwaterna Główna Operacji UE, do której utworzenia wzywał już wielokrotnie, nie tylko znacznie poprawiłaby potencjał UE w zakresie wspierania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa, ale również na dłuższą metę przyniosłaby oszczędności budżetom poszczególnych krajów w myśl założeń łączenia potencjału i wzajemnego korzystania z niego; podkreśla, że konieczne jest zapewnienie przez wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel wytycznych politycznych oraz wzywa ją do dalszego prowadzenia prac nad inicjatywą weimarską, a także do jak najszybszego przeanalizowania prawnych możliwości stworzenia autonomicznej jednostki planowania i prowadzenia operacji składającej się z dwóch oddzielnych łańcuchów dowodzenia (cywilnego i wojskowego), zgodnie z modelem przedstawionym w Radzie w lipcu 2011 r.;

30. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę „smart defence” podjętą przez NATO oraz potwierdza znaczenie trwałej koordynacji i harmonizacji działań UE i NATO na wszystkich poziomach w celu uniknięcia powielania działań; podkreśla, że konieczne jest zacieśnienie praktycznej współpracy pomiędzy UE a NATO, zwłaszcza w odniesieniu do reakcji na wyzwania związane z kryzysem finansowym; wzywa w szczególności EAO i Dowództwo Sił Sojuszniczych NATO ds. Transformacji do zacieśnienia współpracy w celu dopilnowania, aby projekty obu organizacji przewidujące łączenie potencjału i wzajemne korzystanie z niego wzajemnie się uzupełniały i by zawsze były realizowane w sposób przynoszący jak największą wartość dodaną;

Środa, 14 grudnia 2011 r.

31. zauważa możliwość łączenia zasobów służących obronie przed cyberprzestępczością w związku z integracją europejskich systemów cybernetycznych oraz konieczność podjęcia działań w związku z potrzebą większej koordynacji w UE w tym obszarze;

C) Wsparcie badań naukowych i rozwoju technicznego w dziedzinie obronności

32. przypomina o znaczeniu badań naukowych i innowacji w sektorze bezpieczeństwa i obrony jako podstawy konkurencyjności i odporności europejskiego przemysłu obronnego oraz o ich znaczeniu dla realizacji celów strategii „Europa 2020” w zakresie trwałego wzrostu; zwraca uwagę, że aktualnie prowadzone działania w dziedzinie badań naukowych i technologii będą miały decydujące znaczenie w opanowaniu nowych rozwiązań technicznych; ubolewa nad faktem, że zaledwie ok. 1 % ogólnych wydatków państw UE na obronność przeznacza się na badania naukowe i technologie, zaś ponad 50 % nadal stanowią koszty kadrowe, ubolewa jednak szczególnie nad faktem, że w przypadku większości państw członkowskich wydatki te wynoszą dużo poniżej 1 %; nalega, by państwa członkowskie w trybie pilnym wykluczyły badania naukowe i technologie z zakresu cięć budżetowych;

33. ubolewa nad faktem, że potencjalny efekt skali wynikający z realizacji projektów współpracy jest nadal w dużym stopniu niewykorzystany, jako że ok. 85 % wydatków w dziedzinie badań naukowych i technologii nadal ponosi się na szczeblu krajowym, a znaczną większość pozostałych wydatków ponosi się na szczeblu dwustronnym, a nie wielonarodowym, co w konsekwencji prowadzi do fragmentacji między państwami członkowskimi; przypomina, że europejscy ministrowie obrony uzgodnili w listopadzie 2007 r. wspólne poziomy odniesienia w celu podwyższenia wydatków na badania naukowe i rozwój w dziedzinie obronności do 2 % ogółu wydatków na obronność oraz osiągnięcie poziomu finansowania badań naukowych i rozwoju w dziedzinie obrony w drodze współpracy europejskiej wynoszącego 20 %;

34. podkreśla podstawową rolę EAO w koordynacji i planowaniu wspólnych działań w dziedzinie badań naukowych dotyczących obronności; podkreśla zalety współpracy w dziedzinie badań naukowych wynikające ze skuteczniejszej interoperacyjności, które w konsekwencji przyniosą większą jednorodność sprzętu i potencjału krajowych sił zbrojnych, ponieważ badania naukowe to pierwszy etap każdego programu dotyczącego broni;

35. przypomina o coraz większej liczbie technologii podwójnego zastosowania, a co za tym idzie, o znaczeniu rozszerzania wzajemnego uzupełniania się europejskich programów badań w zakresie obrony i bezpieczeństwa ludności oraz synergii między nimi; zachęca EAO i Komisję do dalszej koordynacji w obrębie europejskich ram współpracy w celu zmaksymalizowania synergii z elementem programu ramowego w dziedzinie badań i rozwoju technicznego dotyczącym bezpieczeństwa, w szczególności w takich obszarach, jak ochrona chemiczna, biologiczna, radiologiczna i jądrowa, środki przeciwdziałania improvisedom urządzeniom wybuchowym, systemy bezzałogowych statków powietrznych, nadzór morski, zarządzanie informacjami i ich przetwarzanie, a także obrona przed cyberprzestępczością;

36. podkreśla w szczególności, że badania w dziedzinie bezpieczeństwa powinny stanowić niezależny element kolejnego programu „Horyzont 2020”; uważa, że należy rozszerzyć zakres elementu dotyczącego bezpieczeństwa, aby odzwierciedlić konieczność dokonywania transferów innowacji i technologii pomiędzy przemysłem cywilnym a przemysłem obronnym, utrzymuje jednak, że choć w programach i projektach należy uwzględnić wszelkie odnośne wymogi obronne, to element ten powinien jednak skupiać się głównie na aspekcie cywilnym;

37. zwraca uwagę, że tak jak wyniki badań cywilnych mają często zastosowanie w obronności, tak wyniki badań w dziedzinie obronności często przynoszą korzyści ogółowi społeczeństwa; przytacza w szczególności przykład internetu i GPS; zajmuje stanowisko, że w dłuższej perspektywie czasowej należy rozważyć położenie bardziej szczególnego nacisku na badania naukowe w dziedzinie obronności w następnych programach ramowych, aby stymulować europejskie programy współpracy naukowo-badawczej oraz doprowadzić do konsolidacji rozproszonych funduszy krajowych;

38. podkreśla jednak, że nie powinno się przekazywać na ten cel funduszy przeznaczonych na cywilne badania naukowe oraz że wszelkie działania badawcze w dziedzinie obronności finansowane przez UE powinny przede wszystkim zmierzać do rozwoju potencjału UE w dziedzinie zarządzania kryzysowego i skupiać się na badaniach nad technologiami podwójnego zastosowania;

Środa, 14 grudnia 2011 r.

39. przypomina, że jak przewidziano w podstawie prawnej 7. programu ramowego (PR7), działalność badawcza wspierana w ramach tego programu powinna być zgodna z podstawowymi zasadami etycznymi, także z tymi, które znalazły swój wyraz w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej; wzywa Komisję do udoskonalenia metody egzekwowania przestrzegania zasad etycznych stosowanej w trakcie oceny kryteriów kwalifikowalności na potrzeby udziału w programach badawczych prowadzonych w ramach PR7 w dziedzinie bezpieczeństwa; wzywa również Komisję, by dokonała oceny etycznej oraz oceny wpływu na społeczeństwo jako standardowego elementu każdego projektu, który ma otrzymać finansowanie z PR7, a także przyszłych programów badawczych;

40. zwraca uwagę na postanowienie art. 185 TFUE zezwalające na wkład UE w programy badawcze i rozwojowe aktualnie prowadzone przez grupę państw członkowskich; uważa, że należy rozważyć możliwość odwołania się do wyżej wymienionego artykułu w celu przyspieszenia rozwoju potencjału niezbędnego do prowadzenia misji i operacji w dziedzinie WPBiO;

41. przypomina także, że należy dążyć do równie silnej synergii w przypadku europejskich programów ds. przestrzeni kosmicznej, i zachęca do dalszej koordynacji prac EAO, Komisji oraz Europejskiej Agencji Kosmicznej w obrębie europejskich ram współpracy, szczególnie jeżeli chodzi o obserwacje Ziemi z kosmosu oraz udostępnianie informacji na temat sytuacji w przestrzeni kosmicznej; wzywa do ścisłego skoordynowania programów MUSIS, GMES i EDRS dotyczących obserwacji Ziemi oraz do zharmonizowania norm dotyczących cywilnej i wojskowej infrastruktury danych o przestrzeni kosmicznej; domaga się, aby projekt GMES nadal był finansowany z budżetu UE w obrębie nowych wieloletnich ram finansowych (2014-2020);

D) Tworzenie europejskiej bazy technologicznej i przemysłowej w dziedzinie obronności

42. przypomina, że należy czynić dalsze postępy w zakresie konsolidacji europejskiej bazy technologicznej i przemysłowej w dziedzinie obronności, jako że w związku z coraz większym zaawansowaniem technologii, rosnącą konkurencją międzynarodową, a także cięciami budżetowymi w dziedzinie obronności żadne państwo członkowskie UE nie może zapewnić zrównoważonego charakteru przemysłu obronnego wyłącznie na szczeblu krajowym; ubolewa nad faktem, że choć w europejskim przemyśle kosmonautycznym osiągnięto pewien poziom koncentracji, to jednak sektory sprzętu lądowego i wodnego są nadal niezwykle rozdrobnione w poszczególnych krajach; ostrzega państwa członkowskie, że ograniczanie inwestycji w obronność może wystawić europejski przemysł obronny i sektory innowacji technologicznych na ryzyko tego, że kontrolę nad nimi przejmą mocarstwa trzecie o odmiennych interesach strategicznych;

43. jest zdania, że ujednolicenie wymogów wojskowych w procesie skoordynowanych przeglądów bezpieczeństwa i obrony opisane w punkcie A) powinno doprowadzić do harmonizacji zakupów sprzętu dokonywanych przez państwa członkowskie UE, co jest pierwszym warunkiem stworzenia po stronie popytu warunków pomyślnej ponadnarodowej restrukturyzacji przemysłu obronnego w Europie;

44. uznając, że jedną z prawdopodobnych konsekwencji restrukturyzacji będzie rezygnacja z niektórych nierentownych elementów krajowego potencjału przemysłowego, podkreśla, że wszelkie i średnio i długoterminowe plany takiej restrukturyzacji powinny mieć jak najmniejszy wpływ na zatrudnienie; zaleca w związku z tym tworzenie większych synergii w oparciu o większą specjalizację, interoperacyjność i komplementarność; domaga się efektywniejszego wykorzystywania funduszy UE, takich jak Europejski Fundusz Społeczny oraz Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji, aby wspierać przewidywanie zmian oraz dostosowywanie się do nich;

45. podkreśla, że europejska baza technologiczna i przemysłowa w dziedzinie obronności może przyczynić się do tworzenia miejsc pracy dla Europejczyków w przemyśle obronnym UE;

46. w kontekście restrukturyzacji przemysłu podkreśla również znaczenie zapewnienia, by gwarancja podaży nie została zagrożona; wzywa państwa członkowskie i Komisję do szybkiego opracowania kompleksowego i ambitnego ogólnounijnego systemu gwarancji podaży w oparciu o system wzajemnych gwarancji; nalega, aby państwa członkowskie w ramach wstępnych działań prowadzących do realizacji tego celu w pełni wykorzystały potencjał dyrektywy w sprawie uproszczenia warunków transferu produktów związanych z obronnością oraz aby przyspieszyły prace nad wprowadzeniem w życie porozumienia ramowego w sprawie gwarancji podaży w okolicznościach nagłych potrzeb operacyjnych z 2006 r.;

Środa, 14 grudnia 2011 r.

47. zachęca EAO, aby jeszcze bardziej rozbudowała wspólną europejską wizję kluczowego potencjału przemysłowego, jaki należy zachować i rozwijać w Europie; w związku z tym zwraca się do Agencji o dokonanie analizy zależności strategicznej autonomii Europy od pozaeuropejskich technologii i źródeł dostaw oraz o wydanie państwom członkowskim konkretnych zaleceń zgodnych z pracami Komisji Europejskiej, która również realizuje określone programy mające na celu ograniczanie zależności Europy od źródeł dostaw oraz ograniczanie jej zależności energetycznej;

48. jest zdania, że programy współpracy w dziedzinie zbrojeń, takie jak ten zainicjowany przez EAO, a kierowany przez Organizację ds. Współpracy w Zakresie Uzbrojenia (OCCAR), stanowią ważne narzędzie redukcji kosztów prac badawczo-rozwojowych, wspierania konsolidacji przemysłu, standaryzacji i interoperacyjności oraz stymulowania światowej konkurencyjności; podkreśla rolę EAO w ułatwianiu przekładania potrzeb w zakresie potencjału na wspólne programy oraz identyfikowania możliwości współpracy na wczesnym etapie cyklu życia; wzywa EAO do kontynuowania prac nad bazą danych na potrzeby współpracy, mającą pozwalać na dopasowywanie krajowych projektów w celu stworzenia możliwości współpracy i zachęca państwa członkowskie do uzupełniania tej bazy; wzywa EAO do przedstawienia przewodnika po wzorcowych praktykach współpracy w dziedzinie zbrojeń, o którym mowa w europejskiej strategii współpracy w dziedzinie zbrojeń;

49. wzywa państwa członkowskie, aby unikały sztywnych umów o podziale pracy w ramach wspólnych programów zbrojeń, i zwraca uwagę na niekorzystne konsekwencje stosowania zasady odpowiedniego zwrotu inwestycji (juste retour), które przyjmują postać niewydajnego podziału pracy, co prowadzi do wolniejszej realizacji inwestycji i skutkuje wyższymi kosztami; domaga się zastąpienia zasady zwrotu inwestycji bardziej elastyczną koncepcją ogólnej równowagi, która umożliwia skuteczną ogólnounijną konkurencję przy wyborze wykonawców, pod warunkiem, że zapewni się odpowiedni poziom równowagi, aby zagwarantować małym i średnim przedsiębiorstwom możliwość konkurowania na równych warunkach z dużymi przedsiębiorstwami; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że EAO wykorzystuje zasadę ogólnej równowagi w programie wspólnych inwestycji na rzecz ochrony sił zbrojnych, oraz wzywa Agencję do wdrożenia tej koncepcji do całego zakresu jej działań, czego ostatecznym celem ma być zapewnienie równych szans na europejskim rynku sprzętu obronnego oraz uwzględnienie interesów małych i średnich przedsiębiorstw;

50. zwraca się do państw członkowskich o wykorzystanie doświadczenia OCCAR w dziedzinie zarządzania do realizacji wspólnych programów przygotowywanych przez EAO, a także nalega, by EAO i OCCAR zawarły porozumienie administracyjne w sprawie wzajemnej współpracy; przypomina, że każde państwo członkowskie może wstąpić do OCCAR, jeżeli wyrazi taką wolę i jeżeli spełnia kryteria członkostwa;

51. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wzajemnej współpracy w celu zagwarantowania bezpieczeństwa cybernetycznego jako integralnego aspektu sektora obrony;

52. stwierdza, że wciąż jeszcze nie sformułowano definicji prawnej europejskiej bazy technologicznej i przemysłowej na szczeblu europejskim (ang. European Defence Technological and Industrial Base - EDTIB) oraz zwraca się do Komisji i EAO o przeanalizowanie potencjalnych kryteriów sporządzenia takiej definicji i ich znodzenia; podkreśla w związku z tym, że jednym z ważnych kryteriów mogłaby być technologiczna wartość dodana powstająca w wyniku rozmieszczania biur projektowych na terenie państw członkowskich UE; zachęca państwa członkowskie do zastanowienia się nad wyznaczeniem podstawowego celu w zakresie przemysłu obronnego, który stanowiłby jasną i długoterminową wizję rozwoju EDTIB;

53. zwraca uwagę na znaczenie transatlantyckiej współpracy przemysłowej dla konkurencyjności europejskiego przemysłu obronnego; współpraca ta może ułatwić dostęp do nowych technologii, przyczynić się do opracowywania zaawansowanych technicznie produktów oraz stymulować redukcję kosztów i skrócenie cyklu produkcji; zwraca również uwagę na potencjał współpracy z partnerami zewnętrznymi;

E) Stworzenie europejskiego rynku sprzętu obronnego

54. przypomina, że aby poprawić konkurencyjność europejskiego przemysłu obronnego, a także dołożyć starań o właściwe zabezpieczenie interesów podatników, państwa członkowskie muszą pilnie poprawić przejrzystość i otwartość swych rynków obronnych; jest zdania, że dyrektywa 2009/81/WE w sprawie udzielania sensytywnych zamówień w dziedzinie obronności i bezpieczeństwa wzmacnia jednolity rynek poprzez ograniczanie różnorodności zasad udzielania zamówień w sektorze obrony oraz poprzez otwarcie

Środa, 14 grudnia 2011 r.

rynków krajowych na większą konkurencję oraz przypomina, że termin transpozycji tej dyrektywy upłynął w dniu 21 sierpnia 2011 r.; wzywa Komisję do złożenia w odpowiednim czasie sprawozdania w sprawie środków transpozycji podjętych przez państwa członkowskie, a także do podjęcia wszelkich niezbędnych działań gwarantujących punktualną i spójną transpozycję oraz prawidłowe wdrożenie;

55. podkreśla, że dyrektywa ta dostosowana jest do specyficznego charakteru zamówień publicznych w dziedzinie obronności i bezpieczeństwa oraz że w związku z tym każdy przypadek wyłączenia ich z prawodawstwa UE w oparciu o art. 346 TFUE może zostać uznane za zgodne z prawem jedynie w wyjątkowych i uzasadnionych przypadkach w celu ochrony podstawowych interesów bezpieczeństwa narodowego; wzywa Komisję do zagwarantowania, by wspomniana dyrektywa, a także odstępstwo od niej na mocy art. 346 TFUE były prawidłowo stosowane; podkreśla, że korzystna byłaby ocena w postaci sprawozdania Komisji w sprawie wzorcowych praktyk, a także przypadków nieprawidłowego stosowania nowych zasad;

56. podkreśla, że zgodnie z działaniami podejmowanymi na rzecz modernizacji oraz usprawnienia ogólnoeuropejskich ram udzielania zamówień publicznych, dyrektywa powinna odzwierciedlać cele uproszczenia procedur administracyjnych i zmniejszenia obciążenia administracyjnego, konieczne jest również dokonanie przeglądu niezgodnych lub nieproporcjonalnych wymogów technicznych stanowiących barierę dla rynku wewnętrznego w celu ułatwiania transgranicznego składania ofert; przypomina ponadto, że potencjalnych podwykonawców nie należy dyskryminować ze względu na narodowość;

57. przypomina, że zasady określone w kodeksie postępowania w zakresie zamówień publicznych w dziedzinie obronności oraz kodeksie wzorcowych praktyk mających zastosowanie do łańcucha dostaw, opracowanych przez EAO, dotyczą jedynie zamówień objętych odstępstwem na mocy art. 346 TFUE; zachęca EAO oraz Komisję do dokonania ponownej oceny zasadności tych reguł po wejściu w życie dyrektywy w sprawie zamówień publicznych w dziedzinie obronności;

58. nalega, by państwa członkowskie priorytetowo potraktowały walkę z korupcją w zamówieniach publicznych w dziedzinie obronności poprzez właściwe wdrożenie dyrektywy, a jednocześnie ubolewa nad druzgoczącymi skutkami korupcji, zwłaszcza w formie nadmiernie wywiniętych cen, nabywania niepotrzebnego, niewłaściwego lub nieposiadającego optymalnych właściwości sprzętu, tworzenia przeszkód w dziedzinie wspólnego udzielania zamówień oraz programów współpracy, utrudniania otwarcia rynku, a także poważnego obciążania budżetów krajowych; poza upowszechnianiem przejrzystych i gwarantujących konkurencję procedur udzielania zamówień publicznych zdecydowanie opowiada się za zastosowaniem się do zaleceń zawartych w kompendium wzorców opracowanym przez NATO i DCAF pt. Building Integrity and Reducing Corruption in Defence; podkreśla pozytywne przykłady, takie jak koncepcję paktów uczciwości w dziedzinie obronności pomiędzy rządem a oferentami z udziałem niezależnych nadzorców lub systematyczny nadzór parlamentarny wszystkich etapów procedur udzielania zamówień powyżej pewnej kwoty, stosowane już w niektórych państwach członkowskich;

59. podkreśla, że praktyki offsetowe mogą w zasadzie być uzasadnione jedynie wówczas, gdy są niezbędne w celu ochrony podstawowych względów bezpieczeństwa zgodnie z art. 346 TFUE, oraz że powinny być one zgodne z zasadami przejrzystości, a przede wszystkim nie mogą one stwarzać zagrożenia korupcji i nie powodować zaburzeń funkcjonowania europejskiego rynku sprzętu obronnego;

60. wzywa państwa członkowskie, EAO oraz Komisję, by współpracowały ze sobą we wspieraniu stopniowej eliminacji omów offsetowych przy jednoczesnym wspieraniu włączania przemysłu mniejszych państw członkowskich do europejskiej bazy technicznej i przemysłowej w dziedzinie;

61. wzywa Komisję i EAO, aby rozważyły sposoby zajęcia się innymi praktykami powodującymi zakłócenia rynku, takimi jak pomoc państwa i wsparcie dla wywozu, w oparciu o inicjatywę EAO w zakresie stwarzania równych szans;

Środa, 14 grudnia 2011 r.

62. ocenia, że w obecnej sytuacji budżetowej zasada preferowania produktów europejskich przy nabywaniu wyposażenia wojskowego może być postrzegane jako forma solidarności europejskiej, zwraca się do Komisji i EAO o przedstawienie analizy kosztów i korzyści preferowania produktów europejskich przy nabywaniu pewnych rodzajów sprzętu wojskowego w stosunku do którego ważne jest zachowanie autonomii strategicznej oraz w przypadkach, gdy nie istnieje wzajemny dostęp Unii do rynków krajów trzecich; podkreśla znaczenie zagwarantowania szerszego dostępu europejskich produktów obronnych do rynków krajów trzecich;

63. przypomina, że obciążenie administracyjne związane ze zobowiązaniami licencyjnymi w wewnętrznym handlu produktami obronnymi wpływa hamująco na konsolidację przemysłu i stanowiło główną przeszkodę dla ponadnarodowych programów współpracy w dziedzinie zbrojeń; przypomina, że termin transpozycji dyrektywy 2009/43/WE w sprawie transferów produktów związanych z obronnością w UE upłynął w dniu 30 czerwca 2011 r. oraz że państwa członkowskie zobowiązane są stosować nowe zasady począwszy od 30 czerwca 2012 r.; wzywa Komisję do złożenia w odpowiednim czasie sprawozdania w sprawie środków transpozycji podjętych przez państwa członkowskie, a także do podjęcia wszelkich niezbędnych działań gwarantujących prawidłowe wdrożenie;

64. nalega, by państwa członkowskie jak najlepiej sposób wykorzystały nowe ogólne zezwolenia na dostawę dla sił zbrojnych innych państw członkowskich jako ważny instrument poprawy ogólnounijnych gwarancji podaży;

65. podkreśla, że sukces dyrektywy, szczególnie jeżeli chodzi o zezwolenia na transfery pomiędzy przedsiębiorstwami, zależy w dużej mierze od wzajemnego zaufania, jakie państwa członkowskie mają do swych kontroli eksportu; domaga się, by państwa członkowskie skrupulatnie przestrzegały zobowiązań określonych we wspólnym stanowisku Rady nr 2008/944/WPZiB definiującym wspólne zasady kontroli eksportu technologii i sprzętu wojskowego, a także aby zapewniły dokonywanie surowych ocen wszystkich wniosków o zezwolenia w oparciu o wszystkie osiem wymaganych kryteriów; w kontekście przeglądu wspólnego stanowiska wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do oceny przestrzegania przez państwa członkowskie tych zobowiązań z punktu widzenia handlu i polityki zagranicznej, w tym poszanowania praw człowieka i zasad demokracji w krajach importujących;

66. ponownie podkreśla podstawowe znaczenie kwestii ujednolicenia sprzętu obronnego dla stworzenia wspólnego europejskiego rynku obronnego, a także dla zagwarantowania interoperacyjności i ułatwienia współpracy w zakresie programów zbrojeniowych, projektów w dziedzinie łączenia potencjału i wzajemnego korzystania z niego, a także odnośnych operacji; zachęca EAO, Komisję oraz europejskie organizacje normalizacyjne (CEN, CENELEC, ETSI), by we współpracy z przemysłem, a zwłaszcza z Agencją Standaryzacyjną NATO przyspieszyły prace nad likwidacją rozbieżności w przemyśle zbrojeniowym i bezpieczeństwa oraz pomiędzy sprzętem cywilnym i wojskowym; wspiera zastosowanie i dalszy rozwój systemu informacyjnego dotyczącego europejskich norm w dziedzinie obronności oraz europejskiego podręcznika zamówień publicznych w dziedzinie obronności;

67. wzywa państwa członkowskie i Komisję do wprowadzenia paneuropejskiego certyfikatu dla produktów w dziedzinie bezpieczeństwa i obronności, aby położyć kres niemożliwej do przyjęcia sytuacji, w której w każdym państwie członkowskim wymaga się odrębnych testów tych produktów; zwraca uwagę, że ten czasochłonny i uciążliwy proces znacznie podwyższa koszty ponoszone przez producentów, szkódząc ich konkurencyjności do tego stopnia, że staje się on przeszkodą szczególnie dla małych przedsiębiorstw; popiera działania EAO w dziedzinie wojskowej zdolności do eksploatacji w powietrzu i zachęca państwa członkowskie do przyspieszenia prac nad tworzeniem Europejskiej Wspólnej Organizacji ds. Wojskowej Zdolności do Eksploatacji w Powietrzu jako wojskowego odpowiednika Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Lotniczego;

68. podkreśla, że wyżej wymieniona standaryzacja i konsolidacja powinny stanowić część procesu stymulowanego przez UE, a nie przez przemysł, który to proces będzie korzystny dla interesów europejskich i będzie zaspokajał rzeczywiste potrzeby społeczeństwa, oraz że udział we wspólnych programach UE i tworzeniu synergii powinien być zasadniczo otwarty dla wszystkich państw członkowskich;

F) Nowe formy finansowania na szczeblu UE

69. jest przekonany, że – szczególnie w kontekście przyjmowania nowych wieloletnich ram finansowych – należy zastanowić się nad możliwościami wsparcia państw członkowskich z budżetu UE w bardziej ekonomicznym realizowaniu celów wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony;

Środa, 14 grudnia 2011 r.

70. zgodnie z punktem C) powyżej wzywa do zintensyfikowania i rozszerzenia badań w zakresie bezpieczeństwa prowadzonych w obrębie programu ramowego w zakresie badań, do wykorzystywania art. 185 TFUE w celu współfinansowania prowadzonych już programów badawczo-rozwojowych, a także do przygotowania nowego elementu w dziedzinie obronności, a mianowicie badań z zastosowaniami cywilno-wojskowymi, w celu stymulowania programów współpracy naukowo-badawczej w dziedzinie obronności;

71. jest zdania, że środki finansowe UE powinny być wykorzystywane do wspierania współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia, a także do zachęcania do tworzenia sieci przez przedstawicieli przemysłu obronnego, instytuty badawcze i środowiska akademickie; domaga się niezbędnych ustaleń umożliwiających wypłacanie stypendiów z budżetu UE kadetom uczestniczącym w programie tzw. wojskowego Erasmusa, aby byli oni traktowani na równi ze studentami cywilnych placówek szkolnictwa wyższego, a tym samym by ułatwić tworzenie wspólnej kultury bezpieczeństwa i podejścia do tego zagadnienia;

72. zaleca, aby działalność Europejskiego Kolegium Bezpieczeństwa i Obrony, zajmującego się głównie szkoleniem ekspertów cywilnych i wojskowych w dziedzinie zarządzania kryzysowego i WPBiO, a także wspierającego wspólną kulturę bezpieczeństwa w UE, była finansowana z Instrumentu na rzecz Stabilności;

73. zachęca do dalszego rozwoju roli tego Kolegium jako forum współpracy pomiędzy krajowymi akademiami wojskowymi oraz cywilnymi instytucjami prowadzącymi kształcenie w zakresie bezpieczeństwa, również po to, aby zidentyfikować i wspólnie rozwijać realizowane projekty oszczędnościowe dotyczące łączenia potencjału i wspólnego korzystania z niego; wzywa państwa członkowskie do przekształcenia Kolegium w instytucję akademicką z prawdziwego zdarzenia, a biorąc pod uwagę jego zdecydowany profil cywilno-wojskowy, sugeruje, aby było ono finansowane z funduszy UE w kolejnych wieloletnich ramach finansowych;

74. wzywa wszystkie zainteresowane podmioty, by oceniły, czy należące do UE zasoby zgodne z modelem Galileo i wymienione w punkcie B) mogą być realną i oszczędną opcją, szczególnie w takich dziedzinach jak strategiczny i taktyczny transport i nadzór;

75. wzywa państwa członkowskie, by podwyższyły budżet EAO w trybie priorytetowym, uznając wartość dodaną Agencji w zakresie kompensowania – w drodze współpracy – cięć dokonywanych na szczeblu krajowym; ubolewa nad faktem, że decyzja Rady w sprawie EOA nie zapewniła tej Agencji wieloletnich ram budżetowych porównywalnych z budżetem ogólnym UE;

76. zwraca uwagę, że Centrum Satelitarne Unii Europejskiej, funkcjonujące w oparciu o niewielki budżet, dowiodło swej skuteczności i potwierdziło swą wartość dodaną w trakcie różnorodnych operacji bezpieczeństwa i operacji obronnych; przypomina o rosnącym zapotrzebowaniu na obrazy satelitarne, w tym w następstwie niedawnych wydarzeń w Afryce Północnej; wzywa państwa członkowskie do zapewnienia temu centrum większego budżetu, a także, uwzględniając zwłaszcza jego zastosowania cywilno-wojskowe, jest zdania, że powinno ono być finansowane z budżetu UE;

77. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki polskiej prezydencji Rady na rzecz dokonania przeglądu mechanizmu ATHENA; zachęca państwa członkowskie do zwiększenia wysiłków na rzecz osiągnięcia porozumienia dotyczącego wspólnych funduszy; zwraca się do państw członkowskich, by w ramach przeglądu mechanizmu ATHENA rozważyły możliwość rozszerzenia tego mechanizmu, aby zapewnić również wspólne fundusze na działania lub zakupy mające na celu efektywniejsze gospodarowanie środkami w dziedzinie obronności europejskiej, które jednak nie mogą być finansowane z budżetu UE, a w szczególności wspólne fundusze na dostarczony sprzęt;

*

* *

78. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel, Radzie, Komisji, parlamentom państw członkowskich, Zgromadzeniu Parlamentarnemu NATO oraz sekretarzowi generalnemu NATO.

Środa, 14 grudnia 2011 r.

Szczyt UE-Rosja

P7_TA(2011)0575

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2011 r. w sprawie zbliżającego się szczytu UE-Rosja, który odbędzie się w dniu 15 grudnia 2011 r., oraz wyników wyborów do Dumy z dnia 4 grudnia 2011 r.

(2013/C 168 E/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje rezolucje w sprawie Rosji, zwłaszcza rezolucję z dnia 9 czerwca 2011 r. w sprawie szczytu UE-Rosja, który odbył się w dniach 9-10 czerwca 2011 r. ⁽¹⁾ oraz rezolucję z dnia 17 czerwca 2010 r. w sprawie szczytu UE-Rosja ⁽²⁾,
- uwzględniając swoje rezolucje w sprawie stosunków między UE a Rosją, w tym rezolucję z dnia 7 lipca 2011 r. w sprawie przygotowań do wyborów do rosyjskiej Dumy Państwowej w grudniu 2011 r. ⁽³⁾, a także rezolucję z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka na świecie za rok 2009 oraz polityki UE w tym zakresie ⁽⁴⁾,
- uwzględniając umowę o partnerstwie i współpracy między UE a Federacją Rosyjską ⁽⁵⁾ oraz rozpoczęte w 2008 r. negocjacje w sprawie nowej umowy między UE a Rosją, a także uwzględniając partnerstwo na rzecz modernizacji zainicjowane w 2010 r.,
- uwzględniając wspólny cel UE i Rosji, określony we wspólnym oświadczeniu wydanym po zakończeniu XI szczytu UE-Rosja, który odbył się w Petersburgu w dniu 31 maja 2003 r., dotyczący utworzenia wspólnej przestrzeni gospodarczej, wspólnej przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, wspólnej przestrzeni współpracy w dziedzinie bezpieczeństwa zewnętrznego oraz wspólnej przestrzeni badań naukowych i edukacji z uwzględnieniem aspektów kulturalnych (tzw. cztery wspólne przestrzenie),
- uwzględniając wspólne oświadczenie końcowe oraz zalecenie wydane przez komisję współpracy parlamentarnej UE-Rosja na posiedzeniu, które odbyło się w dniu 19 i 20 września 2011 r. w Warszawie,
- uwzględniając wspólne oświadczenie Stałej Rady Partnerstwa Rosja-UE dotyczące wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, wydane na posiedzeniu, które odbyło się w dniu 11 października 2011 r. w Warszawie,
- uwzględniając uwagi wiceprzewodniczącej Komisji/ wysokiej przedstawiciel Catherine Ashton wygłoszone na VIII posiedzeniu Stałej Rady Partnerstwa UE-Rosja, które odbyło się w dniu 17 listopada 2011 r. w Moskwie,
- uwzględniając ostatnią rundę dialogu UE-Rosja na temat praw człowieka, która miała miejsce w dniu 29 listopada 2011 r.,
- uwzględniając oświadczenie wiceprzewodniczącej Komisji/ wysokiej przedstawiciel Catherine Ashton dotyczące wyborów do Dumy w Federacji Rosyjskiej, z dnia 6 i 7 grudnia 2011 r.,
- uwzględniając wstępne wnioski przedstawione w dniu 5 grudnia przez Biuro Instytucji Demokratycznych i Praw Człowieka Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE/ODIHR), Zgromadzenie Parlamentarne OBWE (ZP OBWE) i Zgromadzenie Parlamentarne Rady Europy (ZPRE) po międzynarodowej misji obserwacji wyborów do Dumy Państwowej, które odbyły się w dniu 4 grudnia 2011 r.,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0268.

⁽²⁾ Dz.U. C 236 E z 12.8.2011, s. 101.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0335.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0489.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 327 z 28.11.1997, s. 1.

Środa, 14 grudnia 2011 r.

- uwzględniając program szczytu UE-Rosja, który odbędzie się w Brukseli w dniu 15 grudnia 2011 r.,
- uwzględniając art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że UE i Rosja są od siebie wzajemnie uzależnione, zarówno pod względem gospodarczym, jak i politycznym; mając w związku z tym na uwadze, że ściślejsza współpraca i dobrosąsiedzkie stosunki między UE a Rosją mają kluczowe znaczenie dla stabilności, bezpieczeństwa i dobrobytu w Europie i poza nią; mając na uwadze, że Unia Europejska nadal angażuje się w pogłębianie i rozwijanie stosunków z Rosją opartych na silnym przywiązaniu do zasad demokratycznych; mając na uwadze, że zawarcie umowy o partnerstwie strategicznym między UE a Federacją Rosyjską ma olbrzymie znaczenie dla tworzenia autentycznego strategicznego partnerstwa;
- B. mając na uwadze, że bezpieczeństwo dostaw energii to jedno z największych wyzwań dla UE oraz jedna z najważniejszych dziedzin współpracy z Rosją; mając na uwadze, że niebywale ważne jest, by UE mówiła jednym głosem i wykazywała silną solidarność wewnętrzną;
- C. mając na uwadze, że jako stały członek Rady Bezpieczeństwa ONZ Rosja wraz z pozostałymi członkami jest współodpowiedzialna za utrzymanie stabilności na świecie; mając na uwadze, że wiele problemów międzynarodowych, zwłaszcza tych występujących we wspólnym sąsiedztwie (Północny Kaukaz oraz Republika Mołdowy), w Północnej Afryce, Syrii, na Bliskim Wschodzie i w Iranie, a także związanych z terroryzmem, bezpieczeństwem energetycznym, zmianami klimatu oraz kryzysami finansowymi, można rozwiązać tylko przy zastosowaniu skoordynowanego podejścia obejmującego Rosję;
- D. mając na uwadze, że Federacja Rosyjska jest pełnoprawnym członkiem Rady Europy oraz Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie, w związku z czym zobowiązała się do przestrzegania zasad demokracji i poszanowania praw podstawowych; mając na uwadze utrzymujące się zaniepokojenie stanem przestrzegania praw człowieka, praworządności i niezawisłości sądów, a także środkami represji wobec dziennikarzy i opozycji;
- E. mając na uwadze, że w 2011 r. przypada 20. rocznica rozpadu ZSRR, który by kamieniem milowym w historii Europy; mając na uwadze, że należy uznać udział, jaki miały w tym wydarzeniu osoby czynnie przeciwstawiające się totalitaryzmowi i przyczyniające się do wyzwolenia od niego;
- F. mając na uwadze, że w dniu 12 kwietnia 2011 r. Europejski Trybunał Praw Człowieka wyraził krytyczne uwagi na temat uciążliwych procedur rejestracji partii politycznych w Rosji, które to procedury nie spełniają standardów wyborczych ustalonych przez Radę Europy i OBWE; mając na uwadze utrzymujące się poważne zaniepokojenie trudnościami, jakie napotykają partie polityczne chcące wziąć udział w wyborach, które to trudności w istotny sposób ograniczają rywalizację polityczną i pluralizm w Rosji, co zagraża legitymacji prawnej wyborów;
- G. mając na uwadze, że w dniu wyborów donoszono o licznych nieprawidłowościach, w tym o głosowaniu wielokrotnym (tzw. karuzele), utrudnianiu pracy obserwatorom partyjnym oraz podrzucaniu do urn fałszywych kart do głosowania; mając na uwadze, że policja zatrzymała setki działaczy opozycji, którzy w dniu 4 grudnia 2011 r. i w dniach kolejnych próbowali gromadzić się w Moskwie, Petersburgu i innych rosyjskich miastach, by zaprotestować przeciwko sposobowi przeprowadzenia wyborów;
- H. mając na uwadze, że w dniu 10 grudnia 2011 r. co najmniej 50 000 osób zebrało się na Placu Bołotnym w Moskwie, domagając się unieważnienia wyników wyborów z dnia 4 grudnia 2011 r., powtórzenia wyborów, dymisji szefa komisji wyborczej, przeprowadzenia dochodzenia w sprawie zarzutów dotyczących fałszowania wyborów oraz natychmiastowego zwolnienia aresztowanych manifestantów; mając na uwadze, że podobne demonstracje miały miejsce w innych rosyjskich miastach;

Środa, 14 grudnia 2011 r.

- I. mając na uwadze, że minął rok, odkąd Parlament Europejski wezwał Radę, „wobec braku pozytywnych działań ze strony władz rosyjskich [...] do współpracy oraz do zbadania sprawy Siergieja Magnickiego, do domagania się od władz rosyjskich postawienia winnych przed wymiarem sprawiedliwości oraz do rozważenia nałożenia zakazu wjazdu do UE”, a także zachęcił „unijne agencje egzekwowania prawa do współpracy w celu zamrożenia kont bankowych i innych aktywów tych rosyjskich urzędników we wszystkich państwach członkowskich UE” ⁽¹⁾;
1. ponownie wyraża przekonanie, że Rosja jest nadal jednym z najważniejszych partnerów Unii Europejskiej, jeśli chodzi o nawiązywanie strategicznej współpracy, mającym nie tylko wspólne interesy gospodarcze i handlowe, ale także ten sam cel, jakim jest ścisła współpraca na arenie światowej;
2. wzywa UE i Rosję, aby wykorzystały okazję, jaką jest zbliżający się szczyt, by przyspieszyć negocjacje w sprawie nowej umowy o partnerstwie i współpracy; ponownie wyraża poparcie dla kompleksowej, prawnie wiążącej umowy, obejmującej kwestie polityczne, gospodarcze i społeczne oraz wszystkie obszary związane z demokracją, praworządnością i poszanowaniem praw człowieka; ponownie wyraża przekonanie, że demokracja i prawa człowieka muszą być nieodłącznym elementem nowej umowy, zwłaszcza jeśli chodzi o sformułowanie i włączenie do umowy autentycznej i operacyjnej klauzuli dotyczącej praw człowieka;
3. wzywa do wzmożenia wysiłków o zacieśnienie partnerstwa na rzecz modernizacji między UE a Rosją; jest przekonany, że partnerstwo na rzecz modernizacji będzie wsparciem dla reform i nada nowy impuls stosunkom między UE a Rosją oraz pozwoli rozwinąć korzystną dla obu stron współpracę w dziedzinie handlu, gospodarki i bezpieczeństwa energetycznego, przyczyniając się jednocześnie do naprawy gospodarki światowej; jest zdania, że partnerstwu na rzecz modernizacji musi towarzyszyć ambitny proces reform wewnętrznych obejmujących umocnienie instytucji demokratycznych i niezawodnego systemu prawnego; w związku z tym wzywa UE i rosyjski rząd do określenia działań niezbędnych do osiągnięcia tych celów;
4. z zadowoleniem przyjmuje zakończenie negocjacji w sprawie przystąpienia Rosji do WTO, co umożliwi stworzenie równych warunków dla przedsiębiorczości po obu stronach oraz ułatwi i zliberalizuje handel w gospodarce światowej; podkreśla, że z chwilą przystąpienia do WTO Rosja jest prawnie zobowiązana do przestrzegania wszystkich zasad tej organizacji, w tym do zaprzestania stosowania środków protekcjonistycznych; w związku z tym wyraża zaniepokojenie z powodu unii celnej między Rosją, Kazachstanem i Białorusią, która doprowadziła do wzrostu skonsolidowanych taryf celnych; wyraża przekonanie, że członkostwo Rosji w WTO będzie również ważnym etapem w pogłębianiu dwustronnej integracji gospodarczej, w tym dzięki ukończeniu trwających negocjacji w sprawie nowej umowy;
5. podkreśla znaczenie zacieśniania partnerstwa energetycznego z Rosją; przypomina, że dostawy surowców naturalnych nie mogą być wykorzystywane jako narzędzie polityczne; podkreśla znaczenie współpracy energetycznej dla obu stron, będącej szansą na dalszą współpracę handlową i gospodarczą na otwartym i przejrzystym rynku, przy pełnym zrozumieniu potrzeby różnicowania kierunków dostaw i dostawców energii do UE; podkreśla, że podstawą takiej współpracy powinna być zasada współzależności i przejrzystości, a także równy dostęp do rynków, infrastruktury i inwestycji oraz prawnie wiążące ramy dotyczące energetyki, gwarantujące wiarygodne i bezpieczne dostawy energii w oparciu o jednakowe normy dla wszystkich państw członkowskich UE;
6. wzywa Radę i Komisję, by zagwarantowały włączenie zasad Traktatu Karty energetycznej oraz załączonego doń protokołu tranzytowego do nowej umowy o partnerstwie między UE a Rosją; z zadowoleniem przyjmuje podpisanie w lutym 2011 r. porozumienia w sprawie uaktualnionego mechanizmu wczesnego ostrzegania, mającego dalej usprawniać koordynację w razie sytuacji kryzysowej pod względem dostaw lub zapotrzebowania;

⁽¹⁾ Zob. wyżej wspomniana rezolucja z dnia 16 grudnia 2010 r.

Środa, 14 grudnia 2011 r.

7. podkreśla, że UE powinna rozszerzyć współpracę z Rosją w dziedzinie energetyki na takie obszary, jak wydajność energetyczna czy badania nad odnawialnymi źródłami energii; ponownie zaznacza, że umowy międzyrządowe oraz porozumienia handlowe w sektorze energetyki zawierane między podmiotami rosyjskimi i europejskimi muszą być zgodne ze zobowiązaniami prawnymi obu stron;
8. wzywa Federację Rosyjską do wniesienia większego wkładu w rozwiązywanie problemu zmian klimatu przez obniżenie poziomu krajowych emisji gazów cieplarnianych oraz udział w międzynarodowych negocjacjach dotyczących kompleksowych ram polityki klimatycznej na okres po 2012 r. na mocy ramowej konwencji ONZ w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) i protokołu z Kioto; w związku z tym podkreśla, że aby uzyskać do 2020 r. niezbędną redukcję emisji w stosunku do poziomu z 1990 r. w krajach ujętych w załączniku I, wszystkie kraje uprzemysłowione muszą się zobowiązać do realizacji celów w postaci znacznego obniżenia obecnych poziomów emisji i podniesienia poziomów wychwytywania dwutlenku węgla w lasach;
9. w związku z tym wzywa Rosję do ratyfikowania i natychmiastowego wypełnienia konwencji z Espoo (konwencja Europejskiej Komisji Gospodarczej ONZ), a także przypomina, że Rosja zobowiązała się do opracowania ujednoliconych norm oceny oddziaływania na środowisko w przedsięwzięciach transgranicznych;
10. uznaje wspólne wnioski z dnia 11 października 2011 r. zapowiadające ukończenie prac nad listą wspólnych działań zmierzających do wprowadzenia ruchu bezwizowego oraz popiera jej oficjalne zatwierdzenie, a następnie wdrożenie; przypomina o konieczności zapewnienia spójności regionalnej w podejściu do liberalizacji systemu wizowego z Rosją i krajami partnerstwa wschodniego; z zadowoleniem przyjmuje zakończenie negocjacji w sprawie zmian do obowiązującej umowy między UE a Rosją w sprawie ułatwień wizowych z 2006 r., a także rozpoczęcie dialogu między UE a Rosją na temat migracji; podkreśla znaczenie rzeczywistego wdrożenia umowy o readmisji między Rosją a UE; wzywa do dalszej współpracy w dziedzinie nielegalnej imigracji, poprawy kontroli na przejściach granicznych oraz wymiany informacji na temat terroryzmu i przestępczości zorganizowanej;
11. z zadowoleniem przyjmuje propozycję uproszczenia małego ruchu granicznego w obwodzie kaliningradzkim i podkreśla, że przyczyni się to do dalszego pogłębiania strategicznego partnerstwa między UE a Rosją zgodnie z priorytetami określonymi w planie działania dotyczącym wspólnej przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości;
12. przyjmuje do wiadomości wyniki wyborów do Dumy z 4 grudnia 2011 r.; podkreśla, że przebieg wyborów pokazał, że Rosja nie spełnia standardów wyborczych określonych przez OBWE; wyraża głębokie zaniepokojenie doniesieniami na temat fałszerstw oraz wstępnymi ustaleniami ze sprawozdania OBWE/ODIHR, wskazującymi na łamanie procedur, stronniczość mediów, nękanie niezależnych obserwatorów oraz brak rozdziału partii od państwa;
13. ponownie zwraca uwagę, że uciążliwe procedury rejestracji doprowadziły do wykluczenia kilku partii opozycyjnych oraz od początku poważnie szkodziły wolności stowarzyszeń, rywalizacji politycznej i pluralizmowi;
14. potępia działania podjęte przez władze rosyjskie przeciw rosyjskiemu stowarzyszeniu Gołos, zajmującemu się monitorowaniem wyborów, po utworzeniu przez nie specjalnej strony internetowej do zgłaszania fałszerstw i nieprawidłowości wyborczych;
15. z zadowoleniem przyjmuje demonstracje w Rosji jako wyraz dążenia narodu rosyjskiego do większej demokracji; potępia rozproszenie przez policję pokojowych protestów przeciwko nieprawidłowościom i fałszerstwom wyborczym, o których donosili międzynarodowi obserwatorzy; wzywa władze rosyjskie do poszanowania wolności zgromadzeń i wypowiedzi, do nieutrudniania pokojowych demonstracji oraz do natychmiastowego i bezwarunkowego zwolnienia wszystkich pokojowo demonstrujących osób aresztowanych w związku z wyborami; apeluje o niezwłoczne przeprowadzenie pełnego dochodzenia w sprawie wszystkich doniesień o fałszerstwach i zastraszaniu oraz o ukaranie winnych, a także wyraża nadzieję, że wydany przez prezydenta Miedwiediewa nakaz przeprowadzenia dochodzeń okaże się ważki i przejrzyści;

Środa, 14 grudnia 2011 r.

16. odnotowuje niedawne apele o unieważnienie wyborów do Dumy Państwowej, które odbyły się w dniu 4 grudnia 2011 r.; wzywa rosyjskie władze, by dogłębnie zbadały wszelkie przypadki naruszeń prawa wyborczego w celu ukarania urzędników zamieszanych w nieprawidłowości oraz by ponownie przeprowadziły głosowanie tam, gdzie doszło do nieprawidłowości;
17. wzywa do przeprowadzenia nowych wolnych i uczciwych wyborów po rejestracji wszystkich partii opozycyjnych;
18. wzywa przewodniczącego Rady Europejskiej, przewodniczącego Komisji oraz wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji, by w czasie szczytu zdecydowanie postawili sprawę wyborów z dnia 4 grudnia 2011 r., domagając się od Rosji poszanowania jej międzynarodowych zobowiązań, wynikających w szczególności z członkostwa Rosji w Radzie Europy i w OBWE; wzywa Radę Europy i OBWE, aby oceniły, czy Rosja wypełnia zobowiązania wynikające z przynależności do tych organizacji;
19. wzywa władze rosyjskie, by odniosły się do ustaleń zawartych w sprawozdaniu z misji obserwacji wyborów wydanym przez OBWE/ODIHR, znowelizowały ordynację wyborczą zgodnie ze standardami OBWE i Rady Europy oraz we współpracy z Komisją Wenecką, a także by przestrzegały tych standardów w praktyce z myślą o zapewnieniu wolnych i demokratycznych wyborów prezydenckich w 2012 r., dających równe szanse kandydatom opozycji; wzywa Rosję do stworzenia możliwości prowadzenia dostatecznej i skutecznej obserwacji wyborów, zgodnie z normami OBWE/ODIHR i Rady Europy;
20. ponownie wyraża zaniepokojenie stanem przestrzegania praw człowieka w Rosji, a także brakiem praworządności i niezależnej władzy sądowniczej; wyraża szczególne zaniepokojenie sprawą Siergieja Magnickiego, w tym faktem, że nie ukarano osób uznanych za winne jego śmierci; odnotowuje sprawozdanie opublikowane w lipcu 2011 r. przez Radę Praw Człowieka powołaną przez prezydenta Miedwiediewa, w którym przedstawiono dowody, że aresztowanie Siergieja Magnickiego było niezgodne z prawem i że w trakcie przetrzymywania było go i torturowano, aby wymusić przyznanie się do winy; zauważa, że departament stanu USA, ministerstwo spraw zagranicznych Wielkiej Brytanii i duński parlament podjęły w 2011 r. decyzję o wprowadzeniu zakazu wydawania wiz około 60 rosyjskim urzędnikom uważanym za zamieszanych w śmierć Siergieja Magnickiego w wyniku beczynności rosyjskich władz;
21. wzywa komisję śledczą do przeprowadzenia kompleksowego i rzetelnego śledztwa bez żadnych tabu, by szybko przedstawić konkretne wnioski i podjąć wszelkie działania niezbędne, by postawić sprawców przed sądem; apeluje do Rady, by w razie dalszej beczynności władz rosyjskich rozważyła takie działania jak zakaz wjazdu do całej UE oraz zamrożenie aktywów finansowych osób winnych torturowania i śmierci Siergieja Magnickiego oraz ukrywania prawdy o tej sprawie;
22. podkreśla znaczenie stałej wymiany poglądów na temat praw człowieka z Rosją w ramach konsultacji między UE a Rosją na temat praw człowieka, gdyż jest to sposób doskonalenia interoperacyjności stron we wszystkich dziedzinach współpracy, a także żąda poprawy formatu posiedzeń, by zwiększyć ich skuteczność, ze szczególnym uwzględnieniem wspólnych działań przeciwko rasizmowi i ksenofobii, a ponadto domaga się otwarcia tego procesu na rzeczywisty udział Parlamentu Europejskiego, Dumy Państwowej i organizacji pozarządowych zajmujących się prawami człowieka bez względu na to, czy dialog odbywa się w Rosji, czy w państwie członkowskim UE;
23. potępia niedawne propozycje uznania za przestępstwo publicznego informowania o orientacji seksualnej i tożsamości płciowej w różnych regionach Rosji i na szczeblu federalnym;
24. wzywa wiceprzewodniczącą/ wysoką przedstawiciel oraz Komisję do realizacji wspólnych inicjatyw z rządem Rosji, mających na celu poprawę bezpieczeństwa i stabilności we wspólnym sąsiedztwie; wzywa Rosję, by aktywnie przyczyniała się do rozwiązywania zamrożonych konfliktów w swoim sąsiedztwie oraz by szanowała suwerenność i terytorialną integralność wszystkich państw uwikłanych w te konflikty;

Środa, 14 grudnia 2011 r.

25. przypomina, że Rosja jest zobowiązana w pełni wdrożyć sześciopunktowe porozumienie o zawieszeniu broni, obejmujące respektowanie suwerenności i integralności terytorialnej Gruzji; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Rosja wyraża gotowość do pracy nad porozumieniem ramowym w dziedzinie operacji zarządzania kryzysowego; w związku z tym wzywa władze Rosji do konsekwencji, a tym samym do umożliwienia misji obserwacji wyborów UE w Gruzji wjazdu na okupowane terytoria Abchazji i Osetii Południowej, zgodnie z postanowieniami zawieszenia broni z 2008 r.;

26. popiera mińską grupę OBWE i jej współprzewodniczącego w staraniach o rozwiązanie konfliktu w Górskim Karabachu;

27. z zadowoleniem przyjmuje wznowienie negocjacji w sprawie konfliktu naddniestrzańskiego według formuły 5+2 i odnotowuje pierwsze oficjalne posiedzenie, które odbyło się w dniu 1 grudnia 2011 r. i można postrzegać z nadzieją jako początek rozwiązywania konfliktu;

28. stwierdza, że Rosja, mająca prawo weta w Radzie Bezpieczeństwa ONZ, musi wywiązywać się ze swoich obowiązków w przypadku kryzysów międzynarodowych; podkreśla, że bez skoordynowanego podejścia obejmującego Rosję nie można rozwiązać problemów międzynarodowych, szczególnie tych związanych z Syrią i Iranem; wzywa Rosję do przyjęcia bardziej konstruktywnego podejścia, zwłaszcza w odniesieniu do rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ; wzywa Rosję, by przyłączyła się do światowych wysiłków o zablokowanie irańskich prób wzbogacania uranu i innych działań w sektorze jądrowym mających na celu budowę broni jądrowej; wzywa władze Rosji, by poparły międzynarodowe sankcje wobec irańskich podmiotów będące reakcją na atak na brytyjską ambasadę;

29. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich, rządowi i parlamentowi Federacji Rosyjskiej, Radzie Europy oraz Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie.

Europejska polityka sąsiedztwa

P7_TA(2011)0576

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2011 r. w sprawie przeglądu europejskiej polityki sąsiedztwa (2011/2157(INI))

(2013/C 168 E/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wspólne komunikaty Komisji i Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa z dnia 25 maja 2011 r. w sprawie nowej koncepcji działań w obliczu zmian zachodzących w sąsiedztwie (COM(2011)0303) oraz z dnia 8 marca 2011 r. w sprawie partnerstwa na rzecz demokracji i wspólnego dobrobytu z południowym regionem Morza Śródziemnego (COM(2011)0200),
- uwzględniając komunikaty Komisji z dnia 11 marca 2003 r. pt. „Rozszerzona Europa – sąsiedztwo: nowe ramy stosunków z naszymi wschodnimi i południowymi sąsiadami” (COM(2003)0104), z dnia 12 maja 2004 r. pt. „Europejska polityka sąsiedztwa – dokument strategiczny” (COM(2004)0373), z dnia 4 grudnia 2006 r. w sprawie wzmocnienia europejskiej polityki sąsiedztwa (COM(2006)0726), z dnia 5 grudnia 2007 r. w sprawie silnej europejskiej polityki sąsiedztwa (COM(2007)0774), z dnia 3 grudnia 2008 r. w sprawie Partnerstwa Wschodniego (COM(2008)0823), z dnia 20 maja 2008 r. pt. „Proces barceloński: Unia na rzecz regionu Morza Śródziemnego” (COM(2008)0319) i z dnia 12 maja 2010 r. w sprawie podsumowania europejskiej polityki sąsiedztwa (COM(2010)0207) oraz z dnia 24 maja 2011 r. w sprawie „Dialogu na rzecz migracji, mobilności i bezpieczeństwa z państwami południowego regionu Morza Śródziemnego” (COM(2011)0292),
- uwzględniając rozwój europejskiej polityki sąsiedztwa (EPS) od 2004 r., a w szczególności sprawozdania z postępów w jej wdrażaniu przedstawiane przez Komisję,

Środa, 14 grudnia 2011 r.

- uwzględniając plany działań przyjęte wspólnie z Egiptem, Izraelem, Jordanią, Libanem, Marokiem, Autonomią Palestyńską oraz Tunezją, Armenią, Azerbejdżanem, Gruzją i Mołdawią, jak również program stowarzyszeniowy z Ukrainą,
- uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych w sprawie EPS z dnia 26 lipca 2010 r. i z dnia 20 czerwca 2011 r. oraz konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych/Handlu Międzynarodowego z dnia 26 września 2011 r.,
- uwzględniając konkluzje z posiedzenia ministrów spraw zagranicznych Partnerstwa Wschodniego z dnia 13 grudnia 2010 r.,
- uwzględniając wspólne deklaracje przyjęte podczas szczytu Partnerstwa Wschodniego w Pradze w dniu 7 maja 2009 r. oraz szczytu Partnerstwa Wschodniego w Warszawie w dniach 29-30 września 2011 r.,
- uwzględniając deklarację barcelońską ustanawiającą partnerstwo euro-śródziemnomorskie, przyjętą podczas euro-śródziemnomorskiej konferencji ministrów spraw zagranicznych w dniach 27-28 listopada 1995 r.,
- uwzględniając zatwierdzenie przez Radę Europejską na posiedzeniu w Brukseli w dniach 13-14 marca 2008 r. inicjatywy „Proces barceloński – Unia na rzecz Regionu Morza Śródziemnego”,
- uwzględniając oświadczenie wydane na szczycie poświęconym regionowi Morza Śródziemnego w Paryżu w dniu 13 lipca 2008 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady Stowarzyszenia UE-Maroko z dnia 13 października 2008 r., zgodnie z którymi Maroku przyznano szczególny status,
- uwzględniając konkluzje Rady Stowarzyszenia UE-Jordania z dnia 26 października 2010 r., zgodnie z którymi Jordani przyznano szczególny status,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1638/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 2006 r. określające przepisy ogólne w sprawie ustanowienia Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa (ENPI) ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoje oświadczenie z dnia 27 września 2011 r. w sprawie utworzenia euro-śródziemnomorskich programów „Erasmus” i „Leonardo da Vinci” ⁽²⁾,
- uwzględniając sprawozdanie specjalne Europejskiego Trybunału Obrachunkowego nr 13/2010 pt. „Czy z powodzeniem uruchomiono nowy Europejski Instrument Sąsiedztwa i Partnerstwa oraz czy osiąga on zamierzone rezultaty na Zakaukaziu (Armenia, Azerbejdżan, Gruzja)?”,
- uwzględniając decyzję 2011/424/WPZiB Rady z dnia 18 lipca 2011 r. w sprawie mianowania Specjalnego Przedstawiciela Unii Europejskiej w południowym regionie Morza Śródziemnego ⁽³⁾ oraz decyzję 2011/518/WPZiB Rady z dnia 25 sierpnia 2011 r. w sprawie mianowania Specjalnego Przedstawiciela Unii Europejskiej w Regionie Kaukazu Południowego i ds. Kryzysu w Gruzji ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 7 kwietnia 2011 r. w sprawie przeglądu europejskiej polityki sąsiedztwa – wymiaru wschodniego ⁽⁵⁾ i w sprawie przeglądu europejskiej polityki sąsiedztwa – wymiaru południowego ⁽⁶⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 310 z 9.11.2006, s. 1.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0413.

⁽³⁾ Dz.U. L 188 z 19.7.2011, s. 24.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 221 z 27.8.2011, s. 5.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0153.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0154.

Środa, 14 grudnia 2011 r.

- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 19 stycznia 2006 r. w sprawie europejskiej polityki sąsiedztwa ⁽¹⁾, z dnia 15 listopada 2007 r. w sprawie wzmocnienia europejskiej polityki sąsiedztwa ⁽²⁾, z dnia 6 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa ⁽³⁾, z dnia 5 czerwca 2008 r. w sprawie rocznego sprawozdania Rady dla Parlamentu Europejskiego dotyczącego głównych aspektów i podstawowych wyborów w zakresie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) ⁽⁴⁾, z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie przeglądu Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa ⁽⁵⁾, z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie procesu barcelońskiego – Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego ⁽⁶⁾, z dnia 17 stycznia 2008 r. w sprawie podejścia do polityki regionalnej w regionie Morza Czarnego ⁽⁷⁾, z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie strategii UE na rzecz regionu Morza Czarnego ⁽⁸⁾, z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego ⁽⁹⁾, z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie potrzeby określenia strategii UE dla Kaukazu Południowego ⁽¹⁰⁾, z dnia 9 września 2010 r. w sprawie sytuacji nad rzeką Jordan ze szczególnym uwzględnieniem obszaru dolnego Jordanu ⁽¹¹⁾, z dnia 3 lutego 2011 r. w sprawie sytuacji w Tunezji ⁽¹²⁾, z dnia 17 lutego 2011 r. w sprawie sytuacji w Egipcie ⁽¹³⁾, z dnia 10 marca 2011 r. w sprawie południowego sąsiedztwa, w szczególności Libii, w tym kwestii humanitarnych ⁽¹⁴⁾ oraz z dnia 7 lipca 2011 r. w sprawie sytuacji w Syrii, Jemenie i Bahrajnie w kontekście sytuacji w świecie arabskim i w Afryce Północnej, z dnia 15 września 2011 r. i z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie sytuacji na Białorusi i wszystkie swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Białorusi, a także rezolucje z dnia 15 września 2011 r. w sprawie sytuacji w Libii ⁽¹⁵⁾ oraz w sprawie sytuacji w Syrii ⁽¹⁶⁾,
- uwzględniając zalecenia poszczególnych komisji Zgromadzenia Parlamentarnego Unii dla Śródziemnomorza przyjęte na 7. sesji plenarnej w Rzymie w dniach 3-4 marca 2011 r.,
- uwzględniając Akt Ustanawiający Zgromadzenie Parlamentarne UE-Sąsiedztwo Wschodnie (Euronest) z dnia 3 maja 2011 r.,
- uwzględniając konkluzje z posiedzenia inauguracyjnego Eurośródziemnomorskiego Zgromadzenia Samorządów Lokalnych i Regionalnych (ARLEM), które odbyło się w Barcelonie w dniu 21 stycznia 2010 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 maja 2011 r. w sprawie kulturowego wymiaru działań zewnętrznych UE ⁽¹⁷⁾,
- uwzględniając Europejską agendę kultury w dobie globalizacji świata (COM(2007)0242),
- uwzględniając art. 8 oraz art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinie Komisji Rozwoju, Komisji Budżetowej, Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, Komisji Rozwoju Regionalnego, Komisji Kultury i Edukacji, Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz Komisji Spraw Konstytucyjnych (A7-0400/2011),

⁽¹⁾ Dz.U. C 287 E z 24.11.2006, s. 312.

⁽²⁾ Dz.U. C 282 E z 6.11.2008, s. 443.

⁽³⁾ Dz.U. C 303 E z 13.12.2006, s. 760.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 285 E z 26.11.2009, s. 11.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 76 E z 25.3.2010, s. 83.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 76 E z 25.3.2010, s. 76.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 41 E z 19.2.2009, s. 64.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0025.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 161 E z 31.5.2011, s. 126.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 161 E z 31.5.2011, s. 136.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 308 E z 20.10.2011, s. 81.

⁽¹²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0038.

⁽¹³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0064.

⁽¹⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0095.

⁽¹⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0386.

⁽¹⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0387.

⁽¹⁷⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0239.

Środa, 14 grudnia 2011 r.

- A. mając na uwadze, że poszanowanie i propagowanie demokracji i praw człowieka – zwłaszcza praw kobiet, praw dzieci i praw mniejszości – sprawiedliwości i praworządności, podstawowych wolności – w tym wolności sumienia, wolności wyznania lub przekonań, wolności orientacji seksualnej, wolności wypowiedzi, wolności zrzeszania się oraz wolności mediów, w tym nieograniczonego dostępu do informacji, komunikacji i internetu – umocnienia społeczeństwa obywatelskiego, zwiększenia bezpieczeństwa – obejmującego pokojowe rozwiązywanie konfliktów oraz stosunki dobrosąsiedzkie – stabilności demokratycznej, dostatku, sprawiedliwej dystrybucji dochodów, dobrobytu i szans społecznych, walki z korupcją i wspierania dobrego sprawowania rządów oraz zrównoważonego rozwoju są podstawowymi zasadami i celami UE, które muszą stanowić wspólne wartości będące u podstaw przeglądu EPS;
- B. mając na uwadze, że w podstawowym interesie UE leży dążenie do osiągnięcia ambitnych celów w zakresie współpracy gospodarczej oraz przyjęcie obopólnie korzystnej odpowiedzialnej i elastycznej strategii opartej na wsparciu dla procesów demokratycznej transformacji, uczenie się na błędach i pomyłkach strategii politycznych UE i państw członkowskich, zwłaszcza polityki beztróskiego podejścia do autorytarnych reżimów sąsiedztwa południowego, z czego należy wyciągnąć wniosek, że cała europejska polityka sąsiedztwa UE powinna opierać się na wartościach;
- C. mając na uwadze, że w tym nowym kontekście należy nadać nowy impuls stosunkom z tymi państwami, w oparciu o współpracę skoncentrowaną na demokracji i dobrobycie na obydwu wybrzeżach Morza Śródziemnego, a nie tylko bezpieczeństwie i kontroli migracji;
- D. mając na uwadze, że Unia dla Śródziemnomorza została powołana do realizacji ambitnego celu, by służyć jako stały instrument zacieśniania stosunków z państwami, z którymi Unia sąsiaduje na południu, zastępujący wcześniejszy proces barceloński w dążeniu do wzmocnienia i podniesienia statusu prowadzonych prac;
- E. mając na uwadze, że współpraca w ramach Zgromadzenia Parlamentarnego Euronest ma na celu osiągnięcie pozytywnych wyników dzięki temu, że pełni rolę platformy wymiany poglądów, znajdowania wspólnych stanowisk w sprawie aktualnych wyzwań globalnych związanych z demokracją, polityką, ekonomią, bezpieczeństwem energetycznym i sprawami społecznymi, a także wzmacniania więzi między krajami regionu oraz między tymi krajami a UE;
- F. mając na uwadze, że art. 49 TFUE stanowi, iż każde państwo europejskie, które szanuje wartości, na których opiera się UE, a mianowicie demokrację, praworządność, poszanowanie praw człowieka i podstawowych wolności i jest zaangażowane w ich wspieranie, może złożyć wniosek o członkostwo w Unii;
- G. mając na uwadze, że wzmocnione stosunki wymagają jasnego i potwierdzonego zaangażowania na rzecz reform z zamiarem czynienia wymiernych postępów w osiąganiu wcześniej ustalonych poziomów odniesienia;
- H. mając na uwadze, że UE powinna wyposażać się w elastyczne i odpowiednio finansowane instrumenty odpowiadające jej ambicjom i wydarzeniom w regionach, preferując optymalne wykorzystanie istniejących instrumentów finansowych;
- I. mając na uwadze, że skutki kryzysu gospodarczego i finansowego przesłoniły już istniejące wyzwania polityczne i społeczne w krajach partnerskich, zwłaszcza w odniesieniu do problemu bezrobocia; mając na uwadze, że zmniejszenie stopy bezrobocia w regionie oraz zaoferowanie jego mieszkańcom, zwłaszcza kobietom, młodym ludziom i ludności wiejskiej, nadziei na przyszłość leżą we wspólnym interesie tych krajów oraz UE;
- J. mając na uwadze, że Parlament Europejski popiera utworzenie eurośródziemnomorskich programów „Erasmus” i „Leonardo da Vinci” na mocy swojego oświadczenia z dnia 27 września 2011 r.;

Środa, 14 grudnia 2011 r.

1. z zadowoleniem przyjmuje wspólne komunikaty Komisji i Wysokiego Przedstawiciela ds. Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa „Nowa koncepcja działań w obliczu zmian zachodzących w sąsiedztwie” i „Partnerstwo na rzecz demokracji i wspólnego dobrobytu z południowym regionem Morza Śródziemnego” oraz zaprezentowane w nich podejście, w szczególności w odniesieniu do zasad wzajemnej rozliczalności oraz wspólnego zaangażowania na rzecz uniwersalnych wartości, takich jak prawa człowieka, demokracja i praworządność, jak również do zasady warunkowości oraz podejścia dostosowanego do potrzeb krajów partnerskich, działań na rzecz współpracy wielostronnej i prowadzonej poniżej szczebla regionalnego oraz zasady dalszego zaangażowania społeczeństwa w europejską politykę sąsiedztwa;

2. uznaje aspiracje europejskie i europejski wybór niektórych partnerów oraz ich zaangażowanie na rzecz budowy głębokiej i trwałej demokracji oraz podkreśla konieczność stworzenia nowego i odrębnego stosunku między UE a krajami objętymi Partnerstwem Wschodnim, przy jednoczesnym wspieraniu ich działań na rzecz trwałej demokracji i gospodarki rynkowej;

3. nalega jednak, by państwom sąsiadującym dać konkretne i wiarygodne bodźce zachęcające do angażowania na rzecz wspólnego celu budowania głębokiej demokracji oraz by zróżnicowanie na podstawie sytuacji politycznej, gospodarczej i społecznej, wyników i osiągnięć poszczególnych krajów, opierało się na jasno określonych kryteriach oraz mierzalnych i regularnie monitorowanych poziomach odniesienia dla poszczególnych krajów partnerskich; wzywa w związku z tym Komisję i ESDZ do uznania poziomów odniesienia przewidzianych we wspólnym komunikacie za cele do osiągnięcia oraz do uznania, że do przeprowadzenia oceny poczynionych postępów cele te wymagają bardziej szczegółowych, mierzalnych, osiągalnych poziomów odniesienia w czasie, przy czym inny jest punkt wyjścia poziomów odniesienia dla wschodniego sąsiedztwa, a inny dla południowego; jest zdania, że polityka nastawiona na osiąganie celów wymaga jaśniejszej metodyki określania poziomów odniesienia i podkreśla w tym kontekście znaczenie wprowadzenia odpowiednich mechanizmów monitorowania w celu oceny postępów krajów objętych EPS; podkreśla, że takie podejście musi znaleźć odzwierciedlenie w strukturze planów działania EPS i w odpowiednich rocznych sprawozdaniach z postępów;

4. uważa, że przegląd europejskiej polityki sąsiedztwa stwarza UE możliwość skutecznej realizacji stawianych sobie celów oraz przestrzegania swoich wartości, zgodnie z art. 2, 3, 6, 8 i 21 Traktatu o Unii Europejskiej;

5. podkreśla, że o ile polityka Unii w dziedzinie współpracy na rzecz rozwoju wpisuje się w ramy zasad i celów działań zewnętrznych Unii, a zatem również w europejską politykę sąsiedztwa, jak ma to miejsce w tym przypadku, to jednak przy realizacji polityki mogącej mieć wpływ na kraje rozwijające się Unia ma konstytucyjny obowiązek wynikający z art. 208 ust. 1 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej uwzględniania celów współpracy na rzecz rozwoju; w związku z tym zachęca Komisję i ESDZ, żeby nigdy nie traciły z oczu celów w postaci zmniejszenia i ostatecznie likwidacji ubóstwa, kiedy realizują europejską politykę sąsiedztwa zarówno w krajach partnerskich sąsiedztwa wschodniego, jak i sąsiedztwa południowego;

6. popiera włączenie do europejskiej polityki sąsiedztwa wcześniej wydzielonych strategii polityki zagranicznej i pomocowej; oczekuje przyjęcia wzmocnionej sieci ustaleń instytucjonalnych, cechującej się stabilnością i rentownością, ukierunkowanej na głębszą integrację gospodarczą i ściślejsze stowarzyszenie polityczne wszystkich zainteresowanych podmiotów, w tym przyjęcie na poziomie wszystkich forów międzynarodowych, a zwłaszcza w Organizacji Narodów Zjednoczonych, wartości wyznawanych w Unii Europejskiej;

Głęboka demokracja i partnerstwo ze społeczeństwami

7. chociaż UE nie dąży do narzucenia modelu czy gotowej recepty na reformy polityczne, podkreśla, że europejska polityka sąsiedztwa opiera się na podzielanych wartościach, wspólnym poczuciu odpowiedzialności, wzajemnej rozliczalności i szacunku oraz zaangażowaniu na rzecz demokracji, praw człowieka, praworządności, walki z korupcją, gospodarki rynkowej i dobrych rządów;

Środa, 14 grudnia 2011 r.

8. podkreśla znaczenie aktywnych i niezależnych organizacji społeczeństwa obywatelskiego, w tym partnerów społecznych, dla demokracji; podkreśla znaczenie dialogu z odpowiednimi organizacjami społeczeństwa obywatelskiego oraz ich należytego finansowania w ramach Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa (EIS), a także podkreśla, że należy wzmocnić partnerstwo między UE i krajami objętymi EPS a społeczeństwem obywatelskim tych państw, aby pomóc w budowaniu sprawnych demokracji, pobudzeniu reform i trwałego wzrostu gospodarczego; podkreśla, że takie partnerstwa ze społeczeństwem obywatelskim muszą sprzyjać włączeniu społecznemu, w tym przede wszystkim przedstawiceli organizacji kobiet i mniejszości; wzywa ESDZ i Komisję do wspierania wysiłków podejmowanych przez parlamenty, władze lokalne i regionalne oraz społeczeństwo obywatelskie na rzecz odegrania roli w definiowaniu strategii EPS, rozliczaniu rządów, monitorowaniu i ocenie wyników osiągniętych w przeszłości i uzyskiwanych rezultatów;

9. podkreśla znaczenie nawiązywania partnerstwa ze społeczeństwami obywatelskimi jako środka promowania zmian oraz demokratyzacji; w tym kontekście odnotowuje przeznaczenie 22 mln EUR na instrument wspierania rozwoju społeczeństwa obywatelskiego na lata 2011-2013 i oczekuje przeznaczenia większych środków na ten instrument w następnych wieloletnich ramach finansowych; wzywa ESDZ i Komisję do lepszego wyjaśnienia zakresu i celów potencjalnego instrumentu wspierania rozwoju społeczeństwa obywatelskiego i wzywa do lepszego wyjaśnienia komplementarności instrumentu wspierania rozwoju społeczeństwa obywatelskiego wobec instrumentów EIDHR oraz ENPI; stwierdza, że należy również określić instrumenty konkretnego wspierania mniejszości wyznaniowych i etnicznych w dziedzinach objętych tą inicjatywą; zaleca wykorzystanie tego instrumentu do udoskonalenia prac Forum na rzecz Społeczeństwa Obywatelskiego w ramach Partnerstwa Wschodniego i potencjalnego utworzenia takiego forum również dla partnerów południowych;

10. z zadowoleniem przyjmuje propozycję ustanowienia Europejskiej Fundacji na rzecz Demokracji (EFD), która jest właściwą w czasie reakcją na żądania demokracji wyrażane przez społeczeństwa krajów sąsiadujących z Unią; podkreśla, że powinna ona stanowić elastyczny, szybki i ukierunkowany mechanizm wsparcia oraz powinna uzupełniać już istniejące instrumenty UE oraz przykładową wieloletnią działalność europejskich fundacji politycznych i niepolitycznych oraz organizacji społeczeństwa obywatelskiego, biorąc pod uwagę, że celem tej inicjatywy powinny być wymierne wyniki; nalega, by fundacja ta nie utrudniała ani nie powieliała działań prowadzonych już przez tamte fundacje lub w ramach istniejących programów europejskich, takich jak EIDHR; podkreśla, że jej zakres i organizacja powinny być wyraźnie określone, a struktury i procedury powinny być proste i nieskomplikowane; wzywa ESDZ, Komisję i (polską) prezydencję do przedstawienia jasnego rozróżnienia kompetencji przyszłej Europejskiej Fundacji na rzecz Demokracji w stosunku do tych instrumentów i przepisów; domaga się prawa kontroli i zaangażowania Parlamentu Europejskiego w strukturę zarządzania fundacji w taki sposób, by pomagał w ustalaniu celów rocznych, priorytetów, spodziewanych wyników i szeroko pojętych środków finansowych oraz uczestniczył w monitorowaniu jej działalności; wyraża zaniepokojenie faktem, że fundacja ta miałaby być częściowo lub w całości finansowana z funduszy nie pochodzących z budżetu UE, i ponownie podkreśla prawo władzy budżetowej do nadzorowania i kontroli wydatków fundacji; domaga się w związku z tym wyjaśnień Komisji i Rady w tej kwestii;

11. wzywa ESDZ i Komisję, by w ramach nowego podejścia opartego na wynikach i na zasadzie „więcej za więcej” nadal wspierały wszelkie reformy polityczne, uwzględniając przy tym potrzeby oraz poziom rozwoju gospodarczego i społecznego poszczególnych krajów partnerskich; wzywa je do stworzenia jasnej i odpowiedniej metodologii oraz szczegółowych poziomów odniesienia do celów oceny osiągnięć krajów objętych EPS w zakresie poszanowania i promowania demokracji i praw człowieka (a w szczególności wolności wypowiedzi, sumienia, wyznania, zrzeszania się i wolnych mediów) oraz do systematycznego zdawania dostatecznie szczegółowych sprawozdań, które powinny być podstawą do przyznawania środków w ramach nowego podejścia opartego na wynikach i na zasadzie „więcej za więcej”; zwraca się o uwzględnienie takich ocen w sprawozdaniach z postępów EPS i coroczne przedstawianie tych sprawozdań Komisji Spraw Zagranicznych; nalega na potrzebę systematycznego włączania organizacji społeczeństwa obywatelskiego w proces przeglądu na wszystkich jego etapach; jest zdania, że takie podejście oparte na wynikach oznacza również „mniej za mniej”, i ponawia apel o skuteczne wdrażanie klauzuli dotyczącej praw człowieka i demokracji w porozumieniach UE z państwami trzecimi;

12. zwraca się do ESDZ i Komisji o dostarczenie szerszych informacji o sposobie wdrożenia zasady wzajemnej rozliczalności;

Środa, 14 grudnia 2011 r.

13. uważa, że należy stale monitorować sytuację praw człowieka – ze szczególnym uwzględnieniem praw dzieci, kobiet oraz mniejszości – oraz dialogi prowadzone w dziedzinie praw człowieka z wszystkimi krajami partnerskimi oraz że do rocznych sprawozdań z postępów poszczególnych krajów partnerskich i wyników prowadzonych dialogów należy dołączać roczną ocenę tej sytuacji w formie załącznika, przy uwzględnieniu czytelnego mechanizmu umożliwiającego ponowne rozważenie i stopniowe ograniczenie dwustronnej współpracy w potwierdzonych przypadkach łamania praw człowieka; podkreśla, że podejście do różnych krajów partnerskich w dziedzinie praw człowieka musi być wiarygodne;

14. wzywa UE i państwa członkowskie do skoncentrowania swojej współpracy w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa na partnerstwach bliźniaczych między podmiotami demokratycznymi w UE, takimi jak związki zawodowe, organizacje pozarządowe, odpowiednie organizacje pracodawców, rolnicy, kobiety, uczestnicy dialogu wyznaniowego, konsumenci, młodzież, dziennikarze, nauczyciele, organy samorządowe, uniwersytety, studenci, podmioty zajmujące się zmianami klimatu, a ich odpowiednikami powstającymi w krajach objętych EPS;

15. podkreśla, że wolność wypowiedzi oraz niezależność i pluralizm mediów stanowią podstawę solidnej i trwałej demokracji opartej na wspólnych wartościach; podkreśla znaczenie niezależnych, trwałych i odpowiedzialnych mediów publicznych przekazujących wysokiej jakości, pluralistyczne i zróżnicowane treści, przypominając, że wolne i niezależne media publiczne zawsze odgrywają kluczową rolę w pogłębianiu demokracji, zwiększaniu zaangażowania społeczeństwa obywatelskiego w sprawy publiczne oraz wzmacnianiu roli obywateli w dążeniu do demokracji;

16. zdecydowanie popiera swobodny przepływ informacji i wzywa do niego, a także do zapewnienia dziennikarzom warunków umożliwiających skuteczne i swobodne wykonywanie pracy, bez nacisków politycznych, ekonomicznych lub innych, oraz do stworzenia infrastruktury, która umożliwi rozwój nowoczesnej technologii elektronicznej; z zadowoleniem przyjmuje deklarację ONZ z dnia 6 czerwca 2011 r. uznającą dostęp do internetu za prawo człowieka; w tym kontekście ponagla ESDZ i Komisję do utworzenia specjalnych narzędzi wspierania organizacji społeczeństwa obywatelskiego i obywateli krajów objętych EPS w uzyskiwaniu nieograniczonego dostępu do internetu i innych form korzystania z technologii komunikacji elektronicznej;

17. podkreśla, że udział kobiet, młodych ludzi i społeczeństwa obywatelskiego oraz działanie wolnych i niezależnych mediów będzie miało kluczowe znaczenie w trwającym obecnie procesie demokratycznych przemian w państwach Arabskiej Wiosny Ludów, i ponagla UE do zwiększenia wsparcia w celu wyszkolenia i zorganizowania tych podmiotów, między innymi przez zaproszenie ich do obserwowania wyborów i działania instytucji demokratycznych w UE;

18. uważa, że pełne i faktyczne poszanowanie wolności wyznania (na szczeblu indywidualnym, zbiorowym, publicznym, prywatnym i instytucjonalnym) powinno uzyskać priorytetowy charakter, szczególnie dla wszystkich mniejszości wyznaniowych występujących w regionie, podobnie jak potrzeba udzielenia specjalnego wsparcia tym grupom;

19. podkreśla szczególnie znaczenie propagowania praw dziecka i zapewnienia ochrony dzieciom zgodnie z postanowieniami Traktatu z Lizbony;

20. domaga się wsparcia rozwoju demokratycznie ukierunkowanych partii politycznych w tych państwach sąsiednich, które nadal aspirują do demokracji, jak również tworzenia organizacji pozarządowych i organizacji społeczeństwa obywatelskiego;

21. podkreśla znaczenie zapewnienia odpowiedniej reprezentacji kobiet w parlamencie, ministerstwach, na najwyższych stanowiskach rządowych, na stanowiskach decyzyjnych w administracji publicznej i administracji lokalnej oraz w zarządach przedsiębiorstw publicznych; zachęca kraje partnerskie EPS do przyjęcia i stosowania polityki równouprawnienia płci oraz przyjęcia planów działania na rzecz równouprawnienia;

Środa, 14 grudnia 2011 r.

22. z zadowoleniem przyjmuje prace unijnej grupy doradczej wysokiego szczebla ds. Republiki Armenii i utworzenie podobnej grupy w Mołdawii; zachęca wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel i Komisję do zaoferowania takiej pomocy wszystkim partnerom wschodnim, przy zapewnieniu, tak jak to miało miejsce w przypadku Armenii, że uwzględniony zostanie wymiar parlamentarny; domaga się aktualizacji tego instrumentu UE i zaleca ESDZ sprawowanie bezpośredniej kontroli nad rekrutacją, jak również zarządzaniem doradcami w celu zagwarantowania najbardziej odpowiedniego przeniesienia wiedzy UE do krajów objętych Partnerstwem Wschodnim;

23. wzywa WE do zwiększenia widoczności przedsięwzięć Partnerstwa Wschodniego oraz Unii dla Śródziemnomorza w krajach partnerskich i lepszego wyjaśnienia obywatelom tych państw funkcji tych inicjatyw, wykazując wartość dodaną współpracy z UE;

24. przypomina, że zaangażowanie UE na rzecz jej sąsiadów powinno zależeć od ich postępów w demokracji i poszanowaniu praw człowieka; wzywa w związku z tym społeczność międzynarodową do wstrzymania wsparcia finansowego dla reżimu białoruskiego, jak i wsparcia udzielanego przez międzynarodowe instytucje finansowe, do których należą jej członkowie, do czasu gdy wszyscy przetrzymywani i aresztowani liderzy opozycji, dziennikarze, kandydaci na prezydenta i ich zwolennicy zostaną uwolnieni i oczyszczeni ze wszystkich zarzutów i zrehabilitowani;

25. przychyła się do obecnego oficjalnego podejścia UE do sankcjonowania władz Białorusi, przy jednoczesnym dążeniu do umocnienia więzi ze społeczeństwem obywatelskim i ludnością Białorusi; w związku z tym ponagla Unię Europejską do ukierunkowania się na społeczeństwo i do zwiększenia wsparcia dla Białorusi w dążeniu do zaspokojenia potrzeb ludności, zwiększenia wsparcia finansowego i technicznego dla opozycji demokratycznej, obrońców praw człowieka i organizacji społeczeństwa obywatelskiego, w tym organizacji, które nie są zarejestrowane, jak również dla studentów i wolnych mediów;

Trwały rozwój gospodarczy i społeczny

26. podkreśla, że trwała demokracja, funkcjonujące i odbiurokratyzowane instytucje, praworządność i dobrej jakości edukacja nie tylko wspierają polityczną stabilność, społeczny dobrobyt i spójność, lecz także pobudzają wzrost gospodarczy poprzez poprawę środowiska dla przedsiębiorczości i przyciąganie inwestycji, umożliwiając powstawanie nowych MŚP i zwiększając rozwój handlu, ekologicznej gospodarki i turystyki, co wszystko razem sprzyja tworzeniu nowych miejsc pracy i nowych możliwości; przypomina o potrzebie utworzenia środowiska sprzyjającego inwestycjom, opartego na stabilności, bezpieczeństwie prawnym i zwalczaniu korupcji; wyraźnie wskazuje na współzależność rozwoju demokratycznego i społeczno-gospodarczego, wzywa w związku z tym Unię Europejską, by w ramach wspierania przemian demokratycznych zachęcała do reform strukturalnych w obszarze gospodarczym, społecznym i sądowym; z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy przewodnie Komisji w zakresie MŚP oraz regionalnych rynków energii i efektywności energetycznej; uważa, że działania te powinny znaleźć odzwierciedlenie w wieloletnich ramach finansowych;

27. podkreśla, że w celu poprawy sytuacji krajów przeżywających obecnie poważny kryzys społeczno-gospodarczy należy szybko podjąć natychmiastowe środki, takie jak współfinansowanie już nakreślonych projektów przewodnich czy pilotażowych lub innych konkretnych projektów ekonomicznych o strategicznym znaczeniu, które mogą być bez zwłoki wdrożone na miejscu i przynieść niepodważalnie wymierne rezultaty, ze szczególnym uwzględnieniem krajów partnerskich, w których przemiany demokratyczne pogłębiają trudności gospodarcze; podkreśla, że tego typu działania finansowane ze środków UE mogą zostać podjęte wyłącznie pod warunkiem, że wszystkie uczestniczące w tych działaniach strony zobowiążą się w tym konkretnym przypadku do przestrzegania norm międzynarodowych i obowiązujących w UE norm społecznych, ekologicznych i związanych z prawem pracy w sposób umożliwiający kontrolowanie przestrzegania tych norm oraz pod warunkiem, że wszystkie te działania będą służyły bezpośredniej poprawie sytuacji społecznej obywateli w krajach objętych EPS;

28. zdecydowanie popiera wspieranie współpracy na szczeblu subregionalnym i przedsięwzięć transgranicznych oraz podkreśla znaczenie rozwoju uzupełniającej dwustronnej i wielostronnej współpracy gospodarczej między partnerami, która przyniosłaby wymierne korzyści dla obywateli i ociepliłaby klimat polityczny w regionie; podkreśla, że taka subregionalna współpraca gospodarcza musi wpisywać się w szerszy projekt integracji wspierający realizację subregionalnych przedsięwzięć w dziedzinie mobilności, ochrony socjalnej i ochrony środowiska, kultury i edukacji; kładzie szczególny nacisk na

Środa, 14 grudnia 2011 r.

znaczenie wspierania rozwoju wymiany handlowej na szczeblu „Południe-Południe” i „Wschód-Wschód” oraz integracji gospodarczej między państwami w ramach tych obszarów; uważa, że poprawa takiej współpracy między partnerami stanowiłaby sygnał zaangażowania na rzecz europejskiej wartości stosunków dobrosąsiedzkich i partnerstw korzystnych dla wszystkich stron;

29. wzywa Komisję do wspierania budowania zdolności administracyjnych w zakresie zatrudnienia i spraw socjalnych, ze szczególnym naciskiem na budowanie zdolności służb prawnych, co zapewni lepsze przygotowanie do przeprowadzenia reformom;

30. podkreśla znaczenie związków zawodowych i dialogu społecznego jako elementu rozwoju demokratycznego krajów partnerskich objętych EPS; zachęca ich do umacniania praw pracowniczych i praw związków zawodowych; zwraca uwagę na ważną rolę dialogu społecznego w kontekście wyzwań społeczno-gospodarczych w regionach;

31. przypomina o konieczności dopilnowania, aby minimalne wynagrodzenie za pracę zgodne z praktyką krajową zapewniało odpowiedni standard życia pracownikom i ich rodzinom oraz aby potrącenia od wynagrodzenia nie pozbawiały pracowników i osób pozostających na ich utrzymaniu środków do życia;

32. zwraca uwagę, że w zawiadomieniu o rozwiązaniu stosunku pracy należy przewidzieć odpowiedni czas wypowiedzenia, uwzględniający staż pracy pracownika;

33. podkreśla, że Unia musi nadać szczególne znaczenie zdecentralizowanej współpracy na szczeblu lokalnym przy pomocy projektów na niewielką skalę zapewniających natychmiastową i namacalną poprawę jakości życia obywateli sąsiednich państw, wspierając w ten sposób konsolidację postępów na rzecz demokracji na całym terytorium tych państw;

34. wzywa Komisję do potraktowania dokumentów strategii ograniczenia ubóstwa (PRSP) za wzorcowe ramy polityczne średnioterminowego wzrostu gospodarczego sprzyjającego ograniczaniu ubóstwa oraz równemu podziałowi zasobów odpowiednio do potrzeb poszczególnych krajów;

Układy o stowarzyszeniu

35. podkreśla szansę na to, że negocjacje w ramach układów o stowarzyszeniu przyczynią się do przyspieszenia reform; podkreśla, że wszystkie składowe powinny być ze sobą powiązane, aby UE pogłębiała stosunki z danym krajem we wszechstronny i spójny sposób; uważa, że powinny one zatem obejmować konkretne warunki, harmonogramy i wyznaczniki wyników, które należy systematycznie monitorować; podkreśla potrzebę uwzględnienia w tych układach realnych i konkretnych inicjatyw dla partnerów w celu uatrakcyjnienia ścieżki reform;

36. stwierdza, że do handlu towarami i usługami należy zastosować zróżnicowane podejście, i zachęca kraje partnerskie objęte EPS do zrobienia kroku naprzód, stwarzając warunki, które umożliwią ustanowienie pogłębionych i kompleksowych stref wolnego handlu, oraz wzywa UE do wspierania ich w przeprowadzaniu reform, do otwarcia swojego rynku wewnętrznego, z zastrzeżeniem niezbędnego dostosowania wymogów bezpieczeństwa i jakości do norm europejskich oraz do zaangażowania się wraz z nimi w proces stopniowego, zrównoważonego otwarcia ich rynków, na którym skorzystają obie strony; podkreśla, że UE powinna również ocenić polityczne, społeczne i środowiskowe warunki panujące w poszczególnych krajach w kontekście ich udziału w przyszłych pogłębionych i kompleksowych strefach wolnego handlu, a następnie określić sposób ich stopniowego wdrożenia, przy zapewnieniu monitorowania międzynarodowych konwencji dotyczących prawa pracy i pracy dzieci; podkreśla, że więzi handlowe, w szczególności pogłębione i kompleksowe strefy wolnego handlu, należy postrzegać – ze względu na wymogi w nich przewidziane – jako środek umacniania zobowiązania na rzecz wartości demokratycznych krajów objętych EPS jako elementu zasady warunkowości; jednocześnie wspiera pełne członkostwo w WTO wszystkich krajów objętych Partnerstwem Wschodnim;

Środa, 14 grudnia 2011 r.

37. stwierdza, że perspektywa europejska – w tym art. 8 Traktatu o Unii Europejskiej oraz aspiracje krajów objętych Partnerstwem Wschodnim do członkostwa na mocy art. 49 TUE – stanowi siłę napędową reform w tych państwach i jeszcze bardziej wzmacnia ich zaangażowanie na rzecz takich wartości i zasad, jak demokracja, praworządność, poszanowanie praw człowieka i dobre sprawowanie rządów; sądzi, że zawarcie układów o stowarzyszeniu może stanowić ważny krok na drodze ku dalszemu zaangażowaniu politycznemu i zacieśnieniu stosunków z Europą dzięki wymianie dobrych praktyk i umocnionemu dialogowi politycznemu i gospodarczemu;

38. ponownie stwierdza, że celem partnerstwa południowego jest a) zbliżenie między państwami położonymi na obu brzegach Morza Śródziemnego, tak aby stworzyć przestrzeń pokoju, demokracji, bezpieczeństwa i dobrobytu dla 800 milionów osób zamieszkujących te kraje oraz ustanowić dla UE i jej partnerów efektywne ramy dwustronne i wielostronne w celu stawienia czoła demokratycznym, społecznym i gospodczym wyzwaniom, propagowania integracji regionalnej – szczególnie handlowej – i zagwarantowania ich wspólnego rozwoju z korzyścią dla wszystkich, b) wsparcie partnerów w tworzeniu demokratycznych, pluralistycznych i świeckich państw dzięki konkretnym programom budowania potencjału instytucjonalnego, jak również działanie na rzecz wzajemnie korzystnych, zrównoważonych i ambitnych porozumień dotyczących handlu towarami i usługami, poprzedzonych przeprowadzeniem odpowiednich ocen skutków, które to porozumienia mogą doprowadzić do powstania pogłębionych i kompleksowych stref wolnego handlu, które z pewnością będą stanowiły pierwszy krok ku szerokiej „europejsko-śródziemnomorskiej przestrzeni gospodarczej”, która z kolei przyczyni się do złagodzenia trudności gospodarczych krajów partnerskich sąsiadujących z Unią na południu i ułatwi integrację na szczeblu Południe-Południe; zwraca się do Komisji i Rady o ułatwienie wdrożenia sześciu pakietów środków przedstawionych w dokumencie Komisji z dnia 30 marca 2011 r. w sprawie działań następczych w związku z inicjatywami w dziedzinie handlu i inwestycji, wspierającymi kraje partnerskie położonych na południowym wybrzeżu Morza Śródziemnego;

39. domaga się określenia obiektywnych i wiążących kryteriów nadania „szczególnego statusu”; podkreśla konieczność wyjaśnienia praw i obowiązków, jakie wynikają z takich stosunków dwustronnych zarówno dla krajów partnerskich, jak i dla Unii Europejskiej;

40. podkreśla, że w ramach stosunków umownych ze wszystkimi krajami objętymi EPS przewidziane są ustalenia co do regularnego forum służącego rozpatrywaniu kwestii związanych z prawami człowieka, w formie podkomisji zajmujących się prawami człowieka; wzywa ESDZ do pełnego wykorzystania tych rozwiązań i zaangażowania istniejących podkomisji we wszelkie prowadzone negocjacje;

Współpraca sektorowa

41. podkreśla, że UE powinna wspierać synergię między europejskimi wewnętrznymi i zewnętrznymi strategiami politycznymi, w szczególności poprzez dostosowanie prawodawstwa mającego na celu tworzenie miejsc pracy, ograniczanie ubóstwa, modernizację strategii politycznych na rzecz zatrudnienia, bezpieczeństwo i efektywność energetyczną, rozwój odnawialnych źródeł energii i zrównoważony rozwój w zakresie środowiska, poprawę ochrony socjalnej, tworzenie dobrobytu i wymiar sprawiedliwości oraz ułatwienie handlu zgodnie z zasadą zróżnicowania;

42. uważa, że podział wspólnej przestrzeni wiąże się z równym podziałem odpowiedzialności i apeluje o lepszą współpracę, szczególnie w przypadku wszystkich strategii politycznych i problemów mających wymiar transgraniczny; apeluje w związku z tym o wzmocnienie regionalnego i transgranicznego wymiaru współpracy sektorowej;

43. z zadowoleniem przyjmuje nasilone współdziałanie krajów partnerskich z agencjami UE w różnych dziedzinach; wzywa Komisję do przedstawienia przejrzystego i wyczerpującego wykazu odnośnych agencji i programów, w których mogłyby wziąć udział kraje sąsiedzkie, a także do przedstawienia propozycji formy, wkładu finansowego i sposobu takiego zróżnicowanego uczestnictwa;

44. popiera dalszą współpracę w takich sektorach, jak przemysł, MŚP, badania, rozwój i innowacje, TIK, w tym bezpieczeństwo systemów informatycznych, przestrzeń kosmiczna oraz turystyka, i podkreśla korzyści wynikające ze wspólnego planowania inicjatyw badawczych przez UE i kraje sąsiadujące; z zadowoleniem przyjmuje wnioski Komisji dotyczące rozwoju wspólnej przestrzeni wiedzy i innowacji oraz

Środa, 14 grudnia 2011 r.

gospodarki cyfrowej opartej na TIK oraz wzywa państwa członkowskie i państwa sąsiadujące do ponownego zadeklarowania swojego zaangażowania w działania na rzecz tego rozwoju; ponownie podkreśla wagę skutecznych mechanizmów ułatwiających handel i inwestycje pomiędzy UE i jej państwami sąsiadującymi w celu wzmocnienia partnerstw handlowych i umożliwienia podmiotom gospodarczym, w szczególności MŚP, dostępu do właściwych i rzetelnych informacji na temat warunków handlu i inwestycji w państwach partnerskich;

45. z zadowoleniem przyjmuje wzmocnienie wymiaru współpracy energetycznej w europejskiej polityce sąsiedztwa; podkreśla, jak ważne jest, aby UE dzieliła się doświadczeniem w zakresie reform sektora energetycznego z państwami sąsiadującymi; uważa, że niezbędne jest zwiększenie efektywności energetycznej i promowanie odnawialnych źródeł energii; apeluje o zapewnienie bezpieczeństwa dostaw energii poprzez dywersyfikację źródeł i zarządzanie popytem, ściślejszą współpracę z głównymi dostawcami i państwami tranzytu i koordynację w zakresie środków bezpieczeństwa jądrowego, szczególnie w regionach o dużej aktywności sejsmicznej, wraz z większą przejrzystością, w taki sposób, by zadbać o to, aby priorytetem polityki energetycznej UE pozostawała pełna zgodność z porozumieniami dotyczącymi ochrony środowiska i międzynarodowego bezpieczeństwa jądrowego oraz aby zarówno wschodni, jak i południowi sąsiedzi nadal stanowili główny obiekt zainteresowania skoordynowanej zewnętrznej polityki UE w dziedzinie energetyki; nawołuje do podjęcia skutecznych środków zapewniających realizację zasady solidarności w dziedzinie energetyki;

46. z zadowoleniem przyjmuje wniosek w sprawie utworzenia europejskiej Wspólnoty Energetycznej i uważa, że może to być ważny krok w kierunku współpracy z państwami sąsiadującymi; podkreśla istotną rolę, jaką odgrywają południowe państwa sąsiednie w dostarczaniu energii dla różnych państw członkowskich; podkreśla potrzebę rozwoju euro-śródziemnomorskich wzajemnych połączeń infrastrukturalnych w sektorach gazu i energii elektrycznej; podkreśla znaczenie strategiczne projektu Nabucco oraz jego szybkiego wdrożenia, jak również znaczenie przesyłu skroplonego gazu ziemnego (LNG) w ramach projektu AGRI; wzywa Komisję, aby między innymi poprzez inwestycje zachęcała do budowy, modernizacji i rozwoju inteligentnych sieci energetycznych oraz wzajemnych połączeń infrastrukturalnych z sąsiadami UE;

47. zwraca ponadto uwagę na znaczenie wsparcia, którego UE może udzielić w rozwiązaniu problemów związanych ze środowiskiem w państwach sąsiadujących, szczególnie w wyeliminowaniu dużych zapasów przestarzałych pestycydów, które mogą spowodować zanieczyszczenia chemiczne na dużą skalę;

48. popiera dalszą współpracę w sektorze transportu, w tym dzięki ściślejszemu powiązaniu sieci infrastruktury UE z krajami partnerskimi w celu ułatwienia przepływu osób i towarów, co można osiągnąć dzięki ściślejszej integracji rynkowej i lepszemu połączeniu infrastruktury;

49. za zasadniczą uważa międzynarodową regionalną i międzyregionalną współpracę kulturalną opartą na prawdziwym dialogu między kulturami i obejmującą wszystkie grupy społeczeństwa (władze, instytucje, organizacje i stowarzyszenia kulturalne); wzywa ESDZ i Komisję do koordynowania strategicznego wykorzystania aspektów kulturalnych polityki zewnętrznej i dążenia do komplementarności z obszarami polityki zewnętrznej państw członkowskich w dziedzinie kultury;

50. zdecydowanie potwierdza związek, z jednej strony, między wymianą i współpracą między UE i krajami objętymi EPS w dziedzinie kultury, edukacji i sportu, a z drugiej strony – między budową i wzmocnieniem otwartego społeczeństwa obywatelskiego, demokracji, rządów prawa, a także szerzeniem podstawowych wolności i praw człowieka; podkreśla, że wzajemna współpraca w tych zakresach stanowi wartość dodaną zarówno dla krajów UE, jak i krajów objętych EPS;

Środa, 14 grudnia 2011 r.

51. wyraża przekonanie, że wspieranie udziału w programach kulturalnych UE może sprzyjać rozwojowi materialnemu i niematerialnemu w krajach objętych EPS, i dlatego też podkreśla znaczenie programów takich jak MEDIA Mundus, projektów realizowanych pod auspicjami Unii dla Śródziemnomorza oraz Programu ds. Kultury Partnerstwa Wschodniego; ponadto zaznacza, że programy na rzecz kultury i mobilności powinny również koncentrować się na mobilności artystów i osób odbywających studia artystyczne; opowiada się za utworzeniem wizji kulturalnej dla artystów i innych osób zawodowo zajmujących się kulturą pochodzących z krajów objętych EPS; zwraca się również do Komisji o wystąpienie z inicjatywą dotyczącą wiz krótkoterminowych w celu usunięcia barier dla mobilności w sektorze kultury;

52. podkreśla znaczenie zacieśnienia w ramach EPS współpracy na rzecz rozwijania sportu w odnośnych krajach z uwzględnieniem jego wartości edukacyjnej; wzywa instytucje europejskie i państwa członkowskie do działania na rzecz swobodnego przemieszczania się sportowców w świecie, począwszy od sportowców z krajów objętych EPS;

53. wzywa do oceny istniejących programów, aby zapewnić skuteczne wykorzystanie zasobów do realizacji celów i założeń UE; popiera usprawnianie wewnętrznych procedur w Komisji dotyczących poszczególnych istniejących programów i projektów w dziedzinie kultury i edukacji;

54. przypomina o wartości dodanej, jaką wnosi program Tempus IV we wspieranie współpracy i w starania o unowocześnianie systemów edukacji krajów sąsiadujących z UE, a także wzywa Komisję do wsparcia tego programu w perspektywie kolejnych wieloletnich ram finansowych;

55. domaga się większego udziału krajów partnerskich w pracach Europejskiej Fundacji Kształcenia oraz Agencji Wykonawczej ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego;

56. zwraca uwagę, że wzmocnienie wymiaru Partnerstwa Wschodniego i Unii dla Śródziemnomorza dotyczącego młodzieży jest istotną inwestycją w przyszłość stosunków pomiędzy UE a krajami objętymi EPS o znacznym potencjale na nadchodzące lata oraz w demokratyzację tych partnerów i harmonizację ich ustawodawstwa z normami europejskimi; ponownie podkreśla, że dodatkowe środki przeznaczone na program Erasmus Mundus oraz program „Młodzież w działaniu” w 2012 r. z budżetu UE na rok 2012 powinny spowodować zacieśnienie współpracy między instytucjami kształcenia wyższego, poprawić wymianę nauczycieli akademickich i studentów oraz budowanie sieci umacniających możliwości NGO w dziedzinie młodzieży w Europie i krajach objętych europejską polityką sąsiedztwa;

57. uważa, że Uniwersytet Euro-Śródziemnomorski (EMUNI) stanowi wyjątkową platformę i okazję do zacieśnienia współpracy w dziedzinie szkolnictwa wyższego i mobilności studentów z sąsiadami południowymi, w czasie gdy ma to szczególnie istotne znaczenie dla pogłębienia stosunków z państwami partnerstwa południowego, szczególnie z młodym pokoleniem; podkreśla w związku z tym, że należy jak najbardziej rozwinąć potencjał EMUNI;

58. wzywa Komisję Europejską do przyjęcia zgłoszonej pod wpływem „arabskiej wiosny” propozycji Parlamentu Europejskiego w sprawie utworzenia eurośródziemnomorskiego programu Erasmus – inicjatywy, która w przypadku powodzenia mogłaby zostać rozszerzona na wszystkie kraje sąsiadujące; ubolewa nad niewystarczającymi aktualnymi propozycjami Komisji Europejskiej, która, wbrew komunikatom z dnia 27 września 2011 r., w rzeczywistości przewiduje jedynie niewielki wzrost liczby stypendiów w ramach programu Erasmus Mundus;

59. wzywa Komisję Europejską do przyjęcia zgłoszonej pod wpływem „arabskiej wiosny” propozycji Parlamentu Europejskiego w sprawie utworzenia eurośródziemnomorskiego programu Leonardo da Vinci, który ma wspierać mobilność młodych stażystów chcących odbyć szkolenie zawodowe za granicą, a tym samym przyczyniać się do zwalczania bezrobocia wśród młodzieży – zjawiska rozpowszechnionego w południowym regionie Morza Śródziemnego;

Środa, 14 grudnia 2011 r.

60. ponownie potwierdza swoje zdecydowane poparcie dla finansowanego przez Unię Europejską projektu stypendialnego EPS dla absolwentów uniwersytetów z krajów objętych EPS i krajów UE, realizowanego w Kolegium Europejskim; uważa, że umożliwi to przygotowanie przyszłych interlokutorów z krajów europejskich i sąsiadujących, którzy będą mieli pełną i profesjonalną wiedzę o istocie i duchu polityki UE, jej prawie i instytucjach, do objęcia stanowisk związanych z EPS-UE; wzywa kraje partnerskie, których obywatele uzyskali takie stypendium, do wykorzystywania ich wiedzy i doświadczenia przez zatrudnianie takich osób w administracji krajowej i oferowanie im odpowiednich warunków pracy;

61. podkreśla istotną rolę, jaką w demokratycznym rozwoju krajów partnerskich odgrywają władze lokalne; wzywa zatem Komisję do wzmocnienia i rozszerzenia zakresu programów w ramach TAIEK (Instrument Pomocy Technicznej i Wymiany Informacji) i partnerstw bliźniaczych między władzami lokalnymi w UE i krajach partnerskich;

Mobilność

62. przypomina że UE powinna poprawić zarządzanie migracją i zmaksymalizować wzajemne korzyści z niej wynikające dla rozwoju, m.in. stwarzając lepsze warunki osiedlania się dla legalnych migrantów w UE oraz zajmując się źródłami nielegalnej migracji w krajach partnerskich; uważa, że UE musi przychylnie podejść do legalnej migracji zarobkowej poprzez ustanowienie partnerstw na rzecz mobilności, uwzględniając równowagę demograficzną, społeczną i zawodową po obu stronach, i sprzyjanie wymianom specjalistów między UE a państwami trzecimi; wzywa państwa członkowskie do potraktowania debaty na temat mobilności jako istotnego elementu polityki sąsiedztwa, w której nie należy się kierować głównie obawami związanymi z bezpieczeństwem; podkreśla znaczenie zwalczania nielegalnej imigracji i ścigania sądowego organizacji odpowiedzialnych za handel ludźmi;

63. uważa, że UE powinna poczynić w jednoczesny i bardziej przejrzysty sposób postępy w pracach nad umowami w sprawie ułatwień wizowych i umowami o readmisji z zamiarem stopniowego i indywidualnie rozpatrywanego ustanowienia ruchu bezwizowego, gdy zostaną już spełnione wszystkie warunki; domaga się jednocześnie ustanowienia podstawowych warunków przyznawania i wznowiania wiz, w większym stopniu uwzględniających prawa człowieka; podkreśla w tym kontekście, że mobilność młodzieży i studentów powinna mieć priorytetowy charakter; podkreśla również, że kraje Partnerstwa Wschodniego powinny skorzystać na oferowanej przez UE liberalizacji wizowej preferencyjnej pod względem kalendarza i przebiegu; podkreśla, że przepisy azyłowe muszą być w pełni zgodne z międzynarodowymi obowiązками i zobowiązaniami oraz normami UE, w szczególności w dziedzinie praw człowieka;

64. przypomina w związku z tym, że państwa członkowskie muszą przestrzegać zasady non-refoulement i uczynić wszystko, by umożliwić stworzenie dostępnego, sprawiedliwego i ochronnego europejskiego systemu azyłowego;

65. wzywa państwa członkowskie i UE do ratyfikowania Protokołu przeciw przemytowi migrantów drogą lądową, morską i powietrzną, uzupełniającego Konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej; uważa, że przegląd europejskiej polityki sąsiedztwa powinien ułatwić przyjęcie szczególnych środków w tych dziedzinach; podziela stwierdzenie Komisji dotyczące sytuacji migracji z powodów rodzinnych, i z zadowoleniem przyjmuje zapowiadaną zieloną księgę poświęconą tej kwestii;

66. podkreśla znaczenie zwracania szczególnej uwagi na młodzież i uwiadamia konieczność zwiększenia synergii między programem Mobilna młodzież a EPS; podkreśla, że UE powinna zacieśnić współpracę w dziedzinie kształcenia wyższego i zawodowego, niezwłocznie rozszerzając i zwiększając zasięg programów stypendialnych oraz mobilność uczniów i studentów, absolwentów, nauczycieli i nauczycieli akademickich poprzez wspieranie wymiany na poziomie szkół wyższych i placówek kształcenia zawodowego oraz publiczno-prywatne partnerstwa w dziedzinie badań naukowych i przedsiębiorczości; uważa, że niezbędne jest stworzenie definicji elastycznych i przyspieszonych procedur wydawania wiz beneficjentom tych programów; podkreśla potrzebę prowadzenia dalszych prac nad wzajemnym uznawaniem kwalifikacji i systemów edukacyjnych wraz z krajami partnerskimi objętymi EPS, a zwłaszcza nad zbliżaniem standardów i wymagań wobec dyplomów studiów wyższych do obowiązujących w europejskim obszarze szkolnictwa wyższego; podkreśla istotną potrzebę ustrukturyzowanej polityki informacyjnej ukierunkowanej na obywateli krajów partnerskich objętych EPS, która dotyczyłaby możliwości udziału w programach UE;

Środa, 14 grudnia 2011 r.

67. wzywa Radę i Komisję do zainicjowania zorganizowanego dialogu z władzami państw trzecich celem opracowania skoncentrowanego na obopólnej korzyści podejścia w kwestii mobilności, uproszczenia formalności wizowych, powszechniejszego korzystania z możliwości oferowanych przez kodeks wizowy UE, przy jednoczesnej poprawie i harmonizacji jego stosowania w celu zagwarantowania takich samych i sprawiedliwych warunków dla wnioskodawców we wszystkich państwach członkowskich, ze szczególnym uwzględnieniem efektów współzależności pomiędzy pomocą rozwojową, bezpieczeństwem, regularną i nieregularną migracją w rozumieniu globalnego podejścia do kwestii migracji; domaga się zapewnienia, że kraje partnerskie nie ucierpią z powodu „drenażu mózgów”;

68. wzywa UE do zwiększenia dostępności funduszy UE oraz do przeznaczania ich na projekty, które mają na celu informowanie migrantów o ich prawach i obowiązkach, a także ochronę praw tych osób, szczególnie w odniesieniu do praw osób małoletnich pozbawionych opieki, kobiet i innych grup najbardziej wrażliwych; z tego względu zwraca się do Komisji o przedstawienie Parlamentowi szczegółowego sprawozdania dotyczącego wykorzystania europejskich funduszy przeznaczonych dla krajów sąsiedzkich, m.in. w ramach programu tematycznego Komisji dotyczącego współpracy z krajami trzecimi w dziedzinie migracji i azylu;

Wymiar regionalny

69. przypomina o swoim przekonaniu, zgodnie z którym EPS będzie w pełni skuteczna wyłącznie pod warunkiem, że osiągnięta zostanie synergia między wymiarem dwustronnym i wielostronnym; uważa zatem za nieodzowne wzmocnienie wielostronnego aspektu EPS oraz przeznaczenie na niego większej części funduszy w ramach Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa;

70. z zadowoleniem przyjmuje propozycję wykorzystania ram wielostronnych w bardziej strategiczny sposób w celu rozwijania stosunków dwustronnych między partnerami i oczekuje konkretnych środków mających na celu wprowadzenie w życie tej propozycji; w związku z tym oczekuje z dużym zainteresowaniem planu działania obejmującego cele, instrumenty i działania zapowiadane przez wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą i Komisję do końca roku;

71. uważa, że należy jeszcze bardziej wzmocnić i rozwinąć wielostronny wymiar Partnerstwa Wschodniego wraz z Forum na rzecz Społeczeństwa Obywatelskiego; zauważa znaczenie nawiązania konstruktywnego dialogu z Turcją i Rosją na temat kwestii regionalnych stanowiących przedmiot wspólnego zainteresowania, szczególnie w dziedzinie bezpieczeństwa;

72. zaznacza, że rola regionów ma kluczowe znaczenie dla powodzenia długookresowych reform społecznych i gospodarczych oraz dla zagwarantowania zrównoważonego rozwoju; podkreśla, że aby europejska polityka sąsiedztwa napędzała rozwój gospodarczy regionów przygranicznych, należy ją postrzegać w szerokim kontekście; uważa, że zasady współpracy terytorialnej odnoszą się również do granic zewnętrznych i mają zasadnicze znaczenie dla poprawy rozwoju gospodarczego UE oraz ogólnych celów politycznych Unii w zakresie europejskiej polityki sąsiedztwa; uważa, że nowe podejście w ramach EPS musi umożliwiać realizację unijnych strategii makroregionalnych, a potencjał unijnych makroregionów, w których skład wchodzi kraje sąsiadujące z UE, należy w pełni wykorzystać na rzecz lepszej koordynacji priorytetów i projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania UE oraz krajów objętych EPS w celu uzyskania obopólnie korzystnych rezultatów oraz optymalizacji zainwestowanych zasobów;

73. podkreśla ogromną rolę euroregionów w osiągnięciu celów polityki spójności i zachęca Komisję do promowania i wspierania ich rozwoju, zwłaszcza w regionach przygranicznych, aby zwiększyć znaczenie euroregionów w europejskiej polityce sąsiedztwa;

74. podkreśla duży potencjał europejskich ugrupowań współpracy terytorialnej (EUWT) obejmujących regiony leżące poza granicami zewnętrznymi; zachęca do zawierania z sąsiadującymi państwami trzecimi konkretnych umów w sprawie przyjmowania ustaw krajowych umożliwiających funkcjonowanie struktur EUWT na mocy ich prawa krajowego, a także do zawierania umów między państwowymi umożliwiających władzom lokalnym i regionalnym państw trzecich uczestnictwo w EUWT;

Środa, 14 grudnia 2011 r.

75. jest zdania, że w przyszłej EPS należy uwzględnić rolę regionów peryferyjnych w polityce zewnętrznej UE; zauważa, że dają one rzeczywistą szansę na wpływ na zewnętrzną politykę UE, ponieważ umożliwiają Unii Europejskiej nawiązanie bliższych stosunków z licznymi krajami trzecimi oraz zajęcie się złożonymi kwestiami takimi jak nielegalna migracja; wzywa Komisję do zapewnienia większej elastyczności w odniesieniu do możliwości innowacyjnego finansowania wybranych projektów w zakresie polityki spójności, tak aby projekty te mogły być realizowane zarówno w regionach europejskich, jak i w państwach spoza UE, oraz by przynosiły tam korzyści;

76. podkreśla znaczenie szerszego podejścia geograficznego i strategicznego przy perspektywnym spojrzeniu na EPS, przypominając jednocześnie, że w związku z rezolucją Parlamentu Europejskiego z dnia 19 stycznia 2006 r. w sprawie europejskiej polityki sąsiedztwa UE ustanowiła w listopadzie 2007 r. specjalne strategie w odniesieniu do państw położonych na Oceanie Atlantyckim sąsiadujących z regionami najbardziej oddalonymi UE w pobliżu kontynentu europejskiego, w których to strategiach za istotne uznano następujące szczególne kwestie: bliskie położenie geograficzne, podobieństwa w zakresie historii i kultury oraz wzajemne bezpieczeństwo; z zadowoleniem przyjmuje osiągnięte dobre rezultaty oraz dynamikę poszczególnych wdrożonych już strategii, a mianowicie szczególnego partnerstwa między UE a Republiką Zielonego Przylądka; wzywa UE do dalszego zacieśniania dialogu i zwiększania zbieżności polityki z tymi państwami oraz do wspierania ich wysiłków na rzecz konsolidacji reform politycznych, społecznych i gospodarczych;

77. rozumie, że Dyrekcja Generalna Komisji Europejskiej ds. Rozwoju Regionalnego (DG Regio) posiada bogate doświadczenie w zarządzaniu EFRR, i jest przekonany, że korzystanie z jej opinii sprzyjałoby realizacji celów Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa; uważa zatem, że zarządzanie tymi narzędziami finansowymi związanymi z programami współpracy ponad granicami należy ponownie powierzyć DG Regio, która była za nie odpowiedzialna w przeszłości;

78. z zadowoleniem przyjmuje wspólną deklarację szczytu Partnerstwa Wschodniego w Warszawie z dnia 30 września 2011 r., podobnie jak deklaracje w sprawie sytuacji na Białorusi, szczególnie w odniesieniu do zasad demokracji, praw człowieka i praworządności, zaangażowania na rzecz pogłębienia zobowiązań dwustronnych, zarówno gospodarczych, jak i politycznych, w tym woli osiągnięcia postępów w negocjacjach dotyczących układu o stowarzyszeniu, wzmocnienia wielostronnej współpracy między partnerami oraz ułatwienia mobilności i zobowiązania się do szybszego wdrażania Partnerstwa, na czym wyraźnie skorzystają społeczeństwa krajów partnerskich;

79. uważa, że wzmocnienie Partnerstwa Wschodniego będzie miało kluczowe znaczenie dla rozwoju unijnych regionów przygranicznych; podkreśla, że Partnerstwo Wschodnie i rozwój regionalny muszą funkcjonować równolegle i powinny stymulować dwu- i wielostronną współpracę, taką jak umowy o wolnym handlu, a także odpowiednio finansowane wspólne przedsięwzięcia, takie jak wymiana kulturalna czy wymiana w ramach społeczeństwa obywatelskiego;

80. podkreśla znaczenie dalszego wspierania współpracy regionalnej w obszarze Morza Czarnego i dalszego rozwoju strategii UE na rzecz regionu Morza Czarnego; kładzie nacisk na znaczenie wzajemnego uzupełniania się polityki UE w regionie Morza Czarnego i wobec Partnerstwa Wschodniego; wzywa Komisję i ESDZ do pozytywnego wykorzystania różnych sposobów podejścia w ramach tych dwóch inicjatyw i sprecyzowania na wszystkich szczeblach, w jaki sposób ta znaczna komplementarność ma zostać należycie wykorzystana;

81. podkreśla znaczenie Unii dla Śródziemnomorza jako stałego forum dialogu i współpracy oraz instrumentu wspierania demokracji; wzywa (nadchodzącą) współprezycję Unii dla Śródziemnomorza, by kontynuowała zaangażowanie w podążanie ku ambitnym, pierwotnie wytyczonym celom i przyczyniła się do skutecznego wdrażania europejskiej polityki sąsiedztwa w regionie Morza Śródziemnego; uważa, że nowa Unia dla Śródziemnomorza powinna propagować rozsądny rozwój gospodarczy, społeczny i demokratyczny oraz powinna stworzyć silną i wspólną podstawę sprzyjającą ścisłej współpracy między UE a jej południowymi sąsiadami; z zadowoleniem przyjmuje szansę, jaką stanowi Unia dla Śródziemnomorza, na zwiększenie komplementarności pomiędzy dwustronnymi strategiami politycznymi a regionalnymi strategiami politycznymi, co sprzyja skuteczniejszemu osiągnięciu celów współpracy euro-śródziemnomorskiej, opartej na wzajemnym uznaniu wspólnych wartości oraz utworzeniu przestrzeni pokoju, bezpieczeństwa i dobrobytu; ze szczególnym zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie nowego sekretarza generalnego Unii do opracowania i przedstawienia projektów Unii dla Śródziemnomorza w dziedzinie demokracji i społeczeństwa obywatelskiego; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje zwiększenie kwoty przyznanej na sąsiedzki fundusz inwestycyjny;

Środa, 14 grudnia 2011 r.

82. przypomina znaczenie wspierania przez EPS w jej wymiarze wielostronnym skutecznego i szybkiego uruchamiania konkretnych projektów Unii dla Śródziemnomorza, które mają na celu umożliwienie wspólnego procesu rozwoju i integracji, szczególnie poprzez współfinansowanie analiz wykonalności oraz wsparcie zwiększenia kredytów preferencyjnych;

83. wzywa Komisję i ESDZ do zbadania możliwości utworzenia powiązań międzyinstytucjonalnych między EPS a polityką sąsiedztwa kluczowych graczy w tym regionie, przede wszystkim Turcji; przypomina o ambicjach Ankary co do inspirowania i wspierania przemian demokratycznych i reform społeczno-gospodarczych południowego sąsiedztwa; stwierdza, że udział instytucji tureckich i organizacji pozarządowych w instrumentach EPS doprowadziłby do wytworzenia niezwyklej synergii, szczególnie w dziedzinach takich jak tworzenie instytucji i rozwój społeczeństwa obywatelskiego; uważa, że praktyczną współpracę powinien uzupełniać zorganizowany dialog między UE a Turcją w celu skoordynowania ich polityki sąsiedztwa; uważa, że podobną ofertę współpracy w ramach EPS należy zasadniczo rozszerzyć, aby jej zakres objął również Rosję i inne zainteresowane podmioty;

UE a rozwiązywanie konfliktów

84. przypomina, że pokojowe rozwiązanie regionalnych konfliktów zbrojnych, w tym tzw. zamrożonych konfliktów, stanowi zasadniczy warunek wstępny konsolidacji demokracji, poszanowania praw człowieka, dobrobytu i wzrostu gospodarczego i dlatego powinno leżeć w podstawowym interesie UE;

85. przypomina, że UE powinna być bardziej zaangażowana i odgrywać bardziej aktywną, spójną i konstruktywną rolę w rozwiązywaniu regionalnych konfliktów, między innymi za pośrednictwem ESDZ, poprzez stosowanie skuteczniejszych środków budowy zaufania, pojednania i mediacji, rozważanie nowych pragmatycznych i nowatorskich sposobów podejścia, w tym proponowanie strategii komunikacji publicznej w krajach partnerskich, promowanie europejskich cywilnych sił pokojowych i lokalnych działań mediacyjnych, wspieranie kultury obywatelskiej, szczególnie kształcenia dzieci i młodzieży, edukacji i uczestnictwa – oraz dialogu między wspólnotami i dialogu wewnątrzspołnotowego z udziałem organizacji społeczeństwa obywatelskiego, rozwijanie projektów transgranicznych i zacieśnianie dobrosąsiedzkich stosunków; przypomina o strategicznym znaczeniu zacieśnienia współpracy politycznej w dziedzinie bezpieczeństwa oraz zwalczania terroryzmu i ekstremizmów;

86. uważa, że dialog międzykulturowy i międzywyznaniowy ma kluczowe znaczenie dla wzmocnienia wzajemnego zrozumienia, szacunku, solidarności i tolerancji wobec sąsiedzkich krajów partnerskich i między nimi; wzywa do potraktowania ze szczególną uwagą kwestii promowania powyższych wartości w nowych instrumentach EPS;

87. w kontekście następstw rewolucji w Afryce Północnej podkreśla znaczenie zapewnienia wsparcia dla tymczasowego wymiaru sprawiedliwości i wzywa wszystkie kraje partnerskie do współpracy z międzynarodowym wymiarem sprawiedliwości, a mianowicie z MTK;

88. nalega na potrzebę utrzymania regionalnego podejścia i z zadowoleniem przyjmuje decyzję o mianowaniu zarówno Specjalnego Przedstawiciela Unii Europejskiej w regionie Południowego Kaukazu, jak i SPUE w południowym regionie Morza Śródziemnego, oraz o utworzeniu grupy zadaniowej ds. południowego rejonu Morza Śródziemnego; jest zdania, że należy rozważyć utworzenie podobnej grupy zadaniowej dla Południowego Kaukazu; podkreśla potrzebę zapewnienia odpowiednich zasobów na rzecz proaktywnej roli UE, którą pełni ona w rozmowach 5+2 w sprawie Nadniedźrza, szczególnie od zakończenia mandatu specjalnego przedstawiciela UE;

89. podkreśla, że konfliktów regionalnych nie można zrozumieć, nie uwzględniając ich kontekstu kulturowego; wzywa do opracowania spójnej strategii na wzór tej ustanowionej przez komitet „Błękitnej Tarczy”, która nadaje kulturze pewną rolę w dziedzinie zapobiegania konfliktom i przywracania pokoju;

Środa, 14 grudnia 2011 r.

90. z zadowoleniem przyjmuje działalność międzynarodowych organizacji, zwłaszcza OBWE oraz agencji ONZ, prowadzoną na miejscu w warunkach konfliktowych i pokonfliktowych oraz wspierającą trwały rozwój poprzez stosunki sąsiedzkie, a w szczególności wieloletnie zaangażowanie agencji UNRWA na rzecz uchodźców palestyńskich;

91. popiera działania humanitarne na rzecz rozwoju i pokoju, jakie Unia podejmuje w krajach partnerskich sąsiedztwa wschodniego, a w szczególności istotny wkład Unii w UNRWA; jednak z ubolewaniem przyjmuje, że tym działaniom nie towarzyszy jeszcze wzrost znaczenia Unii jako pierwszoplanowego podmiotu polityki na Bliskim Wschodzie; nakłania ESDZ i Komisję, żeby podjęły konieczne środki, by nadać obecności i działaniom Unii w tym regionie polityczną wagę, która będzie odpowiadała jej zdecydowanemu zaangażowaniu w dziedzinie pomocy humanitarnej i pomocy dla rozwoju;

Wymiar parlamentarny

92. podkreśla, że Parlament Europejski za pośrednictwem swoich delegacji parlamentarnych oraz delegacji do zgromadzeń parlamentarnych odgrywa istotną rolę we wzmacnianiu dialogu politycznego oraz w propagowaniu pełnych swobód, demokratycznych reform i praworządności w ościennych krajach partnerskich, oraz podkreśla, że kontakty te mogłyby również być sposobem oceny spełniania przyszłych kryteriów oraz dostosowania współpracy dwustronnej i wielostronnej w świetle zaistniałych wydarzeń i poczynionych postępów;

93. ponownie potwierdza, że wielostronne zgromadzenia parlamentarne, takie jak Euronest i Zgromadzenie Parlamentarne Unii dla Śródziemnomorza, są istotnymi impulsami do budowy zaufania i spójności między UE i jej krajami partnerskimi oraz pomiędzy samymi krajami partnerskimi, a zatem w znacznym stopniu przyczyniają się do osiągnięcia celów Partnerstwa Wschodniego i Unii dla Śródziemnomorza; wzywa ESDZ i Komisję, by w możliwie najszerszym zakresie włączyły członków Euronestu w wielostronne struktury i platformy Wschodniego Partnerstwa; nalega na potrzebę uznania Zgromadzenia Parlamentarnej Unii dla Śródziemnomorza za prawowitą instytucję parlamentarną Unii dla Śródziemnomorza; podkreśla, że pełnoprawny sekretariat doda spójności pracom Euronestu i Zgromadzenia Parlamentarnej Unii dla Śródziemnomorza oraz spójności z programami EPS zaplanowanymi w regionalnym wymiarze wschodnim i południowym;

94. wzywa WE do udzielenia administracji parlamentów narodowych krajów objętych Partnerstwem Wschodnim większego wsparcia finansowego, technicznego i wsparcia ekspertów w ramach kompleksowych programów rozwoju instytucjonalnego w celu zwiększenia ich skuteczności, przejrzystości i rozliczalności, co ma zasadnicze znaczenie, jeżeli parlamenty mają odegrać należycie swoją rolę w demokratycznym procesie podejmowania decyzji;

95. potwierdza swoją gotowość przyjęcia przedstawicieli Parlamentu Białorusi do Zgromadzenia Parlamentarnej Unii dla Śródziemnomorza, gdy tylko wybory parlamentarne na Białorusi zostaną uznane za demokratyczne przez wspólnotę międzynarodową, w tym przez OBWE;

Finansowanie

96. przyjmuje z zadowoleniem propozycję stworzenia nowego europejskiego instrumentu sąsiedztwa oraz zwiększenie finansowania EPS, o co wnioskował w swoich poprzednich rezolucjach; uważa, że przydział środków powinien być elastyczny i odpowiedni dla obu regionów z zachowaniem równowagi regionalnej, przy czym stosowane w nim podejście powinno być ukierunkowane na wyniki i zaangażowanie oraz postępy krajów partnerskich w dziedzinie reform, lecz także na ich potrzeby i możliwości; zauważa, że większa elastyczność i prostota powinny iść w parze z poszanowaniem prawa do demokratycznej kontroli oraz powinien im towarzyszyć zwiększony nadzór nad wydatkami;

97. jest zdania, że ważne jest utrzymanie rozsądnego poziomu równowagi pomiędzy Wschodem a Południem, szczególnie z tego względu, iż kraje ościennie ze Wschodu są w trakcie wdrażania ośrodkowych programów i reform w ramach Partnerstwa Wschodniego oraz mają perspektywę przystąpienia do UE; jest jednak przekonany, że równowagi tej nie da się uznać za trwałą; w pełni popiera zasadę elastycznej pomocy finansowej, zróżnicowanej i uzależnionej od osiągniętych wyników, opartej na realnych potrzebach, możliwościach jej wykorzystania oraz osiągniętych celach;

Środa, 14 grudnia 2011 r.

98. uważa, że przegląd europejskiego instrumentu sąsiedztwa musi być spójny z aktualną oceną między-institutionalnych ram finansowych na lata 2007-2013 i negocjacjami w sprawie okresu po 2013 r. oraz prowadzony w ich kontekście, aby nie podejmować ponownie negocjacji na temat finansowania polityki sąsiedztwa w latach 2012 i 2013;

99. domaga się znacznego podwyższenia pułapu działu 4 budżetu UE na Europejski Instrument Sąsiedztwa i Partnerstwa, biorąc pod uwagę to, że chociaż w ciągu ostatnich lat osiągnięto pewne postępy w promowaniu pogłębionej współpracy i stopniowej integracji gospodarczej między Unią Europejską a krajami partnerskimi, to konieczne są dalej idące działania w obliczu pojawiających się nowych wyzwań i obszarów współpracy;

100. podkreśla, że realokacja środków niezbędnych do zwiększenia finansowania EPS powinna się opierać na jasnych priorytetach i dlatego nie powinna być niekorzystna dla jedyne go unijnego instrumentu reagowania kryzysowego i wspierania pokoju – Instrumentu na rzecz Stabilności – zgodnie z propozycją Komisji; podkreśla, że obecny kryzys związany z długami państwowymi nie powinien mieć negatywnego wpływu na finansowanie EPS;

101. wyraża ubolewanie, że środki dostępne w ramach EPS w znacznym stopniu przeznaczone są na konsultacje, zamiast na projekty i programy i wzywa w związku z tym, do szybkiej zmiany równowagi w odniesieniu do wykorzystania środków w ramach nowego instrumentu;

102. podkreśla, że istotne jest dopilnować – w przypadku państw, na rzecz których UE uruchomiła środki pomocy humanitarnej – właściwego przejścia między etapami odbudowy, rekonstrukcji i rozwoju, aby przeciwdziałać niektórym zgubnym skutkom rewolucji;

103. uważa, że instrument wspierania rozwoju społeczeństwa obywatelskiego mógłby zostać rozważony jako integralna część europejskiego instrumentu sąsiedztwa; sugeruje, by rozważyć ideę przeniesienia zarządzania środkami w ramach europejskiego instrumentu sąsiedztwa w obręb instrumentu wspierania rozwoju społeczeństwa obywatelskiego w razie, gdyby państwom nie udawało się spełnić warunków finansowania z powodu niedostatecznych wyników;

104. podkreśla kluczową rolę europejskiego instrumentu sąsiedztwa we wspieraniu strategii makroregionalnych UE, takich jak strategia UE dla regionu Morza Bałtyckiego i strategia UE na rzecz regionu Dunaju, poprzez zapewnienie finansowania zewnętrznego wymiaru tych strategii, a przede wszystkim działań, w które zaangażowane są kraje sąsiedzkie;

105. podkreśla, że przydział zasobów powinien opierać się na ograniczonej liczbie jasno określonych priorytetów i wymiernych celów, ustalonych w porozumieniu z krajami partnerskimi, z uwzględnieniem ich potrzeb oraz na podstawie jasnej warunkowości i już dokonanych postępów; podkreśla, że wsparcie budżetowe powinno być wykorzystywane wyłącznie w przypadku, gdy istnieją gwarancje należytego zarządzania budżetem, oraz że należy zastosować całą gamę dostępnych narzędzi w celu lepszego odzwierciedlenia priorytetów; sygnalizuje w tym kontekście potrzebę udoskonalenia prawa w dziedzinie zamówień publicznych oraz gospodarowania finansami publicznymi w krajach objętych EPS;

106. podkreśla potrzebę spójnego podejścia do wsparcia udzielanego krajom sąsiadującym indywidualnie przez poszczególne państwa członkowskie UE oraz przez UE w ramach EPS; jest przychylny każdemu instrumentowi, który przyczyni się do koordynacji i usprawnienia działań różnych darczyńców UE w krajach objętych EPS bez nakładania zbędnych obciążeń biurokratycznych;

107. podkreśla, że mimo iż pomoc może stanowić dźwignię finansową dla krajów objętych EPS, nie jest ona wystarczająca, aby zagwarantować im zrównoważony i długofalowy rozwój; wzywa zatem kraje objęte EPS do wzmocnienia i zmobilizowania środków krajowych, utworzenia przejrzystych systemów podatkowych, skutecznego zaangażowania sektora prywatnego, władz lokalnych i społeczeństwa obywatelskiego w realizację programu EPS oraz dążenia do zwiększenia ich poczucia odpowiedzialności za projekty realizowane w ramach EPS;

Środa, 14 grudnia 2011 r.

108. z zadowoleniem przyjmuje decyzję państw członkowskich grupy G-8 o zwiększeniu instrumentów pożyczkowych z korzyścią dla tych krajów partnerstwa południowego, które rozpoczęły przemiany demokratyczne; uważa, że zobowiązania podjęte w ramach „Partnerstwa z Deauville” w dniu 27 maja 2011 r. mogą zachęcić do mobilizacji finansowej na rzecz demokracji i rozwoju w krajach partnerskich Unii Europejskiej;

109. w świetle tzw. arabskiej wiosny oraz regresu demokracji w niektórych krajach Partnerstwa Wschodniego wzywa do dokonania specjalnej, samokrytycznej oceny instrumentów finansowych wykorzystywanych w przeszłości w ramach Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa pod względem ich funkcjonowania w dziedzinie demokracji, praw człowieka, sprawowania rządów, zwalczania korupcji, rozwoju instytucjonalnego oraz wspierania społeczeństwa obywatelskiego; jest zdania, że UE musi przyjąć nowocześniejsze podejście umożliwiające ściślejszą współpracę na rzecz zapobiegania konfliktom;

110. jest głęboko przekonany, że należy również dokonać analizy pomocy finansowej na rzecz Autonomii Palestyńskiej i UNRWA w kontekście omawianego przeglądu oraz uwzględnić ją w długofalowym planowaniu jako nieodłączną część polityki sąsiedztwa; nie przyjmuje argumentu, że brak stabilności politycznej w regionie, a także specyfika procesu pokojowego pozwalają jedynie na prowizoryczne planowanie oraz nasilanie pomocy w pojedynczych przypadkach;

111. mając na uwadze aktualne palące potrzeby, szczególnie w sąsiedztwie południowym, wzywa Parlament Europejski i Radę do wypracowania szybkiego porozumienia w sprawie wniosku dotyczącego wzmocnienia instrumentu sąsiedztwa na lata 2012-2013; ponadto wzywa państwa członkowskie do natychmiastowego wypełnienia dwustronnych zobowiązań powziętych w ramach partnerstwa z południowym regionem Morza Śródziemnego oraz w ramach Partnerstwa Wschodniego;

112. nalega, by Rada przyjęła bez dalszej zwłoki wnioski ustawodawczy mający na celu zmianę art. 23 rozporządzenia w sprawie ENPI, przedstawiony przez Komisję w maju 2008 r. i przyjęty przez Parlament w dniu 8 lipca 2008 r., co pozwoliłoby na zainwestowanie niewydanych środków finansowych pochodzących z wcześniejszych operacji; przypomina, że środek ten jest już uznany za istniejący i został przedstawiony w propozycji finansowania przeglądu EPS w ramach budżetu na lata 2011-2013; wzywa Komisję do rozważenia alternatywnych sposobów zapewnienia dostępności dodatkowego kapitału podwyższonego ryzyka udostępnionego w trybie natychmiastowym przez EBI, zarówno w wymiarze południowym, jak i wschodnim;

113. z zadowoleniem przyjmuje prace dokonane przez Europejski Bank Inwestycyjny, szczególnie w oparciu o Instrument Eurośródziemnomorskiego Partnerstwa i Inwestycji, i Europejski Bank Odbudowy i Rozwoju (EBOR) i podkreśla znaczenie i potrzebę większej synergii z innymi krajowymi i międzynarodowymi instytucjami finansowymi również aktywnymi w tych krajach; popiera zmianę statutu EBOR w taki sposób, by partnerzy w południowym sąsiedztwie kwalifikowali się do otrzymania udzielanego przez ten bank wsparcia, dopilnowując, by między EBI a EBOR, które bazują w znacznej mierze na kapitale europejskim, ukształtowała się owocna relacja współpracy, nie zaś konkurencji;

*

* *

114. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Wysokiemu Przedstawicielowi Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa/Wiceprzewodniczącemu Komisji, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych, rządów i parlamentom państw członkowskich i krajów objętych EPS oraz sekretarzowi generalnemu Unii dla Śródziemnomorza.

Środa, 14 grudnia 2011 r.

Unijna polityka przeciwdziałania terroryzmowi: najważniejsze osiągnięcia i nadchodzące wyzwania

P7_TA(2011)0577

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2011 r. w sprawie unijnej polityki przeciwdziałania terroryzmowi: najważniejsze osiągnięcia i nadchodzące wyzwania (2010/2311(INI))

(2013/C 168 E/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Kartę praw podstawowych UE, art. 2, 3 i 6 Traktatu o Unii Europejskiej oraz odpowiednie artykuły Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając przyjętą w 2003 r. europejską strategię bezpieczeństwa ⁽¹⁾ i sprawozdanie z jej wdrożenia z 2008 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając decyzję ramową Rady 2002/475/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie zwalczania terroryzmu ⁽³⁾ zmienioną decyzją ramową 2008/919/WSiSW ⁽⁴⁾, w szczególności art. 10 tej decyzji dotyczący ochrony i wsparcia dla ofiar,
- uwzględniając przyjętą w 2005 r. strategię UE w dziedzinie walki z terroryzmem ⁽⁵⁾,
- uwzględniając strategię Unii Europejskiej w walce z radykalizacją postaw i rekrutacją terrorystów ⁽⁶⁾,
- uwzględniając program sztokholmski zatytułowany „Otwarta i bezpieczna Europa dla dobra i ochrony obywateli” ⁽⁷⁾ oraz komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów z dnia 20 kwietnia 2010 r. zatytułowany „Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości dla europejskich obywateli. Plan działań służący realizacji programu sztokholmskiego” (COM(2010)0171),
- uwzględniając sprawozdanie Europolu dotyczące sytuacji i tendencji w zakresie terroryzmu w UE na rok 2011 (TE–SAT 2011),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 lipca 2010 r., skierowany do Parlamentu Europejskiego i Rady, zatytułowany „Unijna polityka przeciwdziałania terroryzmowi: najważniejsze osiągnięcia i nadchodzące wyzwania” (COM(2010)0386),
- uwzględniając opinię Europejskiego Inspektora Ochrony Danych z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie komunikatu zatytułowanego „Unijna polityka przeciwdziałania terroryzmowi: najważniejsze osiągnięcia i nadchodzące wyzwania” ⁽⁸⁾,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie komunikatu Komisji zatytułowanego „Unijna polityka przeciwdziałania terroryzmowi: najważniejsze osiągnięcia i nadchodzące wyzwania” ⁽⁹⁾,

⁽¹⁾ „Bezpieczna Europa w lepszym świecie” – europejska strategia bezpieczeństwa, zatwierdzona na posiedzeniu Rady Europejskiej w Brukseli w dniu 12 grudnia 2003 r., sporządzona pod auspicjami Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa Javierę Solanę.

⁽²⁾ Sprawozdanie z wdrażania europejskiej strategii bezpieczeństwa – „Utrzymanie bezpieczeństwa w zmieniającym się świecie”, S 407/08.

⁽³⁾ Dz.U. L 164 z 22.6.2002, s. 3

⁽⁴⁾ Dz.U. L 330 z 9.12.2008, s. 21

⁽⁵⁾ Dokument Rady 14469/4/2005.

⁽⁶⁾ Dokument Rady 14781/1/2005. Strategia została zmieniona w listopadzie 2008 r. Dokument Rady 15175/2008.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 115 z 4.5.2010, s. 1

⁽⁸⁾ Dz.U. C 56 z 22.2.2011, s. 2

⁽⁹⁾ Dok. SOC/388 – CESE 800/2011.

Środa, 14 grudnia 2011 r.

- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady zatytułowany „Strategia bezpieczeństwa wewnętrznego UE w działaniu: pięć kroków w kierunku bezpieczniejszej Europy” (COM(2010)0673),
 - uwzględniając konwencję Rady Europy z 1983 r. o kompensacji dla ofiar przestępstw z użyciem przemocy (CETS nr 116), konwencję Rady Europy z 2005 r. o zapobieganiu terroryzmowi (CETS nr 196), wytyczne Rady Europy z 2005 r. o ochronie ofiar aktów terrorystycznych, zalecenia Rady Europy z 2006 r. (2006) 8 w sprawie pomocy dla ofiar przestępstw oraz wniosek Komisji z 2011 r. w sprawie dyrektywy ustanawiającej normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw (COM(2011)0275),
 - uwzględniając przegląd śródkresowy siódmego programu ramowego w zakresie badań oraz zieloną księgę zatytułowaną „Jak zmienić wyzwania w możliwości: wspólne ramy strategiczne dla finansowania unijnego na rzecz badań naukowych i innowacji”,
 - uwzględniając swoje rezolucje w sprawie przeciwdziałania terroryzmowi,
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2580/2001 z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu ⁽¹⁾ oraz wspólne stanowisko Rady 2001/931/WPZiB z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu ⁽²⁾,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz opinie Komisji Spraw Zagranicznych i Komisji Prawnej (A7-0286/2011),
- A. mając na uwadze, że po potwornych atakach z 11 września 2001 r. pierwsza dekada XXI w. upłynęła pod znakiem „wojny z terroryzmem”, przy czym określenie to dotyczyło zwłaszcza podejścia przyjętego przez Stany Zjednoczone; mając na uwadze, że mimo iż ani te ataki ani inne ataki o podobnej skali nie miały miejsca na terytorium europejskim, planowanie i przygotowanie ataków odbywało się częściowo w Europie oraz że wielu Europejczyków czuło, że ataki te były również wymierzone w europejskie wartości i styl życia;
- B. mając na uwadze, że Unia Europejska była celem i ofiarą ataków terrorystycznych w XXI w. i stale znajduje się w stanie zagrożenia;
- C. mając na uwadze, że groźne ataki terrorystyczne na terenie UE od czasu zamachów z 11 września 2001 r. w Stanach Zjednoczonych, w tym ataki terrorystyczne w Madrycie w 2004 r. i w Londynie w 2005 r., miały znaczący wpływ na poczucie wspólnego bezpieczeństwa wśród obywateli UE;
- D. mając na uwadze, że sprawozdanie Europolu dotyczące sytuacji i tendencji w zakresie terroryzmu w UE na rok 2011 (TE-SAT 2011) wskazuje, iż zagrożenie atakami terrorystycznymi w UE wciąż jest poważne, a powiązania między terroryzmem a zorganizowaną przestępczością wydają się nasilać oraz że sprawozdanie to wskazuje na zmniejszającą się w porównaniu z 2006 r. liczbę ataków terrorystycznych, do których przyznają się separatystyczne organizacje terrorystyczne, lub ataków im przypisywanych, ale również na to, że wciąż stanowią one większość ataków terrorystycznych w UE;
- E. mając na uwadze, że w programie sztokholmskim określono dwa rodzaje zagrożeń dla bezpieczeństwa wewnętrznego – terroryzm międzynarodowy i przestępczość zorganizowana – które w wielu przypadkach występują w tych samych obszarach, takich jak np. handel bronią i narkotykami;

⁽¹⁾ Dz.U. L 344 z 28.12.2001, s. 70

⁽²⁾ Dz.U. L 344 z 28.12.2001, s. 93

Środa, 14 grudnia 2011 r.

- F. mając na uwadze, że terroryzm nie jest zjawiskiem nowym; mając na uwadze, że w ostatnich dekadach terroryzm przybrał nowe formy, takie jak cyberterroryzm, a sieci terrorystyczne stały się bardziej złożone pod względem struktury, stosowanych środków i finansowania, przez co zagrożenie terrorystyczne nabrało bardziej skomplikowanego charakteru; mając na uwadze, że przeciwdziałanie terroryzmowi zawsze wchodziło w zakres kompetencji państw członkowskich i było częścią rutynowych działań podejmowanych w zakresie egzekwowania prawa; mając na uwadze, że zamachy z 11 września oraz zamachy w Madrycie i Londynie doprowadziły do gruntownej zmiany postrzegania zjawiska terroryzmu oraz metod i narzędzi stosowanych w walce z terroryzmem; mając również na uwadze, że od czasu tych zamachów terroryzm stał się zjawiskiem, które zagraża bezpieczeństwu całej Unii Europejskiej, a nie tylko bezpieczeństwu krajowemu poszczególnych państw członkowskich, zyskując zupełnie odmienne ramy prawne;
- G. mając na uwadze, że mimo braku jednoznacznych międzynarodowych definicji terroryzmu UE zdefiniowała przestępstwa terrorystyczne w decyzji ramowej 2002/475/WSiSW;
- H. mając na uwadze, że do pozbawienia terroryzmu jego podstaw finansowych, logistycznych i operacyjnych niezbędna jest współpraca międzynarodowa;
- I. mając na uwadze, że choć doświadczenia związane z terroryzmem oraz poziomy zagrożień w poszczególnych państwach członkowskich UE są zróżnicowane, istnieje potrzeba przyjęcia wspólnego unijnego podejścia, ponieważ operacje terrorystyczne mają często zasięg ogólnoeuropejski i przy dokonywaniu ataków terroryści wykorzystują różnice w prawie europejskim, zróżnicowany potencjał w zakresie przeciwdziałania terroryzmowi i brak kontroli granicznych;
- J. mając na uwadze, że obywatele UE i inne osoby również domagają się zagwarantowania im bezpieczeństwa w UE i poza jej granicami oraz że UE ma ważną rolę do odegrania w tym zakresie;
- K. mając na uwadze, że akty terrorystyczne poważnie zagrażają prawom człowieka i demokracji, zmierzają do destabilizacji rządów utworzonych zgodnie z prawem, podważają funkcjonowanie pluralistycznych społeczeństw obywatelskich i ideał życia wolnego od strachu;
- L. mając na uwadze, że polityka przeciwdziałania terroryzmowi powinna zmierzać do osłabienia zamierzeń terroryzmu oraz do zapobiegania dokonywaniu aktów terrorystycznych, które dążą do zniszczenia tkanki naszych wolnych, otwartych i demokratycznych społeczeństw; mając na uwadze, że głównym celem walki z terroryzmem musi być ochrona i wzmocnienie tej tkanki demokratycznego społeczeństwa przez rozszerzenie wolności obywatelskich i demokratycznej kontroli, zagwarantowanie bezpieczeństwa obywatelom Europy, identyfikowanie osób dopuszczających się aktów terrorystycznych i pociąganie ich do odpowiedzialności sądowej, a także przez reagowanie na następstwa ataków terrorystycznych przy wykorzystaniu polityki włączenia, międzynarodowej współpracy policji i wymiaru sprawiedliwości oraz skutecznej i skoordynowanej strategii na szczeblu unijnym; mając na uwadze, że skuteczność strategii przeciwdziałania terroryzmowi należy w odniesieniu do tych celów; mając również na uwadze, że sukces podejścia przewidującego przeciwdziałanie terroryzmowi zależy przede wszystkim od jego ukierunkowania na zapobieganie agresywnemu ekstremizmowi i eskalacji przemocy;
- M. mając na uwadze, że w związku z tym europejska strategia przeciwdziałania terroryzmowi nie powinna koncentrować się jedynie na skutkach terroryzmu, ale także na przyczynach tego zjawiska;
- N. mając na uwadze, że walka z agresywnym ekstremizmem jest istotnym elementem zapobiegania działaniom terrorystycznym i ich zwalczania;
- O. mając na uwadze, że przeciwdziałanie terroryzmowi oznacza zwalczanie wszystkich jego form z uwzględnieniem cyberterroryzmu, narkoterroryzmu i wzajemnych powiązań grup terrorystycznych przy przeprowadzaniu wielu działań przestępczych oraz taktyki wykorzystywanej do utrzymania działalności, jak np. nielegalne finansowanie, wymuszenia, pranie pieniędzy, a także prowadzenie działań grup terrorystycznych pod pozorem utrzymywania legalnych podmiotów lub instytucji;

Środa, 14 grudnia 2011 r.

- P. mając na uwadze, że terroryzm jest problemem szczebla krajowego, do instytucji demokratycznych należy opracowanie i zachowanie zasadniczych linii polityki przeciwdziałania terroryzmowi w dążeniu do najdalej idącego porozumienia politycznego i społecznego; mając na uwadze, że demokratyczna walka z terroryzmem w ramach państwa konstytucyjnego i państwa prawa to obowiązek wszystkich partii politycznych mających reprezentację w instytucjach demokratycznych, zarówno rządowych, jak i będących w opozycji; mając również na uwadze, że w związku z tym wskazane jest zachowanie definicji polityki w zakresie przeciwdziałania terroryzmowi, która w każdym demokratycznym społeczeństwie zależy od jego władz, od uzasadnionych konfrontacji między partiami, a ostatecznie od konkurencji wyborczej;
- Q. mając na uwadze, że uzasadnione jest oszacowanie kosztów i korzyści wynikających ze strategii politycznych w zakresie przeciwdziałania terroryzmowi, ponieważ osoby nadające kierunek polityce powinny wiedzieć, czy ich decyzje odnoszą zamierzony skutek, a obywatele mają prawo pociągać wybranych przez nich reprezentantów do odpowiedzialności;
- R. mając na uwadze, że dziesięć lat po atakach, które wstrząsnęły światem, nadszedł czas na podsumowanie osiągnięć w walce z terroryzmem; mając na uwadze, że dzięki ocenie proces kształtowania polityki staje się skuteczniejszy i wydajniejszy, a w każdym nowoczesnym ustroju demokratycznym decyzje polityczne muszą podlegać częstym ocenom i przeglądom;
- S. mając na uwadze, że bardzo niewiele zrobiono, aby ocenić, do jakiego stopnia unijne strategie polityczne w zakresie przeciwdziałania terroryzmowi odniosły zamierzony skutek; mając na uwadze, że Parlament Europejski wielokrotnie wzywał do kompleksowej oceny strategii politycznych UE w zakresie przeciwdziałania terroryzmowi, ponieważ ocena jest warunkiem przejrzystości i odpowiedzialności osób wyznaczających kierunek polityki; mając również na uwadze, że brak właściwej oceny strategii politycznych w zakresie przeciwdziałania terroryzmowi wynika głównie z tego, że jest ona często prowadzona w obszarze wywiadu i polityki bezpieczeństwa, gdzie obowiązuje tradycja poufności;
- T. mając na uwadze, że wielokrotnie celem ataków terrorystycznych było spowodowanie dotkliwych strat w ludziach, co stanowiło wyzwanie dla dostępnego potencjału instytucji;
- U. mając na uwadze, że aby osiągnąć postawiony sobie cel zniszczenia demokracji terroryści uderzają w niewinną ludność cywilną; mając na uwadze, że osoby, które w atakach terrorystycznych odniosły obrażenia, poniosły szkodę lub utraciły swoich bliskich są uprawnione do otrzymania z naszej strony wsparcia i solidarności, a także zadośćuczynienia, odszkodowania i pomocy;
- V. mając na uwadze, że istotne jest wymierzenie sprawiedliwości, postawienie winnych przed sądem i niedopuszczenie, by przestępstwa terrorystyczne pozostały bezkarne, a kwestia pozycji ofiar w procesach sądowych wymaga szczególnej uwagi;
- W. mając na uwadze, że odpowiedzialność jest podstawowym elementem demokratycznego uzasadnienia strategii politycznych w zakresie przeciwdziałania terroryzmowi; mając na uwadze, że należy przeprowadzać dochodzenia i postępowania sądowe w sprawie błędów, bezprawnych działań i naruszeń prawa międzynarodowego oraz praw człowieka;
- X. mając na uwadze, że środki w zakresie przeciwdziałania terroryzmowi nie mogą naruszać praw uznanych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, a wszelkie działania podejmowane w tym zakresie wpływają na sferę wolności obywatelskich;
- Y. mając na uwadze, że inwigilacja na masową skalę stała się kluczowym elementem strategii przeciwdziałania terroryzmowi oraz mając na uwadze, że do celów zapobiegania terroryzmowi stosuje się metody takie jak gromadzenie danych osobowych na szeroką skalę, technologie wykrywania i identyfikacji, śledzenie i wyszukiwanie, eksploracja danych i tworzenie profili, ocena ryzyka i analiza behawioralna; mając na uwadze, że z instrumentami tymi wiąże się ryzyko przesunięcia ciężaru dowodu na obywatela; mając na uwadze, że efektywność i skuteczność tych instrumentów zapobiegania terroryzmowi jest wątpliwa; mając również na uwadze, że nie ma odpowiedniej wymiany informacji między agencjami;

Środa, 14 grudnia 2011 r.

- Z. mając na uwadze, że władze publiczne coraz częściej wykorzystują zgromadzone dane w celach komercyjnych lub prywatnych; mając na uwadze, że prywatne spółki w różnych sektorach zobowiązane są do przechowywania i dostarczania danych osobowych z baz danych ich klientów; mając na uwadze, że koszty związane z przechowywaniem i odzyskiwaniem danych (zarówno inwestycje w infrastrukturę, jak i koszty operacyjne) są wysokie;
- AA. mając na uwadze, że istnieje pilna potrzeba opracowania jednolitej definicji prawnej pojęcia „tworzenia profili” w oparciu o odpowiednie prawa podstawowe i standardy ochrony danych, aby ograniczyć wątpliwości związane z dopuszczalnością określonych form działalności;

Uwagi ogólne

1. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji i przypomina, że musi on być powiązany z przyszłą strategią bezpieczeństwa wewnętrznego UE; wyraża jednak ubolewanie, że jego zakres jest dość wąski, komunikat ogranicza się bowiem do wdrażania uzgodnionych środków politycznych i nie uwzględnia krajowych strategii przeciwdziałania terroryzmowi ani krajowych środków, które stanowią transpozycję polityki ustanawianej na szczeblu europejskim lub międzynarodowym; ubolewa również, że nie przeprowadzono bardziej szczegółowej analizy ewentualnych luk prawnych i możliwości pokrywania się działań i instrumentów w zakresie przeciwdziałania terroryzmowi przyjętych na szczeblu UE; podkreśla znaczenie spójnego podejścia na szczeblu UE i państw członkowskich do inicjatyw podejmowanych w obszarze bezpieczeństwa wewnętrznego, ze szczególnym odniesieniem do terroryzmu i przestępczości zorganizowanej;
2. ubolewa również, że komunikat ten nie obejmuje w wystarczającym stopniu i nie uwzględnia w sposób bardziej szczegółowy środków podjętych przez dyrekcje generalne inne niż JLS (jak np. TRAN, ENTER czy MARKT), nie określa też w sposób wyraźny, jak środki te wzajemnie na siebie oddziałują, w jakim zakresie się pokrywają lub gdzie istnieją luki; jest zdania, że należy uwzględnić wszystkie powyższe poziomy, ponieważ środki europejskie, krajowe i międzynarodowe wzajemnie się uzupełniają, a ocena pojedynczych środków nie daje całościowego obrazu wpływu strategii przeciwdziałania terroryzmowi w Europie;
3. wyraża ubolewanie z powodu faktu, że stracono okazję na wyjaśnienie, w jaki sposób niektóre instrumenty UE w zakresie przeciwdziałania terroryzmowi, takie jak zatrzymywanie danych, dane dotyczące przelotu pasażera (dane PNR) i porozumienie Swift, wpisują się w unijną strategię przeciwdziałania terroryzmowi;
4. jest przekonany, że karta praw podstawowych powinna zawsze wskazywać kierunek polityki UE w tym obszarze, a państwom członkowskim wyznaczać drogę do wdrożenia tej polityki i do współpracy ze stronami i państwami trzecimi;
5. podkreśla, że Unia Europejska, państwa członkowskie Unii i stowarzyszone z nią kraje powinny oprzeć swoje strategie przeciwdziałania terroryzmowi międzynarodowemu na zasadzie praworządności i zasadzie przestrzegania podstawowych praw; ponadto podkreśla, że zewnętrzne działania Unii Europejskiej w zakresie przeciwdziałania terroryzmowi powinny w pierwszym rzędzie skupiać się na prewencji, podkreśla także konieczność promowania dialogu, tolerancji i zrozumienia różnych kultur, cywilizacji i religii;
6. przypomina, że strategie polityczne w zakresie przeciwdziałania terroryzmowi powinny spełniać normy w dziedzinie potrzeb, skuteczności, proporcjonalności, wolności obywatelskich, praworządności oraz kontroli i rozliczalności demokratycznej, które Unia zobowiązała się chronić i rozwijać, a ocena stopnia zgodności z tymi normami musi stanowić integralną część oceny wszystkich wysiłków podejmowanych na szczeblu UE w zakresie przeciwdziałania terroryzmowi; uważa, że strategie polityczne w zakresie przeciwdziałania terroryzmowi muszą być opracowane zgodnie z przepisami prawa pierwotnego UE, a w szczególności stawiać na pierwszym miejscu poszanowanie praw uznanych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej;
7. potwierdza, że restrykcyjne środki mające na celu zatrzymanie, skonfiskowanie lub zamrożenie aktywów i środków finansowych związanych z osobami prawnymi lub fizycznymi i organizacjami powiązanymi z działaniami terrorystycznymi lub w nie zamieszanymi mogą być przydatnym narzędziem przeciwdziałania terroryzmowi, muszą jednak być w pełni zgodne z postanowieniami art. 75 TFUE i Kartą praw podstawowych UE;

Środa, 14 grudnia 2011 r.

8. uważa, że prewencja, namierzanie i ściganie działalności terrorystycznej są kluczowymi strategiami politycznymi na szczeblu UE i muszą być częścią systematycznego podejścia opartego nie tylko na normach dotyczących stanu wyjątkowego, lecz na spójnej strategii adekwatnej do wymagań, opłacalnej, skutecznej oraz zapobiegającej powielaniu środków i rozrostowi funkcji właściwych instytucji, agencji i organów;
9. podkreśla, że ocena realizowanych od dziesięciu lat strategii politycznych w zakresie przeciwdziałania terroryzmowi powinna skutkować jasno zdefiniowanymi celami politycznymi;
10. uważa, że terroryzm to podlegające ciągłym zmianom zjawisko, które należy zwalczać za pomocą polityki przeciwdziałania terroryzmowi podążającej za jego ewolucją;
11. za właściwe uważa pogłębianie i rozwijanie czterech głównych aspektów strategii przeciwdziałania terroryzmowi: zapobiegania, ochrony, ścigania i reagowania;
12. jest przekonany, że zapobieganie, dochodzenie i ściganie działalności terrorystycznej powinno opierać się na usprawnieniu współpracy policji i sądownictwa na szczeblu UE, uzupełnionym o pełną kontrolę parlamentarną oraz pełne i terminowe ukończenie planu działania w zakresie zestawu jednorodnych gwarancji proceduralnych wysokiego szczebla;
13. uważa, że aby zwiększyć w całej Unii Europejskiej gotowość do walki z terroryzmem priorytetem powinny być szkolenia i prowadzenie działań uświadamiających wśród pracowników organów sądowych i policyjnych;
14. wskazuje na znaczenie współpracy państw członkowskich z Europejskim Urzędem ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych oraz z europejskimi agencjami, takimi jak Europol, Eurojust i CEPOL;
15. zachęca Komisję do dokonania kompleksowej oceny strategii politycznych w zakresie przeciwdziałania terroryzmowi, przyjętych środków i przyszłych wyzwań, a spośród nich reformy Europolu i Eurojustu w świetle nowych możliwości, jakie oferuje traktat lizboński, potrzeby jednolitych standardów zdobywania dowodów i prowadzenia dochodzeń, pełnego wdrożenia wspólnych zespołów śledczych, silniejszych ram UE w zakresie szkolenia policji i pracowników sądownictwa oraz właściwej polityki sprzyjającej włączeniu i integracji;
16. uważa, że środki przeciwdziałania terroryzmowi muszą być współmierne do poziomu zagrożenia oraz że ich działanie musi być dostosowane zarówno do sytuacji wzrostu, jak i spadku poziomu zagrożenia; zauważa, że środki przeciwdziałania terroryzmowi, zarówno w odniesieniu do nowych uprawnień władz, jak i do agencji, muszą być opracowane w taki sposób, aby możliwe było ich przeskalowanie w górę i w dół, w zależności od sytuacji;
17. przypomina, że według komunikatu Komisji radykalizacja postaw i rekrutacja terrorystów stanowią najistotniejsze i stałe zagrożenie długoterminowe, a w związku z tym stanowią oś, na której UE musi skupić wszystkie prewencyjne strategie zmierzające do zduśnienia terroryzmu w zarodku; podkreśla, że inwestycje w politykę antyrasistowską i antydyskryminacyjną są kluczowym instrumentem przeciwdziałania i zapobiegania radykalizacji postaw i rekrutowaniu potencjalnych terrorystów;
18. przypomina ważny wkład wielu organizacji pozarządowych i społeczeństwa obywatelskiego, często współfinansowanych przez UE i jej państwa członkowskie, w rozwój społeczno-ekonomiczny, budowanie pokoju, tożsamości narodowej i demokratyzacji, które są niezbędne w przeciwdziałaniu radykalizacji postaw i rekrutacji terrorystów;

Środa, 14 grudnia 2011 r.

19. apeluje o opracowanie kompleksowej strategii dotyczącej powiązań między międzynarodową przestępczością zorganizowaną, handlem narkotykami a terroryzmem; zachęca do stałej analizy nowych tendencji i wyróżników związanych z procesem dywersyfikacji, radykalizacji i rekrutacji oraz z rolą międzynarodowych organizacji pozarządowych w finansowaniu terroryzmu;

20. w związku z tym wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapobiegania rozprzestrzenianiu się ekstremizmu;

21. zwraca uwagę na potrzebę rozszerzenia i dalszego rozwoju istniejących i nowych partnerstw strategicznych na rzecz przeciwdziałania terroryzmowi zawartych z krajami pozaeuropejskimi, pod warunkiem że partnerstwa te respektują prawa człowieka; podkreśla strategiczną współpracę między Unią a Stanami Zjednoczonymi i wskazuje na potrzebę współpracy z innymi partnerami, podkreślając wagę, jaką Unia przywiązuje do ochrony danych osobowych obywateli oraz przynależnych im praw człowieka i wolności obywatelskich;

22. podkreśla, że przeciwdziałanie terroryzmowi jest integralną częścią stosunków Unii z krajami trzecimi; zwraca się o zwiększenie środków finansowych przewidzianych na środki w zakresie przeciwdziałania terroryzmowi w ramach następnego Instrumentu na rzecz Stabilności, aby zapobiec niewłaściwemu funkcjonowaniu organów państwowych; w związku z tym zgadza się, że do obszarów priorytetowych należą: Azja Południowa, a w szczególności Pakistan i Afganistan, Sahel (Mauretania, Mali i Niger), Somalia oraz Jemen; z zadowoleniem przyjmuje przedstawioną dnia 21 marca 2011 r. Strategię Unii Europejskiej na rzecz Bezpieczeństwa i Rozwoju w regionie Sahelu i wzywa Radę do przyjęcia tej strategii w porozumieniu z Parlamentem Europejskim; z zadowoleniem przyjmuje włączanie klauzul o przeciwdziałaniu terroryzmowi do umów międzynarodowych;

23. wzywa Komisję, Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa i Radę do szybkiego wdrożenia ustaleń związanych z klauzulą solidarności wprowadzoną przez traktat lizboński;

24. podkreśla znaczenie zdefiniowania jednorodnego zestawu norm w zakresie szczególnej ochrony i wsparcia dla ofiar terroryzmu, w tym świadków, m.in. w ramach wniosku w sprawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw (COM(2011)0275);

Ocena i opracowywanie map

25. podkreśla, że właściwa ocena realizowanych od dziesięciu lat strategii politycznych w zakresie przeciwdziałania terroryzmowi powinna koncentrować się na przeanalizowaniu czy środki podjęte w celu przeciwdziałania terroryzmowi i walki z tym zjawiskiem w UE były oparte na dowodach (nie zaś na założeniach), uzależnione od potrzeb, spójne i czy stanowiły część wszechstronnej unijnej strategii przeciwdziałania terroryzmowi, opartej na dogłębnej i pełnej ocenie przeprowadzonej zgodnie z postanowieniami art. 70 TFUE, za sprawozdaniem Komisji przedłożonym w ciągu 6 miesięcy od daty zlecenia ekspertyzy na ręce wspólnego posiedzenia parlamentarnego Parlamentu Europejskiego i krajowych komisji parlamentarnych odpowiedzialnych za nadzorowanie działalności antyterrorystycznej, która to analiza bazować będzie na sprawozdaniach, które należy uzyskać od właściwych organizacji i agencji, takich jak Europol, Eurojust, Agencja Praw Podstawowych Unii Europejskiej, Europejski Inspektor Ochrony Danych, Rada Europy i Organizacja Narodów Zjednoczonych;

26. propaguje całościowe i kompleksowe podejście do polityki przeciwdziałania terroryzmowi za pośrednictwem dostosowania europejskiej strategii bezpieczeństwa i strategii bezpieczeństwa wewnętrznego oraz przez poprawę istniejących mechanizmów współpracy między strukturami Rady ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, agencjami a Europejską Służbą Działań Zewnętrznych; podkreśla, że dobre służby wywiadowcze mają kluczowe znaczenie w zwalczaniu terroryzmu oraz że UE z uwagi na swoje szczególne położenie może ułatwić wymianę informacji pozyskiwanych przez służby wywiadowcze pomiędzy państwami członkowskimi, pod warunkiem, że będzie istniała właściwa podstawa prawna umożliwiająca taką współpracę oraz że będzie ona włączona do regularnych procedur podejmowania decyzji, jednak wymiana informacji musi podlegać tym samym normom rozliczalności, które stosowane są

Środa, 14 grudnia 2011 r.

w państwach członkowskich; w związku z tym zwraca uwagę, że niezależnie od wszystkich dostępnych środków technicznych wywiad oparty na osobowych źródłach informacji pozostaje nieodzownym elementem walki z sieciami terrorystycznymi i przeciwdziałania atakom w porę;

27. wzywa Komisję, aby na podstawie informacji dostępnych publicznie oraz informacji przekazanych przez państwa członkowskie w związku z art. 70 TFUE przygotowała pełną i szczegółową ocenę, która będzie zawierała co najmniej następujące elementy:

a) jasną analizę reakcji na zagrożenie terrorystyczne w oparciu o definicję określoną w decyzji ramowej Rady 2002/475/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie zwalczania terroryzmu, a także analizę zakresu środków przeciwdziałania terroryzmowi podjętych w odpowiedzi na to zagrożenie w zakresie skuteczności, prewencji, prowadzenia dochodzeń i zwiększenia bezpieczeństwa w Europie, w tym skuteczności agencji UE i proporcjonalności tych środków;

b) fakty, liczby i tendencje odnoszące się do działalności terrorystycznej i antyterrorystycznej;

c) pełen przegląd całościowego wpływu na wolności obywatelskie i podstawowe prawa środków przeciwdziałania terroryzmowi, środków podejmowanych przez państwa trzecie mających bezpośrednie konsekwencje dla UE oraz wszystkich podejmowanych w tym zakresie środków odnoszących się do stosunków zewnętrznych, jak również przegląd orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i sądów krajowych;

28. wzywa Komisję do nakreślenia, którym środkiem przyświecają cele inne niż przeciwdziałanie terroryzmowi, oraz w których przypadkach do pierwotnego celu, jakim było przeciwdziałanie terroryzmowi, dodano cele dodatkowe (rozrost misji i rozrost funkcji), takie jak egzekwowanie prawa, polityka imigracyjna, zdrowie publiczne czy ład publiczny;

29. wzywa Komisję do sporządzenia kompletnej i szczegółowej „mapy” wszystkich strategii politycznych w zakresie przeciwdziałania terroryzmowi w Europie ze szczególnym uwzględnieniem przepisów UE oraz sposobu, w jaki zostały przetransponowane i wdrożone na szczeblu UE; jednocześnie wzywa państwa członkowskie do przeprowadzenia wszechstronnej oceny realizowanych przez nie strategii politycznych w zakresie przeciwdziałania terroryzmowi, ze zwróceniem szczególnej uwagi na aspekty współdziałania ze strategiami UE, nakładanie się środków i istnienie luk, w celu poprawy współpracy w zakresie oceny polityki UE, a w tym przez opracowanie tabel korelacji określających, które przepisy prawne państw członkowskich transponują przepisy zawarte w aktach UE oraz poprzez wniesienie swojego wkładu w wyznaczonych terminach, jak w przypadku dyrektywy o zatrzymywaniu danych;

30. wzywa Komisję, aby na podstawie informacji dostępnych publicznie oraz informacji przekazanych przez państwa członkowskie w związku z art. 70 TFUE przygotowała pełne i szczegółowe sprawozdanie dotyczące wszystkich środków wydanych przez Unię Europejską, państwa członkowskie oraz przedsiębiorstwa prywatne na finansowanie środków przeciwdziałania terroryzmowi, w sposób bezpośredni lub pośredni, w tym na działania w zakresie przeciwdziałania terroryzmowi, personel obsługujący systemy informatyczne i bazy danych zawierające informacje na temat przeciwdziałania terroryzmowi, ochronę podstawowych praw, ochronę danych, demokracji i rządów prawa, finansowanie badań w zakresie przeciwdziałania terroryzmowi, a także dotyczące opracowania odnośnych pozycji w budżecie UE od 2001 r., wskazując również środki przydzielone na ten cel przez państwa trzecie;

31. wzywa Komisję do ustalenia, czy środki przeciwdziałania terroryzmowi są właściwie wdrażane i do regularnego składania sprawozdania Parlamentowi i Radzie na temat swoich ustaleń;

32. wzywa Komisję do przeprowadzenia analizy dotyczącej kosztów strategii politycznych w zakresie przeciwdziałania terroryzmowi ponoszonych przez sektor prywatny, jak również do dokonania przeglądu sektorów czerpiących korzyści ze strategii politycznych w zakresie przeciwdziałania terroryzmowi;

Środa, 14 grudnia 2011 r.

Kontrola i odpowiedzialność demokratyczna

33. wzywa Komisję, aby na podstawie informacji dostępnych publicznie oraz informacji przekazanych przez państwa członkowskie w związku z art. 70 TFUE przeprowadziła badanie w celu ustalenia, czy strategię polityczną w zakresie przeciwdziałania terroryzmowi podlegają skutecznej kontroli demokratycznej, przy czym badanie to powinno obejmować co najmniej następujące kwestie:

- a) szczegółową ocenę mającą na celu ustalenie czy parlamenty państw członkowskich lub Parlament Europejski dysponowały pełnymi prawami i środkami kontrolnymi, takimi jak dostęp do informacji, wystarczający czas na przeprowadzenie dokładnej procedury oraz prawo do zmiany wniosków w sprawie środków przeciwdziałania terroryzmowi, w tym środków uzgodnionych przez międzynarodowe organy rządowe i pozarządowe, działalności nielegislacyjnej prowadzonej lub finansowanej przez UE, takiej jak programy badawcze oraz środki przyjęte przez kraje trzecie, mające skutki eksterytorialne dla UE;
- b) przegląd środków przeciwdziałania terroryzmowi, który musi zawierać szczegółowy test proporcjonalności;
- c) przekazanie przeglądu procedur opatrywania dokumentów klauzulą tajności oraz tendencji w wykorzystywaniu klauzuli tajności i danych w zakresie udzielania dostępu do dokumentów odnoszących się do polityki przeciwdziałania terroryzmowi;
- d) przegląd instrumentów demokratycznej kontroli współpracy transgranicznej agencji wywiadowczych, a konkretnie SitCen, komórki monitorującej (Watch-Keeping Capability), sztabu antykryzysowego (Crisis Room), systemu wymiany informacji Rady (Council's Clearing House) oraz COSI;

34. ponadto wzywa do uwzględniania zasady proporcjonalności i do przestrzegania praw podstawowych obywateli w związku ze środkami przeciwdziałania terroryzmowi, pamiętając, że wszystkie takie środki muszą być zgodne z ustawodawstwem i literą prawa;

35. wzywa Komisję, państwa członkowskie i właściwe organy sądowe do zbadania wszelkich bezprawnych działań i naruszeń praw człowieka, prawa międzynarodowego i porządku prawnego w razie jakichkolwiek dowodów lub przypuszczeń odnośnie do domniemyanych bezprawnych działań lub naruszenia prawa i wzywa państwa członkowskie do wdrożenia działań naprawczych;

36. oczekuje na wnioski komisji TDIP PE zawarte w sprawozdaniu z dalszych działań w zakresie domniemanego transportu i nielegalnego przetrzymywania więźniów przez CIA w państwach europejskich oraz wzywa do realizacji wszystkich odpowiednich zaleceń PE;

37. podkreśla, że UE musi pomóc Stanom Zjednoczonym w znalezieniu odpowiednich rozwiązań prowadzących do zamknięcia Guantanamo i zapewnienia osadzonemu uczciwego procesu;

38. w związku z tym apeluje do Rady i Komisji o wzięcie pod uwagę stanowiska organizacji pozarządowych i społeczeństwa obywatelskiego przy przeglądzie czarnych list i środków polegających na zamroźeniu aktywów, aby organizacje pozarządowe nie były rejestrowane „według powiązań” oraz aby nie przeszkadzano im we współpracy z organizacjami partnerskimi;

39. jest świadomy apelacji Komisji od wyroku Sądu w niedawnej sprawie Kadi przeciwko Komisji; wzywa wszystkie podmioty do przeprowadzenia szczegółowego przeglądu systemu sankcji i zagwarantowania jego pełniej zgodności z międzynarodowymi standardami w zakresie praw człowieka i praworządności zgodnie z odnośnym orzecznictwem; wyraża opinię, że podmioty lub osoby objęte sankcjami powinny otrzymać informacje uzasadniające skierowanie sankcji przeciwko nim oraz że powinny być uprawnione do skutecznego zaskarżenia decyzji na drodze sądowej;

Środa, 14 grudnia 2011 r.

40. wzywa Komisję i Radę, aby w odpowiednich przypadkach zbadały kwestię możliwego gromadzenia danych osobowych do celów egzekwowania prawa bez odpowiedniej podstawy prawnej lub w drodze stosowania niewłaściwych albo nawet bezprawnych procedur;

Monitorowanie i tworzenie profili

41. zwraca się do Komisji, by przeprowadziła obowiązkowy test proporcjonalności i pełną ocenę wpływu w odniesieniu do każdego wniosku obejmującego gromadzenie danych osobowych na szeroką skalę, technologie wykrywania i identyfikacji, śledzenie i wyszukiwanie, eksplorację danych i tworzenie profili, ocenę ryzyka i analizę behawioralną lub podobne techniki;

42. podkreśla potrzebę usprawnienia wykorzystania danych: zbieranie danych powinno być dopuszczalne wyłącznie w przypadku, gdy wykazana została taka konieczność, brak potencjalnej zbieżności z istniejącymi środkami czy też ewentualnej możliwości zastosowania mniej inwazyjnych środków, oraz wyłącznie na podstawie ścisłego przestrzegania zasady celowości, ograniczenia ilości danych lub gdy wymiana i przetwarzanie danych zostały znacząco usprawnione;

43. wzywa Europejskiego Inspektora Ochrony Danych oraz Agencję Praw Podstawowych do sporządzania sprawozdań dotyczących poziomu ochrony praw podstawowych oraz danych osobowych w kontekście unijnej polityki przeciwdziałania terroryzmowi;

44. wzywa Komisję i Radę do pełnego wyjaśnienia podziału pracy między Koordynatora UE ds. Zwalczania Terroryzmu i wysokiego przedstawiciela;

45. wzywa Koordynatora UE ds. Zwalczania Terroryzmu do sporządzenia sprawozdania dotyczącego wykorzystywania wywiadu osobowego i jego współpracy z zagranicznymi służbami wywiadowczymi w europejskich strategiach przeciwdziałania terroryzmowi;

46. wzywa Komisję, aby przedstawiła propozycje w sprawie zwiększenia ochrony wolności obywatelskich, przejrzystości i kontroli demokratycznej w kontekście polityki przeciwdziałania terroryzmowi, takie jak poprawa dostępu do dokumentów poprzez opracowanie unijnego aktu o wolności informacji i poprzez wzmocnienie Agencji Praw Podstawowych, EIOD i grupy roboczej ustanowionej na mocy art. 29;

47. wzywa Komisję do przedstawienia propozycji zmian w decyzji ramowej Rady 2002/475/WSiSW w sprawie zwalczania terroryzmu, ostatnio zmienionej w 2008 r., aby podnieść standard ochrony praw człowieka i podstawowych wolności m.in. poprzez uaktualnienie definicji przestępstw terrorystycznych i do lepszego powiązania ich z istniejącymi na szczeblu UE instrumentami dotyczącymi praw człowieka, zwłaszcza kartą praw podstawowych;

48. wzywa Komisję do włączenia jednolitej definicji prawnej pojęcia „tworzenia profili”;

49. wzywa Komisję do przedstawienia wniosku dotyczącego ustalenia ram prawnych w zakresie ochrony danych, z uwzględnieniem wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, zgodnie z art. 16 TFUE i bez uszczerbku dla szczegółowych przepisów określonych w art. 39 TUE;

*

* *

50. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz parlamentom państw członkowskich.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

Kontrola budżetowa pomocy finansowej UE dla Afganistanu

P7_TA(2011)0578

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie kontroli budżetowej pomocy finansowej UE dla Afganistanu (2011/2014(INI))

(2013/C 168 E/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając poprzednie rezolucje w sprawie Afganistanu, a w szczególności rezolucję z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie stabilizacji sytuacji w Afganistanie ⁽¹⁾, rezolucję z dnia 15 stycznia 2009 r. w sprawie kontroli budżetowej środków UE w Afganistanie ⁽²⁾, rezolucję z dnia 24 kwietnia 2009 r. w sprawie praw kobiet w Afganistanie ⁽³⁾ oraz rezolucję z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie nowej strategii dla Afganistanu ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję w sprawie absolutorium z wykonania budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2007 z dnia 23 kwietnia 2009 r. ⁽⁵⁾ oraz za rok budżetowy 2008 z dnia 5 maja 2010 r. ⁽⁶⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 5 lipca 2011 r. w sprawie przyszłości wsparcia budżetowego UE na rzecz krajów rozwijających się ⁽⁷⁾,
- uwzględniając konferencję w Kabulu z dnia 20 lipca 2010 r., na której darczyńcy zobowiązali się do lepszego wzajemnego dostosowania swoich programów i przestrzegania zasad skuteczności pomocy, oraz konferencję w Londynie z dnia 28 stycznia 2010 r., na której darczyńcy zobowiązali się do ustanowienia niezależnego urzędu ścisłego nadzoru i przekazania większej pomocy rozwojowej za pośrednictwem rządu Islamskiej Republiki Afganistanu, ze wsparciem reform struktur i budżetów,
- uwzględniając odpowiedzi Komisji na pytania Komisji Kontroli Budżetowej z dnia 7 września 2010 r. i 22 czerwca 2011 r.,
- uwzględniając sprawozdanie specjalne Europejskiego Trybunału Obrachunkowego nr 3/2011 pt. „Wydajność i skuteczność pomocy UE przekazywanej za pośrednictwem Organizacji Narodów Zjednoczonych w krajach dotkniętych konfliktami”,
- uwzględniając sprawozdania z kontroli przeprowadzonych przez Specjalnego Inspektora Generalnego ds. Odbudowy Afganistanu (SIGAR),
- uwzględniając sprawozdania z kontroli przeprowadzonych przez Rządowe Biuro Odpowiedzialności Stanów Zjednoczonych (Government Accountability Office – GAO) w sprawie Afganistanu,
- uwzględniając sprawozdania z kontroli przeprowadzonych przez Inspektora Generalnego Agencji ds. Rozwoju Międzynarodowego Stanów Zjednoczonych (USAID) w sprawie Afganistanu,
- uwzględniając sprawozdanie końcowe sporządzone przez Komisję ds. zamówień wojennych w Iraku i Afganistanie dla Kongresu USA zatytułowane „Transforming Wartime Contracting”(Zmiana zamówień wojennych),
- uwzględniając projekt afgańskiej „ustawy o Najwyższym Urzędzie Kontroli”,

⁽¹⁾ Dz.U. C 294E z 3.12.2009, s. 11.⁽²⁾ Dz.U. C 46E z 24.2.2010, s. 87.⁽³⁾ Dz.U. C 184E z 8.7.2010, s. 57.⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0490.⁽⁵⁾ Dz.U. L 255 z 26.9.2009.⁽⁶⁾ Dz.U. L 252 z 25.9.2010.⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0317.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

- uwzględniając deklarację z Meksyku Międzynarodowej Organizacji Najwyższych Organów Kontroli (INTOSAI) w sprawie niezależności najwyższych organów kontroli, przyjętą w 2007 r.,
- uwzględniając „plan działania UE w sprawie Afganistanu i Pakistanu”, przyjęty przez Radę dnia 27 października 2009 r., oraz publikowane co dwa lata sprawozdania dotyczące jego wykonania,
- uwzględniając decyzję 2011/23 Zarządu Programu Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju, Funduszu Ludnościowego Narodów Zjednoczonych oraz Biura Narodów Zjednoczonych ds. Obsługi Projektów przyjętą na dorocznej sesji w 2011 r. (6–17 czerwca 2011 r.),
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej oraz opinie Komisji Spraw Zagranicznych i Komisji Rozwoju (A7-0388/2011),
- A. mając na uwadze, że w rezolucji Parlamentu z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie nowej strategii dla Afganistanu określono kilka kwestii problemowych w odniesieniu do kontroli budżetowej pomocy finansowej UE dla Afganistanu,
- B. mając na uwadze, że organizacja Integrity Watch informuje, iż w 2009 r. w Afganistanie zapłacono ponad miliard dolarów łapówek;
- C. mając na uwadze, że Komisja Kontroli Budżetowej odpowiada za monitorowanie efektywności wykonywania budżetu ogólnego UE pod względem kosztów,
- D. mając na uwadze, że zasady rozliczalności i przejrzystości środków publicznych mają zasadnicze znaczenie w demokracji,
- E. mając na uwadze, że Afganistan jest jednym z krajów otrzymujących największą pomoc cywilną z budżetu ogólnego UE,
- F. mając na uwadze, że Komisja Europejska przeznaczyła ponad 2 mld EUR i wydatkowała ponad 1,8 mld EUR na pomoc rozwojową i pomoc humanitarną dla Afganistanu od 2002 r.,

Korzyści i wady różnych kanałów finansowania pomocy dla Afganistanu

1. powtarza, że Komisja może brać pod uwagę różne kanały finansowania przy wydatkowaniu środków UE w Afganistanie; przypomina, że rząd Islamskiej Republiki Afganistanu nie otrzymuje bezpośredniego (sektorowego) wsparcia budżetowego z budżetu ogólnego UE;
2. zwraca uwagę, że każdy z kanałów finansowania przynosi własne szczególne korzyści i ma własne wady, jeśli chodzi o konkretne cele wydatków, co przedstawiono w tabeli znajdującej się w uzasadnieniu;
3. wyraża pogląd, że nie należy wykluczać żadnego z kanałów finansowania, ponieważ wszystkie z nich przynoszą szczególne korzyści i mają szczególne wady; uważa, że konieczne jest zróżnicowanie pomocy w celu zaspokojenia poszczególnych potrzeb za pomocą stosownego kanału finansowania;
4. wzywa Komisję do rozważenia możliwości wprowadzenia bezpośredniego wsparcia budżetowego w Afganistanie pod ścisłymi i dobrze określonymi warunkami, gdy tylko zostanie ustalone, że osiągnięto niezbędną do tego stabilność makroekonomiczną i dostatecznie pewny poziom zarządzania finansami, ponieważ jest ono najlepszym instrumentem służącym do tworzenia zdolności w administracji Afganistanu; uważa, że dzięki temu można by osiągnąć trwałe wyniki ukierunkowane na długą perspektywę;

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

5. wyraża pogląd, że Komisja powinna ocenić zdolności ministerstw rządu Islamskiej Republiki Afganistanu i uważa, że wsparcie budżetowe mogłoby rozpocząć się od ograniczonych kwot wypłacanych pod ścisłymi i dobrze określonymi warunkami; przyjmuje do wiadomości, że inne kraje będące darczyńcami wprowadzają sektorowe wsparcie budżetowe dla tych ministerstw afgańskich, które działają zgodnie z poziomami odniesienia w zakresie rozliczalności i przejrzystości; zwraca się do Komisji o rozważenie możliwości wprowadzenia wsparcia budżetowego pod ścisłymi i dobrze określonymi warunkami nie tylko na szczeblu centralnym, lecz również na szczeblu prowincji i szczeblu lokalnym, gdy tylko zostaną stworzone konieczne do tego warunki i spełnione wymagane kryteria, ponieważ zwiększyłoby to możliwości tworzenia zdolności na wszystkich szczeblach rządu; uważa, że skoordynowane zróżnicowanie wsparcia budżetowego dla różnych szczebli administracji wzmocniłoby również pozycję Komisji względem tych podmiotów i zwiększyłoby jej niezależność od stosunków z pojedynczym podmiotem; zwraca uwagę, że zróżnicowanie to nie może umniejszać roli i odpowiedzialności rządu centralnego, w związku z czym wymaga zatwierdzenia przez ten rząd;

6. wzywa jednocześnie Komisję, aby powiązała wypłatę ewentualnego przyszłego wsparcia budżetowego z surowymi i dokładnie określonymi warunkami, które byłyby precyzyjne i wymierne; wyraża pogląd, że cele te muszą służyć osiągnięciu wyników, które mogłyby być oceniane za pomocą wskaźników i z góry określonych poziomów odniesienia w zakresie rozliczalności i przejrzystości; podkreśla, że podstawy oceny przyszłych postępów muszą być określone na samym początku; uważa, że mechanizmy walki z korupcją i nadużyciami finansowymi są w tym kontekście kwestią najwyższej wagi; stwierdza, że skuteczność działań w zakresie polityki na rzecz rozwoju w krajach partnerskich powinna być również weryfikowana w oparciu o kryteria lokalne; w tym kontekście z naciskiem podkreśla ogromne znaczenie szkoleń dla administracji publicznej, a zwłaszcza dla sił bezpieczeństwa i policji;

7. ponownie zwraca uwagę na kontrolną funkcję Parlamentu, w związku z czym postuluje, aby Komisja wprowadziła te działania w sposób przejrzysty, co polegałoby na publicznym udostępnieniu:

- porozumień osiągniętych z rządem Islamskiej Republiki Afganistanu;
- podstawy, wskaźników, celów, metod obliczeń i źródeł weryfikacji służących do oceny postępów i określania decyzji o wypłacie zmiennych transz ewentualnego przyszłego wsparcia budżetowego w zależności od wyników;
- jasnych i znormalizowanych sprawozdań obiektywnie i przejrzysto oceniających postępy na podstawie określonych kryteriów oraz w razie konieczności przyczyny niemożności osiągnięcia początkowo planowanych postępów;

Możliwości rozliczania funduszy UE w Afganistanie i nadzór nad nimi

Uchybienia zgłoszone przez kontrolerów

8. zwraca uwagę na ostatnie sprawozdanie z kontroli przeprowadzonej przez Europejski Trybunał Obrachunkowy (ETO) w sprawie funduszy UE przekazywanych za pośrednictwem Organizacji Narodów Zjednoczonych w krajach dotkniętych konfliktami, które dotyczy również Afganistanu; wyraża ubolewanie nad stwierdzonymi przez ETO uchybieniami w zakresie zarządzania projektami w Afganistanie, do których należą:

- uchybienia w koncepcji projektu powodujące nietrwałość i nieskuteczność projektów;
- sprawozdawczość agencji Narodów Zjednoczonych, która jest nieterminowa, zbyt ogólna i ukierunkowana na działania, zamiast na wyniki i nie umożliwia Komisji odpowiedniego sprawdzenia efektywności danego projektu;
- częste opóźnienia w projektach wynikające z nierealistycznych ram czasowych;

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

9. jest zaniepokojony sprawozdaniami innych organów kontroli, takich jak Specjalny Inspektor Generalny ds. Odbudowy Afganistanu (SIGAR), Rządowe Biuro Odpowiedzialności Stanów Zjednoczonych (GAO), Komisja ds. zamówień wojennych i Inspektor Generalny Agencji ds. Rozwoju Międzynarodowego Stanów Zjednoczonych (USAID), w których stwierdzono następujące uchybienia:

- wysokie ryzyko korupcji i nadużyć finansowych w kraju, o czym świadczy niedawny skandal związany z Bankiem Kabulskim, a także końcowe sprawozdanie Komisji ds. zamówień wojennych, w którym podaje się, że 5 % – 9 % całej kwoty na pomoc wydanej przez USA w Iraku i Afganistanie było przedmiotem nadużyć; ponadto ze sprawozdania organizacji Integrity Watch wynika, że z ponad miliarda dolarów łapówek zapłaconych w 2009 r. w Afganistanie jedna trzecia posłużyła do opłacenia usług publicznych (wydanie dokumentów, edukacja, opieka zdrowotna); według doniesień najbardziej skorumpowana jest policja;
- brak zdolności większości ministerstw afgańskich do prowadzenia przetargów i zarządzania zamówieniami z powodu wysokiego wskaźnika analfabetyzmu i słabo wyszkolonego personelu;
- niewiarygodne bazy danych Afgańskiej Policji Narodowej, ponieważ liczba funkcjonariuszy waha się od 111 774 do 125 218, co budzi wątpliwości co do legalności i prawidłowości wynagrodzeń wypłacanych policjantom afgańskim, a ich legalność i prawidłowość jest głównym celem pojedynczego największego projektu finansowanego przez UE, Funduszu Powierniczego na rzecz Prawa i Porządku Publicznego (LOTFA);
- wysokie ryzyko trwonienia funduszy, o czym świadczy końcowe sprawozdanie Komisji ds. zamówień wojennych, w którym podaje się, że 10 % – 20 % całej kwoty na pomoc wydanej przez USA w Iraku i Afganistanie uległo roztrwonieniu;
- kaskady podwykonawców, które powodują opóźnienia i wzrost kosztów ogólnych, a także ograniczają możliwości sprawowania nadzoru nad głównym wykonawcą oraz zmniejszają liczbę miejscowych Afgańczyków korzystających z tych projektów;
- finansowanie krótkoterminowych projektów o ograniczonych szansach na długoterminową trwałość;
- brak pełnej niezależności Urzędu Kontroli i Audytu Afganistanu od rządu Islamskiej Republiki Afganistanu;

10. wyraża pogląd, że Komisja powinna także wziąć pod uwagę niedociągnięcia wskazane przez kontrolerów ze Stanów Zjednoczonych i innych kontrolerów spoza Europy, które również wskazują na czynniki ryzyka w przypadku projektów finansowanych przez UE, ponieważ wiele z nich ma taki sam lub przynajmniej podobny charakter;

Działania w związku ze stwierdzonymi uchybieniami

11. przyznaje, że Komisja musi dostarczać pomoc w trudnych warunkach w kraju, który od dziesięcioleci jest dotknięty wojną; podkreśla, że kontrole na miejscu muszą być również prowadzone w warunkach trudnych pod względem bezpieczeństwa; wzywa Komisję do prowadzenia alternatywnych audytów i kontroli, które nadal można by prowadzić na miejscu w obecnych warunkach bezpieczeństwa; wzywa ponadto Komisję do podjęcia działań w związku ze stwierdzonymi uchybieniami i finansowania projektów spełniających następujące kryteria:

- długoterminowa trwałość finansowa i operacyjna;
- wsparcie poczucia odpowiedzialności Afganistanu za projekty w jak największym stopniu;
- wyeliminowanie w jak największym stopniu czynnika ryzyka korupcji i nadużyć finansowych;

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

12. zwraca się do Komisji o określenie czynników ryzyka związanych z korupcją, nadużyciami finansowymi, trwałością projektów, kaskadami podwykonawców oraz innego źródła marnotrawienia i niewłaściwego wykorzystywania funduszy; zwraca się ponadto do Komisji o odpowiednie ich uwzględnienie w umowach o dotacje i umowach handlowych oraz o ścisłe monitorowanie stosowania tych zasad;

13. podkreśla, że dla demokracji istotne znaczenie ma najwyższy organ kontroli, który jest całkowicie finansowo i operacyjnie niezależny od władzy wykonawczej oraz posiada wystarczające zdolności i fundusze, aby prowadzić kontrole finansowe, kontrole zgodności i kontrole wykonania zgodnie z międzynarodowymi standardami kontroli;

14. jest zaniepokojony pochodzącymi z różnych wiarygodnych i niezależnych źródeł doniesieniami o tym, że władze afgańskie na najwyższym szczeblu utrudniają prokuratorom afgańskim prowadzenie dochodzeń antykorupcyjnych przeciwko takim urzędnikom jak gubernatorzy;

15. wyraża ubolewanie w związku z tym, że nowy projekt przepisów dotyczących Urzędu Kontroli i Audytu nadal nie zapewni pełnej niezależności, ponieważ na przykład audytora generalnego i jego zastępcę miałyby mianować władza wykonawcza, zamiast władza ustawodawcza; wskazuje, że jest to niezgodne z deklaracją z Meksyku w sprawie niezależności najwyższych organów kontroli; wzywa zatem Komisję, aby domagała się prawnego zapewnienia pełnej finansowej i operacyjnej niezależności Urzędu Kontroli i Audytu Afganistanu, a także zwiększenia potencjału; przypomina Komisji, że pełną niezależność, wystarczający potencjał i wystarczające finansowanie Urzędu Kontroli i Audytu należy uznać za istotne warunki wprowadzenia bezpośredniego wsparcia budżetowego;

16. zachęca Komisję do rozważenia koncepcji prowadzenia kontroli i wizyt monitorujących wspólnie z Urzędem Kontroli i Audytu Afganistanu; proponuje w związku z tym bardziej intensywną wzajemną wymianę wiedzy na temat kontroli i szkolenie właściwych organów w zakresie umiejętności; uważa to za szansę na poprawę wzajemnego zrozumienia i tworzenie zdolności;

Poprawa możliwości rozliczania pomocy przekazywanej za pośrednictwem agencji ONZ w Afganistanie

17. przypomina, że zarządzeniem niektórymi z najważniejszych projektów finansowanych z budżetu ogólnego UE w Afganistanie i ich realizacją zajmuje się Program Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju (UNDP);

18. przypomina, że na mocy art. 287 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Europejski Trybunał Obrachunkowy ma prawo do przeprowadzenia w razie konieczności kontroli na miejscu w pomieszczeniach każdego organu lub jednostki organizacyjnej zarządzających dochodami i wydatkami w imieniu Unii;

19. przypomina ponadto, że Parlament wielokrotnie zwracał się do Komisji o poprawę przejrzystości i możliwości rozliczania projektów zarządzanych przez ONZ, zwłaszcza funduszy powierniczych obejmujących wielu darczyńców, np. poprzez wprowadzenie poświadczenia wiarygodności;

20. zwraca uwagę na ostatnią decyzję Zarządu Programu Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju (UNDP), Funduszu Ludnościowego Narodów Zjednoczonych (UNFPA) oraz Biura Narodów Zjednoczonych ds. Obsługi Projektów (UNOPS) przyjętą na dorocznej sesji w 2011 r. (6–17 czerwca 2011 r.), dotyczącą przyznania organizacjom międzyrządowym będącym darczyńcami, takim jak instytucje Unii Europejskiej, praw dostępu do sprawozdań z audytów wewnętrznych, które byłyby podobne do praw przysługujących państwom członkowskim ONZ; uważa jednak, że potrzebne są dalsze postępy, aby ulepszyć sprawozdawczość na temat wykorzystania funduszy UE poprzez podawanie informacji dotyczących wyników, a nie działań; wzywa ponadto Komisję do tego, by zachęciła inne agencje ONZ do przyjęcia takiej samej polityki jak UNDP, UNFPA i UNOPS; z satysfakcją zauważa, że Fundusz Narodów Zjednoczonych na rzecz Dzieci (UNICEF) podjął decyzję idącą w tym kierunku;

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

21. jest ponadto zdania, że w przyszłości konieczne jest bardziej dalekosiężne podejście, aby całkowicie spełnić wielokrotne postulaty Parlamentu dotyczące większej przejrzystości i rozliczalności w połączeniu ze skutecznością i efektywnością; wzywa ETO do tego, by dążył do porozumienia z agencjami ONZ w sprawie uzgodnienia wspólnych standardów kontroli, które byłyby całkowicie zgodne z międzynarodowymi standardami kontroli i skutkowałyby poświadczeniem wiarygodności;

22. zwraca uwagę na obecne wysiłki grupy roboczej ds. rozliczalności i kontroli pomocy związanej z klęskami żywiołowymi utworzonej w kontekście Międzynarodowej Organizacji Najwyższych Organów Kontroli (INTOSAI), której przewodniczy członek Europejskiego Trybunału Obrachunkowego⁽¹⁾; popiera jej dwa główne cele:

— określenie wytycznych i dobrych praktyk w zakresie rozliczalności poprzez podawanie jasnych, przejrzystych i znormalizowanych informacji wszystkim zainteresowanym stronom (darczyńcom, beneficjentom, organizacjom międzynarodowym, organizacjom pozarządowym) z myślą o ostatecznym utworzeniu jednolitego zintegrowanego modelu sprawozdawczego;

— określenie wytycznych i dobrych praktyk w zakresie kontroli z myślą o ostatecznym utworzeniu jednolitej koncepcji kontroli, co oznaczałoby tylko jedną kontrolę tych samych środków, prowadzoną przez kontrolera zewnętrznego, który sporządzałby poświadczenia wiarygodności dla wszystkich zainteresowanych stron;

23. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki grupy roboczej INTOSAI i zachęca ją do wykonania jej mandatu w ustalonych ramach czasowych; jest zdania, że wyniki można by również zastosować w bardziej ogólnym kontekście, ponieważ wiele z wyzwań w zakresie udzielania pomocy związanej z klęskami żywiołowymi pojawia się również w przypadku pomocy rozwojowej na obszarach dotkniętych konfliktami;

24. uważa to za odpowiedni sposób radzenia sobie z problemami w zakresie rozliczalności, takimi jak problemy agencji Narodów Zjednoczonych;

25. zachęca zatem ETO i odpowiednie biura ONZ do nawiązania dialogu w celu znalezienia rozwiązania pozostałych problemów; w tym kontekście podkreśla korzyści wynikające z jednolitego systemu kontroli, ponieważ zwiększyłyby on efektywność prac kontrolnych; uważa, że w tym kontekście prace grupy roboczej INTOSAI są bardzo istotne i zachęca ETO do tego, by na tej podstawie dążył do porozumienia z biurami ONZ;

26. przypomina w tym kontekście, że Parlament od dawna zwraca się o utworzenie europejskiego funduszu powierniczego obejmującego wielu darczyńców oraz zwraca uwagę na propozycję Komisji dotyczącą tego, by zmienione rozporządzenie finansowe (COM(2010)0815) przewidywało podstawę prawną tworzenia własnych funduszy powierniczych obejmujących wielu darczyńców; uważa, że jest to sposób na zapewnienie jak największych możliwości rozliczania w sytuacji, w której nie wszystkie agencje ONZ zarządzające funduszami powierniczymi obejmującymi wielu darczyńców spełniają normy UE w zakresie przejrzystości i rozliczalności;

Koordinacja pomocy przez społeczność darczyńców

27. zwraca uwagę, że strukturalną przeszkodę dla skuteczności pomocy i koordynacji działań darczyńców w Afganistanie stanowi dążenie wielu darczyńców do osiągnięcia krótkoterminowych wyników bez wystarczającego dostosowania do potrzeb rządu Islamskiej Republiki Afganistanu i ludności Afganistanu; zwraca uwagę, że ścisła preferencja geograficzna związana z obecnością wojsk i segmentacją regionalną wprowadzoną przez kraje będące darczyńcami nie wspiera koordynacji ich działań oraz zwiększa niebezpieczeństwo ich powielania i nieefektywnego wykorzystywania pomocy finansowej;

28. zwraca uwagę na konkluzje Rady dotyczące wzmożenia działań UE w Afganistanie i Pakistanie, powiązane sprawozdania publikowane co dwa lata, niebieską księgę Komisji z 2009 r., która dotyczy całej pomocy pochodzącej z budżetu ogólnego UE i budżetów krajowych państw członkowskich, oraz ostatnie ustanowienie funkcji łączącej rolę szefa delegatury UE i specjalnego przedstawiciela UE; uważa, że są to dobre kroki w kierunku lepszej koordynacji wysiłków UE i jej państw członkowskich;

⁽¹⁾ <http://eca.europa.eu/portal/page/portal/intosai-aada/home>

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

29. oczekuje, że utworzenie ESDZ (Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych) doprowadzi do poprawy koordynacji, porozumienia i przejrzystości przy realizacji projektów UE oraz do bardziej zrównoważonego i wydajnego wykorzystywania środków finansowych UE w Afganistanie; liczy również na jednoznaczne określenie zakresu odpowiedzialności delegatury UE;

30. wzywa Komisję do podjęcia dalszych wysiłków w celu skoordynowania pomocy nie tylko z państwami członkowskimi, lecz również z innymi darczyńcami międzynarodowymi, polegających na przykład na przyjęciu wspólnych ogólnosektorowych sposobów podejścia uzupełniających podejście geograficzne; podkreśla w tym kontekście istotną rolę misji wsparcia ONZ w Afganistanie (UNAMA) i afgańskiego Ministerstwa Finansów;

31. podkreśla, że inwestycje dokonywane przez społeczność międzynarodową w Afganistanie muszą być dostosowane do potrzeb rządu Islamskiej Republiki Afganistanu i ludności Afganistanu;

Ulepszenia w zakresie sprawozdawczości

32. przypomina Komisji, że Parlament wezwał ją⁽¹⁾ do przedłożenia mu rocznego sprawozdania w sprawie Afganistanu zawierającego szczegółową ocenę skuteczności i wpływu pomocy oraz poświadczenie wiarygodności wyraźnie wskazujące część monitorowanej pomocy, stwierdzone uchybienia i podjęte środki; ponawia ten apel i wzywa Komisję do pełnego wykonania zalecenia Parlamentu dotyczącego przedstawienia mu rocznego sprawozdania w sprawie realizacji pomocy i jej kontroli w Afganistanie;

33. dostrzega potrzebę zwiększenia przejrzystości i możliwości rozliczania wykorzystania funduszy UE oraz pomocy państwom członkowskim i innym donatorom w uniknięciu powszechnych zagrożeń; w związku z tym wzywa Komisję do publicznego udostępnienia sprawozdań z jej misji monitorowania ukierunkowanych na wyniki, misji weryfikacji funduszy UE przekazywanych za pośrednictwem agencji ONZ oraz innych sprawozdań z kontroli i oceny;

Przyszłe wyzwania

34. zwraca uwagę na ostatnie oświadczenie prezydenta Stanów Zjednoczonych Ameryki dotyczące wycofania około jednej trzeciej wojsk amerykańskich do lata 2012 r. i przekazania odpowiedzialności afgańskim siłom bezpieczeństwa do 2014 r.; przypomina, że dla właściwego nadzoru nad funduszami UE znaczenie ma stabilna sytuacja pod względem bezpieczeństwa, a jej pogorszenie się w Afganistanie już utrudniło Komisji i innym organizacjom prowadzenie kontroli na miejscu w Afganistanie;

35. podkreśla, że wycofanie wojsk mogłoby wyrzucić negatywne skutki na gospodarkę Afganistanu; przypomina, że zdecydowana większość budżetu afgańskiego i produktu krajowego brutto Afganistanu pochodzi z pomocy zagranicznej; zwraca uwagę, że ożywienie gospodarcze ma istotne znaczenie dla ogólnego rozwoju Afganistanu; uważa, że pomoc cywilna dla Afganistanu zyska na znaczeniu wskutek zmniejszenia pomocy wojskowej;

36. jest zdania, że mogłoby to również zapewnić możliwość przydzielenia tych niewielkich zasobów na te projekty, które z największym prawdopodobieństwem mogą osiągnąć długoterminowe wyniki; powtarza, że potrzebna jest większa ekonomiczna trwałość projektów i uważa, że pozwoliłoby to na uniknięcie presji wywieranej na darczyńców, aby wydatkowali dostępne fundusze w chwili obecnej, oraz na odbiorców, aby realizowali projekty, które nie mają długoterminowej perspektywy;

37. uważa, że należy włączyć społeczeństwo obywatelskie i parlamentarzystów we wszystkie etapy wdrażania, monitorowania i oceny rezultatów, oraz że wymóg ten powinien być decydującym kryterium kwalifikującym do otrzymania wsparcia budżetowego;

⁽¹⁾ Ustęp 40 wspomnianej wyżej rezolucji z dnia 15 stycznia 2009 r. (Dz.U. C 46 E z 24.2.2010, s. 93).

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

38. uważa, że dla przyszłości Afganistanu istotne znaczenie mają ciągłe i zwiększone wysiłki społeczności międzynarodowej podejmowane w celu poprawy zdolności i zwiększenia niezależności sądownictwa; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwiększenia wysiłków w tym zakresie oraz nawiązania konstruktywnego i zdecydowanego dialogu z rządem Islamskiej Republiki Afganistanu, aby wspólnym celem wszystkich podmiotów zajmujących się rozwojem Afganistanu był efektywny i niezależny organ sądowniczy;

39. zaznacza z naciskiem, że walka z korupcją stanowi centralny punkt procesu pokojowego w Afganistanie, gdyż korupcja prowadzi do niewłaściwego podziału zasobów, stanowi przeszkodę w dostępie do podstawowych usług publicznych, takich jak służba zdrowia i edukacja, i poważnie utrudnia rozwój społeczno-gospodarczy kraju; podkreśla również, że korupcja podkopuje zaufanie do sektora publicznego i rządu, w związku z czym stanowi niezwykle poważne zagrożenie dla stabilności kraju; dlatego domaga się, by UE, udzielając wsparcia temu krajowi, poświęciła szczególną uwagę zwalczaniu korupcji;

40. ubolewa z powodu faktu, że znaczna część międzynarodowej pomocy przepada w procesie rozdzielania środków, i wskazuje na cztery główne przyczyny tego zjawiska: marnotrawstwo, nadmierne koszty pośrednictwa i bezpieczeństwa, zawyżanie kosztów i korupcja; w związku z tym zwraca się do UE o monitorowanie kosztów i efektywności wszelkiej pomocy UE dla Afganistanu w celu zapewnienia zwiększenia jej skuteczności;

41. uważa, że rozwój sytuacji pod względem bezpieczeństwa w Afganistanie jest poważnym przyszłym wyzwaniem dla odbudowy Afganistanu i wzywa Komisję do opracowania wraz ze społecznością międzynarodową strategii zapewnienia bezpieczeństwa w Afganistanie i pobudzenia rozwoju samowystarczalnej gospodarki, między innymi z myślą o możliwości sprawowania właściwej kontroli nad pomocą;

42. podkreśla z naciskiem, że równouprawnienie płci oraz prawa kobiet uznano za kwestie zasadnicze zarówno w krajowej strategii rozwoju opracowanej przez rząd Afganistanu, jak i w krajowym dokumencie strategicznym na lata 2007-2013, zgodnie z którym aspekty płci mają być nieodłącznym elementem planowania;

Ocena z perspektywy polityki zagranicznej

43. przypomina, że Unia Europejska zobowiązała się do dalszego wspierania Afganistanu; podkreśla, że ogólnie celem pomocy rozwojowej UE dla Afganistanu powinna być pomoc prowadząca do długofalowego zrównoważonego rozwoju w tym kraju, między innymi przez poprawę norm społeczno-gospodarczych, ułatwianie tworzenia miejsc pracy i zwiększanie liczby MŚP, wzmacnianie sektora oświaty i zagwarantowanie równouprawnienia; podkreśla, że pomoc ta powinna sprzyjać dalszemu rozwijaniu możliwości administracji publicznej, umocnieniu praworządności i zmniejszeniu skali korupcji, co z kolei ułatwiłoby przekazanie odpowiedzialności za bezpieczeństwo rządowi Islamskiej Republiki Afganistanu; zaleca, aby część pomocy finansowej dla Afganistanu została przeznaczona na pięcioletni plan, którego celem jest stopniowa likwidacja uprawy opium i zastąpienie jej innym rodzajem upraw; zaznacza, że konieczne jest ułatwienie współpracy subregionalnej poprzez pomoc w zakresie zagadnień o charakterze transgranicznym;

44. przypomina o pilnej potrzebie zwiększenia skuteczności pomocy, ponieważ wiele wskaźników rozwoju potwierdza brak znaczącej poprawy, zaś korupcja i rozbudowana sieć dystrybucji pomocy międzynarodowej nadal stanowią główne przeszkody w świadczeniu podstawowych usług na rzecz obywateli; wzywa Unię Europejską i państwa członkowskie do wykorzystania dostępnych środków finansowych, w tym przyszłych funduszy powierniczych UE, gdy zostaną utworzone, w sposób wydajny, gwarantujący świadczenie podstawowych usług na rzecz obywateli;

45. zwraca uwagę, że większość zasobów przeznaczanych na rozwój społeczno-gospodarczy w Afganistanie jest przekazywana za pośrednictwem mechanizmów międzynarodowych oraz że znaczna część tej pomocy nie dociera do beneficjentów, tj. do ludności afgańskiej; zwraca uwagę, że Unia Europejska, a zwłaszcza Komisja i ESDZ powinny pełnić wiodącą rolę w usprawnianiu koordynacji działań darczyńców w ścisłej współpracy z innymi kluczowymi darczyńcami, takimi jak USA i Japonia, a także wzywa do sporządzenia szczegółowej oceny skuteczności pomocy, by zwiększyć przejrzystość pomocy i odpowiedzialność darczyńców;

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

46. jest zdania, że Unia Europejska jako jeden z głównych darczyńców udzielających oficjalnej pomocy rozwojowej i humanitarnej dla Afganistanu (ponad 2 mld EUR od 2002 r. do końca 2010 r.) odpowiada w szczególności za ustalenie, czy fundusze docierają do beneficjentów i poprawiają ich warunki życia;

47. nalega, aby ESDZ i Komisja, korzystając przy przekazywaniu pomocy z pośrednictwa organizacji międzynarodowych, zwracały szczególną uwagę na unikanie marnotrawienia świadczonej pomocy, nadmiernych kosztów pośrednictwa, nieskuteczności, zawyżania kosztów i korupcji, a także aby należały na terminowe udzielanie odpowiednich informacji na temat skutków pomocy i wykorzystania funduszy;

48. ponawia swój apel do UE o przeprowadzenie analizy kosztów i skutków całej pomocy UE dla Afganistanu oraz o stworzenie scentralizowanej bazy danych na ten temat, ponieważ brak aktualnych i wiarygodnych danych osłabia skuteczność pomocy i zmniejsza przejrzystość;

49. jest zdania, że Komisja powinna rozważyć wprowadzenie sektorowego wsparcia budżetowego; podkreśla jednak, że taka pomoc powinna być uzależniona od spełnienia surowych wymogów i opierać się na wymiernych wskaźnikach jej skuteczności oraz że może ona być wykorzystywana jedynie w połączeniu ze środkami służącymi budowaniu potencjału i przez organy administracji, których struktury organizacyjne i możliwości w zakresie zarządzania finansami poddano odpowiedniej ocenie i uznano za odpowiednie i przejrzyste.

Ocena z perspektywy polityki na rzecz rozwoju

50. podkreśla, że kierowanie pomocy do krajów dotkniętych konfliktem wiąże się z akceptacją wynikającą stąd znacznego poziomu ryzyka dotyczącego wyników; zwraca uwagę, że współpraca z ONZ pozwoliła uzyskać wyniki w zakresie rozwoju w bardzo trudnych warunkach operacyjnych; zaznacza jednak, że konieczne jest dalsze zwiększanie odpowiedzialności i przejrzystości w stosunku do UE jako głównego darczyńcy w ramach systemu ONZ;

51. podkreśla, że skuteczność pomocy dla Afganistanu może się poprawić jedynie, jeżeli nastąpi radykalna zmiana podejścia do problemu korupcji, która toczy kraj od 2001 r., od najwyższych sfer państwowych po najniższe szczeble administracji; podkreśla, że korupcja na szczycie władzy, która spotkała się z milczącym przyzwoleniem w pierwszych latach po 2001 r., w oczach obywateli afgańskich podważa już w sposób niemal nieodwracalny legalność instytucji ustanowionych przez konstytucję afgańską; podkreśla w związku z tym absolutną konieczność niezwłocznego zerwania z tym przyzwoleniem na korupcję i sprawienia, by afgański wymiar sprawiedliwości oraz afgański trybunał obrachunkowy mogły w sposób zdecydowany zmierzyć się z tym ważnym problemem i znaleźć w Unii Europejskiej silnego, wiarygodnego i stałego sprzymierzeńca, który wykaże się inicjatywą w związku z tym zasadniczym wyzwaniem dla przyszłości kraju;

52. wzywa ESDZ i Komisję, aby określiły jasną strategię w zakresie dostarczania pomocy w tak trudnych warunkach wiążących się z wysokim ryzykiem; zauważa, że naczelną zasadą polityki rozwojowej UE jest skuteczność pomocy; podkreśla, że niezbędne jest odpowiednie zarządzanie ryzykiem i że oznacza to zapewnienie zasobów finansowych i ludzkich pozwalających zagwarantować dokładną kontrolę przepływu pomocy i ocenę wyników;

53. zwraca uwagę na zobowiązanie się darczyńców do przekazania w ciągu dwóch lat co najmniej 50 % pomocy rozwojowej za pośrednictwem głównej linii budżetu rządowego w Afganistanie; podkreśla jednak, że wsparcie budżetowe musi iść w parze z rzeczywistą poprawą zarządzania krajem i ze wzrostem zaufania darczyńców do zarządzania finansami publicznymi w Afganistanie, a także domaga się pilnych reform oraz budowania potencjału, aby wzmocnić systemy zarządzania finansami publicznymi, zmniejszyć korupcję i poprawić wykonanie budżetu; wzywa Komisję, aby – przy uwzględnieniu możliwości finansowych instytucji afgańskich i tempa postępów w zakresie kluczowych reform dotyczących zarządzania finansami publicznymi – oceniła, czy konkretne afgańskie ministerstwa lub inne instytucje, w tym na poziomie zdecentralizowanym, mogą stać się w przyszłości uprawnione jako odbiorcy sektorowego wsparcia budżetowego, a jeśli tak, to na jakich warunkach;

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

54. podkreśla odpowiedzialność władz afgańskich za długoterminowy rozwój strukturalny; wzywa rząd do większego zaangażowania w działania na rzecz odbudowy, demokratyzacji i ograniczania ubóstwa oraz walki z korupcją; zachęca darczyńców z UE, aby zwracali szczególną uwagę na długoterminową stabilność swoich działań poprzez promowanie odpowiedzialności Afgańczyków, systematyczne inwestowanie w budowanie potencjału oraz unikanie jednostkowych projektów ukierunkowanych jedynie na wyniki krótkoterminowe; w związku z tym podkreśla istotną rolę organizacji społeczeństwa obywatelskiego w dbaniu o poczucie odpowiedzialności za proces odbudowy i zapewnianiu ochrony przed niebezpieczeństwem korupcji;

55. apeluje w szczególności do rządu Afganistanu, aby skupił się na budowie potencjału instytucjonalnego w sektorze publicznym oraz opracował jednolity krajowy program reformy administracji publicznej; wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby wspólnie opowiedziały się za reformą administracji publicznej w dialogu politycznym prowadzonym z rządem oraz aby w sposób skoordynowany wspierały rządowe cele w zakresie tej reformy;

56. wzywa UE do dalszego zaangażowania w trwałą, długofalowy rozwój Afganistanu oraz do kontynuacji udostępniania odpowiednich środków po roku 2014, kiedy to odpowiedzialność za bezpieczeństwo przejdzie całkowicie w ręce władz afgańskich i inni darczyńcy mogą zacząć ograniczać przekazywanie środków; w tym kontekście apeluje o zdecydowaną propozycję ze strony UE, podkreślającą zaangażowanie Unii na rzecz rozwoju długoterminowego partnerstwa z Afganistanem z myślą o międzynarodowej konferencji w sprawie Afganistanu, która odbędzie się w Bonn w dniu 5 grudnia 2011 r.; wzywa UE do poszukiwania nowych zagranicznych partnerów i darczyńców reprezentujących społeczeństwo obywatelskie.

57. podkreśla niewielki spadek liczby ofiar cywilnych od 2010 r.; jest zdania, że w przypadku braku poprawy bezpieczeństwa w kraju, w regionach i w odniesieniu do ludności cywilnej rozwój w dalszym ciągu będzie ograniczony, a ludzie będą nadal ginąć; wzywa państwa członkowskie do uznania poprawy bezpieczeństwa za warunek rozwoju oraz do kształtowania polityki w zakresie pomocy w oparciu o to założenie;

58. zwraca uwagę, że pomoc rozwojowa UE przyczyniła się do wzmocnienia pozycji kobiet w Afganistanie; jest zdania, że większa aktywność polityczna i gospodarcza kobiet przyczyni się do poprawy warunków ich życia oraz pomoże ograniczyć ryzyko uwikłania Afganistanu na stałe w konflikt;

59. uważa, że obecne rozproszenie pomocy darczyńców ma negatywny wpływ na skuteczność tej pomocy i skutkuje powielaniem strategii; wzywa Komisję, państwa członkowskie i społeczność międzynarodową do lepszej koordynacji działań pomocowych;

60. uważa, że jedną z najważniejszych kwestii, przed jakimi stoi Afganistan, jest reforma Afgańskiej Armii Narodowej (ANA) oraz afgańskich sił policyjnych (ANP); zwraca uwagę, że oceny skuteczności zarówno w przypadku afgańskiej armii, jak i afgańskiej policji nie odpowiadają uzgodnionym celom; wzywa państwa członkowskie do zwiększenia pomocy w tej dziedzinie poprzez oddelegowanie oficerów szkoleniowych i wymianę najlepszych praktyk.

*

* *

61. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiemu Trybunałowi Obrachunkowemu, jak również rządowi i parlamentowi Islamskiej Republiki Afganistanu.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

Sytuacja w Syrii

P7_TA(2011)0582

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie sytuacji w Syrii

(2013/C 168 E/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Syrii, w szczególności rezolucję z dnia 27 października 2011 r. w sprawie sytuacji w Egipcie i Syrii, zwłaszcza w odniesieniu do wspólnot chrześcijańskich ⁽¹⁾, rezolucję z dnia 15 września 2011 r. w sprawie sytuacji w Syrii ⁽²⁾, rezolucję z dnia 27 października 2011 r. w sprawie przypadku Rafah Nashed ⁽³⁾ oraz rezolucję 7 lipca 2011 r. w sprawie sytuacji w Syrii, Jemenie i Bahrajnie w kontekście sytuacji w świecie arabskim i w Afryce Północnej ⁽⁴⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych w sprawie Syrii z dni: 10 października 2011 r., 14 listopada 2011 r. i 1 grudnia 2011 r. oraz konkluzje Rady Europejskiej z dni: 23 października 2011 r. i 9 grudnia 2011 r.,
- uwzględniając decyzję Rady 2011/782/WPZiB z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie środków ograniczających wobec Syrii i uchylenia decyzji 2011/273/WPZiB ⁽⁵⁾,
- uwzględniając oświadczenia wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa w sprawie Syrii z dni: 8 października 2011 r., 3 i 28 listopada 2011 r. oraz 2 grudnia 2011 r., a także oświadczenie jej rzecznika z dnia 23 listopada 2011 r.,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 22 listopada 2011 r. w sprawie praw człowieka w Syrii,
- uwzględniając rezolucję Rady Praw Człowieka ONZ z dnia 2 grudnia 2011 r. w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka w Syryjskiej Republice Arabskiej,
- uwzględniając oświadczenie wysokiej komisarz ONZ ds. praw człowieka Navi Pillay z dnia 2 grudnia 2011 r. ogłoszone na 18. sesji specjalnej Rady Praw Człowieka ONZ i dotyczące zbadania sytuacji w zakresie praw człowieka w Syryjskiej Republice Arabskiej,
- uwzględniając sprawozdanie niezależnej międzynarodowej komisji śledczej do spraw Syryjskiej Republiki Arabskiej z dnia 23 listopada 2011 r.,
- uwzględniając rezolucję Trzeciego Komitetu Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych z dnia 22 listopada 2011 r. w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka w Syryjskiej Republice Arabskiej,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z 1948 r.,
- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych, Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, Konwencję w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania, Konwencję o prawach dziecka i protokół fakultatywny w sprawie udziału dzieci w konfliktach zbrojnych oraz Konwencję w sprawie zapobiegania i karania zbrodni ludobójstwa, których stroną jest Syria,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0471.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0387.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0476.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0333.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 319 z 2.12.2011, s. 56.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

- uwzględniając oświadczenia Ligi Państw Arabskich w sprawie sytuacji w Syrii z dni: 27 sierpnia 2011 r., 16 października 2011 r. oraz 12, 16 i 24 listopada 2011 r., jej plan działania z dnia 2 listopada 2011 r. oraz sankcje wobec Syrii przyjęte przez Ligę Państw Arabskich w dniu 27 listopada 2011 r.,
 - uwzględniając decyzję rządu Republiki Turcji z dnia 30 listopada 2011 r. o nałożeniu na Syrię sankcji gospodarczych,
 - uwzględniając oświadczenie Organizacji Współpracy Islamskiej z dnia 30 listopada 2011 r. wzywające rząd Syrii do natychmiastowego zaprzestania nadużywania siły wobec obywateli i do przestrzegania praw człowieka,
 - uwzględniając wspólny komunikat Komisji i wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel do Parlamentu Europejskiego, Rady, Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów z dnia 25 maja 2011 r. zatytułowany „Nowa koncepcja działań w obliczu zmian zachodzących w sąsiedztwie”,
 - uwzględniając deklarację końcową eurośródziemnomorskiej konferencji ministerialnej w Barcelonie w dniach 27 i 28 listopada 1995 r. (deklaracja barcelońska) oraz wspólną deklarację złożoną na szczycie państw basenu Morza Śródziemnego w Paryżu w dniu 13 lipca 2008 r., której sygnatariuszem jest Syria,
 - uwzględniając art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że według szacunków ONZ od marca 2011 r. w Syrii ponad 5 000 osób, w tym ponad 300 dzieci straciło życie, wiele innych osób odniosło rany, ponad 14 000 zostało aresztowanych, a dziesiątki tysięcy osób znalazły schronienie w krajach sąsiadujących lub były zmuszone do uchodźstwa wewnętrznego w wyniku brutalnych represji reżimu syryjskiego wobec ludności swojego kraju; mając na uwadze, że pomimo powszechnego międzynarodowego potępienia, nadal trwają, a nawet przybierają na sile brutalne represje oraz poważne naruszenia praw człowieka ze strony władz syryjskich, wojska i sił bezpieczeństwa wobec pokojowo nastawionych osób cywilnych; mając na uwadze, że według doniesień miasta i miasteczka w całej Syrii są oblegane przez siły rządowe i pozbawione dostępu do żywności, leków lub łączności; mając na uwadze, że wielu Syryjczyków zmagają się z pogarszającą się sytuacją humanitarną wskutek przemocy i przesiedleń;
- B. mając na uwadze, że reformy i amnestie zapowiedziane i przyrzeczone przez prezydenta Baszara al-Assada nigdy nie zostały wprowadzone w życie, a reżim stracił wszelką wiarygodność; mając na uwadze, że rząd syryjski wykorzystuje Najwyższy Sąd Bezpieczeństwa Narodowego – specjalny sąd pozostający poza powszechnym systemem sądownictwa w sprawach karnych – do sądenia działaczy politycznych i obrońców praw człowieka; mając na uwadze, że przemoc towarzyszy działaniom reżimu i jego zwolenników, których celem jest nasilenie napięć o podłożu religijnym oraz wzniesienie konfliktów między różnymi grupami etnicznymi i wyznaniowymi w kraju;
- C. mając na uwadze, że w dniu 20 listopada 2011 r. w wywiadzie opublikowanym przez „Sunday Times” oraz w dniu 7 grudnia 2011 r. w wywiadzie dla amerykańskiej sieci ABC syryjski prezydent Baszar al-Assad zaprzeczył, aby jego rząd stosował politykę surowego traktowania ludności, oraz stwierdził, że nie czuje się winny w związku z tłumieniem trwającego 10 miesięcy powstania, pomimo doniesień o brutalności sił bezpieczeństwa;
- D. mając na uwadze, że w rezolucji Rady Praw Człowieka ONZ z dnia 2 grudnia 2011 r. zdecydowanie potępiono powszechne, systematyczne i rażące łamanie praw człowieka i podstawowych wolności – jak np. zabójstwa, egzekucje w trybie pozasądowym, prześladowanie, przetrzymywanie bez wyroku sądu, wymuszone zaginięcia, tortury i okrutne traktowanie, gwałty i inne formy przemocy seksualnej wobec ludności cywilnej, w tym dzieci, jak też odmawianie rannym pomocy medycznej i jej utrudnianie – przez władze syryjskie oraz wojsko i siły bezpieczeństwa, a także zaproponowano ustanowienie mandatu dla specjalnego sprawozdawcy ds. sytuacji w zakresie praw człowieka w tym kraju,

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

- E. mając na uwadze, że w sprawozdaniu niezależnej międzynarodowej komisji śledczej do spraw Syryjskiej Republiki Arabskiej udokumentowano powszechne, systematyczne i rażące łamanie praw człowieka i podstawowych wolności, którego dopuszczają się syryjskie siły wojskowe, siły bezpieczeństwa i bojówki prorządowe; mając na uwadze, że komisja śledcza jest głęboko zaniepokojona tym, iż w różnych miejscach w Syrii doszło do popełnienia zbrodni przeciwko ludzkości; mając na uwadze, że rząd syryjski odmówił współpracy z komisją śledczą; mając na uwadze, że według raportu niezależnej międzynarodowej komisji śledczej ONZ od początku rewolty występują liczne przypadki dezercji z wojska i sił bezpieczeństwa, a ich liczba w ostatnich miesiącach wzrosła;
- F. mając na uwadze, że w oświadczeniu z dnia 2 grudnia 2011 r. wysoka komisarz ONZ ds. praw człowieka Navi Pillay ostrzegła, iż utrzymujące się bezwzględne represje reżimu syryjskiego przeciwko ludności tego kraju mogą doprowadzić do wybuchu wojny domowej w Syrii, a także zachęciła Radę Bezpieczeństwa ONZ do skierowania sprawy sytuacji w Syrii do Międzynarodowego Trybunału Karnego;
- G. mając na uwadze, że władze Syrii nadal odmawiają zagranicznym dziennikarzom i obserwatorom wstępu do kraju; mając na uwadze, że doniesienia syryjskich uchodźców i działaczy praw człowieka oraz zdjęcia z telefonów komórkowych stanowią główne źródło informacji i sposób dokumentowania systematycznego i powszechnego łamania praw człowieka osób cywilnych przez syryjskie wojsko i siły bezpieczeństwa, a także ogólnie sytuacji w Syrii;
- H. mając na uwadze, że w dniu 1 grudnia 2011 r. Unia Europejska zaostrzyła środki ograniczające wobec Syrii, obejmujące dodatkowe zakazy handlu dla przedsiębiorstw i instytucji finansowych z siedzibą w UE dotyczące syryjskiej ropy naftowej i sektora finansowego, kolejne zamrożenie aktywów oraz zakaz podróży dla 11 osób i 12 podmiotów, embargo na broń, a w szczególności zakaz eksportu z terytorium UE do Syrii technologii informacyjnych i komunikacyjnych (TIK), które mogą zostać wykorzystane przez rząd do łamania praw człowieka obywateli;
- I. mając na uwadze, że Rada/ESDZ nie uzgodniła ani nie opublikowała wymaganych szczegółowych informacji dotyczących ogłoszonego zakazu eksportu TIK; mając na uwadze, że według powszechnych doniesień przedsiębiorstwa z (siedzibą w) UE dostarczały rządowi syryjskiemu (opracowane na zamówienie) technologie przechwytywania, monitorowania i katalogowania całej wymiany w internecie i komunikacji bezprzewodowej w Syrii, wyłapując zarówno wymianę wewnętrzną, jak i międzynarodową; mając na uwadze, że przedsiębiorstwa z (siedzibą w) UE wybudowały w Syrii ośrodki monitorowania i obsługiwały je oraz udzielały rządowi Syrii stosownej pomocy technicznej;
- J. mając na uwadze, że francuski ambasador w Syrii Eric Chevallier oraz ambasador USA w Syrii Robert Ford powrócili do Damaszku w geście mającym wyrażać pełne poparcie dla walki i żądań ludności syryjskiej; mając na uwadze, że obaj ambasadorowie zostali odwołani w październiku ze względów bezpieczeństwa i gwałtownych ataków przeciwko interesom francuskim;
- K. mając na uwadze, że w konkluzjach z dnia 1 grudnia 2011 r. Rada ponownie zachęciła opozycję syryjską do utworzenia zjednoczonej platformy, potwierdziła, że UE będzie nadal utrzymywać kontakty z przedstawicielami syryjskiej opozycji, którzy opowiadają się za niestosowaniem przemocy, a także z zadowoleniem przyjęła zobowiązanie Syryjskiej Rady Narodowej w tym względzie;
- L. mając na uwadze, że w dniu 22 listopada 2011 r. wiceprzewodnicząca Komisji/wysoka przedstawiciel Catherine Ashton spotkała się z przedstawicielami Syryjskiej Rady Narodowej i podkreśliła znaczenie integrującej wszystkie siły opozycyjne platformy politycznej;
- M. mając na uwadze, że w ciągu minionych miesięcy posłowie do Parlamentu Europejskiego nawiązali dialog i prowadzili wymianę poglądów z szeregiem przedstawicieli opozycji syryjskiej na uchodźstwie oraz w kraju;

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

- N. mając na uwadze, że kryzys w Syrii stanowi zagrożenie dla stabilności i bezpieczeństwa całego regionu Bliskiego Wschodu;
- O. mając na uwadze, że w dniu 16 listopada 2011 r. Liga Państw Arabskich zawiesiła członkostwo Syrii w tej regionalnej organizacji, w związku z tym, że kraj ten nie dotrzymał warunków planu pokojowego Ligi Państw Arabskich, który zakładał wycofanie syryjskich czołgów z miast ogarniętych rozruchami, zaprzestanie ataków na manifestantów, nawiązanie dialogu z opozycją i wpuszczenie do kraju 500 obserwatorów z ramienia Ligi Państw Arabskich w celu dokonania na miejscu oceny sytuacji; mając na uwadze, że po upływie kolejnych ultimatum w dniu 27 listopada 2011 r. Liga Państw Arabskich zatwierdziła sankcje wobec Syrii, w tym zamrożenie aktywów i embargo na inwestycje;
- P. mając na uwadze, że w dniu 30 listopada 2011 r. rząd Turcji nałożył na Syrię sankcje gospodarcze oraz embargo na broń, obejmujące embargo na dostawy broni i sprzętu wojskowego oraz zawieszenie umowy o współpracy z Syrią do czasu ustanowienia nowego rządu; mając na uwadze, że w dniu 22 listopada 2011 r. premier Turcji wezwał prezydenta al-Assada, by „w końcu ustąpił”; mając na uwadze, że od marca 2011 r. dziesiątki tysięcy uchodźców syryjskich znalazły schronienie w Turcji,
- Q. zaniepokojony doniesieniami z wielu źródeł świadczącymi o tym, że władze syryjskie nakazały wydalenie o. Paolo dall'Oglio, opata klasztoru Mar Musa w Syrii i laureata pierwszej Eurośródziemnomorskiej Nagrody w Dziedzinie Dialogu Międzykulturowego im. Anny Lindh za 2006 r., powszechnie znanego z działalności w ciągu ostatnich trzech dekad na rzecz zgody między wyznaniem w tym kraju i z zaangażowania w wysiłki na rzecz wewnętrznego pojednania na drodze negocjacji, a także na rzecz wolności słowa; wzywa władze Syrii do wycofania się z tej decyzji, która mogłaby osłabić trwający dialog między chrześcijanami i muzułmanami;
- R. mając na uwadze, że w dniu 4 grudnia 2011 r. na granicy syryjsko-jordańskiej władze Syrii aresztowały blogerkę Razan Gazzawi, gdy podobno udawała się do stolicy Jordanii Ammanu, by wziąć udział w warsztacie na temat wolności prasy organizowanym przez jej pracodawcę – syryjskie centrum mediów i wolności słowa;
1. ponownie w najostrzejszych słowach potępia brutalne represje reżimu syryjskiego skierowane przeciwko ludności tego kraju, w tym przeciwko dzieciom; składa kondolencje rodzinom ofiar; ponownie zapewnia o swojej solidarności z prowadzoną bez przemocy walką narodu syryjskiego o wolność, godność i demokrację oraz pochwala jego odwagę i determinację, szczególnie kobiet, które odgrywają kluczową rolę w tej walce;
2. zauważa, że władze Syrii – a szczególnie prezydent Baszar al-Assad, który ponosi największą odpowiedzialność jako głowa państwa syryjskiego na mocy konstytucji – nie wywiązały się ze zobowiązań wynikających z międzynarodowego prawa w zakresie praw człowieka, oraz ponownie wzywa do natychmiastowego położenia kresu brutalnemu tłumieniu pokojowych demonstracji i prześladowaniu rodzin demonstrantów, do uwolnienia wszystkich zatrzymanych manifestantów, więźniów politycznych, obrońców praw człowieka i dziennikarzy oraz do umożliwienia międzynarodowym organizacjom humanitarnym, organizacjom praw człowieka oraz międzynarodowym mediom swobodnego wjazdu do kraju;
3. ponownie apeluje do prezydenta Baszara al-Assada i jego reżimu o bezzwłoczne ustąpienie, aby umożliwić demokratyczne przemiany w Syrii;
4. apeluje o sprawne, niezależne i przejrzyste dochodzenia w sprawie powszechnych, systematycznych i rażących naruszeń praw człowieka i podstawowych wolności przez władze syryjskie oraz wojsko i siły bezpieczeństwa, aby doprowadzić do tego, by wszystkie osoby odpowiedzialne za te czyny – które mogą zostać uznane za zbrodnie przeciwko ludzkości – zostały pociągnięte do odpowiedzialności przez społeczność międzynarodową;
5. podkreśla apel opozycji syryjskiej i manifestantów o wysłanie obserwatorów międzynarodowych celem zniechęcenia do ataków na ludność cywilną oraz umożliwienia międzynarodowym organizacjom humanitarnym, organizacjom praw człowieka oraz międzynarodowym mediom swobodnego wjazdu do kraju;

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

6. wzywa do pokojowych i faktycznych przemian demokratycznych, zgodnych z uzasadnionymi żądaniami Syryjczyków i opartych na kompleksowym procesie narodowego dialogu politycznego z udziałem wszystkich sił demokratycznych i społeczeństwa obywatelskiego w tym kraju; apeluje do sił opozycyjnych, by broniąc ludności, uniknęły pułapki dalszej eskalacji przemocy i militarystyki sytuacji; wyraża poważne obawy, że władze syryjskie mogą stosować metodę zastraszania wobec działaczy opozycyjnych na wychodźstwie i wzywa państwa członkowskie UE do rozważenia możliwości wydalenia dyplomatów syryjskich z UE zamieszanych w takie przypadki lub podjęcia wobec nich innych odpowiednich środków;

7. z zadowoleniem przyjmuje i wspiera podejmowane przez opozycję syryjską w kraju i za granicą działania mające na celu utworzenie zjednoczonej platformy, dalsze współdziałanie ze społecznością międzynarodową, w szczególności z Ligą Państw Arabskich, i wypracowanie wspólnej wizji przyszłości Syrii oraz przejścia do systemu demokratycznego; nadal popiera Syryjską Radę Narodową i podkreśla znaczenie zaangażowania się opozycji syryjskiej i Wolnej Armii Syryjskiej w sprawę praw człowieka i podstawowych wolności oraz praworządności, z zachowaniem zdecydowanie pokojowego i integracyjnego podejścia; popiera konkluzje Rady z dnia 1 grudnia 2011 r. i wzywa UE i jej państwa członkowskie do ich szybkiego wdrożenia, a także do znalezienia nowych sposobów zwiększania pozamilitarnej pomocy udzielanej siłom opozycyjnym;

8. podkreśla ponownie, że rząd Syrii nie wypełnił obowiązku ochrony swojej ludności, natychmiastowego zaprzestania łamania praw człowieka i zakończenia ataków na cywilów; uważa, że w świetle tych zaniechań wspólnota międzynarodowa powinna podjąć pilne i odpowiednie działania;

9. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie UE do dalszego dążenia do zwiększenia międzynarodowej presji na reżim syryjski; zdecydowanie popiera decyzje Rady z 14 listopada i 1 grudnia 2011 r. o nałożeniu nowych środków ograniczających na reżim oraz wzywa do objęcia zamrożeniem aktywów i zakazem podróży rodzin i przedsiębiorstw, które w głównej mierze finansują reżim; podkreśla konieczność pozostawania przez UE w gotowości do przyjęcia dalszych środków w celu wspierania Syryjczyków, którzy w pokojowy sposób dążą do demokratycznej przyszłości; apeluje w związku z tym o wprowadzenie dalszych unijnych sankcji, które będą wymierzone w syryjski reżim, lecz zminimalizują negatywny wpływ na ludność, tak długo jak będą trwały represje, oraz o ustanowienie odpowiednich mechanizmów służących opanowywaniu obecnych i mogących się pojawić w przyszłości kryzysów humanitarnych w tym kraju; z zadowoleniem przyjmuje i popiera konkluzje Rady w sprawie Syrii z dnia 1 grudnia 2011 r., w których zadeklarowano również, że UE jest gotowa do utworzenia z Syrią nowego i ambitnego partnerstwa we wszystkich obszarach będących przedmiotem wzajemnego zainteresowania, w tym poprzez mobilizowanie pomocy i zacieśnianie stosunków handlowych i gospodarczych, jak tylko prezydent Baszar al-Assad ustąpi i rozpocznie się prawdziwe przemiany demokratyczne;

10. z zadowoleniem przyjmuje i popiera rezolucje w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka w Syrii przyjęte przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w dniu 22 listopada 2011 r., Radę Praw Człowieka ONZ w dniu 2 grudnia 2011 r. oraz przez Trzeci Komitet Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych w dniu 22 listopada 2011 r., a także sprawozdanie niezależnej międzynarodowej komisji śledczej do spraw Syrii z dnia 23 listopada 2011 r.; wzywa do natychmiastowego zawieszenia członkostwa Syrii w Komisji Praw Człowieka UNESCO;

11. wyraża ubolewanie w związku z tym, że Rada Bezpieczeństwa ONZ nie zdołała dotychczas odpowiednio zareagować na brutalne wydarzenia, które wciąż mają miejsce w Syrii; ponawia swój apel do członków Rady Bezpieczeństwa ONZ, a w szczególności do Rosji i Chin, o wywiązanie się ze spoczywającego na nich obowiązku zadbania o przestrzeganie międzynarodowych norm praw człowieka w Syrii; nadal wspiera wysiłki UE i jej państw członkowskich w tym zakresie; zachęca jednocześnie Radę Bezpieczeństwa ONZ do postawienia reżimu syryjskiego przed Międzynarodowym Trybunałem Karnym w związku ze zbrodniami popełnionymi przez ten reżim przeciwko ludności kraju;

12. zdecydowanie popiera wysiłki Ligi Państw Arabskich zmierzające do zaprzestania stosowania przemocy i promowania politycznego rozwiązania w Syrii; z zadowoleniem przyjmuje wniosek Ligi Państw Arabskich dotyczący wysłania misji obserwacyjnej w celu zapewnienia ochrony ludności cywilnej; jest zaniepokojony brakiem zaangażowania ze strony władz Syrii w realizację planu działania; z zadowoleniem przyjmuje decyzję Ligi Państw Arabskich o nałożeniu sankcji na reżim syryjski; wzywa reżim syryjski do powstrzymania się od jakiegokolwiek bezpośredniej lub pośredniej próby destabilizacji sytuacji w państwach sąsiadujących;

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

13. wzywa do intensywniejszej współpracy między UE i Turcją w związku z sytuacją w Syrii; z zadowoleniem przyjmuje potępienie przez Turcję reżimu syryjskiego, nałożone na reżim sankcje gospodarcze i turecką politykę otwartych granic dla uchodźców;

14. wzywa wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel do podjęcia wszelkich starań na rzecz rozpoczęcia z Turcją, Ligą Państw Arabskich i syryjską opozycją rozmów o trybie utworzenia korytarzy humanitarnych na granicy syryjsko-tureckiej w celu ochrony syryjskich uchodźców i wszystkich cywilów próbujących zbiec z kraju przed trwającymi represjami ze strony wojska;

15. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządów i parlamentom państw członkowskich, rządowi i parlamentowi Chińskiej Republiki Ludowej, rządowi i parlamentowi Federacji Rosyjskiej, rządowi i parlamentowi Syryjskiej Republiki Arabskiej oraz rządowi i parlamentowi Republiki Turcji.

Projekt tabeli wyników do celów nadzorowania zakłóceń równowagi makroekonomicznej

P7_TA(2011)0583

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie planowanego wstępnego kształtu tabeli wskaźników do celów nadzorowania zakłóceń równowagi makroekonomicznej

(2013/C 168 E/09)

Parlament Europejski,

— uwzględniając pakiet ustawodawczy w sprawie zarządzania gospodarczego, przyjęty w dniu 16 listopada 2011 r., a w szczególności rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1176/2011⁽¹⁾ w sprawie zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania,

— uwzględniając dokument służb Komisji z dnia 27 października 2011 r. zatytułowany „Tabela wskaźników do celów nadzorowania zakłóceń równowagi makroekonomicznej” (SEC(2011)1361),

— uwzględniając art. 115 ust. 5 oraz art. 110 ust. 2 Regulaminu,

1. przypomina, że głównym celem nowo utworzonego mechanizmu nadzoru jest zapobieganie nadmiernym zakłóceniom równowagi makroekonomicznej w Unii Europejskiej, a zwłaszcza strefie euro, oraz korygowanie tych zakłóceń; przypomina, że zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1176/2011 dalsze cele nowego mechanizmu obejmują trwałą konwergencję wyników gospodarczych państw członkowskich, a także ściślejszą koordynację polityk gospodarczych;

2. podkreśla, że w świetle obecnej sytuacji gospodarczej niezbędne jest, by ramy nadzoru makroekonomicznego zostały uruchomione jak najszybciej;

3. uważa, że potencjalne efekty uboczne strategii politycznych prowadzonych przez państwa członkowskie i Unię Europejską należy określić i omówić na wczesnym etapie (np. w ramach rocznej analizy wzrostu gospodarczego) oraz w każdym przypadku przed i po przyjęciu programów konwergencji i stabilności; zwraca się do Komisji, by wyjaśniła w najnowszej wersji tabeli wskaźników, w jaki sposób zamierza przeciwdziałać rzeczonym skutkom ubocznym;

⁽¹⁾ Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 25.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

4. wyraża opinię, że rządy państw członkowskich muszą być gotowe do zareagowania w przypadku ewentualnych problemów, ponieważ jest to jedyny sposób, aby upewnić się, że ramy nadzoru przyniosą oczekiwany skutek;
5. przypomina deklarację Komisji załączoną do rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 28 września 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zapobiegania zaburzeniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania („sześciopak”) ⁽¹⁾, zgodnie z którą nadzór makroekonomiczny obejmuje kraje, „w których występuje deficyt i nadwyżki na rachunku obrotów bieżących, z właściwym zróżnicowaniem w odniesieniu do pilności działań politycznych oraz rodzaju wymaganych działań naprawczych”. zaznacza, że rzeczona deklaracja utorowała drogę do ostatecznego porozumienia w sprawie „sześciopaku”; wzywa Komisję do podtrzymania pełnego zaangażowania w realizację postanowień przedmiotowej deklaracji; twierdzi, że żadne konkluzje, do których może dojść Rada, nie mogą ograniczać prawa Komisji w tym zakresie;
6. uważa, że większość orientacyjnych progów wskaźników stosowanych w projekcie tabeli to albo górne albo dolne wartości progowe, mimo iż rozporządzenie wyraźnie stanowi, że „w razie potrzeby” przyjmuje się zarówno górne jak i dolne wartości progowe; w związku z tym podkreśla, że dokument roboczy Komisji nie wyjaśnia nieprawidłowości w ustalaniu zarówno górnych jak i dolnych progów większości z tych wskaźników;
7. zaznacza, że Komisja nie wzięła pod uwagę wszystkich elementów określonych na potrzeby analizy ekonomicznej tabeli wskaźników w art. 4 rozporządzenia (UE) nr 1176/2011; zwraca się do Komisji o uwzględnienie wszystkich tych elementów w analizie ekonomicznej tabeli wskaźników, szczególnie w odniesieniu do zatrudnienia, czynników stymulowania wydajności oraz roli energii;
8. podkreśla, że utrzymany próg stopy bezrobocia nie oddaje zmian o charakterze płynnym, jak np. roczny wzrost tej stopy;
9. przyjmuje do wiadomości fakt, że Komisja zamierza dostarczyć, do końca 2012 r. i przed rozpoczęciem następnego semestru europejskiego, nowy zestaw wskaźników i związanych z nimi progów dla sektora finansowego; zwraca się do Komisji o wyjaśnienie związku pomiędzy takimi wskaźnikami dla sektora finansowego a wspólnym zestawem wskaźników ilościowych i jakościowych, przewidzianym w rozporządzeniu w sprawie ustanowienia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego;
10. zaznacza - w odniesieniu do opracowywania przyszłych tabeli makroekonomicznych, które mogą uwzględniać szerszy zakres wskaźników - że tabele te muszą opierać się na niezależnych i wiarygodnych oficjalnych statystykach opracowywanych przez europejski system statystyczny i Europejski System Banków Centralnych;
11. zaznacza, że w dokumencie roboczym Komisji cytuje się „dostępną literaturę ekonomiczną” bez podania ani jednego konkretnego odniesienia; wzywa Komisję, by przedstawiła pełniejsze wyjaśnienie przyjętego przez nią podejścia metodologicznego, w tym różnych przewidzianych opcji, wraz z kompletną bibliografią stanowiącą podstawę do opracowania tabeli wskaźników;
12. podkreśla, że przed przedstawieniem swojego stanowiska w sprawie wprowadzenia nowych wskaźników i zmiany progów Komisja Gospodarcza i Monetarna może zorganizować wysłuchania publiczne na temat kształtu tabeli wskaźników;
13. podkreśla, że przejrzyste wdrożenie tego nowego instrumentu polityki ma ogromne znaczenie w toku całej procedury; w związku z tym wzywa Komisję, by dopilnowała, by wszystkie dokumenty czy dokumenty robocze poświęcone tabeli wskaźników były na równych zasadach wyraźnie i oficjalnie kierowane zarówno do Parlamentu jak i do Rady;
14. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0424.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

Jednolity europejski obszar transportu

P7_TA(2011)0584

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie planu utworzenia jednolitego europejskiego obszaru transportu – dążenie do osiągnięcia konkurencyjnego i zasobooszczędnego systemu transportu (2011/2096(INI))

(2013/C 168 E/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając białą księgę Komisji zatytułowaną „Plan utworzenia jednolitego europejskiego obszaru transportu – dążenie do osiągnięcia konkurencyjnego i zasobooszczędnego systemu transportu”(COM(2011)0144),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 lutego 2003 r. w sprawie białej księgi Komisji pt. „Europejska polityka transportowa do roku 2010 – czas na decyzje” ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 lipca 2007 r. w sprawie zrównoważonej mobilności na kontynencie europejskim ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lipca 2010 r. w sprawie zrównoważonej przyszłości transportu ⁽³⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 21 października 2010 r. w sprawie zintegrowanej polityki morskiej – ocena dokonanych postępów i nowe wyzwania ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 lipca 2011 r. w sprawie piątego sprawozdania Komisji w sprawie spójności oraz strategii w dziedzinie polityki spójności po 2013 r. ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lipca 2011 r. w sprawie bezpieczeństwa lotnictwa, ze szczególnym uwzględnieniem urzędzeń przeświełających ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 27 września 2011 r. w sprawie bezpieczeństwa ruchu drogowego w Europie 2011-2020 ⁽⁷⁾,
- uwzględniając komunikaty Komisji pt. „Sieć obywatelska” (COM(1995)0601) i „Plan działania na rzecz mobilności w miastach” (COM(2009)0490),
- uwzględniając komunikat Komisji z 1995 r. pt. „W kierunku sprawiedliwego i skutecznego systemu pobierania opłat w sektorze transportu” (COM(1995)0691) oraz jej komunikat z 1998 r. pt. „Transport i CO₂” (COM(1998)0204); mając na uwadze, że Komisja powinna ponownie opublikować ten ostatni komunikat,
- uwzględniając strategię „Europa 2020”,
- uwzględniając dorobek wspólnotowy w dziedzinie transportu,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,

⁽¹⁾ Dz.U. C 43E z 19.2.2004, s. 250.

⁽²⁾ Dz.U. C 175E z 10.7.2008, s. 556.

⁽³⁾ Dz.U. C 351 E z 2.12.2011, s. 13.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0386

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0316

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0329

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0408

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

- uwzględniając sprawozdanie Komisji Transportu i Turystyki oraz opinie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, jak również Komisji Rozwoju Regionalnego (A7-0425/2011),
- A. mając na uwadze, że europejska polityka transportowa w wielu sytuacjach życiowych ma bezpośredni wpływ na obywateli UE, a prawdziwie jednolity europejski obszar transportu pozbawiony wszelkich barier między poszczególnymi rodzajami transportu i systemami krajowymi oraz wolny do zakłóceń konkurencji i dumpingu społecznego przyniósłby im znaczne korzyści,
- B. mając na uwadze, że sektor transportu ma ogromne znaczenie dla rozwoju Unii Europejskiej, jej regionów i miast, gdyż wytwarza ok. 5 % PKB i zatrudnia ok. 10 mln osób; mając na uwadze, że konieczne jest utrzymanie zdolności UE do rozwoju i innowacyjności w obszarach takich jak mobilność, transport i logistyka, które mają decydujące znaczenie dla pozycji Europy jako ośrodka przemysłowego i gospodarczego oraz dla konkurencyjności Europy w świecie; mając na uwadze, że małe i średnie przedsiębiorstwa odgrywają szczególnie istotną rolę w sektorze transportu,
- C. mając na uwadze, że w przyszłej europejskiej polityce transportu i mobilności należy uwzględnić do 2020 r. cele 20-20-20 jako najważniejszą podstawę podejmowania decyzji w tej dziedzinie,
- D. mając na uwadze, że transport w znacznej mierze może się przyczynić do realizacji celów strategii „Europa 2020”, zwłaszcza w takich dziedzinach jak zatrudnienie, trwały wzrost gospodarczy, badania, energia, innowacje i środowisko naturalne, przy czym w ramach tej strategii w sposób bardziej konsekwentny należy zwracać większą uwagę na kwestię bezpieczeństwa i ochrony środowiska naturalnego oraz lepiej koordynować oba te zagadnienia,
- E. mając na uwadze, że nie zrealizowano niektórych celów określonych w ostatniej białej księdze, wobec czego realizację celów zapisanych w niniejszym dokumencie należy regularnie monitorować i poddawać ocenie,
- F. mając na uwadze, że różne rodzaje transportu nie powinny ze sobą konkurować, lecz uzupełniać się w ramach skutecznej współmodalności w oparciu o wiodącą zasadę wydajnego modalnego podziału obciążeń między różne rodzaje transportu,
- G. mając na uwadze, że cele w zakresie zmiany transportu można osiągnąć nie na drodze ustawowej, lecz wyłącznie dzięki wykorzystywaniu prawidłowo funkcjonującej infrastruktury, immanentnym zaletom i mocnym stronom oraz zachętom;
- H. mając na uwadze, że zasadnicze znaczenie ma skuteczna realizacja transeuropejskiej sieci transportowej (TEN-T), stanowiącej skuteczne połączenie sieci transportowych wszystkich regionów UE, oraz wyeliminowanie różnic między poziomami rozwoju infrastruktury w państwach członkowskich UE,
- I. mając na uwadze, że sektor transportu i infrastruktura transgraniczna napotykać nadal wiele przeszkód historyczno-geograficznych (inne szerokości torów lub przeszkody nie do pokonania, jakimi są łańcuchy górskie takie jak Alpy, Pireneje czy Karpaty), wywołujących skutki ograniczające, które często można z łatwością wyeliminować, wobec czego należy przyjąć ogólną zasadę ich ograniczania,
- J. mając na uwadze, że różnice pomiędzy regionami europejskimi (peryferyjne położenie, infrastruktura, krajobraz, gęstość zaludnienia, sytuacja społeczno-gospodarcza) są źródłem bardzo różnych problemów, które wymagają elastycznych rozwiązań;

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

- K. mając na uwadze, że otwarcie rynków transportu powinno być uzależnione od opracowania wszelkich zabezpieczeń regulacyjnych niezbędnych w celu zapewnienia, że otwarcie tych rynków przyczyni się do poprawy jakości usług, wykszolenia i warunków zatrudnienia,
- L. mając na uwadze, że UE musi wprowadzić spójne standardy obowiązujące wszystkich przewoźników, zwłaszcza w odniesieniu do kwestii bezpieczeństwa, technologii, ochrony środowiska i warunków pracy, uwzględniając jednocześnie fakt, że w sektorach, w których obowiązują de facto przepisy międzynarodowe, skuteczną regulację można osiągnąć za pośrednictwem odpowiednich forów międzynarodowych,
- M. mając na uwadze, że ustawodawstwo przyjmowane w dziedzinie transportu musi być przenoszone na grunt prawa krajowego, wdrażane i egzekwowane właściwie, konsekwentnie i bez zwłoki;
1. z zadowoleniem przyjmuje białą księgę z 2011 r., stwierdza jednak, że główne cele określone w białej księdze z 2001 r. zrealizowano jedynie częściowo lub nie zrealizowano ich wcale, wobec czego proponuje, aby:
- do roku 2013 w oparciu o sprawozdanie na temat bezpieczeństwa ruchu drogowego w Europie w latach 2011-2020 i zgodnie z zasadą pomocniczości Komisja przedłożyła konkretne propozycje z myślą o obniżeniu do 2020 r. liczby zabitych i ciężko rannych w wypadkach drogowych o 50 % w porównaniu z rokiem 2010; w propozycjach tych należy zwrócić szczególną uwagę na najbardziej narażonych użytkowników dróg i w każdym przypadku wskazać spodziewane wyniki pod względem zmniejszenia liczby wypadków;
 - do roku 2014 Komisja przedłożyła wniosek przewidujący internalizację zewnętrznych kosztów wszystkich rodzajów transportu towarowego i pasażerskiego w zależności od ich szczególnych właściwości, unikając przy tym podwójnych obciążeń i zakłóceń rynku; dochody z internalizacji kosztów zewnętrznych należy przeznaczać na finansowanie inwestycji w bezpieczeństwo, badania naukowe, nowe technologie, ochronę klimatu i ograniczanie hałasu w kontekście zrównoważonej mobilności oraz w infrastrukturę;
2. zwraca się o to, aby do 2013 r. Komisja przedłożyła wniosek dotyczący warunków społecznych i warunków pracy w celu ułatwienia tworzenia prawdziwie zintegrowanego europejskiego rynku transportu i jednocześnie zwiększenia atrakcyjności tego sektora dla pracowników; wniosek ten powinien opierać się na dogłębnej analizie warunków społecznych i warunków pracy panujących obecnie we wszystkich rodzajach transportu, na poziomie harmonizacji przepisów prawnych w państwach członkowskich oraz na ocenie skutków zmian zachodzących na rynku pracy w sektorze transportu do 2020 r.; wniosek ten powinien też spowodować wzrost zatrudnienia i poprawę sytuacji pracowników w całym sektorze transportu, a także uwzględnić nowe technologie i usługi logistyczne, za pomocą których można usprawnić usługi transportowe ogólnie, a w szczególności usługi transportowe dla osób niepełnosprawnych;
3. apeluje do Komisji, aby w oparciu o informacje przekazane przez państwa członkowskie przedstawiła do 2013 r. spójną analizę ilościową obecnej sytuacji w zakresie poziomu infrastruktury, gęstości sieci transportowej oraz jakości usług transportowych we wszystkich państwach członkowskich UE; umożliwi to wgląd w bieżącą sytuację obszaru UE-27, uwypukli różnice w rozwoju infrastruktury transportowej między państwami członkowskimi i ich regionami, da obraz tego, jak jest obecnie finansowana infrastruktura transportowa wszystkich rodzajów transportu, oraz wskaże priorytety inwestycyjne na przyszłość;
4. przyznaje, że sektor transportu wnosi istotny wkład do polityki przemysłowej, konkurencyjności i równowagi handlowej w UE; zauważa, że w 2009 r. wartość eksportu pojazdów i sprzętu transportowego wyniosła 454,7 mld EUR, co stanowiło 41,5 % ogółu eksportu z 27 państw UE; zwraca ponadto uwagę, że w 2009 r. UE odnotowała największą nadwyżkę handlową w sektorze pojazdów i sprzętu transportowego (112,6 mld EUR) oraz usług transportowych (21,5 mld EUR);

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

5. popiera 10 celów konkurencyjnego i zasobooszczędnego systemu transportu oraz cele określone w białej księdze, które powinny zostać zrealizowane do 2050 r. i 2030 r., jest jednak zdania, że okres do roku 2020 należy dokładniej zdefiniować w odniesieniu do kwestii finansowania (z uwzględnieniem sytuacji gospodarczej poszczególnych państw członkowskich) i ogólnych wyzwań z dziedziny energii i środowiska, przed jakimi stoi transport, wobec czego wzywa Komisję do opracowania przepisów prawnych służących ograniczeniu o 20 % emisji CO₂ i innych gazów cieplarnianych wytwarzanych przez transport (w porównaniu ze wskaźnikami z 1990 r.) oraz osiągnięciu wymienionych poniżej celów do roku 2020 (w porównaniu ze wskaźnikami z 2010 r.), zgodnie z celami 20-20-20 i we współpracy z partnerami międzynarodowymi:

- ograniczenie emisji CO₂ w ruchu drogowym o 20 %;
- ograniczenie poziomu hałasu i zużycia energii przez pojazdy szynowe o 20 %;
- ograniczenie emisji CO₂ w ruchu lotniczym w całej europejskiej przestrzeni powietrznej o 30 %;
- ograniczenie emisji CO₂ i substancji szkodliwych w żegludze w całej UE o 30 %, do czego przyczynią się porozumienia IMO dotyczące wskaźnika konstrukcyjnego efektywności energetycznej i plan zarządzania efektywnością energetyczną statków;

wzywa też do nadania wszystkim celom, o których mowa w niniejszym ustępie, charakteru priorytetowego i corocznego kontrolowania ich realizacji;

6. podkreśla, że należy dążyć do utworzenia w Europie wewnętrznego rynku transportu poprzez dalsze otwarcie sieci i rynków transportowych i z uwzględnieniem aspektów zatrudnienia oraz aspektów gospodarczych, środowiskowych, społecznych i terytorialnych; wzywa Komisję do dopilnowania, by propozycje dotyczące otwarcia usług na wszystkich rynkach transportowych nie prowadziły do dumpingu socjalnego, pogorszenia jakości usług oraz do powstawania monopolu czy oligopolu; podkreśla, że nadal istnieje pilna potrzeba opracowania wytycznych dotyczących pomocy państwa dla portów morskich.

7. zaznacza, że dotychczas w niedostatecznym stopniu zbadano potencjał transportu na wielu obszarach, podkreśla znaczenie jednolitego europejskiego obszaru transportu, wzajemnie powiązanego i interoperacyjnego, opartego na prawdziwie europejskim zarządzaniu infrastrukturą i systemami transportowymi, który można osiągnąć poprzez wyeliminowanie skutków ograniczających między państwami członkowskimi w odniesieniu do wszystkich rodzajów transportu w celu zwiększenia konkurencyjności i atrakcyjności całej Unii Europejskiej; podkreśla wagę spójności terytorialnej, w szczególności problemów związanych z dostępnością, z którymi borykają się regiony najbardziej oddalone, wyspy, regiony zamknięte i peryferyjne, oraz dobrych połączeń między państwami członkowskimi i ich sąsiadami;

8. podkreśla, że myślą przewodnią przyszłej polityki transportowej powinna być skuteczna współmodalność w transporcie towarów i osób w całym łańcuchu usług transportowych i logistycznych, mierzona stopniem opłacalności, ochrony środowiska naturalnego, bezpieczeństwa energetycznego, jakością warunków socjalnych, zdrowotnych i warunków pracy, jak i aspektami bezpieczeństwa, która uwzględnia spójność terytorialną i czynniki geograficzne w poszczególnych krajach i regionach; jest zdania, że rodzaje transportu muszą się uzupełniać i współdziałać oraz że powyższe aspekty należy wykorzystywać do określania obecnego i przyszłego obciążenia poszczególnych rodzajów transportu w krajach i regionach w zależności od ich indywidualnych możliwości; uważa ponadto, że należy systematycznie promować wykorzystywanie zrównoważonych środków transportu, również w przypadku krótkich i średnich odległości;

9. zwraca uwagę na wysoki stopień uzależnienia Unii od importu paliw kopalnych, których dostarczanie spoza Unii wiąże się z poważnym zagrożeniem bezpieczeństwa gospodarczego Unii oraz elastyczności strategii jej polityki zewnętrznej, a także apeluje do Komisji o zdefiniowanie i przeprowadzanie regularnych pomiarów bezpieczeństwa dostaw energii spoza terytorium Unii;

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

10. podkreśla znaczenie rozwoju infrastruktury transportowej nowych państw członkowskich, w tym infrastruktury drogowej, w celu utworzenia jednolitego europejskiego obszaru transportu oraz znaczenie połączenia sieci transportowych tych państw z sieciami transportowymi sąsiednich krajów; wzywa Komisję do włączenia potrzeb rozwoju infrastruktury transportowej nowych państw członkowskich do swoich przyszłych wieloletnich ram finansowych, tak aby najpóźniej do 2025 r. infrastruktura transportowa nowych państw członkowskich osiągnęła poziom pozostałych państw członkowskich;

11. z zadowoleniem przyjmuje i popiera wniosek Komisji Europejskiej dotyczący instrumentu „Łącząc Europę” oraz inicjatywy w zakresie obligacji na rzecz projektów i wzywa państwa członkowskie do wdrożenia sieci najważniejszych połączeń, ponieważ koncepcja TEN-T powinna przewidywać ograniczoną liczbę projektów stanowiących dla Europy wartość dodaną oraz więcej realistycznych środków finansowych; wzywa, aby:

- państwa członkowskie zobowiązały się do usunięcia do 2020 r. głównych znanych wąskich gardeł w granicach europejskiego obszaru transportu, by w razie konieczności zachęcały do ich omijania poprzez stworzenie intermodalnej infrastruktury na początku i końcu danego odcinka, traktowały priorytetowo transgraniczne projekty między wszystkimi państwami członkowskimi, nie zaniedbując jednocześnie połączeń z sąsiednimi krajami, oraz przedłożyły zatwierdzony plan finansowania do 2015 r.;
- Komisja zobowiązała się do zwiększenia stabilności finansowania projektów TEN-T, koordynując je z założeniami polityki regionalnej;
- Komisja zobowiązała się do wspierania alternatywnych modeli i instrumentów finansowych, m.in. obligacji na rzecz projektów, oraz do proponowania we wnioskach dotyczących internalizacji kosztów zewnętrznych wykorzystania większej części generowanych w ten sposób przychodów na rzecz finansowania projektów TEN-T;
- w celu zagwarantowania długotrwałej skuteczności i widoczności działań UE w ramach sieci TEN-T określenie priorytetów było postrzegane w ścisłym powiązaniu z warunkami regulującymi wykorzystywanie regionalnych funduszy strukturalnych oraz by na państwach członkowskich spoczywał obowiązek zagwarantowania środków na te projekty po zakończeniu wieloletnich programów UE;
- po roku 2015 priorytetowy charakter projektów został utrzymany tylko wówczas, jeżeli państwa członkowskie podejmą wiążące decyzje budżetowe gwarantujące realizację tych projektów, oraz by współfinansowanie ze środków UE opierało się na zasadzie „wykorzystaj lub strać”;
- EuroVelo, europejska sieć międzynarodowych długich szlaków rowerowych, została włączona do sieci TEN-T;

12. podkreśla, że tworzenie dobrej infrastruktury transportowej i zapewnienie wysokiego poziomu dostępu do niej wzmocni wszystkie regiony pod względem gospodarczym i uczyni je atrakcyjniejszymi dla inwestycji bezpośrednich, zwiększając ich własną konkurencyjność i konkurencyjną pozycję UE jako całości w dłuższej perspektywie, zapewniając właściwy rozwój rynku wewnętrznego i zrealizowanie celu spójności terytorialnej;

13. wskazuje, że sieci transportowe odgrywają wiodącą rolę w polityce planowania przestrzennego; podkreśla szczególne znaczenie dużej infrastruktury transportowej, takiej jak szybkie koleje, dla napędzania rozwoju lokalnego; uważa, że makroregiony i strategie ich rozwoju mają potencjał do odgrywania aktywnej roli w realizowaniu skoordynowanej, skutecznej i zrównoważonej polityki transportowej; przypomina o znaczeniu opracowywania, planowania i realizowania wspólnych strategii w dziedzinie infrastruktury transportowej, a także o konieczności rozpowszechniania najlepszych praktyk w obszarze transportu; podkreśla, że obywatele i przedsiębiorstwa UE będą bezpośrednimi beneficjentami jednolitego europejskiego obszaru transportu dzięki postawionym przed nim celom zmniejszenia czasu i zasobów przeznaczanych na transport towarów i pasażerów oraz bliższej integracji rynków;

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

14. podkreśla, że w odniesieniu do każdego rodzaju transportu osobowego i towarowego powinny obowiązywać te same standardy bezpieczeństwa odpowiednio dopasowane do występujących zagrożeń i ujednolicone na szczeblu europejskim, oraz wzywa do przedłożenia wniosku w sprawie finansowania zgodności z tym wymogiem; jest zdania, że w przypadku transportu morskiego i lotniczego koniecznym warunkiem wstępnym powinna być koordynacja międzynarodowa oraz że do 2015 r. należałoby dokonać przeglądu obowiązujących uregulowań, w razie potrzeby uaktualnić je i stopniowo włączać do porozumień z krajami trzecimi;

15. podkreśla znaczenie spójnej strategii dotyczącej przejścia na alternatywne i odnawialne źródła energii dla transportu, a także zwraca uwagę, że dzięki koszykowi energetycznemu i dostępnym już sposobom oszczędności energii można osiągnąć założone cele; zaznacza, że takie przejście wymaga szczególnej infrastruktury i odpowiednich zachęt oraz że cele w zakresie ograniczenia emisji należy formułować w sposób neutralny technologicznie;

16. domaga się opracowania do 2015 r. wniosku w sprawie mobilności miejskiej, w którym wsparcie projektów – przy zachowaniu zasady pomocniczości – byłoby uzależnione od przedstawienia przez władze lokalne planów mobilności miejskiej zgodnej z zasadą zrównoważonego rozwoju, które przewidują wydajny łańcuch logistyczny w transporcie towarów i osób na obszarach miejskich i zabudowanych, przyczyniają się do zmniejszenia natężenia ruchu, liczby wypadków, zanieczyszczenia powietrza i hałasu, są zgodne z normami i celami europejskiej polityki transportowej, spójne z potrzebami sąsiednich miast i regionów i nie powodują powstawania nowych barier rynkowych; proponuje wymianę najlepszych praktyk w zakresie innowacji i badań nad zrównoważonymi koncepcjami mobilności miejskiej;

17. podkreśla, że decydujące znaczenie ma zachowanie użytkowników transportu, i domaga się wprowadzenia środków zachęcających do wybierania zrównoważonych, wymagających aktywności fizycznej, bezpiecznych i przyjaznych dla zdrowia środków transportu oraz do mobilności; apeluje do Komisji i państw członkowskich, aby zgodnie z zasadą pomocniczości przedłożyły do 2013 r. wnioski w sprawie opracowania inicjatyw służących promowaniu publicznego transportu przyjaznego środowisku, ruchu pieszego i rowerowego, zwłaszcza w miastach, w celu podwojenia liczby osób korzystających z tych form przemieszczania się; uważa zatem za ważne, by rozbudować bezpieczną infrastrukturę dla pieszych i rowerzystów, zwłaszcza w miastach, usprawnić wzajemne powiązanie usług transportowych, promować wprowadzenie jednego dokumentu transportowego i zintegrowanego systemu biletów elektronicznych na podróże różnymi rodzajami transportu, który obejmowałby transport dalekobieżny i lokalny; przypomina, że dostępność transportu w połączeniu z jego przystępnością cenową ma kluczowe znaczenie dla mobilności społecznej oraz że przy planowaniu przyszłej polityki transportowej należy zwrócić większą uwagę na pogodzenie celów w zakresie zrównoważonego rozwoju z potrzebami społecznymi;

18. jest przekonany, że podstawowe zasady dotyczące praw pasażerów we wszystkich rodzajach transportu należy ująć w karcie praw pasażerów, dlatego oczekuje od Komisji przedłożenia najpóźniej na początku 2012 r. odpowiedniego wniosku uwzględniającego specyfikę poszczególnych form transportu i zdobyte doświadczenia oraz zawierającego rozdział poświęcony prawom pasażerów niepełnosprawnych; jednocześnie apeluje o jednolitą interpretację i konsekwentne stosowanie, wdrażanie i egzekwowanie tych praw w oparciu o jednoznaczne definicje i wytyczne oraz o przejrzyste ich stosowanie; podkreśla ponadto, że kwestia nakładania dodatkowych opłat na pasażerów wszystkich rodzajów transportu musi zostać uwzględniona w ustawodawstwie;

19. podkreśla potrzebę zintegrowania polityki transportowej w celu objęcia nią całego łańcucha wartości sektora usług transportowych i logistycznych, aby odpowiednio stawić czoła wyzwaniom związanym z transportem i mobilnością, a zwłaszcza wyzwaniom, przed którymi stają obszary miejskie; apeluje o wzmocnienie koordynacji pomiędzy decydentami z instytucji europejskich oraz nawiązanie stałego dialogu i stałych konsultacji z przedstawicielami branży logistycznej, dostawcami usług transportowych i klientami w ramach europejskiego forum logistyki i mobilności;

20. wzywa do nadania priorytetowego charakteru działaniom służącym zapewnieniu zielonej logistyki i lepszego zarządzania mobilnością;

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

21. twierdzi, że zrównoważona multimodalność łańcucha logistycznego w transporcie towarów i osób wymaga ustanowienia intermodalnych węzłów łącznikowych i terminali, zintegrowanego planowania i zintegrowanej logistyki oraz zintegrowanego kształcenia i szkolenia zawodowego;

22. podkreśla, że UE powinna przodować pod względem innowacji technologicznych, co służyłoby wspieraniu wydajności, zrównoważonego rozwoju i zatrudnienia; domaga się finansowania programu badawczo-rozwojowego zorientowanego specjalnie na zrównoważoną i bezpieczną mobilność przy pomocy konkretnej strategii wykonawczej, ram czasowych i skutecznej kontroli finansowej z myślą o:

- utrzymaniu w poszczególnych rodzajach transportu wiodącej pozycji UE jako miejsca produkcji i badań, przy zwróceniu szczególnej uwagi na kwestię dekarbonizacji transportu, ograniczenia emisji i poziomu hałasu oraz na kwestię bezpieczeństwa;
- stworzeniu wydajnych, inteligentnych, interoperacyjnych i powiązanych systemów służących wsparciu następujących systemów: SESAR, Galileo, GMES, ERTMS, system usług informacji rzecznej (RIS), Safe-SeaNet, LRIT i ITS;
- znalezieniu praktycznych rozwiązań we współpracy z grupą ekspertów z dziedzin gospodarki, nauki, polityki i spraw społecznych;
- zwiększeniu bezpieczeństwa ruchu drogowego poprzez kontynuację inicjatywy eBezpieczeństwo oraz stworzeniu infrastruktury niezbędnej do wdrożenia systemu wzywania pomocy eCall przy przestrzeganiu zasad ochrony danych;

23. jest zdania, że należy zmniejszyć ilość przeszkód biurokratycznych we wszystkich rodzajach transportu, w związku z czym domaga się większego uproszczenia i ujednolicenia dokumentów przewozowych i logistycznych, zwłaszcza w transporcie towarów, oraz przedłożenia do 2013 r. wniosku w sprawie ujednolicenia dokumentów używanych w transporcie towarów i dokumentów elektronicznych, również z myślą o promowaniu multimodalnego transportu towarowego;

24. podkreśla konieczność ulepszenia i standaryzacji urządzeń kontrolnych, takich jak radary do pomiaru prędkości i urządzenia pokładowe, a także systemów i nośników komunikacji, oraz domaga się przedłożenia do 2013 r. wniosku w sprawie wzajemnego uznawania i interoperacyjności takich urządzeń; podkreśla konieczność wzmocnienia koordynacji i pogłębienia współpracy organów krajowych w dziedzinie transgranicznego ścigania wykroczeń oraz zagwarantowania bardziej spójnego stosowania norm bezpieczeństwa ruchu drogowego;

25. podkreśla, że ewentualne zmiany i standaryzacja jednostek ładunkowych, uwzględniające jednostki ładunkowe stosowane w transporcie na świecie oraz wymiary pojazdów transportowych, muszą służyć optymalizacji transportu multimodalnego i przynieść widoczne korzyści w postaci oszczędności paliwa, ograniczenia emisji i zwiększenia bezpieczeństwa ruchu drogowego;

26. proponuje, aby państwa członkowskie zatwierdzały korzystanie z europejskiego systemu modułowego na pewnych szlakach, wyłącznie jeżeli pozwalają na to istniejąca infrastruktura i wymogi bezpieczeństwa, oraz aby informowały o zatwierdzeniu Komisję;

27. podkreśla znaczenie różnych europejskich agencji transportowych i wzywa do podjęcia nowych działań na rzecz wzmacniania ich wymiaru europejskiego;

28. wzywa państwa członkowskie do wsparcia i działania na rzecz wypracowania równych szans pomiędzy wszystkimi rodzajami transportu pod względem opodatkowania energii i podatku od wartości dodanej (VAT);

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

29. domaga się, aby w odniesieniu do transportu drogowego:

- przeprowadzono do 2013 r. kolejny przegląd przepisów regulujących czas prowadzenia pojazdu i odpoczynku w transporcie osób i towarów i aby wdrożono te przepisy, aby ujednolicono sposób interpretowania kwestii wdrożenia i egzekwowania oraz by uwzględniono stanowisko Parlamentu Europejskiego w sprawie ujednolicenia systemu kar w sektorze transportu drogowego; uważa, że należy także zharmonizować ograniczenia w transporcie towarów w całej Unii Europejskiej;
- zrealizować wyznaczone cele i nadać nowe tempo priorytetowym projektom na rzecz transeuropejskiej sieci drogowej (TERN);
- zwiększyć do roku 2020 (w odniesieniu do roku 2010) liczbę bezpiecznych miejsc postojowych dla samochodów ciężarowych w obrębie TERN o 40 % oraz poprawić jakość tych miejsc (normy higieniczne);
- Komisja wspierała inicjatywy państw członkowskich, które dzięki ulgom podatkowym przyczyniają się do tworzenia bezpiecznej i ekologicznej floty pojazdów;
- Komisja sporządziła do końca 2013 r. sprawozdanie o stanie wspólnotowego rynku transportu drogowego zawierające analizę sytuacji na rynku, w tym ocenę skuteczności kontroli i rozwoju warunków pracy w tym sektorze, oraz ocenę tego, czy w kwestii harmonizacji przepisów w dziedzinach takich jak egzekwowanie czy opłaty nakładane na użytkowników dróg oraz ustawodawstwa dotyczącego aspektów społecznych i bezpieczeństwa nastąpiły wystarczające postępy, by można było oczekiwać dalszego otwarcia krajowych rynków transportu drogowego, w tym usunięcia ograniczeń dotyczących kabotażu;
- podnieść jakość szkolenia i doksztalcania osób zatrudnionych w sektorze transportu, w tym osób świadczących usługi związane z transportem na rzecz pasażerów, oraz zwiększyć dostępność zawodów w tym sektorze, tak aby doprowadzić do poprawy warunków pracy oraz zwiększenia płac i atrakcyjności sektora transportu;
- opracować standardową unijną metodę obliczania śladu węglowego wywołanego przez działalność transportową i logistyczną w celu uniknięcia mnożenia podejść krajowych oraz wsparcia inicjatyw przemysłowych mających na celu promowanie obliczania śladu węglowego w szczególności w odniesieniu do transportu drogowego towarów;

30. domaga się, aby w odniesieniu do transportu wodnego:

- opracować do 2013 r. wniosek w sprawie tzw. niebieskiego pasa w celu uproszczenia formalności, którym poddawane są statki pływające między portami UE, i rozwinąć potencjał autostrad morskich poprzez utworzenie prawdziwie jednolitego rynku transportu morskiego wewnątrz UE zgodnie z obowiązującymi przepisami dotyczącymi ochrony środowiska i przyrody;
- podjąć inicjatywy mające na celu dopilnowanie, aby ograniczenie emisji siarki ze statków nie doprowadziło do wstecznej zmiany struktury transportu;
- wprowadzić w życie europejską politykę dotyczącą żeglugi dalekiego i średniego zasięgu w celu wykorzystania dodatkowych możliwości wodnych szlaków śródlądowych oraz osiągnięcia celów UE polegających na ograniczeniu emisji gazów cieplarnianych w sektorze transportu;

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

- w dalszym ciągu wspierać program NAIADES zgodnie z obowiązującymi przepisami dotyczącymi ochrony środowiska i przyrody, a po jego zakończeniu realizować program następczy w celu zapewnienia kontynuacji bieżącego programu NAIADES od 2014 r.;
- opracować wniosek w sprawie zwiększenia o 20 % w stosunku do roku 2010 liczby multimodalnych połączeń (platform) dla żeglugi śródlądowej, portów rzecznych i transportu kolejowego, a także zapewnić odpowiednie wsparcie finansowe i rozszerzyć po 2013 r. program Marco Polo, by wydajnie wykorzystywać potencjał żeglugi;
- w następnych wieloletnich ramach finansowych na lata 2014-2020 przeznaczyć przynajmniej 15 % środków TEN-T na projekty mające na celu poprawę zrównoważonych multimodalnych połączeń portów morskich i rzecznych oraz platform multimodalnych, ze szczególnym naciskiem na projekty w dziedzinie transportu wodnego;
- ze względu na międzynarodowy charakter transportu morskiego dostosować do 2012 r. kształcenie w zakresie transportu wodnego do standardów międzynarodowych oraz w szczególności przyjąć niezwłocznie wniosek Komisji zmieniający dyrektywę 2008/106/WE w sprawie minimalnego poziomu wykształcenia marynarzy, aby włączyć do prawodawstwa UE zmiany wprowadzone w 2010 r. w Międzynarodowej konwencji o wymaganiach w zakresie wykształcenia marynarzy, a także przedłożyć do końca 2013 r. wniosek w sprawie wzajemnego uznawania warunków ramowych dotyczących kształcenia pracowników portowych i opracować strategię pozyskiwania nowych pracowników w zawodach związanych z morzem;

31. domaga się, aby w odniesieniu do transportu lotniczego:

- Komisja i państwa członkowskie promowały wdrożenie jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej II, dla której bardzo ważne będzie uruchomienie SESAR, i wzywa Komisję do przedłożenia do 2013 r. wniosku w sprawie zakończenia tworzenia jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej poprzez redukcję funkcjonalnych bloków przestrzeni powietrznej;
- Komisja wzmocniła koordynację pomiędzy regulacjami dotyczącymi jednolitej przestrzeni powietrznej, przedsięwzięciami SESAR i Galileo oraz inicjatywami „Czyste niebo” w celu skuteczniejszego wdrożenia środków w zakresie oszczędności energii i ograniczenia emisji gazów cieplarnianych;
- przy kolejnych wnioskach w sprawie liberalizacji rynku skoncentrować się na jakości usług i koordynacji z międzynarodowymi wytycznymi;
- Komisja i państwa członkowskie dołożyły wszelkich starań, aby europejski system handlu uprawnieniami do emisji został zaakceptowany na szczeblu międzynarodowym do 2012 r., co zagwarantowałoby równe szanse na arenie międzynarodowej;
- podjąć aktywne działania zmierzające do rozwoju „przyszłościowego punktu kontrolnego” ułatwiającego kontrolę bezpieczeństwa pasażerów i towarów;

32. domaga się, aby w odniesieniu do transportu kolejowego:

- proponując dalsze otwarcie rynków, Komisja uwzględniała zobowiązania państw członkowskich dotyczące lokalnego transportu publicznego oraz obecny poziom usług z myślą o jego podniesieniu, przy jednoczesnym zagwarantowaniu bardziej uczciwej konkurencji i zapobieganiu dumpingowi socjalnemu;

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

- więcej uwagi poświęcać promowaniu technicznej harmonizacji i interoperacyjności między państwami członkowskimi, a w szczególności ujednolicić do 2015 r. zasady dopuszczania pojazdów do ruchu, tak aby dopuszczenie pojazdów do ruchu nie mogło trwać dłużej niż dwa miesiące i aby przebiegało w przejrzystych warunkach finansowych, a także odpowiednio dopasować kompetencje Europejskiej Agencji Kolejowej i zapewnić jej finansowanie w 2012 r.;
 - nadać do 2020 r. nowej dynamiki, w odpowiednio przemyślany sposób, w zakresie infrastruktury kolejowej, zmniejszenia poziomu hałasu i planu działania na rzecz ERTMS;
 - Komisja przedstawiła nie później niż 31 grudnia 2012 r. wniosek dotyczący dyrektywy zawierający przepisy w zakresie związku między zarządzaniem infrastrukturą a działalnością transportową, jak również wniosek dotyczący otwarcia krajowego rynku przewozów pasażerskich, który nie odbiega od jakości kolejowych przewozów pasażerskich i zabezpiecza zobowiązania w zakresie świadczenia usług użyteczności publicznej;
 - krajowe organy regulacyjne były niezależne w celu skuteczniejszego zarządzania koleją, a ich pozycja została wzmocniona, aby współpracowały one ściśle ze sobą w ramach sieci europejskiej oraz by Komisja przedłożyła do 2014 r. wniosek w sprawie dalszego wsparcia tego celu oraz utworzenia europejskiego organu regulacyjnego;
 - więcej uwagi poświęcić szkoleniu i doksztalcaniu w oparciu o wysokie standardy oraz promowaniu transgranicznego uznawania dyplomów i kwalifikacji;
 - Komisja dokonała oceny wpływu, jaki otwarcie rynku towarowego transportu kolejowego miało na przewozy całowagonowe, i gdyby okazało się, że poziom takich przewozów zmniejszył się, by najpóźniej do dnia 31 grudnia 2012 r. przedstawiła wniosek umożliwiający państwom członkowskim wspieranie tego rodzaju działalności z uwzględnieniem płynących z niej korzyści gospodarczych, społecznych i środowiskowych;
33. uznaje, że europejski przemysł kolejowy musi stawiać czoła rosnącej konkurencji ze strony zewnętrznych usługodawców obecnych na rynku UE; wyraża zaniepokojenie znacznymi przeszkodami uniemożliwiającymi dostęp usługodawcom europejskim do rynku zamówień publicznych w państwach spoza Unii Europejskiej;
34. wzywa Komisję do określenia, oszacowania i oceny możliwości utworzenia „zatrudnienia ekologicznego” oraz środków na rzecz jego wspierania, w ramach badań wpływu wniosków ustawodawczych;
35. wzywa Komisję i państwa członkowskie do przedstawienia wspólnej strategii obejmującej informowanie, komunikację i konsultacje zaangażowanych stron, w tym w szczególności udział zainteresowanych mieszkańców, dotyczącej potrzeb, planowania, rozwoju i finansowania infrastruktury niezbędnej do osiągnięcia wzrostu gospodarczego, mobilności, rozwoju i zatrudnienia, zgodnie z treścią zobowiązań przyjętych w ramach strategii „Europa 2020”;
36. uwzględniając to, że lokalne i regionalne organy mają znaczące kompetencje w zakresie polityki transportowej, uważa, że należy koniecznie umożliwić im uczestnictwo poprzez podejście oparte na wielo-poziomowym systemie rządzenia;
37. wzywa Komisję do sporządzania corocznego bilansu celów białej księgi oraz stanu podjętych wysiłków i rezultatów, a także do przedstawiania Parlamentowi co pięć lat sprawozdania na temat wdrażania białej księgi;
38. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.
-

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

Warunki osadzenia w UE

P7_TA(2011)0585

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie warunków panujących w zakładach karnych w UE (2011/2897(RSP))

(2013/C 168 E/11)

Parlament Europejski,

- uwzględniając narzędzia prawne Unii Europejskiej w zakresie ochrony praw człowieka, a w szczególności postanowienia art. 2, 6 i 7 Traktatu o Unii Europejskiej, oraz Kartę Praw Podstawowych Unii Europejskiej, a w szczególności postanowienia art. 4, 19, 47, 48 i 49,
- uwzględniając przepisy prawa międzynarodowego dotyczące praw człowieka i zakazu tortur oraz niehumanitarnego lub poniżającego traktowania lub karania, a przede wszystkim Powszechną deklarację praw człowieka, ze szczególnym uwzględnieniem postanowień art. 5, Międzynarodowy Pakt Praw Obywatelskich i Politycznych, ze szczególnym uwzględnieniem postanowień art. 7, Konwencję w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania oraz protokół fakultatywny do powyższej konwencji w sprawie ustanowienia systemu regularnych wizyt przeprowadzanych przez niezależne organy międzynarodowe i krajowe w zakładach karnych,
- uwzględniając przepisy prawne Rady Europy dotyczące praw człowieka i zapobiegania torturom i niehumanitarnemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu, a przede wszystkim europejską Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, w szczególności postanowienia jej art. 3, protokoły do tej konwencji oraz orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, przyjętą w 1987 r. Europejską konwencję o zapobieganiu torturom oraz niehumanitarnemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu, która ustanowiła przy Radzie Europy Europejski Komitet ds. Zapobiegania Torturom oraz Niehumanitarnemu lub Poniżającemu Traktowaniu albo Karaniu (CPT), uwzględniając też sprawozdania CPT,
- uwzględniając przepisy prawne koncentrujące się przede wszystkim na prawach osób pozbawionych wolności, w szczególności – na poziomie Organizacji Narodów Zjednoczonych – standardowe minimalne zasady traktowania więźniów oraz deklaracje i zasady przyjęte przez Zgromadzenie Ogólne; – na poziomie Rady Europy – zalecenia Komitetu Ministrów, a mianowicie zalecenie nr (2006)2 w sprawie europejskich reguł więziennych, zalecenie nr (2006)13 w sprawie przetrzymywania w areszcie, warunków takiego przetrzymywania oraz zagwarantowania ochrony przed nadużyciami, zalecenie nr (2008)11 w sprawie europejskich zasad stosowanych wobec młodocianych przestępców, wobec których zastosowano sankcje lub środki, zalecenie nr (2010)1 w sprawie przyjętych przez Radę Europy zasad zwolnienia warunkowego ⁽¹⁾ oraz zalecenia przyjęte przez Zgromadzenie Parlamentarne Rady Europy,
- uwzględniając rezolucje z dnia 18 stycznia 1996 r. w sprawie złych warunków panujących w więzieniach Unii Europejskiej ⁽²⁾ oraz z dnia 17 grudnia 1998 r. w sprawie warunków więziennych w Unii Europejskiej: ulepszeń i kar zastępczych ⁽³⁾, ponawiane wezwania kierowane do Komisji i Rady, by przygotowały wniosek w sprawie decyzji ramowej o prawach więźniów, zawarte w swoim zaleceniu z dnia 6 listopada 2003 r. z projektem zalecenia Parlamentu Europejskiego dla Rady w sprawie zabezpieczeń proceduralnych, z których mogą korzystać podejrzani oraz oskarżeni w Unii Europejskiej ⁽⁴⁾, w skierowanym do Rady zaleceniu z dnia 9 marca 2004 r. w sprawie praw więźniów w Unii

⁽¹⁾ Wyczerpujący wykaz zaleceń i rezolucji Rady Europy w zakresie prawa karnego znajduje się na stronie: <http://www.coe.int/prison>.

⁽²⁾ Dz.U. C 32 z 5.2.1996, s. 102.

⁽³⁾ Dz.U. C 98 z 9.4.1999, s. 299.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 83 E z 2.4.2004, s. 180. Ust. 23: „nakłania Radę i Komisję do przyspieszenia dochodzenia w zakresie warunków przetrzymywania i warunków panujących w więzieniach w UE, w celu przyjęcia dyrektywy ramowej w sprawie praw więźniów i wspólnych minimalnych norm pozwalających zagwarantować im prawa w oparciu o postanowienia art. 6 [TUE]”. Zob. także rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 września 2003 r. w sprawie stanu praw podstawowych w Unii Europejskiej (2002) (Dz.U. C 76 E z 25.3.2004, s. 412), a w szczególności jej ust. 22: „ogólnie rzecz biorąc wyraża przekonanie, że należy również dołożyć wszelkich starań w europejskim obszarze wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, by wykorzystać europejskie możliwości w celu poprawy działalności policji i systemu więziennictwa, np. przez przygotowanie ramowej decyzji w sprawie minimalnych norm, które pozwolą chronić prawa więźniów w UE”.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

Europejskiej ⁽¹⁾ oraz w rezolucji z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie wieloletniego programu na lata 2010-2014 przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w służbie obywateli – program sztokholmski ⁽²⁾,

- uwzględniając decyzję ramową Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi ⁽³⁾,
 - uwzględniając decyzję ramową Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając wniosek z dnia 29 sierpnia 2006 r. dotyczący decyzji ramowej Rady w sprawie zastosowania europejskiego nakazu nadzoru w postępowaniu przedprocesowym pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej (COM(2006)0468),
 - uwzględniając wniosek Komisji dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie prawa dostępu adwokata w postępowaniu karnym oraz prawa do powiadomienia osoby trzeciej o zatrzymaniu – COM(2011)0326),
 - uwzględniając zieloną księgę Komisji w sprawie stosowania przepisów UE dotyczących wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych w obszarze pozbawienia wolności – zwiększenie wzajemnego zaufania w ramach europejskiej przestrzeni sądowej – z dnia 14 czerwca 2011 r. (COM(2011)0327),
 - uwzględniając pytanie ustne w sprawie warunków panujących w zakładach karnych w UE złożone przez grupy polityczne ALDE, GUE/NGL, PPE, Verts/ALE i S&D (O-000252/2011 - B7-0658/2011, O-000253/2011 - B7-0659/2011, O-000265/2011 - B7-0660/2011, O-000266/2011 - B7-0661/2011, O-000283/2011 - B7-0662/2011, O-000284/2011 - B7-0663/2011, O-000286/2011 - B7-0664/2011, O-000287/2011 - B7-0665/2011, O-000296/2011 - B7-0666/2011, O-000297/2011 - B7-0667/2011)
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 oraz art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska uznała za jedno ze swych zadań stworzenie obszaru wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości oraz że na mocy postanowień art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej Unia Europejska przestrzega praw człowieka i podstawowych wolności, a co za tym idzie, przyjmuje obowiązki, które musi wypełnić, by zadbać o poszanowanie tych praw i wolności;
- B. mając na uwadze, że za warunki panujące w zakładach karnych oraz zarządzanie więzieniami odpowiadają przede wszystkim państwa członkowskie, przy czym niedociągnięcia takie jak przełudnienie więzień i domniemania o niewłaściwym traktowaniu osadzonych mogą podkopywać zaufanie, które musi leżeć u podstaw współpracy sądowej w sprawach karnych opierającej się na zasadzie wzajemnego uznawania wyroków i orzeczeń przez państwa członkowskie UE;
- C. mając na uwadze, że współpraca sądów w sprawach karnych powinna opierać się na poszanowaniu norm w obszarze praw podstawowych oraz na niezbędnym uwzględnieniu praw podejrzanych i oskarżonych w postępowaniu karnym, co pozwoli zapewnić wzajemne zaufanie państw członkowskich w obszarze wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, w szczególności biorąc pod uwagę, że liczba obywateli państw członkowskich przetrzymywanych w innym państwie członkowskim może wzrosnąć w wyniku takiej współpracy;

⁽¹⁾ Dz.U. C 102 E z 28.4.2004, s. 154

⁽²⁾ Dz.U. C 285 E, 21.10.2010, s. 12. W ust. 112 Parlament „wzywa do utworzenia w UE przestrzeni wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych w oparciu o poszanowanie praw podstawowych, zasadę wzajemnego uznawania oraz potrzebę zachowania spójności krajowych systemów prawa karnego, czemu mają służyć minimalne normy dotyczące warunków w więzieniach i aresztach oraz wspólny zbiór praw więźniów w UE”.

⁽³⁾ Dz.U. L 190 z 18.7.2002, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 327 z 5.12.2008, s. 27.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

- D. mając na uwadze, że szacuje się, iż w latach 2009-2010 w więzieniach przebywało 633 909 osadzonych ⁽¹⁾; mając na uwadze, że zielona księga Komisji, w której zawarto te dane statystyczne wskazuje na alarmującą sytuację pod następującymi względami:
- przepełnienie więzień ⁽²⁾;
 - wzrost liczby osadzonych;
 - wzrost liczby obcokrajowców osadzonych w zakładach karnych ⁽³⁾;
 - duża liczba osób przebywających w aresztach tymczasowych ⁽⁴⁾;
 - więźniowie chorzy psychicznie i z zaburzeniami psychicznymi;
 - liczne przypadki śmierci i samobójstw ⁽⁵⁾;
- E. mając na uwadze, że postanowienia art. 3 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz orzeczenia Europejskiego Trybunału Praw Człowieka nakładają na państwa członkowskie obowiązki nie tylko poprzez zakaz poddawania więźniów nieludzkiemu i poniżającemu traktowaniu, lecz również wzywają je do zapewnienia godnych warunków w zakładach karnych oraz do przeprowadzania szczegółowych i skutecznych dochodzeń w przypadku naruszenia praw więźniów;
- F. mając na uwadze, że w niektórych państwach członkowskich większość osadzonych to osoby przebywające w areszcie tymczasowym; mając na uwadze, że areszt tymczasowy to nadzwyczajny środek prawny oraz że wydłużające się okresy aresztowania tymczasowego mają szczególnie negatywny wpływ na osadzonych, mogą zaszkodzić współpracy sądów państw członkowskich i są sprzeczne z wartościami UE ⁽⁶⁾; mając na uwadze, że Europejski Trybunał Praw Człowieka wielokrotnie potępił znaczną część państw członkowskich za naruszenie postanowień europejskiej konwencji praw człowieka w odniesieniu do aresztu tymczasowego;
- G. mając na uwadze, że jednym z problemów, na który państwa członkowskie często zwracają uwagę, jest brak środków na poprawienie warunków panujących w zakładach karnych oraz że konieczne może okazać się stworzenie nowego działu w budżecie w celu zachęcenia państw członkowskich do przestrzegania surowych norm;
- H. mając na uwadze, że zapewnienie osadzonym godziwych warunków bytowania i udostępnienie im programów pozwalających przygotować się na powrót na łono społeczeństwa pomaga zmniejszyć prawdopodobieństwo recydywy;
- I. mając na uwadze, że Rada przyjęła rezolucje i zalecenia (do których nie zawsze stosują się państwa członkowskie) dotyczące szczególnego problemu uzależnienia od narkotyków i zmniejszania związanych z nim zagrożeń oraz poświęcone w szczególności leczeniu uzależnienia od narkotyków w więzieniach i na wolności;

⁽¹⁾ Dane przedstawione przez Komisję w zielonej księdze w sprawie warunków panujących w zakładach karnych (COM(2011)0327); szczegółowe dane można znaleźć na stronie Rady Europy, obszar 1: [http://www.coe.int/t/dghl/standardsetting/cdpc/Bureau%20documents/PC-CP\(2011\)3%20E%20-%20SPACE%20I%202009.pdf](http://www.coe.int/t/dghl/standardsetting/cdpc/Bureau%20documents/PC-CP(2011)3%20E%20-%20SPACE%20I%202009.pdf); obszar 2: http://www3.unil.ch/wpmu/space/files/2011/02/Council-of-Europe_SPACE-II-2009-E.pdf

⁽²⁾ W UE jest to średnio 107,3; przepełnienie obserwuje się w 13 państwach członkowskich, jak również w Anglii, Walii i Szkocji, więzienia są najbardziej przeludnione w Bułgarii (155,6), we Włoszech (153), na Cyprze (150,5), w Hiszpanii (136,3) i w Grecji (129,6).

⁽³⁾ W UE jest to średnio 21,7, najwięcej w Luksemburgu (69,5), na Cyprze (59,6), w Austrii (45,8), w Grecji (43,9) i Belgii (41,1).

⁽⁴⁾ W UE jest to średnio 24,7, najwięcej w Luksemburgu (47,2), we Włoszech (43,6), na Cyprze (38,4).

⁽⁵⁾ Sprawozdania CPT zwracają uwagę na utrzymujące się poważne problemy, takie jak złe traktowanie oraz nieodpowiednie warunki panujące w zakładach karnych, niewłaściwe zajęcia i niewłaściwa opieka zdrowotna.

⁽⁶⁾ Harmonogram działań mających na celu umocnienie praw procesowych osób podejrzanych lub oskarżonych w postępowaniach karnych, 2009/C295/01, z 30 listopada 2009 r.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

- J. mając na uwadze, że tylko 16 państw członkowskich ratyfikowało protokół fakultatywny do Konwencji ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania, podczas gdy siedem państw członkowskich podpisało go, ale jeszcze nie ratyfikowało ⁽¹⁾;
- K. mając na uwadze, że niektóre państwa członkowskie przyznają parlamentarzystom i posłom do PE prawo odwiedzania więzień oraz że PE wezwał do przyznania tego prawa posłom do PE w całej UE ⁽²⁾;
- L. mając na uwadze, że dzieci znajdują się w szczególnie trudnej sytuacji, jeżeli chodzi o pozbawienie wolności, a zwłaszcza tymczasowe aresztowanie;
- M. mając na uwadze, że w dniu 30 listopada 2009 r. Rada przyjęła plan działania na rzecz wzmocnienia praw proceduralnych osób podejrzanych i oskarżonych w postępowaniu karnym, który to plan stanowi część programu sztokholmskiego i określa najważniejsze zabezpieczenia, które pomogą zagwarantować przestrzeganie praw podstawowych w dążeniu do zacieśnienia współpracy między państwami członkowskimi w obszarze wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych;
- N. mając na uwadze komunikat Komisji – wydany na wyraźny wniosek Rady, zgodnie z założeniami programu sztokholmskiego i w odpowiedzi na wielokrotne apele Parlamentu – zatytułowany „Zwiększenie wzajemnego zaufania w europejskiej przestrzeni sądowej – Zielona księga w sprawie stosowania przepisów UE dotyczących wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych w obszarze pozbawienia wolności” ⁽³⁾, który otwiera proces otwartych konsultacji z zainteresowanymi stronami na temat działań UE na rzecz poprawy warunków panujących w zakładach karnych w celu zapewnienia wzajemnego zaufania do współpracy sądowej, podkreśla zależność między warunkami panującymi w zakładach karnych a różnymi instrumentami UE, takimi jak europejski nakaz aresztowania czy europejski nakaz nadzoru, i stwierdza jednoznacznie, że UE mogłaby podjąć działania między innymi w następujących kwestiach: warunki panujące w zakładach karnych, areszt tymczasowy i sytuacja zatrzymanych dzieci;
1. pozytywnie odnosi się do zielonej księgi Komisji; jest zaniepokojony alarmującymi warunkami panującymi w zakładach karnych w UE, apeluje do państw członkowskich o niezwłoczne podjęcie działań gwarantujących przestrzeganie i ochronę praw podstawowych więźniów, zwłaszcza praw osób znajdujących się w trudnej sytuacji, i uważa, iż we wszystkich państwach członkowskich należy stosować minimalne wspólne normy w zakresie warunków osadzenia ⁽⁴⁾;
2. przyznaje ponownie, że warunki panujące w zakładach karnych mają zasadnicze znaczenie dla stosowania zasady wzajemnego uznawania orzeczeń sądowych w obszarze wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości; uważa, że najważniejsze znaczenie w tym zakresie ma wspólna podstawa zaufania między organami sądowymi oraz lepsza znajomość krajowych systemów sądownictwa karnego;
3. apeluje do Komisji i Agencji Praw Podstawowych o monitorowanie stanu warunków panujących w zakładach karnych w UE oraz o wspieranie działań państw członkowskich mających zagwarantować zgodność ich prawa i strategii politycznych z najwyższymi standardami w tym zakresie ⁽⁵⁾;

⁽¹⁾ Protokół ratyfikowały: Bułgaria, Cypr, Czechy, Dania, Estonia, Francja, Hiszpania, Holandia, Luksemburg, Malta, Niemcy, Polska, Rumunia, Słowenia, Szwecja i Zjednoczone Królestwo. Protokół podpisały, lecz jeszcze go nie ratyfikowały: Austria, Belgia, Finlandia, Grecja, Irlandia, Portugalia, Włochy. Źródło: <http://www.apc.ch/npm/OPCAT0911.pdf>.

⁽²⁾ Zob. na przykład: rezolucja Parlamentu z dnia 17 grudnia 1998 r. w sprawie warunków więziennych w Unii Europejskiej; ulepszenia i kary zastępcze, ust. 41: „apeluje o przyznanie posłom do Parlamentu Europejskiego prawa do odwiedzania i przeprowadzania inspekcji więzień i aresztów dla uchodźców na terytorium Unii Europejskiej”.

⁽³⁾ COM(2011) 0327; zob. http://ec.europa.eu/justice/policies/rights/docs/com_2011_327_en.pdf

⁽⁴⁾ Np. opracowane przez Radę Europy europejskie reguły więzienne.

⁽⁵⁾ Np. standardy ustanowione przez Radę Europy, Europejski Komitet ds. Zapobiegania Torturom, Europejski Trybunał Praw Człowieka (oraz jego odnośne orzecznictwo), Komisję Praw Człowieka ONZ, Komitet ONZ ds. Zwalczania Tortur i specjalnego sprawozdawcę ONZ ds. tortur.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

4. apeluje do Komisji i pozostałych instytucji UE o przedłożenie wniosku ustawodawczego dotyczącego praw osób pozbawionych wolności, w tym określonych w swoich rezolucjach i zaleceniach PE ⁽¹⁾, a także o opracowanie i wdrożenie minimalnych norm dotyczących warunków panujących w więzieniach i aresztach oraz jednolitych norm dotyczących odszkodowania dla osób niesłusznie pozbawionych wolności lub skazanych; apeluje do Komisji i państw członkowskich, aby kwestia ta należała do priorytetów ich działań politycznych i aby przeznaczały odpowiednie zasoby ludzkie i finansowe w celu rozwiązywania tej sytuacji;

5. potwierdza wagę zapewnienia szczególnej ochrony osadzonym matkom i ich dzieciom, w tym stosowania środków alternatywnych w stosunku do pozbawienia wolności w najlepszym interesie dziecka, oraz wzywa państwa członkowskie i Komisję do aktywnego promowania i wspierania takich inicjatyw.

6. podkreśla, że ważne jest zagwarantowanie przestrzegania praw podstawowych, a mianowicie prawa do obrony i prawa dostępu do adwokata, oraz praw osób podejrzanych i oskarżonych, wykluczających niehumanitarne i poniżające traktowanie; przypomina w związku z tym znaczenie wniosku Komisji dotyczącego prawa dostępu do adwokata w postępowaniu karnym oraz prawa do powiadomienia osoby trzeciej o zatrzymaniu;

7. podkreśla, że jeżeli warunki osadzenia zostaną uznane za złe lub gdy istnieje ryzyko, że nie spełnią one norm wymaganych zgodnie z europejskimi regułami więziennymi Rady Europy, mogą one stanowić przeszkodę w przekazywaniu więźniów;

8. apeluje, aby państwa członkowskie przeznaczały odpowiednie środki na restrukturyzację i modernizację więzień, by chroniły prawa więźniów, zapewniały skuteczną resocjalizację, przygotowywały więźniów do zwolnienia i integracji społecznej, zatrudniały funkcjonariuszy policji i służby więziennej wyszkolonych według najnowszych zasad zarządzania więzieniami i zgodnie z europejskimi standardami w zakresie praw człowieka, by prowadziły obserwację więźniów cierpiących na zaburzenia psychiczne i psychologiczne oraz by stworzyły odrębny dział w budżecie UE, z którego środki stanowiłyby zachętę do realizacji takich programów;

9. potwierdza konieczność modernizacji zakładów karnych w państwach członkowskich, aby były one wyposażone w odpowiedni sprzęt techniczny, dysponowały większą powierzchnią, były przygotowane pod względem funkcjonalności do zapewnienia poprawy warunków życia osadzonych, gwarantując jednocześnie wysoki poziom bezpieczeństwa;

10. apeluje do państw członkowskich o dopilnowanie, by aresztowanie tymczasowe pozostało środkiem nadzwyczajnym stosowanym w oparciu o surowe wymogi konieczności i proporcjonalności oraz przez ograniczony czas, zgodnie z podstawową zasadą domniemania niewinności i z prawem do niepozbawiania wolności; przypomina, że organ sądowy musi dokonywać okresowej oceny aresztu tymczasowego, a w sprawach transgranicznych należy stosować środki alternatywne takie jak europejski nakaz nadzoru; wzywa Komisję do przedłożenia wniosku ustawodawczego dotyczącego minimalnych norm w tym zakresie zgodnie z art. 82 ust. 2 lit. b) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), zapisami Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej i Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz orzecznictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka;

11. ponownie zaznacza, że państwa członkowskie muszą wywiązywać się ze zobowiązań podjętych na forach międzynarodowych i europejskich, by częściej zastępować karę pozbawienia wolności innymi środkami, np. środkami związanymi z dozorem kuratora i karami w zawieszeniu, łącznie z decyzjami podejmowanymi w Radzie Europy ⁽²⁾;

⁽¹⁾ Zob. ust. 1 lit. c) zalecenia z dnia 9 marca 2004 r.

⁽²⁾ Np. zalecenie CM/Rec(2010)1 Komitetu Ministrów w sprawie przyjętych przez Radę Europy zasad zwolnienia warunkowego.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

12. wzywa państwa członkowskie do wdrożenia zaleceń wydanych przez CPT w następstwie wizyt w ich zakładach karnych;
13. wzywa państwa członkowskie do podjęcia działań pozwalających zmniejszyć liczbę samobójstw popełnianych w więzieniach oraz do przeprowadzania szeroko zakrojonego i bezstronnego dochodzenia w sprawie wszelkich przypadków zgonów w więzieniu;
14. wzywa państwa członkowskie i kraje kandydujące do podpisania i ratyfikowania protokołu fakultatywnego do Konwencji przeciwko torturom i pozostałym formom okrutnego, niehumanitarnego i poniżającego traktowania oraz karania, który ustanawia system regularnych wizyt organów międzynarodowych i krajowych w zakładach karnych i powierza tym organom zadanie wizytowania więzień i przeprowadzania inspekcji, wysłuchiwanie wniosków osadzonych, jak również sporządzania rocznych sprawozdań przedkładanych następnie odpowiedniemu parlamentowi; zachęca Unię Europejską, aby w ramach polityki wobec państw trzecich apelowała o podpisanie i ratyfikowanie protokołu fakultatywnego; wzywa UE i państwa członkowskie do ścisłej współpracy z tymi organami i do ich wspierania, również za pomocą odpowiednich zasobów i środków finansowych;
15. wyraża przekonanie, że należy podjąć działania na poziomie UE, tak by posłowie parlamentów krajowych mogli odwiedzać zakłady karne oraz by prawo to przysługiwało również posłom do PE na terytorium UE;
16. wzywa Komisję do przeanalizowania wpływu różnic w prawie karnym na warunki panujące w zakładach karnych w państwach członkowskich UE i do wydania zaleceń w tym zakresie, a mianowicie w odniesieniu do zastosowania środków alternatywnych, polityki uznawania za przestępstwo, aresztu tymczasowego, amnestii i ułaskawienia, przede wszystkim w dziedzinie migracji, nadużywania narkotyków i przestępczości młodocianych;
17. Ponownie podkreśla znaczenie zapewnienia należytego traktowania dzieci, w sposób uwzględniający ich dobro, w tym jeżeli chodzi o oddzielenie ich od dorosłych i prawo do utrzymywania kontaktów z rodziną.
18. wyraża przekonanie, że każde dziecko pozbawione wolności ma prawo do szybkiego dostępu do pomocy prawnej i innego rodzaju odpowiedniej pomocy, jak również prawo do zakwestionowania legalności pozbawienia wolności przed sądem lub innym właściwym organem.
19. wyraża przekonanie, że państwa członkowskie powinny wprowadzić skuteczne i niezależne krajowe mechanizmy nadzoru w odniesieniu do więzień i aresztów;
20. popiera prowadzone stale przez CPT i Komisarza ds. Praw Człowieka Rady Europy prace i misje rozpoznawcze w zakładach karnych w państwach członkowskich;
21. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich, Radzie Europy, Zgromadzeniu Parlamentarnemu Rady Europy, Komisarzowi ds. Praw Człowieka Rady Europy, Europejskiemu Komitetowi ds. Zapobiegania Torturom, Europejskiemu Trybunałowi Praw Człowieka, Komitetowi ONZ ds. Praw Człowieka, Komitetowi ONZ ds. Zwalczania Tortur, specjalnemu sprawozdawcy ONZ ds. tortur oraz Wysokiemu Komisarzowi ONZ ds. Praw Człowieka.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

Swobodny przepływ pracowników w obrębie Unii Europejskiej

P7_TA(2011)0587

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii Europejskiej

(2013/C 168 E/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 października 2011 r. w sprawie promowania mobilności pracowników w Unii Europejskiej ⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 21, 45 i 47 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) oraz art. 15, 21, 29, 34 i 45 Karty praw podstawowych,
- uwzględniając art. 151 Traktatu TFUE,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty ⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 6 grudnia 2007 r. zatytułowany „Mobilność, instrument na rzecz większej liczby lepszych miejsc pracy: Europejski plan działania na rzecz mobilności w zatrudnieniu(2007-2010)” (COM(2007)0773),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 18 listopada 2008 r. w sprawie skutków swobodnego przepływu pracowników w kontekście rozszerzenia UE (COM(2008)0765),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 lipca 2010 r. zatytułowany „Potwierdzenie zasady swobodnego przepływu pracowników: prawa oraz główne zmiany” (COM(2010)0373),
- uwzględniając swą rezolucję z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie uregulowań przejściowych ograniczających swobodny przepływ pracowników w obrębie rynków pracy UE ⁽³⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji dla Rady z dnia 11 listopada 2011 r. w sprawie funkcjonowania uzgodnień przejściowych w zakresie swobodnego przepływu pracowników z Bułgarii i Rumunii (COM(2011)0729),
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie rozpoznania utrzymujących się przeszkód w mobilności na wewnętrznym rynku pracy,
- uwzględniając art. 115 ust. 5 oraz art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że prawo do zamieszkania i pracy w innym państwie członkowskim Unii jest jedną z podstawowych wolności UE, gwarantujących równe traktowanie i ochronę przed dyskryminacją ze względu na narodowość, oraz stanowi podstawowy element obywatelstwa Unii potwierdzony w traktatach; mając jednak na uwadze, że obywatele dwóch państw członkowskich wciąż napotykały przeszkody w korzystaniu ze swego prawa do podejmowania zatrudnienia na terytorium innych państw członkowskich;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0455.

⁽²⁾ Dz.U. L 257 z 19.10.1968, s. 2.

⁽³⁾ Dz.U. C 293 E z 2.12.2006, s. 230.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

- B. mając na uwadze, że zgodnie z komunikatem Komisji z dnia 11 listopada 2011 r. mobilni pracownicy z Rumunii i Bułgarii wywarli pozytywny wpływ na gospodarki państw członkowskich, które ich przyjęły;
- C. mając na uwadze, że nie zgłoszono negatywnych skutków w tych państwach członkowskich, które nie wprowadziły środków przejściowych dotyczących swobodnego przepływu pracowników pochodzących z państw członkowskich, które przystąpiły do UE w 2004 i 2007 r.; mając na uwadze, że część państw członkowskich postanowiła nadal stosować ograniczenia dotyczące swoich rynków pracy w odniesieniu do obywateli Rumunii i Bułgarii, w większej mierze w reakcji na naciski polityczne, niż na uzasadniony wysiłek zmierzający do zapobieżenia ewentualnym negatywnym skutkom dla swych gospodarki oraz rynków pracy;
- D. mając na uwadze, że zgodnie z najnowszymi danymi statystycznymi na koniec 2010 r. mobilni pracownicy z Rumunii i Bułgarii mieszkający na terytorium innych państw członkowskich stanowili 0,6 % ogółu ludności UE;
- E. mając na uwadze, że napływ pracowników z Rumunii i Bułgarii pozytywnie wpłynął na rynki krajów przyjmujących, ponieważ pracownicy ci byli zatrudniani w zawodach lub sektorach charakteryzujących się niedoborami siły roboczej;
- F. mając na uwadze, że w swym najnowszym komunikacie Komisja stwierdziła, że mobilni pracownicy z Rumunii i Bułgarii prawdopodobnie w większym stopniu znajdują się w gospodarczo produktywnym okresie swego życia, niż obywatele krajów przyjmujących, opierając się na fakcie, że mobilni pracownicy z tych dwóch państw UE poniżej 35. roku życia stanowią 65 % ogółu migrantów w wieku produkcyjnym, w porównaniu do 34 % w UE-15;
- G. mając na uwadze, że aktualne dane Eurostatu wykazują, że mobilni pracownicy z Rumunii i Bułgarii nie mają żadnego istotnego wpływu na zarobki i poziom bezrobocia w państwach przyjmujących;
- H. mając na uwadze, że przepływ pracowników mobilnych jest podyktowany głównie popytem na siłę roboczą, i mając na uwadze, że w dobie rozbieżności między popytem na pracę a jej podażą na szczeblu europejskim przejściowe bariery mogą hamować rozwój gospodarczy europejskich przedsiębiorstw oraz podważać prawo do pracy i zamieszkania na terytorium innego państwa członkowskiego;
- I. mając na uwadze, że pracownicy rumuńscy i bułgarscy stoją w obliczu całkowitego lub częściowego ograniczania swej podstawowej wolności, jaką jest swoboda przemieszczania się wynikająca z zasady równego traktowania uznanej w traktatach, mając również na uwadze, że równocześnie transgraniczna mobilność pracowników w ramach „świadczenia usług” w coraz większym stopniu zastępuje swobodny przepływ pracowników i mogłaby doprowadzić do nieuczciwej konkurencji pod względem płac i warunków pracy;
- J. mając na uwadze, że swobodny przepływ pracowników stanowi pozytywny społeczno-gospodarczy przykład dla UE i państw członkowskich, będąc kamieniem milowym w kontekście integracji UE, rozwoju gospodarczego, spójności społecznej, awansu zawodowego jednostki, neutralizowania negatywnych skutków kryzysu gospodarczego i tworzenia z Europy większej potęgi gospodarczej przygotowanej do stawiania czoła wyzwaniom wynikającym z przemian na świecie;
- K. mając na uwadze, że najnowsze przemiany w naszych społeczeństwach, w szczególności w reakcji na zmiany w przemyśle, globalizację, pojawienie się nowych modeli pracy, zmiany demograficzne oraz rozwój środków transportu, wymagają wyższego stopnia mobilności pracowników;
- L. mając na uwadze, że mobilność wewnątrz UE ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia wszystkim europejskim obywatelom takich samych praw i obowiązków;

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

- M. mając na uwadze, że w najnowszym komunikacie Komisji Europejskiej stwierdzono, iż zakłócenia na krajowych rynkach pracy wynikają z różnych czynników, np. z kryzysu finansowego i gospodarczego oraz z problemów strukturalnych na rynku pracy, a nie z napływu pracowników rumuńskich i bułgarskich;
- N. mając na uwadze, że w 2010 r. pracownicy rumuńscy i bułgarscy stanowili zaledwie 1 % wszystkich bezrobotnych w UE (w wieku od 15 do 64 lat), natomiast w przypadku obywateli państw trzecich liczba ta wynosi 4,1 %, co jasno wskazuje, iż pracownicy ci nie mają wpływu na kryzys na rynku pracy poszczególnych państw;
- O. mając na uwadze, że w kontekście obecnej recesji gospodarczej na szczeblu europejskim przekazy pieniężne wysyłane przez pracowników do krajów pochodzenia mogą mieć wyraźny pozytywny wpływ na bilans płatniczy państw, z których są wysyłane;
- P. mając na uwadze, że niektóre państwa członkowskie zapowiedziały, że zamierzają utrzymać do 2014 r. ograniczenia dotyczące bułgarskich i rumuńskich pracowników, inne zaś ogłosiły, że otworzą swe rynki pracy dla wszystkich pracowników UE;
1. uważa, że mobilności pracowników w UE nie powinno się uznawać za zagrożenie dla krajowych rynków pracy;
 2. wzywa państwa członkowskie do zniesienia wszelkich obowiązujących środków przejściowych, gdyż nie ma realnego uzasadnienia gospodarczego dla ograniczania prawa Rumunów i Bułgarów do pracy i zamieszkania na terytorium innego państwa członkowskiego; uważa, że przeszkody te wywołują skutki przeciwne do zamierzonego dla obywateli UE; apeluje, by w całej Unii rzeczywiście egzekwowano klauzulę pierwszeństwa;
 3. wzywa Radę do poparcia najnowszego sprawozdania Komisji dla Rady w sprawie funkcjonowania uzgodnień przejściowych w zakresie swobodnego przepływu pracowników z Bułgarii i Rumunii (COM(2011)0729) i do kierowania się proponowaną linią przy ocenianiu, czy ograniczenia przejściowe to korzystny i niezbędny środek;
 4. wzywa Komisję do zaproponowania jasnej definicji pojęcia „poważnych zakłóceń na rynku pracy lub groźby takich zakłóceń”;
 5. wzywa Komisję do opracowania zestawu jasnych wskaźników oraz lepszej metodologii opartej na wskaźnikach gospodarczych i społecznych, które można by wykorzystać do oceny, czy istnieje wyraźne uzasadnienie dla przedłużenia całkowitych lub częściowych ograniczeń nałożonych przez państwa członkowskie celem powstrzymania zakłóceń na ich krajowych rynkach pracy, jakie mogłyby powodować pracownicy rumuńscy i bułgarscy, a także do stosowania takiego podejścia również wtedy, gdy dane państwo członkowskie domaga się zezwolenia na wprowadzenie klauzuli ochronnej;
 6. wzywa Komisję, by w sposób jak najbardziej przejrzysty podała do wiadomości publicznej kryteria, na podstawie których danemu państwu członkowskiemu wolno utrzymać przejściowe bariery, z uwzględnieniem wpływu takiej decyzji na gospodarkę Unii Europejskiej i przyjętą przez Europejski Trybunał Sprawiedliwości wykładnię w kwestii rygorystycznego interpretowania odstępstw od podstawowych wolności;
 7. uważa, że państwa członkowskie, które utrzymują ograniczenia bez udzielenia jasnego i przejrzystego uzasadnienia powiązanego z poważnymi zakłóceniami na rynku pracy zgodnie z odpowiednimi orzeczeniami Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości naruszają traktaty; wzywa Komisję jako strażniczkę traktatów do zapewnienia przestrzegania zasady swobody przepływu;
 8. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zniesienia restrykcyjnych okresów przejściowych, by obywatele Bułgarii i Rumunii mogli czerpać korzyści z równego traktowania uznanego w traktatach, co zapewni uczciwą konkurencję między przedsiębiorstwami i będzie zapobiegać dumpingowi socjalnemu i gospodarczemu;

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

9. zauważa, że środki przejściowe przynoszą skutki odwrotne do zamierzonych, jeśli chodzi o zwalczanie fałszywego samozatrudnienia, pracy niezgłaszanej i nielegalnego zatrudnienia, gdyż pracownicy niemający swobody legalnego zatrudnienia na rynku pracy czasami decydują się na fałszywe samozatrudnienie lub pracę nielegalną, co prowadzi do nadużyć ich praw pracowniczych;
10. wzywa UE-25 do przeprowadzenia konsultacji z organizacjami pracodawców i pracowników przed podjęciem decyzji w sprawie zakończenia bądź przedłużenia całkowitych lub częściowych ograniczeń swobodnego przepływu pracowników z Rumunii i Bułgarii;
11. wzywa państwa członkowskie, które zamierzają utrzymać ograniczenia dotyczące swoich rynków pracy w odniesieniu do pracowników z Rumunii i Bułgarii, by przedstawiły w jasny i przejrzysty sposób pełne uzasadnienie, zgodne ze sporządzonymi przez Komisję kryteriami i metodologią oraz poparte przekonującymi argumentami i danymi, w tym wszelkimi wskaźnikami społeczno-gospodarczymi, które skłoniły je od przyjęcia wniosku, że mobilność geograficzna prowadzi do poważnych zakłóceń na krajowym rynku pracy;
12. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządowi i parlamentowi państw członkowskich.

Strategia UE dla Azji Środkowej

P7_TA(2011)0588

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie postępów w realizacji strategii UE wobec Azji Środkowej (2011/2008(INI))

(2013/C 168 E/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 21,
- uwzględniając umowy o partnerstwie i współpracy zawarte między UE a Uzbekistanem, Republiką Kirgiską, Kazachstanem i Tadżykistanem, umowę przejściową w sprawie handlu i kwestii związanych z handlem zawartą między Wspólnotami Europejskimi a Turkmenistanem oraz podpisaną w dniu 25 maja 1998 r., lecz nadal nieratyfikowaną umowę o partnerstwie i współpracy między UE a Turkmenistanem,
- uwzględniając strategię UE dotyczącą nowego partnerstwa z Azją Środkową, przyjętą przez Radę Europejską w dniach 21-22 czerwca 2007 r. ⁽¹⁾, oraz wspólne sprawozdania z postępów sporządzone przez Komisję i Radę z dnia 24 czerwca 2008 r. ⁽²⁾ i 28 czerwca 2010 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje na temat Azji Środkowej, w szczególności rezolucję z dnia 20 lutego 2008 r. w sprawie strategii UE wobec Azji Środkowej ⁽⁴⁾, z dnia 6 maja 2010 r. ⁽⁵⁾ i 8 lipca 2010 r. ⁽⁶⁾ w sprawie sytuacji w Kirgistanie, z dnia 11 listopada 2010 r. w sprawie wzmocnienia OBWE – roli UE ⁽⁷⁾, rezolucję z dnia 25 listopada 2010 r. zatytułowaną „W kierunku nowej strategii energetycznej dla Europy 2011-2020” ⁽⁸⁾, z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka na świecie za rok 2009 oraz polityki UE w tym zakresie ⁽⁹⁾, a także rezolucję z dnia 7 lipca 2011 r. w sprawie polityk zewnętrznych UE na rzecz demokratyzacji ⁽¹⁰⁾,

⁽¹⁾ http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/librairie/PDF/EU_CtrlAsia_EN-RU.pdf

⁽²⁾ http://eeas.europa.eu/central_asia/docs/progress_report_0609_en.pdf

⁽³⁾ <http://register.consilium.europa.eu/pdf/en/10/st11/st11402.en10.pdf>

⁽⁴⁾ Dz.U. C 184 E z 6.8.2009, s. 49.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 81 E z 15.3.2011, s. 80.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0283.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0399.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0441.

⁽⁹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0489.

⁽¹⁰⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0334.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

- uwzględniając zainicjowaną w 2003 r. europejską inicjatywę na rzecz demokracji i praw człowieka mającą na celu upowszechnianie praw człowieka oraz wspieranie reform systemów karnych, demokracji, dobrego sprawowania rządów, wolności mediów, praworządności, struktur bezpieczeństwa (policji, sił zbrojnych) i zapobiegania konfliktom, a także uwzględniając późniejszy europejski instrument na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie (rozporządzenie (WE) nr 1889/2006)⁽¹⁾,
- uwzględniając odbywające się od 2007 r. dwa razy w roku spotkania przedstawicieli UE i krajów Azji Środkowej na szczeblu ministerialnym oraz konferencje ministerialne UE i krajów Azji Środkowej poświęcone kwestiom bezpieczeństwa, które odbyły się w 2008 r. i 2009 r.,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinie Komisji Rozwoju i Komisji Handlu Międzynarodowego (A7-0338/2011),
- A. mając na uwadze, że zrównoważony rozwój kraju zakłada zagwarantowanie ochrony praw człowieka, ustanowienia i wdrożenia demokratycznych wartości i instytucji, praworządności, praw człowieka i podstawowych wolności, jak również dobrego sprawowania rządów i silnej pozycji społeczeństwa obywatelskiego;
- B. mając na uwadze, że istnieją poważne braki w zakresie demokracji, praw człowieka, praworządności i podstawowych wolności w krajach Azji Środkowej;
- C. mając na uwadze, że pogłębiona współpraca między UE a pięcioma krajami Azji Środkowej stanowi dwustronną strategiczną korzyść umożliwiającą różnicowanie i pogłębianie stosunków politycznych, społecznych i ekonomicznych oraz wykorzystanie pełni potencjału umów o partnerstwie;
- D. mając na uwadze, że Azja Środkowa ma duże znaczenie dla Unii Europejskiej w kwestii potencjału handlowego i bezpieczeństwa energetycznego oraz że region ten został dotknięty niedawnym światowym kryzysem finansowym i gospodarczym;
- E. mając na uwadze, że niektóre państwa członkowskie mają silne dwustronne relacje z państwami Azji Środkowej stanowiące główne źródło inwestycji i handlu oraz że UE potrzebuje uzgodnionej i spójnej strategii w stosunku do tego regionu w celu uniknięcia nieporozumień, powielania zadań i, co najważniejsze, wysyłania niejasnych sygnałów;
- F. mając na uwadze, że niektóre kraje Azji Środkowej poczyniły pierwsze kroki w długotrwałym procesie demokratyzacji, w którym nieustanne i zdecydowane działania w zakresie sprawowania rządów i współpracy regionalnej są koniecznymi warunkami uporania się ze stałymi brakami, które uniemożliwiły im dotychczas osiągnięcie pełni potencjału w zakresie rozwoju politycznego, społecznego i gospodarczego;
- G. mając na uwadze, że MŚP są istotą przedsiębiorczości i idei wolnego rynku oraz kołem napędowym procesu ustanawiania demokracji;
- H. mając na uwadze, że brak wzajemnego zaufania wzmaga napięcia w kwestii wspólnego wykorzystywania zasobów naturalnych, szkodzi współpracy regionalnej i zwiększa ryzyko konfrontacji; mając jednak na uwadze, że problem dostępności wody wynika raczej ze złego gospodarowania zasobami wodnymi i z ich marnotrawienia, a nie z ich niedoboru;
- I. mając na uwadze, że UE oraz kraje Azji Środkowej poczytują sobie za wspólny cel różnicowanie dróg eksportu i współpracę na rzecz zrównoważonego rozwoju w zakresie energii i środowiska;

⁽¹⁾ Dz.U. L 386 z 29.12.2006, s. 1.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

- J. mając na uwadze, że troska o bezpieczeństwo i równowagę w regionie powinna być ukierunkowana nie tylko na bezpieczeństwo kraju, lecz także na bezpieczeństwo ludności, rozumiane między innymi jako poszanowanie praw człowieka, zapewnienie środków utrzymania, poszanowanie środowiska i dostęp do podstawowych usług publicznych;

Zaangażowanie UE

1. podkreśla silne polityczne i gospodarcze zainteresowanie, jakie wykazuje UE w odniesieniu do wzmocnienia dwustronnych i wielostronnych stosunków z państwami Azji Środkowej na wszystkich obszarach współpracy, takich jak stabilność, bezpieczeństwo i zrównoważony rozwój regionu, stosunki handlowe i gospodarcze, połączenia energetyczne i transportowe, wzmocnienie dialogu na temat uniwersalnych wartości takich jak demokracja, poszanowanie praw człowieka i praworządność, wspólne wyzwania i zagrożenia, w tym zarządzanie granicami i walka z handlem narkotykami i ludźmi;
2. zwraca uwagę na fakt, że strategia UE wobec Azji Środkowej określa siedem priorytetów, lecz zapewnia niski poziom zasobów; w związku z tym zauważa, że środki pomocowe UE są zbyt ograniczone, aby umożliwić UE wpływ na wszystkie dziedziny polityki; wzywa UE do opracowania wspólnej wizji oraz do lepszego określenia i sformułowania swoich priorytetów; zaznacza, że współpraca na rzecz rozwoju z państwami Azji Środkowej może być owocna tylko pod warunkiem przestrzegania przez te państwa międzynarodowych norm dotyczących demokracji, sprawowania rządów, praworządności i praw człowieka; zaznacza także, że unijna współpraca na rzecz rozwoju nie może być podporządkowana interesom gospodarczym, energetycznym, bądź bezpieczeństwa;
3. uważa, że UE powinna utrzymywać wysoki poziom zaangażowania w sprawy Azji Środkowej, dopasowując swoje strategie do postępu państw tego regionu; podkreśla, że stopień i charakter zaangażowania UE należy zróżnicować i uzależnić od wymiernego postępu w zakresie demokratyzacji, praw człowieka, dobrego sprawowania rządów, zrównoważonego rozwoju społeczno-ekonomicznego, praworządności i walki z korupcją, przy zastosowaniu zasad podobnych do tych obowiązujących w przypadku unijnej polityki sąsiedztwa (m.in. „więcej za więcej”), tak by poprzez tę pomoc sprzyjać w razie potrzeby dalszym postępom w tych dziedzinach;
4. podkreśla potrzebę wyjaśniania i propagowania koncepcji UE dotyczącej bezpieczeństwa i stabilności, jeżeli różni się ona od koncepcji państw Azji Środkowej; podkreśla, że UE ma obowiązek zachować krytycyzm wobec rządów, które naruszają podstawowe prawa swoich obywateli w imię bezpieczeństwa narodowego;
5. jest przekonany, że w przyszłej strategii UE wobec Azji Środkowej należy wykorzystać doświadczenie płynące z reformy europejskiej polityki sąsiedztwa w takich kwestiach jak zróżnicowanie, bezpośrednie kontakty międzyludzkie i traktowanie demokracji i praw człowieka z większą uwagą, powinno się również wziąć pod uwagę szerszy kontekst geopolityczny;
6. dostrzega znaczenie stałych działań specjalnego przedstawiciela UE na rzecz zapewnienia wysokiego poziomu dialogu politycznego z krajami Azji Środkowej; przypomina, że jego mandat polega również na zaangażowaniu w sprawy lokalnego społeczeństwa obywatelskiego i że jest to niezbędne w celu zwiększania widoczności działań UE; apeluje, aby dialog polityczny opierał się na ocenie tego, czy kraje Azji Środkowej wywiązują się ze zobowiązań wynikających z ich członkostwa w OBWE;
7. uważa, że zmiana strategii Azji Środkowej powinna uwzględniać konieczność wsparcia jej celów wystarczającymi środkami finansowymi i ustanowienia odpowiednich zasad podziału, które odzwierciedlają realia każdego z państw tego regionu; uważa, że ze względu na ograniczenia finansowe należy zwrócić uwagę na te spośród programów średnio- i długoterminowych, które mogą mieć największy wpływ na rozwój regionu, w szczególności na programy dotyczące młodzieży i edukacji, pomocy technicznej w zakresie rozwoju ekonomicznego i promocji małych i średnich przedsiębiorstw, jak również bezpieczeństwa zaopatrzenia w wodę i walki z handlem narkotykami;

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

8. wzywa Komisję do wyraźnego zintegrowania, albo przynajmniej do pogodzenia jej normatywnych, technicznych i szczegółowych programów w Azji Środkowej; przypomina również o zobowiązaniach dotyczących spójności polityki na rzecz rozwoju zawartych w artykule 208 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;

9. zwraca uwagę, że wdrażanie strategii można usprawnić z jednej strony poprzez wzmocnioną koordynację wewnątrz UE, a z drugiej strony poprzez zwiększenie zaangażowania innych międzynarodowych darczyńców i podmiotów regionalnych;

10. sugeruje usprawnienie regionalnego podejścia poprzez relacje z Chinami i Rosją, ponieważ są one głównymi podmiotami gospodarczymi w regionie; jest zdania, że podejście do kwestii energii pochodzącej z paliw kopalnych powinno być powiązane z programami UE na Kaukazie i w regionie Morza Czarnego oraz z Turcją;

11. wzywa Komisję do surowego przestrzegania podziału na programy i działania kwalifikujące się do finansowania w ramach instrumentu finansowania współpracy na rzecz rozwoju oraz programy i działania finansowane z innych instrumentów finansowych, takich jak Instrument na rzecz Stabilności lub europejska inicjatywa na rzecz demokracji i praw człowieka, zwłaszcza jeśli chodzi o zarządzanie granicami i walkę z przestępczością zorganizowaną, skuteczniejsze stosowanie zasady praworządności i ochronę praw człowieka;

12. podkreśla stałą potrzebę prowadzenia regularnych rozmów na temat praw człowieka z wszystkimi pięcioma państwami; ubolewa, że ogólne postępy na miejscu są niewielkie, a w niektórych przypadkach można zaobserwować nawet pogorszenie sytuacji; uważa, że dialogu tego nie należy wykorzystywać jako pretekstu do wykluczania kwestii związanych z prawami człowieka z innych obszarów współpracy lub do niepodejmowania dalszych działań; apeluje o to, by w przygotowywanie tych rozmów systematycznie angażowano organizacje pozarządowe i organizacje społeczeństwa obywatelskiego oraz by wyniki tego dialogu były podawane do wiadomości publicznej, co umożliwiłoby dokonanie oceny jego skuteczności i zaangażowania poszczególnych stron;

13. ponownie podkreśla znaczenie uwzględniania krajów charakteryzujących się średnimi dochodami, takich jak kraje Azji Środkowej, w kontekście ogólnej polityki UE w zakresie rozwoju oraz wysiłków zmierzających do osiągnięcia milenijnych celów rozwoju (MCR), ponieważ wysiłki na rzecz rozwoju – zwłaszcza w kontekście cięć pomocy rozwojowej wynikających z ogólnosiwiatowego kryzysu finansowego i gospodarczego – skupiają się często na krajach najsłabiej rozwiniętych, zaniedbując tym samym region Azji Środkowej;

14. uważa, że ograniczone zasoby i znaczne potrzeby w regionie wymagają od UE drobiazgowego zaplanowania i określenia priorytetów wsparcia, biorąc również pod uwagę wpływ głęboko zakorzenionej korupcji oraz niewystarczającego doświadczenia administracyjnego na skuteczność wsparcia; apeluje o stały poziom uzgodnionej pomocy rozwojowej z elastyczniejszą alokacją oraz popiera szczególne ukierunkowanie wsparcia na Kirgistan i Tadżykistan, które mają największe potrzeby w tym zakresie;

15. wyraża jednak wątpliwości co do wykorzystania wsparcia budżetowego w Kirgistanie i Tadżykistanie, szczególnie ze względu na szerzącą się tam korupcję; wzywa Komisję do przedstawienia sprawozdania w sprawie wykorzystania wsparcia budżetowego w tych krajach;

16. zdecydowanie popiera otwarcie pełnoprawnych przedstawicielstw UE we wszystkich krajach Azji Środkowej, co stwarza okazję do zwiększenia obecności UE i poprawy widoczności jej działalności w tym regionie, do zacieśnienia długofalowej współpracy, zaangażowania na rzecz wszystkich grup społecznych oraz wspierania postępu na drodze do lepszego zrozumienia, praworządności i przestrzegania praw człowieka; jest przekonany, że istnienie takich przedstawicielstw przyczyni się znacząco do osiągnięcia celów strategii i realizacji interesów UE w regionie; nalega na zatrudnienie w tych placówkach odpowiedniej liczby specjalistów ds. politycznych, gospodarczych i handlowych w celu osiągnięcia maksymalnych rezultatów i dostarczenia skutecznego wsparcia;

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

17. zaleca, aby instrumenty TALEX, partnerstwo (ang. twinning) i SIGMA były w przyszłości dostępne również dla krajów Azji Środkowej, co sprzyjałoby poprawie standardów i niezbędnym reformom;

18. zauważa z niepokojem trudności, jakie UE napotyka w kwestii współpracy z niezależnymi organizacjami społeczeństwa obywatelskiego w zakresie praw człowieka i dobrego sprawowania rządów, oraz ciągłe nękanie organizacji pozarządowych w regionie; apeluje o większą przejrzystość w alokacji przez UE i państwa członkowskie środków na współpracę na rzecz rozwoju i w kwestii odbiorców tych środków oraz o wspieranie przez delegatury UE i ambasady państw członkowskich faktycznie niezależnych partnerów pozarządowych, by pomóc im skutecznie przyczynić się do rozwoju i umocnienia społeczeństwa obywatelskiego; uważa, że ciągłe promowanie przez UE programów adresowanych do krajów Azji Środkowej jest ważnym transgranicznym narzędziem stymulującym porozumienie i współpracę między państwami regionu;

19. podkreśla wagę swobodnie działających w regionie partii opozycyjnych i wzywa rządy wszystkich krajów Azji Środkowej, aby zagwarantowały swoim obywatelom wolności polityczne;

20. popiera regularne organizowanie regionalnych szczytów z udziałem przedstawicieli UE i państw Azji Środkowej i wzywa do rozważenia możliwości ustanowienia w przyszłości forum parlamentarnego ad hoc UE-Azja Środkowa w ramach istniejących komisji współpracy parlamentarnej oraz posiedzeń międzyparlamentarnych z udziałem państw Azji Środkowej, które mogłoby dokonywać oceny treści omawianych podczas tych szczytów i wносить w nie własny wkład; podkreśla znaczenie regularnej dwustronnej i wielostronnej współpracy parlamentarnej; uważa umowy o partnerstwie i współpracy za podstawę instytucjonalną pogłębionej wymiany między parlamentarzystami umożliwiającej wzajemne porozumienie i szacunek; w związku z tym popiera umowy o partnerstwie i współpracy ze wszystkimi pięcioma krajami Azji Środkowej; podkreśla wagę aktywniejszego zaangażowania się Parlamentu Europejskiego w monitorowanie negocjacji dotyczących umów o partnerstwie z krajami Azji Środkowej oraz wdrażania umów już obowiązujących;

21. wzywa Unię Europejską do dalszego wspierania reformy sektora publicznego w krajach Azji Środkowej poprzez świadczenie odpowiedniej pomocy technicznej i finansowej w celu osiągnięcia stabilnych, zreformowanych i nowoczesnych struktur administracyjnych we wszystkich krajach, których to dotyczy;

Demokratyzacja, prawa człowieka i praworządność

22. zauważa, że pomimo pewnych pozytywnych zmian konstytucyjnych czy też prawnych w regionie (np. działań na rzecz zniesienia kary śmierci, utworzenia stanowiska rzecznika praw obywatelskich, pewnych reform procedur sądowych) ogólna sytuacja w zakresie praw człowieka i praworządności jest nadal niepokojąca;

23. popiera wnioski określone w sporządzonej przez OECD w styczniu 2011 r. prognozie konkurencyjności Azji Środkowej i wyraża szczególne zaniepokojenie w odniesieniu do sytuacji związanej z prawami człowieka i prawem pracy oraz braku wsparcia dla społeczeństwa obywatelskiego krajów Azji Środkowej, a także w związku z systemem edukacji, MŚP, reformami własności ziemskiej oraz regionalnymi strategiami inwestycyjnymi, które powinny dotyczyć wszystkich gałęzi gospodarki, a obecnie koncentrują się na sektorze energetycznym i górnictwie;

24. apeluje o wzmocnienie dialogu w obszarze praw człowieka, aby stał się on skuteczniejszy i ukierunkowany w większym stopniu na wyniki; w tym zakresie apeluje o większe zaangażowanie Parlamentu Europejskiego w monitorowanie tego dialogu; wzywa Radę i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ), aby dokonały oceny dotychczasowego dialogu, uwzględniły we współpracy z Parlamentem Europejskim wskaźniki obrazujące postęp osiągnięty przez państwa regionu w dziedzinie praw człowieka i praworządności oraz dokonały oceny skuteczności projektów wsparcia UE służących realizacji tego celu;

25. potępia stosowanie jakichkolwiek tortur i poważne ograniczanie działalności mediów, wolności słowa, zgromadzeń i zrzeszania się; apeluje do przedstawicieli UE, w tym do wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej Komisji, by publicznie wypowiadali się na temat więźniów politycznych, uwięzionych działaczy na rzecz praw człowieka i dziennikarzy oraz by wzywali do ich niezwłocznego uwolnienia;

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

26. bardzo docenia pracę fundacji politycznych tworzących pole do praktycznej współpracy w procesie demokratyzacji poprzez długoterminową obecność na terytorium tych krajów;

27. uważa, że inicjatywa na rzecz praworządności stanowi jeden z głównych elementów współpracy z krajami Azji Środkowej i popiera wzorcowe współdziałanie UE i jej państw członkowskich przy realizacji projektów wsparcia; zauważa, że interakcja między przedsięwzięciem a lokalnym społeczeństwem obywatelskim jest niewielka, oraz że większy stopień interakcji ze społeczeństwem obywatelskim i parlamentarzystami, a także ułatwienie działaczom lokalnego społeczeństwa obywatelskiego dostępu do informacji na temat inicjatywy zwiększyłyby widoczność, przejrzystość i i możliwość rozliczenia działań podejmowanych w jej ramach zgodnie z szerszym celem UE dotyczącym usprawnienia strategii wobec Azji Środkowej przedstawionej w sprawozdaniu z postępów; podkreśla konieczność jasnego określenia celów przedsięwzięcia „platforma na rzecz praworządności” i dokonania oceny jego realizacji i wyników, przy jednoczesnym unikaniu umacniania w jakikolwiek sposób represyjnych elementów sił bezpieczeństwa; podkreśla, że właściwe wdrożenie inicjatywy musi być jednym z zasadniczych kryteriów alokacji pomocy i wsparcia budżetowego;

Edukacja, sytuacja dzieci i kontakty międzyludzkie

28. podkreśla, że edukacja jest fundamentem demokratycznego rozwoju społeczeństwa; wzywa zatem do dalszych wysiłków zmierzających do modernizacji sektora edukacji publicznej, w tym kształcenia w dziedzinie biznesu, aby był on darmowy i ogólnodostępny, a także do intensyfikacji inicjatywy na rzecz edukacji, w szczególności międzynarodowej akademickiej wymiany studentów i nauczycieli, w szerszym kontekście wspierania budowania we wszystkich krajach tego regionu społeczeństwa obywatelskiego opartego na stabilnych prawach człowieka i prawach pracowniczych; podkreśla, że niezbędne jest również wspieranie procesów służących zapewnieniu udziału kobiet w rynku pracy i ich dostępu do rynku pracy;

29. zauważa, że praca UE w dziedzinie edukacji i praw człowieka powinna być uzupełniona działaniami i programami skupiającymi się na młodzieży jako na najbardziej podatnej części tych społeczeństw; w związku z tym wzywa do zwiększenia wsparcia UE dla inicjatyw młodzieżowych w regionie, w szczególności dla tych działań, które mogą zredukować rosnącą radykalizację i zwiększać tolerancję wśród młodych ludzi w tych krajach;

30. apeluje do UE o dalsze wspieranie kontaktów międzyludzkich i programów wymiany w zakresie nauki, działalności gospodarczej i edukacji; w związku z tym zauważa niedociągnięcia w organizacji i wdrażaniu inicjatywy na rzecz edukacji UE i Azji Środkowej i wzywa Komisję UE do zaradzenia im w ramach bliskiej współpracy ze specjalistami ds. edukacji i partnerami środkowoazjatyckimi;

31. podkreśla swoje stałe zaniepokojenie sytuacją dzieci, zwłaszcza z przybierającą różne postaci i występującą w różnym stopniu przymusową pracą dzieci, oraz potrzebę wdrożenia w praktyce przez wszystkie państwa Azji Środkowej ich międzynarodowych zobowiązań, szczególnie tych wynikających z Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka, Konwencji MOP dotyczącej najniższego wieku dopuszczenia do zatrudnienia oraz Konwencji MOP dotyczącej zakazu i natychmiastowych działań na rzecz eliminowania najgorszych form pracy dzieci;

Integracja gospodarcza i zrównoważony rozwój

32. podkreśla, że praworządność i postęp gospodarczy są wzajemnie powiązane; potwierdza swoje poparcie dla gospodarczego zróżnicowania krajów Azji Środkowej, rozwoju zrównoważonego sektora energii i usprawnienia linii przesyłowych łączących zasoby kaspijskie z rynkiem europejskim, ponieważ może to doprowadzić do rozwoju gospodarczego i stabilnego wzrostu PKB; apeluje do UE, by sprzyjała tworzeniu klimatu stabilności gospodarczej poprzez bezpieczne i stabilne ramy prawne oraz zwalczanie korupcji i nepotyzmu, gdyż taka stabilność ma kluczowe znaczenie dla przyciągnięcia zagranicznych inwestorów, pobudzania innowacyjności i prawdziwie prywatnej przedsiębiorczości, w tym poprzez mikro-kredyty na przedsięwzięcia kierowane przez niezależne kobiety, zgodnie z międzynarodowymi normami społecznymi, środowiskowymi i normami pracy;

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

33. podkreśla konieczność promowania i wspierania przez rządy państw Azji Środkowej tworzenia MŚP, które stanowią jeden z elementów niezbędnych do rozwoju tych krajów, zwraca też uwagę, że UE powinna nadać wyższy priorytet pomocy małym i średnim przedsiębiorstwom w ramach mandatu EBI dla Azji Środkowej i złagodzić wymogi wizowe dla osób podróżujących z Azji Środkowej w celach biznesowych oraz w celu podjęcia studiów wyższych, przy jednoczesnym wspieraniu międzynarodowych norm w zakresie pracy, środowiska naturalnego i społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw; uważa ponadto, że należy unikać wszelkich praktyk dyskryminujących przemysł europejski, w tym w bardzo ważnym sektorze zamówień publicznych, oraz wzywa UE do ułatwiania współpracy między MŚP z UE a MŚP z Azji Środkowej;

34. popiera silniejszą integrację państw Azji Środkowej z gospodarką światową, w szczególności w drodze współpracy międzynarodowej ze Światową Organizacją Handlu (WTO) i przystąpienia do tej organizacji; uważa, że reformy strukturalne prowadzące do stworzenia gospodarki rynkowej oraz przystąpienie do WTO mają zasadnicze znaczenie dla rozwoju gospodarczego tych krajów i całego regionu oraz dla integracji tego regionu z gospodarką światową;

35. podkreśla, że międzynarodowa integracja gospodarcza i regionalna współpraca gospodarcza są pojęciami wzajemnie się uzupełniającymi i w związku z tym należy je dokładnie realizować w Azji Środkowej;

36. jest świadomy faktu, że poziom integracji regionalnej krajów Azji Środkowej jest niski; apeluje do Komisji, aby opracowała zróżnicowane strategie handlowe dla każdego z pięciu krajów Azji Środkowej w zależności od ich specyficznych potrzeb, oraz aby umacniała integrację wewnątrz tego regionu;

Energia, woda i środowisko

37. podkreśla wagę, jaką dla UE ma dywersyfikacja dostaw energii i surowców, zwłaszcza ziem rzadkich, jak również znaczenie dywersyfikacji rynków eksportowych, technologii i know-how dla Azji Środkowej; uważa, że sprawą najwyższej wagi jest dopilnowanie, aby przedsięwzięcia w zakresie współpracy energetycznej obejmowały umowy dotyczące dostaw długoterminowych oparte na zasadach zrównoważonego charakteru środowiska i Inicjatywy Przejrzystości w Branżach Wydobywczych; apeluje do UE o propagowanie Inicjatywy Przejrzystości w Branżach Wydobywczych i innych podobnych inicjatyw we wszystkich państwach regionu, które posiadają znaczne zasoby złóż naturalnych;

38. podkreśla wagę energii w stosunkach z państwami Azji Środkowej jako głównego źródła dochodu tych państw, jak również potencjalnego źródła bezpieczeństwa energetycznego dla UE;

39. apeluje do ESDZ i do Komisji o kontynuowanie wsparcia dla przedsięwzięć energetycznych oraz rozwijania komunikacji w celu osiągnięcia ważnych celów takich jak korytarz energetyczny łączący Morze Kaspijskie i Morze Czarne; z zadowoleniem przyjmuje udział wszystkich państw Azji Środkowej w inicjatywie Baku;

40. uznaje znaczenie współpracy energetycznej z Kazachstanem i Turkmenistanem oraz korzyści, jakie z tej współpracy płyną dla wyżej wymienionych państw i dla państw członkowskich Unii Europejskiej; z zadowoleniem przyjmuje więc podpisanie protokołu ustaleń z Kazachstanem i Turkmenistanem, który przewiduje zakup gazu, jak również kroki poczynione w ramach rozwoju południowego korytarza energetycznego, w szczególności w postaci projektu Nabucco; podkreśla jednak, że Turkmenistan nie jest jeszcze członkiem Inicjatywy Przejrzystości w Branżach Wydobywczych (EITI); podkreśla jeszcze raz potrzebę promowania większej przejrzystości w odniesieniu do dochodów z zasobów naturalnych; w związku z tym wzywa UE do popierania członkostwa Turkmenistanu w EITI w ramach dialogu na temat polityki energetycznej, aby uwzględnić aspekty dobrego sprawowania rządów w programach UE w zakresie energii;

41. zważywszy na zwiększające się niedobory energii elektrycznej w Azji Środkowej, podkreśla możliwości synergii regionalnej, uwzględniającej obiecujący sektor odnawialnych źródeł energii; apeluje do UE o wsparcie polityczne i pomoc techniczną dla inicjatyw realizowanych w tym zakresie;

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

42. z niepokojem zauważa szkodliwy wpływ światowego kryzysu finansowego oraz rosnącego poziomu ubóstwa na Azję Środkową; uważa, że droga do uzdrowionego życia społecznego i politycznego jest zależna od dobrej sytuacji gospodarczej oraz że UE powinna działać na rzecz rozwoju gospodarek państw Azji Środkowej jako głównej części strategii dla tego regionu; apeluje o większe wsparcie programów na rzecz ograniczania ubóstwa i dostrzega znaczenie inwestycji Europejskiego Banku Inwestycyjnego;

43. podkreśla niezrównoważoną naturę niektórych gospodarek Azji Środkowej, które są w zbyt dużym stopniu zależne od zasobów naturalnych, i uważa, że dywersyfikacja jest głównym celem średnio- i długoterminowym tego regionu; dostrzega w tym kontekście znaczenie programu Central Asia Invest i apeluje o jego wdrożenie we wszystkich pięciu państwach;

44. jest zdania, że zapewnienie spójnej i kompleksowej reinwestycji dochodu narodowego z zasobów naturalnych jest zasadnicze dla zrównoważonego rozwoju i osiągnięcia szeroko zakrojonego rozwoju społecznego i gospodarczego;

45. jest zdania, że reforma sektora rolnego ma kluczowe znaczenie w szczególności dla osiągnięcia bezpieczeństwa żywnościowego, zróżnicowania produkcji, zapewnienia zrównoważonego gospodarowania materiałem siewnym oraz zmniejszenia zależności od uprawy bawełny zamiast innych roślin; ponadto podkreśla, że do osiągnięcia tych celów potrzebne jest wprowadzenie zaawansowanych praktyk i technik w zakresie gospodarowania zasobami wodnymi i ich ochrony oraz nawadniania; apeluje do rządów państw Azji Środkowej o objęcie przewodnictwa w tym zakresie;

46. podkreśla, że brak energii (np. na ogrzewanie i elektryczność) pogarsza sytuację ludzi ubogich w krajach Azji Środkowej; wzywa UE, aby zgodnie ze zobowiązaniami w zakresie zmiany klimatu zwiększyła pomoc na rzecz wspierania rozwoju zrównoważonej polityki energetycznej, w tym poprzez wydajność energetyczną i wykorzystywanie odnawialnych źródeł energii;

47. podkreśla, że kwestie związane z gospodarką wodną w regionie pozostają jednym z głównych źródeł napięć, które mogą prowadzić do konfliktów, i podkreśla wagę regionalnego podejścia mającego na celu ochronę wspólnych zasobów wodnych i prawidłowe zarządzanie nimi; w szczególności zwraca uwagę na to, że projekty w zakresie energii wodnej i zasobów wodnych w państwach położonych w górnym biegu rzeki, takich jak Kirgistan i Tadżykistan, doprowadziły do zwiększenia napięć regionalnych z krajami Azji Środkowej położonymi w dolnym biegu rzeki; w związku z tym apeluje do krajów tego regionu, które do tej pory tego nie zrobiły, o podpisanie i ratyfikowanie bez dalszej zwłoki konwencji z Espoo i konwencji z Aarhus oraz o zapewnienie większego udziału podmiotów lokalnych w procesie decyzyjnym;

48. podkreśla konieczność ustanowienia wiarygodnych, skutecznych i trwałych ram współpracy umożliwiających zarówno krajom położonym w dolnym, jak i górnym biegu rzek wspólne omawianie działań, jakie należy podjąć, by rozwiązać problemy związane z gospodarką wodną w regionie, oraz wspólne podejmowanie decyzji w tej dziedzinie;

49. pozytywnie ocenia większe zaangażowanie europejskich banków rozwoju w tym regionie, a w szczególności przedłużenie mandatu EBI w Azji Środkowej, który skupia się na kwestiach środowiska naturalnego i gospodarki wodnej; wzywa banki rozwoju do przestrzegania zasad ustalonych przez Europejski Bank Odbudowy i Rozwoju poprzez zaprzestanie udzielania wsparcia przedsiębiorstwom będącym własnością państw, w których prawa człowieka są systematycznie łamane;

50. w kontekście regionalnych niedoborów wody wzywa UE do zwiększenia pomocy w zakresie gospodarki wodnej w ramach europejskiej inicjatywy w sprawie środowiska naturalnego i wody oraz do zbadania – jako sposobu na rozwiązanie problemu niedoborów energii w państwach górnego biegu rzeki – dodatkowych możliwości w zakresie energii słonecznej i energii wiatrowej, które na małą skalę mogłyby pomóc lokalnym społecznościom na obszarach wiejskich; uważa, że godne ubolewania jest to, iż do tej pory europejski projekt w zakresie gospodarki wodnej w dużej mierze skupia się na jakości wody, która jest ważna, ale mniej istotna dla sytuacji w Azji Środkowej niż kwestie wspólnego wykorzystywania i alokacji zasobów wodnych;

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

51. uważa, że doświadczenie Parlamentu w zarządzaniu transgranicznymi zasobami wodnymi, jak również jego obecne zaangażowanie w dwustronną współpracę związaną ze zintegrowanymi krajowymi planami w zakresie gospodarki wodnej oraz w wielostronną współpracę w ramach regionalnego projektu w dziedzinie gospodarki wodnej i Międzynarodowego Funduszu na rzecz Jeziora Aralskiego stwarzają Unii Europejskiej okazję do przejęcia roli mediatora mogącego ułatwiać wspólne korzystanie z zasobów wodnych przez kraje położone w dolnym i górnym biegu rzek (w tym również przez północny Afganistan) oraz do wspierania tworzenia trwałego systemu gospodarki wodnej, opartego na współpracy i na międzynarodowym prawie w postaci traktatów, co jest zadaniem, którego nie chce lub nie jest w stanie zrealizować żaden inny podmiot międzynarodowy pomimo apeli zainteresowanych krajów;

Bezpieczeństwo/zarządzanie granicami

52. wyraża zadowolenie z obecnego stanu wdrożenia strefy wolnej od broni jądrowej w Azji Środkowej przez pięć republik Azji Środkowej; uważa, że traktat, zawierający wiążące zobowiązanie do rozbrojenia jądrowego państw, które wcześniej posiadały broń jądrową na swoim terytorium i których państwa sąsiadujące posiadają broń jądrową, ma duże znaczenie dla starań o stworzenie świata wolnego od broni jądrowej oraz jest wyraźnym przykładem współpracy przeciwko rozprzestrzenianiu tego rodzaju broni;

53. uznaje, że zaprzeczanie podstawowym prawom i możliwościom, wynikające z braku demokracji i praworządności, może doprowadzić do niebezpiecznej sytuacji;

54. potwierdza swoje poparcie dla działań służących zacieśnieniu współpracy regionalnej, ponieważ stanowią one jeden z głównych sposobów na uporeanie się z licznymi transgranicznymi problemami tych krajów związanymi z bezpieczeństwem, zarządzaniem zasobami, kwestiami etnicznymi, ze środowiskiem i rozwojem oraz walką z terroryzmem i brutalnym ekstremizmem religijnym; popiera kontynuację i pogłębianie programu zarządzania granicami w Azji Środkowej oraz programu antynarkotykowego dla Azji Środkowej;

55. podkreśla, że źródłem finansowania tych dwóch programów nie jest instrument na rzecz stabilności, lecz instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju; wskazuje, że logiczne będzie finansowanie tych programów w ramach instrumentu na rzecz stabilności, ponieważ został on zaprojektowany tak, aby w sposób elastyczny reagować na krótkotrwale kryzysy przy jednoczesnym prowadzeniu prac nad długoterminowymi ponadregionalnymi wyzwaniami związanymi z bezpieczeństwem;

56. podkreśla, że bezpieczeństwo regionu leży w interesie zarówno UE, jak i pozostałych zainteresowanych podmiotów, mianowicie Federacji Rosyjskiej, Chin i USA, które są zaniepokojone coraz większym brakiem stabilności i radykalizacją w regionie, a także nieszczelnością granicy z Afganistanem i związanym z tym przemyciem narkotyków;

57. odnotowuje przystąpienie Kazachstanu do unii celnej z Rosją i Białorusią i ma nadzieję, że w wyniku jej rozwoju nie powstaną przeszkody dla współpracy regionalnej ani też nie zostanie zahamowany rozwój dwustronnych stosunków z UE;

58. podkreśla, że strukturalne uwzględnienie Afganistanu we współpracy sektorowej, szczególnie dotyczącej bezpieczeństwa i zarządzania granicami, bezpieczeństwa ludzkiego i gospodarki wodnej, jest decydujące dla zagwarantowania stabilności i bezpieczeństwa w regionie; apeluje o zacieśnienie transgranicznej współpracy z Afganistanem i podkreśla potrzebę spójności podejścia UE do kwestii Afganistanu oraz strategii wobec Azji Środkowej, zwłaszcza w związku z działaniami i programami z zakresu transportu, energii, handlu i rozwoju;

59. apeluje do UE o koncentrację udzielanej przez siebie pomocy na walce z handlem narkotykami i ludźmi, tj. na kwestiach, które należą do głównych źródeł niestabilności w Azji Środkowej i które mogą stanowić przedmiot działań UE; z niepokojem zauważa nasilanie się tego problemu w całym regionie i apeluje do UE o sugerowanie i propagowanie transgranicznych działań; popiera organizację forów na rzecz zwalczania przestępczości narkotykowej w Azji Środkowej;

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

60. jest zaniepokojony podwójnym problemem szerzenia się poglądów i ruchów fundamentalistycznych pod wpływem Afganistanu, ale również jako reakcji na problematyczną sytuację w zakresie praw człowieka i demokracji w regionie; zauważa, że walka z terroryzmem jest istotnym elementem strategii UE wobec Azji Środkowej;

61. apeluje o umieszczanie tematu wsparcia reformy sektora bezpieczeństwa (SSR) w państwach Azji Środkowej w programach spotkań z przywódcami tych państw i wzywa do zbadania tych obszarów reformy sektora bezpieczeństwa, których, poza istniejącymi przedsięwzięciami dotyczącymi praworządności i zarządzania granicami, mogłaby dotyczyć pomoc dla regionu;

62. podkreśla potrzebę swobodnego działania misji OBWE i ONZ w państwach Azji Środkowej ze względu na zasadnicze znaczenie, jakie organizacje te mają dla udzielania pomocy niezbędnej do przeprowadzenia reformy sektora bezpieczeństwa;

Kwestie dotyczące poszczególnych krajów

63. podkreśla, że w następnych punktach poświęconych poszczególnym krajom zawarto szereg ważnych i pilnych kwestii, lecz nie stanowią one całościowej analizy każdego państwa;

Kazachstan

64. apeluje do wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej Komisji o dalsze wywieranie nacisku na władze Kazachstanu, by w całości spełniły obietnice i doprowadziły do poprawy sytuacji w kwestii organizacji wyborów i wolności mediów, co zapowiedziały przed objęciem przez Kazachstan przewodnictwa w OBWE w 2010 r., zgodnie z podstawowymi zobowiązaniami państw należących do OBWE oraz w oparciu o krajowy plan na rzecz praw człowieka przyjęty przez rząd Kazachstanu w 2009 r.;

65. apeluje do władz kazachskich o wypełnienie międzynarodowych obowiązków i zobowiązań, również tych podjętych w ramach wymiaru ludzkiego OBWE;

66. z zadowoleniem przyjmuje dążenie Kazachstanu do zacieśnienia i umocnienia stosunków z UE, jak również niedawne rozpoczęcie negocjacji w sprawie nowej i bardziej szczegółowej umowy o partnerstwie i współpracy między UE a Kazachstanem; podkreśla też, że współpracy gospodarczej musi towarzyszyć współpraca polityczna oraz że współpraca gospodarcza musi opierać się na politycznej woli wcielania w życie i przestrzegania wspólnych wartości; w tym kontekście oczekuje wymiernych postępów w zakresie wolności mediów, wolności wypowiedzi, wolności zrzeszania się i zgromadzeń, a także lepszej organizacji procesu wyborczego w ramach zbliżających się wyborów parlamentarnych w 2012 r.;

67. ubolewa nad niedawnym przesunięciem nadzoru nad obiektami więziennymi z zakresu kompetencji ministerstwa sprawiedliwości do kompetencji ministerstwa spraw wewnętrznych i apeluje do rządu Kazachstanu o zintensyfikowanie środków zapobiegawczych i zaradczych w stosunku do zjawiska tortur oraz niehumanitarnego, okrutnego i poniżającego traktowania;

68. zachęca Kazachstan, aby zademonstrował swoje ponowne zaangażowanie w Inicjatywę Przejrzystości w Branżach Wydobywczych (EITI) poprzez usunięcie wszelkich prawnych i regulacyjnych przeszkód uniemożliwiających skuteczne wdrożenie tej inicjatywy;

Kirgistan

69. gratuluje Kirgistanowi wysiłków na rzecz realizacji reform demokratycznych i przejścia na system rzeczywiste wielopartyjny; ma nadzieję, że podczas organizacji nadchodzących wyborów prezydenckich zaplanowanych na 2011 r. zostanie osiągnięty dalszy postęp; zwraca uwagę, że aby stworzyć w pełni sprawny ustrój demokratyczny, należy podejmować nieustanne działania, i zauważa, że Kirgistan jest jednym z krajów pilotażowych europejskiego programu wspierania demokracji, w związku z tym wzywa UE do udzielenia Kirgistanowi wsparcia w dziedzinie budowania instytucji, konsolidacji praktyk demokratycznych, walki z korupcją i ścigania przestępczości zorganizowanej w kirgiskiej administracji;

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

70. z zadowoleniem przyjmuje decyzję kirgiskiego rządu o utworzeniu specjalnej komisji ds. wdrożenia i monitorowania zaleceń niezależnej międzynarodowej komisji śledczej zajmującej się wydarzeniami, które miały miejsce w południowym Kirgistanie w czerwcu 2010 r., a także wzywa kirgiskie władze do podjęcia działań niezbędnych do rozładowania napięć na tle etnicznym, zmniejszenia skali nacjonalizmu etnicznego i ustabilizowania sytuacji oraz apeluje o promowanie dialogu międzykulturowego, przestrzeganie praw mniejszości i zwalczanie wszelkich form dyskryminacji, między innymi poprzez wprowadzanie rzeczywistych reform sądownictwa i policji jako decydujących dla zapobiegania naruszaniu praw człowieka, np. poprzez tortury i inne formy nadużycia władzy przez organy ścigania; apeluje do UE o opracowanie i wdrożenie wraz z kirgiskimi władzami i organizacjami pozarządowymi unijnych programów wsparcia mających na celu zapobieganie konfliktom, pojednanie i zwalczanie bezkarności;

Tadżykistan

71. jest zaniepokojony nieskutecznością pomocy UE na rzecz rozwoju udzielanej Tadżykistanowi, wynikającą z wysokiego stopnia korupcji w tym kraju, wpływem zorganizowanej przestępczości na sprawowanie rządów oraz groźbą rozdrobnienia regionalnego, do którego mogą doprowadzić skrajne warunki gospodarcze i społeczne; apeluje zatem o przyjęcie innego podejścia opartego na bezpieczeństwie obywateli i realizowanie go za pośrednictwem alternatywnych kanałów pomocy;

72. z niepokojem przyjmuje zgłaszane przypadki tortur w aresztach i ciągły brak dostępu obserwatorów społeczeństwa obywatelskiego do aresztów śledczych; apeluje, aby MKCK i międzynarodowi obserwatorzy otrzymali dostęp do zakładów karnych w celu zwiększenia przejrzystości i nadzoru;

73. zaleca w związku z tym, aby rząd tadżycki obrał za cel osiągnięcie w wyżej wymienionych obszarach postępów prowadzących do znacznej i trwałej poprawy pozycji kraju w zakresie przejrzystości, sprawowania rządów i innych istotnych wskaźników opracowanych przez organizacje międzynarodowe; apeluje o określanie przez organy państwowe surowych warunków uzyskania pomocy UE;

74. wzywa UE, aby odwołując się do analiz wykonalności, ekspertyz technicznych, a w razie konieczności odpowiednich pożyczek EBI, wspierała i ułatwiała rozwój mniejszych elektrowni wodnych rozmieszczanych wzdłuż rzek oraz rozwój alternatywnej energii ze źródeł odnawialnych;

Turkmenistan

75. z zadowoleniem przyjmuje ustawy przyjęte w dziedzinie polityki, gospodarki, spraw społecznych i oświaty, podkreśla jednak, że muszą one zostać poparte szeroko zakrojonymi działaniami wdrożeniowymi; apeluje w związku z tym do Rady i wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej Komisji o zachęcanie władz Turkmenistanu do wdrożenia nowego ustawodawstwa w całości oraz do aktywniejszej współpracy z organizacjami międzynarodowymi i regionalnymi;

76. domaga się całkowitego spełnienia warunków określonych przez Parlament Europejski w lutym 2008 r., tj. w szczególności zapewnienia Międzynarodowemu Komitetowi Czerwonego Krzyża swobodnego i nieskrępowanego dostępu, uwolnienia wszystkich więźniów politycznych i więźniów sumienia, zniesienia wszelkich administracyjnych utrudnień w podróżowaniu oraz umożliwienia organizacjom pozarządowym prowadzenia działalności na terenie kraju; uważa, że warunki te muszą zostać spełnione, aby można było uznać, że Turkmenistan stosuje się do międzynarodowych standardów, które ratyfikował;

77. jest szczególnie zaniepokojony faktem, że obecne władze systematycznie stosują politykę represji skierowaną wobec wszystkich form opozycji, niezależnych organizacji pozarządowych, obrońców praw człowieka; szczególnie ubolewa, że dialog ze społeczeństwem obywatelskim w Turkmenistanie okazał się niemożliwy;

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

Uzbekistan

78. odnotowuje wnioski Rady z października 2009 r., które oznaczały zniesienie wszelkich sankcji wobec Uzbekistanu i potwierdziły chęć zacieśnienia przez UE stosunków z tym państwem we wszystkich dziedzinach; przypomina, że stopień zaangażowania zależy od postępów, jakie Uzbekistan poczyni w zakresie praw człowieka, demokratyzacji, praworządności i zwalczania handlu narkotykami, a także oczekuje, że ESDZ i Rada opracują politykę określającą kluczowe, warunkowe i spójne zaangażowanie UE w kontakty z Uzbekistanem;

79. ponownie wyraża zaniepokojenie w związku ze zgłoszeniami ciągłych przypadków przymusowej pracy dzieci, szczególnie w rolnictwie; dostrzega zaniepokojenie Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP), przedstawicieli pracowników, pracodawców i organizacji pozarządowych w związku z wciąż obecną w uzbeckim sektorze przetwórstwa bawełny i usankcjonowaną przez państwo przymusową pracą dzieci; apeluje do władz uzbeckich, aby rozpoczęły współpracę z MOP, przyznały jej nieograniczoną możliwość monitorowania zbiorów bawełny oraz opracowały, wdrożyły i monitorowały skuteczną politykę zmierzającą do wyeliminowania na zawsze przymusowej pracy dzieci; wzywa UE do wspierania rządu Uzbekistanu w jego działaniach w tym zakresie;

80. jest zaniepokojony niedawną decyzją władz Uzbekistanu o zamknięciu biura organizacji Human Rights Watch w Taszkencie, przypomina władzom o ich zobowiązaniach wobec OBWE i apeluje do nich o umożliwienie krajowym i międzynarodowym organizacjom pozarządowym oraz obserwatorom nieskrępowanego dostępu i możliwości prowadzenia działalności w całym kraju;

*

* *

81. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, ESDZ, specjalnemu przedstawicielowi Unii Europejskiej w Azji Środkowej, a także rządowi i parlamentom Kazachstanu, Kirgistanu, Tadżykistanu, Turkmenistanu i Uzbekistanu.

Bezpieczeństwo i higiena pracy

P7_TA(2011)0589

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie śródkresowej analizy europejskiej strategii na lata 2007-2012 na rzecz zdrowia i bezpieczeństwa w pracy (2011/2147(INI))

(2013/C 168 E/14)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego preambułę oraz art. 3 i 6,
- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 3, 6, 9, 20, 151, 152, 153, 154, 156, 159 oraz 168,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności jej art. 1, 3, 27, 31, 32, i 33,
- uwzględniając Europejską kartę społeczną z dnia 3 maja 1996 r., w szczególności jej część I oraz art. 3 jej części II,
- uwzględniając deklarację z Filadelfii z dnia 10 maja 1944 r., dotyczącą celów Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP),
- uwzględniając konwencje i zalecenia MOP w dziedzinie zdrowia i bezpieczeństwa w pracy,

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1338/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie statystyk Wspólnoty w zakresie zdrowia publicznego oraz zdrowia i bezpieczeństwa w pracy ⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy (dyrektywa ramowa) oraz jej dyrektywy szczegółowe ⁽²⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/88/WE z dnia 4 listopada 2003 r., dotyczącą niektórych aspektów organizacji czasu pracy ⁽³⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2007/30/WE z dnia 20 czerwca 2007 r. zmieniającą dyrektywę Rady 89/391/EWG, jej dyrektywy szczegółowe oraz dyrektywy Rady 83/477/EWG, 91/383/EWG, 92/29/EWG i 94/33/WE w celu uproszczenia i racjonalizacji sprawozdań z praktycznego wdrażania dyrektyw ⁽⁴⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady 2010/32/UE z dnia 10 maja 2010 r. w sprawie wykonania umowy ramowej dotyczącej zapobiegania zranieniom ostrymi narzędziami w sektorze szpitali i opieki zdrowotnej zawartej między HOSPEEM a EPSU ⁽⁵⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Podniesienie wydajności i jakości w pracy: wspólnotowa strategia na lata 2007-2012 na rzecz zdrowia i bezpieczeństwa w pracy (COM(2007) 0062),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Odnowiona agenda społeczna: możliwości, dostęp i solidarność w Europie XXI wieku” (COM(2008)0412),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji dotyczące wykonania umowy ramowej w sprawie stresu w miejscu pracy, przyjętej przez partnerów społecznych (SEC(2011)0241),
- uwzględniając strategię „EUROPA 2020: Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020) oraz jej najważniejszy cel, jakim jest zwiększenie poziomu zatrudnienia w Unii Europejskiej o 75 % do końca obecnego dziesięciolecia,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie promowania zdrowia i bezpieczeństwa w miejscu pracy ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lipca 2006 r. z zaleceniami dla Komisji w sprawie ochrony europejskich pracowników opieki zdrowotnej przed zakażeniami krwiopochodnymi wynikającymi ze zranień igłą ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie upowszechniania godnej pracy dla wszystkich ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 stycznia 2008 r. w sprawie wspólnotowej strategii na lata 2007–2012 na rzecz zdrowia i bezpieczeństwa w pracy ⁽⁹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 marca 2009 r. w sprawie społecznej odpowiedzialności podwykonawców w łańcuchu produkcji ⁽¹⁰⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 354 z 31.12.2008, s. 70.

⁽²⁾ Dz.U. L 183 z 29.6.1989, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 299 z 18.11.2003, s. 9.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 165 z 27.6.2007, s. 21.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 134 z 1.6.2010, s. 66.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 304 E z 1.12.2005, s. 400.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 303 E z 13.12.2006, s. 754.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 102 E z 24.4.2008, s. 321.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 41 E z 19.2.2009, s. 14.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 176.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 7 lipca 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Europejskiego Roku Aktywności Osób Starszych (2012) ⁽¹⁾,
 - uwzględniając dokument roboczy służb Komisji Europejskiej z dnia 24 kwietnia 2011 r. zatytułowany „Ocena śródkresowa europejskiej strategii na lata 2007-2012 na rzecz zdrowia i bezpieczeństwa w pracy” (SEC(2011)0547),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 września 2001 r. w sprawie nękania w miejscu pracy ⁽²⁾,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych oraz opinię Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A7-0409/2011),
- A. mając na uwadze, że prawo do zdrowia jest prawem podstawowym oraz że każdy pracownik ma prawne gwarancje dotyczące warunków pracy gwarantujących mu zdrowie, bezpieczeństwo i godność;
- B. mając na uwadze, że celem strategii „Europa 2020” jest osiągnięcie 75 % poziomu zatrudnienia wśród osób w wieku od 20 do 64 lat do roku 2020, poprzez promowanie zatrudnienia kobiet, młodych osób, starszych pracowników, osób o niskich kwalifikacjach oraz legalnych imigrantów, wraz ze zwiększeniem spójności społecznej;
- C. mając na uwadze, że ewolucja technologiczna i przekształcenie warunków społeczno-ekonomicznych stale powodują zmiany w miejscu pracy i praktykach tam stosowanych, a także mając na uwadze, że szybka reakcja polityczna, administracyjna i techniczna ma zatem zasadnicze znaczenie dla zapewnienia wysokiego poziomu zdrowia i bezpieczeństwa w pracy;
- D. mając na uwadze, że niezbędne jest zapobieganie zagrożeniom w celu obniżenia wskaźnika wypadków w pracy i chorób zawodowych; mając na uwadze pozytywne skutki dobrego zarządzania zdrowiem i bezpieczeństwem w pracy, jak również na szczeblu krajowym i europejskim oraz w przedsiębiorstwach;
- E. mając na uwadze, że odpowiednia prewencja dotycząca pracowników sprzyja dobremu samopoczuciu, jakości pracy i wydajności; mając na uwadze ponoszony przez przedsiębiorstwa i systemy zabezpieczeń społecznych koszt chorób zawodowych i wypadków w miejscu pracy, szacowany na 5,9 % ⁽³⁾ PKB;
- F. mając na uwadze, że z uwagi na brak pracowników pożądane byłoby wydłużenie czasu pracy pracowników w starszym wieku oraz odpowiednio wcześnie wprowadzanie działań na rzecz zdrowia i bezpieczeństwa w pracy;
- G. mając na uwadze, że ochrona młodych pracowników pozwala uniknąć problemów zdrowotnych związanych z pracą, które mogą wystąpić w późniejszym okresie życia;
- H. mając na uwadze, że w sektorze usług młodzi pracownicy i kobiety są w niewystarczającym stopniu objęci polityką reintegracji i utrzymania na rynku pracy ⁽⁴⁾;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, PP7_TA(2011)0332.

⁽²⁾ Dz.U. C 77 E z 28.3.2002, s. 138.

⁽³⁾ Australian Government: The Cost of Work-Related Injury and Illness for Australian Employers, Workers and the Community. Australian Safety and Compensation Council, Commonwealth of Australia 2009, 41 p. March 2009.

⁽⁴⁾ EU-OSHA, Młodzi pracownicy — fakty i liczby (<http://osha.europa.eu/en/publications/reports/7606507/view>) oraz zestawienie, (<http://osha.europa.eu/fr/publications/factsheets/70>), 2007; Fakty i liczby – zaburzenia układu mięśniowo-szkieletowego, 2010 (<http://osha.europa.eu/en/publications/reports/TERO09009ENC/view>); oraz Fakty i liczby – sektor transportu, 2011.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

- I. mając na uwadze, że zlecanie pracy na zewnątrz w formie podwykonawstwa oraz praca tymczasowa mogą pociągać za sobą zatrudnianie mniej wykwalifikowanej lub nielegalnej siły roboczej i rozluźnienie stosunków pracy, co jeszcze bardziej utrudnia określenie odpowiedzialności w odniesieniu do przepisów w dziedzinie zdrowia i bezpieczeństwa w pracy;
- J. mając na uwadze, że dyrektywa ramowa 89/391/EWG nakłada na pracodawców odpowiedzialność prowadzenia regularnej polityki zapobiegania zagrożeniom odnośnie do ryzyka wszelkiego rodzaju niezależnie od statusu pracownika i zagwarantowania zatrudnionym pracownikom ochrony przed szkodami spowodowanymi pracą, w tym szkodami będącymi skutkiem mobbingu;
- K. mając na uwadze, że wypadki, zaburzenia układu mięśniowo-szkieletowego i stres związany z pracą stanowią w dziedzinie zdrowia i bezpieczeństwa w pracy główne źródła zaniepokojenia przedsiębiorstw europejskich ⁽¹⁾;
- L. mając na uwadze, że w strategii „Europa 2020” wyznacza się jako cel 75-procentowy wskaźnik zatrudnienia w grupie wiekowej 20-64 lat; mając na uwadze, że pracownicy z chorobami przewlekłymi lub długotrwałymi często nie wracają do miejsca pracy, mimo iż pozwalałby na to ich stan zdrowia,
- M. mając na uwadze nasilające się skutki problemów zdrowotnych związanych z pracą, takich jak zaburzenia układu mięśniowo-szkieletowego oraz zagrożenia psychospołeczne;
- N. mając na uwadze, że zagrożenia psychospołeczne oznaczają ryzyko związane ze stresem, przemocą symboliczną i molestowaniem w pracy; że stres jest związany z niepewnością zatrudnienia, konfliktami etnicznymi, słabą organizacją pracy (np. praca pod presją czasu, nadmierne obciążenie pracą), konfliktami w kontaktach z klientami, brakiem wsparcia w pracy, niestabilnością stosunków pracy, jak również brakiem równowagi między życiem zawodowym a życiem prywatnym,
- O. mając na uwadze starzenie się społeczeństwa w UE, tendencję do wydłużania życia zawodowego i potrzebę zwiększenia liczby lat zdrowego życia; mając na uwadze nierówności w średnim trwaniu życia ze względu na kategorię społeczno-zawodową i ciężar pracy; mając na uwadze, że poza zaburzeniami układu mięśniowo-szkieletowego pracownicy w wieku powyżej 55 lat są szczególnie narażeni na choroby nowotworowe, kardiologiczne, zaburzenia układu oddechowego i snu ⁽²⁾;
- P. uważa, że brak regularności w planowaniu pracy na nocną zmianę powoduje często problemy, które mogą prowadzić do chorób zawodowych;
- Q. mając na uwadze, że co roku 168 000 obywateli europejskich umiera z powodu wypadków lub chorób związanych z pracą ⁽³⁾, a 7 mln jest rannych w wypadkach oraz że jak dotąd nie jest możliwe dokładne określenie wpływu wypadków związanych z wykorzystywaniem nowych technologii i nowych form pracy;
- R. mając na uwadze, że nie istnieją dowody na istnienie związku między liczbą wypadków a rozmiarem przedsiębiorstwa, podczas gdy związek taki zachodzi między rodzajem zatrudnienia a sektorem, w którym działa przedsiębiorstwo i w którym przeważa praca fizyczna i ścisły związek pracy człowieka i urządzeń mechanicznych;
- S. mając na uwadze, że z rozwojem technologii wiążą się nowe zagrożenia dla zdrowia i bezpieczeństwa pracowników, które należy zbadać;

⁽¹⁾ EU-OSHA, analiza Esener, 2009, http://osha.europa.eu/sub/esener/fr/front-page/document_view?set_language=fr.

⁽²⁾ Eurofound, Les conditions de travail d'une population active vieillissante (Warunki życia starzejącej się populacji aktywnej zawodowo).

⁽³⁾ Hämmäläinen P, Saarela KL, Takala J: Global trend according to estimated number of occupational accidents and fatal work-related diseases at region and country level. Journal of Safety Research 40 (2009) 125–139. Elsevier B.V.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

- T. mając na uwadze, że choroby nowotworowe stanowią główną przyczynę śmiertelności związaną z pracą, kolejną przyczyną są choroby układu krążenia i układu oddechowego, natomiast wypadki w pracy powodują jedynie znikomy odsetek zgonów⁽¹⁾;
- U. mając na uwadze, iż niezależnie od wykonywanej pracy kobiety zgłaszają więcej problemów zdrowotnych związanych z pracą niż mężczyźni⁽²⁾; mając na uwadze jednakże, że w działaniach na rzecz zdrowia i bezpieczeństwa w pracy należy przyjąć podejście uwarunkowane płcią i uwzględniające cykl życiowy;
- V. mając na uwadze, iż kobiety są w równym – jeśli nie większym – stopniu narażone na zaburzenia układu mięśniowo-szkieletowego, nawet jeśli pracują w sektorze usług;
- W. mając na uwadze, że starsze kobiety są szczególnie narażone na dolegliwości związane z wiekiem, które powinny być przedmiotem odpowiedniej polityki w zakresie zdrowia i bezpieczeństwa w miejscu pracy;
- X. uwzględniając problemy zdrowotne zagrażające zdolnościom rozrodczym, związane z wpływem, jaki zanieczyszczenie środowiska i czynniki ryzyka występujące w środowisku pracy mogą mieć na przyszłego rodzica lub nienarodzone dziecko;

Śródkresowa ocena strategii

1. przypomina, że europejskie ramy odniesienia w zakresie zdrowia i bezpieczeństwa w miejscu pracy nie umożliwiają automatycznej poprawy warunków pracy, ponieważ kluczowe znaczenie mają właściwa realizacja zwłaszcza poprzez udział pracowników, podobnie jak mechanizmy rozmów trójstronnych, gromadzenie i rozpowszechnianie danych, kampanie informacyjne i oferowanie sieciowych usług szkoleniowych i informacyjnych, a także kontrola stosowania przepisów w państwach członkowskich; wzywa Komisję do szybkiego działania w przypadku stwierdzenia naruszeń oraz w razie potrzeby do zaostrzenia sankcji;
2. przypomina, że jednym z zasadniczych celów strategii wspólnotowej na lata 2007-2012 jest nie tylko zagwarantowanie właściwego wdrożenia prawodawstwa Unii Europejskiej, ale także polepszenie i uproszczenie prawodawstwa już obowiązującego, w szczególności poprzez zastosowanie instrumentów niewiązanych; ponadto przypomina, że w związku z art. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w dziedzinie zatrudnienia i zdrowia publicznego Unii Europejskiej przysługują jedynie kompetencje dzielone z państwami członkowskimi oraz że w komunikacie z 2007 r. Komisja Europejska nalega na opracowywanie i wdrażanie strategii krajowych; w związku z tym podkreśla konieczność spójnego dostosowania prawodawstwa europejskiego do zmian w społeczeństwie oraz że nie należy uchylać niepotrzebnego prawodawstwa na szczeblu europejskim;
3. wyraża ubolewanie z powodu tego, że w 2009 r. kilka państw członkowskich nie skoncentrowało swoich strategii krajowych na trzech priorytetach strategii UE: stres i wypalenie w pracy, zaburzenia układu mięśniowo-szkieletowego oraz regularne badania i gromadzenie danych na temat nowych zagrożeń; uważa, że w krajowych strategiach powinno się przewidzieć więcej starań i środków na prewencję;
4. jest zdania, że przyjęcie, zaplanowanie i wdrożenie krajowych strategii powinno uwzględniać konkretną sytuację danego państwa członkowskiego oraz skupiać się na sektorach i przedsiębiorstwach najbardziej narażonych na wypadki przy pracy;
5. uważa, że konieczne jest powiązanie, zarówno na szczeblu europejskim, jak i krajowym, strategii politycznych w zakresie bezpieczeństwa i zdrowia w pracy i ich pełne odzwierciedlenie w innych strategiach publicznych: na rzecz zdrowia, zatrudnienia, przemysłu, badań, środowiska, transportu, bezpieczeństwa drogowego, edukacji, energii, rozwoju regionalnego, zamówień publicznych i rynku wewnętrznego; należy uwzględnić w poszczególnych kierunkach polityki aspekt płci, aby zapewnić lepsze odzwierciedlenie zagrożeń, na jakie są narażone pracujące kobiety;

⁽¹⁾ Międzynarodowa Organizacja Pracy 2005, ocena dla UE-27; <http://www.ilo.org/public/english/protection/safework/wdcongrs17/index.htm>.

⁽²⁾ Occupational health and safety risks for the most vulnerable workers [Zagrożenia zdrowia i bezpieczeństwa w miejscu pracy w odniesieniu do pracowników szczególnie zagrożonych], PE, Departament Tematyczny A ds. Polityki Gospodarczej i Naukowej, 2011, s. 40.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

6. przypomina, że poza wizerunkiem firmy i czynnikami ekonomicznymi przymus prawny i żądania pracowników są dwoma głównymi czynnikami motywującymi pracodawców do podejmowania działań;
7. zachęca do tego, by przy udzielaniu zamówień publicznych zwracano większą uwagę na poziom bezpieczeństwa i praktyki zapobiegania nieszczęśliwym wypadkom;
8. uważa, że europejska polityka dotycząca zagrożeń chemicznych, zapobiegania chorobom nowotworowym związanym z pracą i ochrony zdolności rozrodczych musi być bardziej ambitna i reaktywna;
9. podkreśla znaczenie pełnego wdrożenia rozporządzenia REACH oraz konieczność większej synergii między nim a polityką na rzecz zdrowia i bezpieczeństwa w miejscu pracy zarówno na szczeblu europejskim, jak i w poszczególnych państwach członkowskich;
10. żąda, aby w przyszłej strategii europejskiej określono więcej możliwych do zmierzenia celów, którym towarzyszyłyby wiążący harmonogram oraz okresowa ocena; pragnie, żeby zalecany przez MOP cel powoływania jednego inspektora pracy na 10 000 pracowników stał się wiążący;
11. zaznacza, że środki oszczędnościowe w sytuacji kryzysu gospodarczego nie mogą prowadzić do zaniedbywania kwestii bezpieczeństwa i higieny pracy i podkreśla, że oszczędnościowa polityka budżetowa oraz cięcia wydatków socjalnych nie powinny szkodzić działaniom na rzecz poprawy zdrowia i bezpieczeństwa w pracy;
12. uważa, że skutki gospodarcze kryzysu oraz poważna recesja w kilku państwach członkowskich nie powinny służyć za pretekst do stosowania prawa uwzględniającego w niskim stopniu zdrowie i bezpieczeństwo w pracy lub niekorzystnego dla polityki zapobiegania zagrożeniom zawodowym;
13. uważa, że państwa członkowskie i przedsiębiorstwa muszą inwestować więcej w politykę zapobiegania zagrożeniom oraz zagwarantować udział w niej pracowników; jest zdania, że zwrot z tych inwestycji jest zagwarantowany w postaci zwiększenia wydajności w pracy, poprawy konkurencyjności przedsiębiorstw oraz zmniejszenia wydatków systemów zabezpieczeń społecznych oraz że pozwala to poza tym na zapewnienie stabilności systemów ochrony socjalnej;
14. jest zdania, że prawdziwie skuteczne zapobieganie nieszczęśliwym wypadkom musi mieć swój początek już na etapie projektowania, tak aby innowacje zapewniały lepsze bezpieczeństwo zarówno produktu, jak i całego procesu produkcji; zachęca też Komisję i państwa członkowskie do wspierania i promocji badań w tej dziedzinie;
15. uznaje za niezbędne rozwiązanie problemu bezpieczeństwa w miejscu pracy poprzez realizację strategii na dwóch poziomach i skoncentrowanie się zwłaszcza na eliminowaniu zagrożeń środowiskowych oraz jednoczesnym wprowadzaniu usprawnień w dziedzinie pracy psychospołecznej; jest zdania, że sukces strategii zależy przede wszystkim od zaangażowania w nią pracowników i wszystkich partnerów społecznych na szczeblu krajowym i lokalnym oraz w miejscu pracy; wzywa Komisję do kontynuowania i zintensyfikowania dyskusji oraz konsultacji z partnerami społecznymi w celu wypracowania wspólnego i spójnego działania w poszczególnych kwestiach;
16. podkreśla, że stres w miejscu pracy uznawany jest za ważną przeszkodę dla wydajności w Europie; wyraża ubolewanie z powodu ciągłego wzrostu liczby schorzeń i wypadków spowodowanych problemami psychospołecznymi pracowników; ponownie przypomina zjawisko samobójstw w miejscu pracy oraz rzeczywisty wpływ, jaki wywiera niepewność pracy na czynnik stresu; wyraża ubolewanie z powodu niejednakowego wdrażania w obrębie UE umowy ramowej dotyczącej stresu w miejscu pracy z dnia 8 października 2004 r.; wzywa Komisję do przyjęcia wszelkich środków koniecznych do zapewnienia stosowania tej umowy we wszystkich państwach członkowskich, a także wzywa partnerów społecznych do zwiększenia działań na rzecz podnoszenia poziomu świadomości i zrozumienia wśród pracodawców, pracowników i ich przedstawicieli w kwestii stresu w miejscu pracy;

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

17. zauważa mnożenie się niestandardowych form pracy (praca tymczasowa, sezonowa, w niedzielę, w niepełnym wymiarze godzin, telepraca), które wymagają bardziej ukierunkowanego podejścia w celu ochrony pracowników;

18. podchodzi krytycznie do tego, że Komisja nie uwzględniła wystarczająco aspektu płci ani zajmując się kwestiami dotyczącymi zdrowia i bezpieczeństwa w pracy, ani w wspólnotowej strategii na rzecz zdrowia i bezpieczeństwa w pracy, ani w przeglądzie śródkresowym; popiera w związku z tym inicjatywę Komisji wzywającą do opracowania specjalnych metod oceny wpływu w zakresie bhp uwzględniających specyfikę płci; wzywa Komisję do zbadania, czy istnieją wspólnotowe dane statystyczne o chorobach związanych z pracą (tych śmiertelnych i tych mniej groźnych) z podziałem według płci; zachęca państwa członkowskie do zwrócenia uwagi w polityce zapobiegania i metodach oceny ryzyka na szczególne zagrożenia, na które są narażone pracujące kobiety;

19. ze względu na to, że wzrost poziomu zatrudnienia w Unii Europejskiej powinien wynosić średnio 1 % rocznie, priorytetem musi być ochrona zdrowia pracowników starszych, niepełnosprawnych lub upośledzonych, z wprowadzeniem i zapewnieniem warunków pracy dostosowanych do ich potrzeb;

20. zauważa, że ani sektor publiczny, ani sektor prywatny nie są naprawdę gotowe do stawienia czoła sytuacji demograficznej i brania pod uwagę możliwości wzrostu zatrudnienia osób niepełnosprawnych, przewlekle chorych na choroby chroniczne lub o ograniczonej zdolności do pracy; uznaje za konieczne zwrócenie większej uwagi na to, aby zapewnić odpowiednio przystosowane i bezpieczne miejsca pracy takim pracownikom;

21. wyraża ubolewanie z powodu opóźnień w działaniu Komisji, jeżeli chodzi o przedstawienie nowego wniosku legislacyjnego dotyczącego minimalnych wymogów dotyczących bezpieczeństwa i zdrowia w dziedzinie narażenia pracowników na ryzyko związane z polami elektromagnetycznymi po opóźnieniu wdrożenia dyrektywy 2004/40/WE, i apeluje o wdrożenie omawianych aktów prawnych niezwłocznie po ich przyjęciu;

22. uważa, że społeczna odpowiedzialność przedsiębiorstw to ważny i skuteczny instrument, również przy zapewnianiu bezpieczniejszych warunków pracy i lepszego środowiska pracy i dlatego uznaje, iż należy ją wspierać;

23. uważa, że konieczne jest zacieśnienie współpracy między UE, MOP i WHO w celu znalezienia rozwiązań dotyczących konkurencyjności socjalnej pracowników europejskich i pracowników z krajów trzecich;

Gromadzenie danych statystycznych

24. podkreśla, że Komisja powinna mieć metody statystyczne uwzględniające płeć i wiek, służące ocenie zapobiegania nie tylko w odniesieniu do wypadków, ale także do chorób oraz procentu pracowników narażonych na działanie czynników chemicznych, fizycznych lub biologicznych i na sytuacje niebezpieczne z punktu widzenia organizacji pracy;

25. podkreśla istotne znaczenie działań uwarunkowanych płcią oraz podejścia uwzględniającego cykl życiowy, mających na celu wyeliminowanie ryzyka wcześniejszego odejścia na emeryturę z uwagi na problemy zdrowotne;

26. podkreśla trudności w gromadzeniu danych w wielu państwach członkowskich; żąda, żeby prace agencji EU-OSHA oraz Eurofund (Europejskiej Fundacji na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy) zostały usprawnione i szeroko rozpowszechniane;

27. żąda, żeby Europejska Agencja Bezpieczeństwa i Zdrowia w Pracy (EU-OSHA) zgromadziła krajowe wskaźniki w dziedzinie zagrożenia chorobami nowotworowymi i podsumowała stan wiedzy dotyczącej narażenia pracowników szczególnie zagrożonych;

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

28. podkreśla istotne znaczenie współpracy między Europejską Agencją Bezpieczeństwa i Zdrowia w Pracy a komitetami specjalnymi Komisji Europejskiej, takimi jak Komitet Starszych Inspektorów Pracy i Komitet Doradczy ds. Bezpieczeństwa, Higieny i Ochrony Zdrowia w Miejscu Pracy, na rzecz osiągania lepszych wyników i przedstawiania wniosków;

29. wzywa Unię Europejską i państwa członkowskie, żeby opracowały europejski program monitorowania ryzyka zawodowego, w szczególności zaburzeń układu mięśniowo-szkieletowego i zaburzeń psychospołecznych, który zostanie oparty na wskaźnikach zdrowotnych, definicjach i narzędziach epidemiologicznych wspólnych dla 27 państw członkowskich; podkreśla konieczność zastosowania zintegrowanego podejścia do monitoringu, z uwzględnieniem zarówno kariery zawodowej obecnych pracowników, jak i stanu zdrowia pracowników na emeryturze;

30. stwierdza spadek liczby wypadków w miejscu pracy w UE i wzywa Komisję do zbadania, w jakiej mierze spowodowany jest on niższym wskaźnikiem działalności oraz nieustającym rozwojem sektora usług; ma nadzieję, że określone na szczeblach europejskim i krajowych cele, a także ocena ich realizacji, będą lepiej uwzględniały ten wymiar makroekonomiczny;

31. przyjmuje do wiadomości wyniki projektu Komisji „Scoreboard 2009”, ilustrującego osiągnięcia państw członkowskich; uważa, że niezbędne jest objęcie nim wszystkich obszarów strategii europejskiej na lata 2007–2012; wyraża ubolewanie, że dokładność i wyczerpujący charakter tych danych nie są poddawane bezstronnej weryfikacji i że dane te są dostarczane w sposób całkowicie fakultatywny; wzywa Komisję do dopilnowania, aby wszystkie państwa członkowskie dostarczały wiarygodnych i kompleksowych danych, uprzednio sprawdzonych przez niezależny organ krajowy;

32. krytykuje to, że nie wszystkie państwa członkowskie wyznaczyły wymierne cele w ramach swoich krajowych strategii w zakresie zdrowia i bezpieczeństwa w miejscu pracy, a przeważająca większość z nich nie wyznaczyła celów dotyczących chorób zawodowych, problemów i schorzeń zdrowotnych związanych z pracą, czynników ryzyka zawodowego oraz sektorów wysokiego ryzyka; podkreśla, że ani śródkresowa ocena, ani projekt „Scoreboard 2009” odnoszące się do wspólnotowej strategii na rzecz zdrowia i bezpieczeństwa w pracy nie dostarczają istotnych informacji o sytuacji państw członkowskich w kontekście jedyne wymiernego celu europejskiej strategii, którym jest 25-procentowy spadek liczby wypadków przy pracy najpóźniej do 2012 r.; zaleca, aby przyszłe sprawozdania z oceny skuteczniej ukazywały stopień przestrzegania przez państwa członkowskie w praktyce europejskich przepisów dotyczących zdrowia i bezpieczeństwa;

33. podkreśla, że ważne jest, aby na wstępie podać jasną definicję wypadku i choroby zawodowej, również wypadku w drodze do pracy (trasa z domu do miejsca pracy), jak również stresu w pracy, który powinno się móc mierzyć zgodnie ze szczegółowymi wskaźnikami;

34. uważa, że konieczne jest zbadanie zwłaszcza związku między cierpieniem w pracy a organizacją pracy, łącznie z czasem pracy; wzywa do uwzględnienia podczas badania problemów zdrowotnych całościowego podejścia, które obejmie organizację pracy, dane statystyczne i indywidualne słabości;

35. wzywa Komisję do poszukiwania i przekazywania danych statystycznych dotyczących tego, w jaki sposób na zmniejszenie liczby wypadków wpływają badania naukowe skupione na zapobieganiu zagrożeniom już na etapie projektowania;

36. podkreśla problem wprowadzenia zasad BHP w odniesieniu do pracowników prowadzących działalność niezadeklarowaną; jest zdania, że tego rodzaju bezprawnym praktykom można przeciwdziałać tylko poprzez stosowanie ostrzejszych kontroli i nakładanie stosownych sankcji i domaga się zdecydowanych środków przeciw organizowaniu tego rodzaju działalności; podkreśla, że zdrowie i bezpieczeństwo w pracy jest prawem przysługującym niezależnie od statusu pracownika, a korzystanie z niego musi być możliwe dzięki lepszemu wdrażaniu obowiązujących przepisów;

37. podkreśla istotne znaczenie przekazania danych naukowych przedsiębiorstwom w celu zapobiegania nowym lub już występującym zagrożeniom;

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

38. stwierdza, że państwa europejskie o najniższym wskaźniku wypadków w pracy są również najbardziej konkurencyjne ⁽¹⁾; uznaje, że niezbędne jest zgromadzenie większej ilości danych oceniających wpływ odpowiedniego zapobiegania zagrożeniom na konkurencyjność przedsiębiorstw;

39. wzywa Europejską Agencję Bezpieczeństwa i Zdrowia w Pracy i Europejską Fundację na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy do zbadania przyczyn wcześniejszego odchodzenia na emeryturę przez kobiety i mężczyzn;

40. wzywa Europejską Agencję Bezpieczeństwa i Zdrowia w Pracy do przeprowadzenia badań nad wpływem „pracy dwuzmianowej” na zdrowie kobiet, czyli sytuacji, gdy kobiety muszą nieodpłatnie wykonywać pracę w domu po uprzednim wykonaniu pracy w ramach stałego, uznanego zatrudnienia, za które otrzymują wynagrodzenie;

41. apeluje o poprawę transgranicznej wymiany informacji między różnymi organami krajowymi w celu osiągnięcia skuteczniejszej kontroli w odniesieniu do delegowania pracowników do innych państw członkowskich UE.

W stronę postępowania opartego na prewencji

42. wyraża ubolewanie z powodu braku informacji dotyczących zagrożeń i rozwiązań wśród pracowników, pracodawców, partnerów społecznych, a nawet służb opieki zdrowotnej; przypomina pozytywną rolę uczestnictwa i reprezentacji pracowników w tym względzie;

43. uważa, że reprezentacja pracowników wywiera pozytywny wpływ na zdrowie i bezpieczeństwo w pracy, szczególnie w MŚP i jeżeli taka reprezentacja jest sformalizowana; uważa, że udział pracowników stanowi kluczowy warunek udanego zarządzania ryzykiem związanym ze zdrowiem i bezpieczeństwem w pracy ⁽²⁾;

44. przypomina, że prewencja w pracy ma charakter multidyscyplinarny, ponieważ obejmuje medycynę pracy, bezpieczeństwo, ergonomię, epidemiologię, toksykologię, higienę przemysłową, a w szczególności psychologię;

45. uważa, że ważne jest usprawnienie wdrażania istniejącego już prawodawstwa poprzez wykorzystanie instrumentów niewiążących, takich jak wymiana dobrych praktyk, kampanie na rzecz podnoszenia świadomości i lepsze informowanie;

46. wzywa państwa członkowskie i Komisję Europejską do dbania, by dyrektywy dotyczące ochrony pracowników były łatwiejsze do stosowania w praktyce, jednak bez osłabiania przepisów odnoszących się do bezpieczeństwa i higieny pracy;

47. zwraca uwagę, że ok. 50 % pracowników w UE nadal nie ma dostępu do usług prewencyjnych, zwłaszcza w przypadku MŚP i łańcuchów podwykonawstwa; podkreśla, że większość istniejących usług nie jest w pełni interdyscyplinarna i wiele z nich nie odzwierciedla prawidłowo hierarchii środków prewencyjnych określonych w dyrektywie ramowej; uważa, że wszyscy pracownicy, ci z sektora publicznego oraz sektora prywatnego, powinni być objęci systemem zapobiegania zagrożeniom, a także skuteczną polityką prewencji, łącznie z rozwiązaniami w zakresie dostępności, szkoleniami i warsztatami dla pracowników oraz że należy zwrócić szczególną uwagę na sytuację pracowników szczególnie narażonych, m.in. osób muszących brać udział w obowiązkowych systemach pracy bez wcześniejszego przeszkolenia i niezbędnych umiejętności; jest ponadto zdania, że należy uwzględnić nowe formy zatrudnienia, tak aby środki zapobiegawcze i kontrolne obejmowały wszystkich pracowników, zwłaszcza pracowników szczególnie narażonych niezależnie od rodzaju wykonywanej pracy oraz formy zatrudnienia; ma nadzieję, że celem będzie powoływanie jednego doradcy ds. bezpieczeństwa na każde 3 000 pracowników;

48. uważa, że społeczna odpowiedzialność przedsiębiorstw ma do odegrania rolę w dziedzinie promowania zdrowia i bezpieczeństwa w pracy;

⁽¹⁾ EU-OSHA i Światowe Forum Ekonomiczne 2011.

⁽²⁾ EU-OSHA, analiza Esener.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

49. jest zdania, że należy zagwarantować niezależność działów prewencji od pracodawców; uznaje, że w odniesieniu do zdrowia w pracy ostrzeżenia, alarmy, ekspertyzy w dziedzinie zdrowia i wynikające z nich przemysłane porady mogą być udzielane wyłącznie przez niezależnych ekspertów w dziedzinie zdrowia; wyraża ubolewanie, że zarządzanie działami opieki zdrowotnej w miejscu pracy w niektórych państwach członkowskich pozostaje w rękach stowarzyszeń pracodawców, które są zarazem sędzią i stroną, a których faktycznym organem decyzyjnym jest walne zgromadzenie;

50. podkreśla, że ze względu na postęp badań w dziedzinie zdrowia, ciągłe zmiany sytuacji społeczno-ekonomicznej, rozwój nowych technologii i zmiany na rynku pracy władze europejskie i krajowe powinny zachować czujność wobec występowania nowych rodzajów zagrożeń zawodowych i czuwania nad aktualizacją, w stosownym czasie, odpowiedniego ustawodawstwa, jego zastosowań oraz wykazu zawodów trudnych i niebezpiecznych;

51. przypomina, że inspekcja pracy – edukując, perswadując i zachęcając – odgrywa zasadniczą rolę w sprawdzaniu stosowania obowiązujących przepisów, a zatem w prewencji, szczególnie poprzez kontrolę poszanowania godnych warunków pracy grup pracowników narażonych na ryzyko lub w zajęciach, które często są wykonywane „na czarno”; podkreśla, że państwa członkowskie powinny zapewnić inspektorom pracy wysokiej jakości kształcenie i szkolenia; zachęca państwa członkowskie do zwiększenia liczby pracowników i zasobów, którymi dysponuje inspekcja pracy, aby zrealizować cel, jakim jest powoływanie jednego inspektora na 10 000 pracowników, zgodnie z zaleceniami MOP; zachęca do zaostrzenia sankcji wobec przedsiębiorstw, które nie przestrzegają zobowiązań w zakresie praw podstawowych pracowników i uważa, że sankcje powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające;

52. zobowiązuje państwa członkowskie do walki z obciążeniami biurokratycznymi i skomplikowanymi mechanizmami kontroli krajowej w dziedzinie zdrowia i bezpieczeństwa w pracy, jak również w dziedzinie inspekcji pracy, dzięki zwiększeniu dynamiki i uproszczeniu nadmiernie skomplikowanych wewnętrznych procedur postępowania, co umożliwi przeprowadzanie liczniejszych kontroli o większym stopniu skuteczności;

53. zwraca się do państw członkowskich o bardziej rygorystyczną kontrolę niezgłaszania wypadków w pracy;

54. domaga się, aby Komisja przedstawiła wniosek dotyczący dyrektywy chroniącej osoby, które słusznie zgłaszają zagrożenia nieuznawane w obrębie przedsiębiorstwa poprzez zawiadomienie właściwego inspektora pracy; osoby te powinny zostać objęte ochroną, aby zapobiec wszelkiej wywieranej na nie presji (groźenie zwolnieniem lub inne); wzywa w związku z tym Komisję do położenia kresu wpisywaniu takich pracowników na czarne listy poprzez dopilnowanie, że tego rodzaju naruszeniom podstawowych praw pracowniczych zapobiegają skuteczne, proporcjonalne i odstraszające sankcje;

55. nalega na potraktowanie zapobiegania problemom dotyczącym zdrowia i bezpieczeństwa w pracy z równą uwagą w sektorze prywatnym i w sektorze publicznym; przypomina o wiążącym charakterze zasady niedyskryminacji;

56. wyraża ubolewanie z powodu braku koordynacji w licznych państwach członkowskich między polityką dotyczącą zdrowia publicznego a polityką w zakresie zdrowia w pracy;

57. wzywa państwa członkowskie do wprowadzenia lepszego uregulowania okresowych kontroli lekarskich i analizy wyników takich kontroli, tak aby zapewnić pracownikom stan zdrowia odpowiedni do wymagań związanych z ich pracą;

58. wzywa Komisję Europejską do opracowania kodeksów dobrej praktyki w dziedzinie zdrowia i bezpieczeństwa w pracy; podkreśla, że niezbędne jest, aby państwa członkowskie podjęły wymianę dobrych praktyk w celu zwiększenia wydajności pracy pracowników;

59. jest zdania, że państwa członkowskie można wesprzeć w badaniach nad nowymi zagrożeniami i wprowadzaniu nowych praktyk przyczyniających się do skuteczniejszego stosowania zasad bezpieczeństwa poprzez realizację siódmego programu ramowego w zakresie badań i innowacji;

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

60. uważa, że ocena zagrożeń powinna być przeprowadzana w sposób multidyscyplinarny i z udziałem pracowników;
61. stwierdza, że większość przedsiębiorstw przeprowadza ocenę zagrożeń, ale rzadziej dzieje się to w małych przedsiębiorstwach i w niektórych państwach członkowskich ⁽¹⁾;
62. jest zdania, że same MŚP nie są mniej pewne, lecz że zagrożenia są raczej związane z wadliwą organizacją pracy, jak również z mniejszymi środkami przeznaczonymi na zdrowie i bezpieczeństwo w pracy; uważa za istotne udzielenie pomocy MŚP we wprowadzeniu strategii zapobiegania zagrożeniom, podkreśla pozytywną rolę inicjatyw takich jak OiRA, jak również zachęt ekonomicznych; wzywa państwa członkowskie do wymiany najlepszych praktyk;
63. uznaje za istotne, aby właściwy organ publiczny odpowiedzialny za wdrożenie prawodawstwa w zakresie zdrowia i bezpieczeństwa w państwach członkowskich dołożył wszelkich starań, aby pomóc ocenić i zminimalizować wszystkie zagrożenia oraz zapewnić właściwą ochronę pracowników; uważa, że ważne jest, aby pomóc MŚP we wprowadzaniu polityki zapobiegania zagrożeniom; podkreśla pozytywną rolę takich inicjatyw, jak OiRA, prostych, nieodpłatnych i odpowiednio ukierunkowanych; jest zdania, że ocena zagrożeń na poziomie przedsiębiorstwa musi być dokonywana okresowo i musi być stopniowo dostosowywana do nowych warunków i pojawiających się zagrożeń;
64. przypomina, jak duże znaczenie ma udzielanie informacji i prowadzenie kampanii w celu uświadczenia przedsiębiorstwom, a w szczególności MŚP, zagrożeń i przedstawiania możliwości skutecznego prowadzenia odpowiednich działań prewencyjnych;
65. jest zaniepokojony skutkami podwykonawstwa, np. w dziedzinie cywilnych i wojskowych instalacji atomowych, i podkreśla, że każdy pracodawca, w tym podwykonawcy, ponosi odpowiedzialność za swoich pracowników i że pracowników tych należy objąć działaniami prewencyjnymi;
66. jest zdania, że wszyscy pracownicy, a zwłaszcza pracownicy tymczasowi, pracujący w niepełnym wymiarze godzin oraz na zasadzie podwykonawstwa, potrzebują specjalnego szkolenia w zakresie zdrowia i bezpieczeństwa, aby podnieść poziom bezpieczeństwa w miejscu pracy; jest zaniepokojony rosnącą liczbą chorób związanych ze stresem i zwraca uwagę na brak edukacji w dziedzinie postępowania ze stresem w pracy; wzywa do podjęcia przy udziale partnerów społecznych działań prewencyjnych dla wszystkich, a zwłaszcza dla ludzi młodych, poprzez organizowanie szkoleń w zakresie postępowania ze stresem, które powinny obejmować umiejętności społeczne, w tym komunikację interpersonalną oraz ćwiczenia umiejętności radzenia sobie w sytuacjach konfliktowych, a także poprzez kampanie na rzecz podnoszenia świadomości w szkołach i miejscu pracy; zachęca państwa członkowskie do skuteczniejszego wykorzystywania Europejskiego Funduszu Społecznego w tym celu;
67. zachęca państwa członkowskie do inwestowania w wiedzę o pracy; wzywa do zwiększenia liczby badań w tej dziedzinie na szczeblu wspólnotowym i krajowym;
68. podkreśla, że podstawowymi przeszkodami dla uwzględnienia zagrożeń psychospołecznych w pracy są postrzegana drażliwość tej kwestii, jak również brak uświadczenia, brak zasobów oraz brak wiedzy fachowej ⁽²⁾;
69. zwraca się do Komisji Europejskiej o wspieranie rozwoju europejskich norm bezpieczeństwa i higieny pracy w przedsiębiorstwach; w tym zakresie podkreśla konieczność współpracy między państwami członkowskimi w celu zbadania przyczyn wypadków przy pracy, ale także w celu wymiany najlepszych praktyk;
70. zwraca się do państw członkowskich o to, by uwzględniały zdrowie i bezpieczeństwo w pracy od kształcenia wstępnego, a także później dzięki kształceniu przez całe życie; uważa za pożądane to, by kształcenie na temat zagrożeń było częścią niektórych programów technologicznych, naukowych, artystycznych i sportowych, a także szkoleń w dziedzinie zarządzania przedsiębiorstwem; zachęca państwa członkowskie do włączenia zdrowia i bezpieczeństwa w pracy do nauczania uniwersyteckiego, aby dotrzeć z tą tematyką do przyszłych inżynierów, architektów, przedsiębiorców, kadry kierowniczej itp.;

⁽¹⁾ EU-OSHA, analiza Esener.

⁽²⁾ EU-OSHA, analiza Esener.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

71. jest przekonany, że aby zmniejszyć natężenie stresu w pracy, należy wprowadzić i rozwijać specjalne szkolenia dotyczące umiejętności pracy w warunkach stresu, a także warsztaty dotyczące umiejętności pracy w grupie i poprawy integracji danej grupy pracowników;
72. wzywa państwa członkowskie do oceny jakości szkoleń krajowej kadry kierowniczej w dziedzinie zapobiegania zagrożeniom w pracy i popiera wymianę dobrych praktyk;
73. podkreśla konieczność wspierania – poprzez usprawnienie koordynacji polityki wspólnotowej – programów szkoleniowych na rzecz rozwoju polityki zapobiegania zagrożeniom dzięki wzmocnieniu programów już istniejących oraz wykorzystaniu doświadczeń lokalnych, regionalnych i krajowych;
74. podkreśla, że pojawienie się nowych rodzajów zatrudnienia (np. zielonych miejsc pracy) stanowi źródło nowych możliwości ochrony pracowników⁽¹⁾ i dostosowania szkoleń zawodowych;
75. uważa, że zapobieganie ryzyku choroby przewlekłej wiąże się ze ścisłym poszanowaniem prawa w dziedzinie urlopu chorobowego i macierzyńskiego, gdyż presja wywierana przez pracodawcę w tym okresie może powodować przedłużenie takiego urlopu;
76. przypomina, że miejsce pracy ma być postrzegane jako jedna z głównych platform wspierania strategii UE i państw członkowskich w zakresie profilaktyki chorób zarówno zakaźnych, jak i niezakaźnych, oraz że pracodawcy, organizacje pracownicze i pozostali partnerzy społeczni mają do odegrania ważną rolę w promowaniu wśród pracujących zdrowego trybu życia i wiedzy na temat zdrowia;
77. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o bardziej zdecydowane zwalczanie nierówności w dziedzinie zdrowia oraz o zmniejszanie różnic w warunkach pracy i dostępie do usług ukierunkowanych na poprawę zdrowia pracowników, a także na zapobieganie oraz ochronę zdrowia w miejscu pracy;

Pracownicy narażeni na ryzyko i szczególne zagrożenia

78. podkreśla, że oprócz pracowników wykonujących pracę w uciążliwych warunkach także migranci, młodzież, ludzie starsi, kobiety w wieku rozrodczym, osoby niepełnosprawne, przedstawiciele mniejszości etnicznych, pracownicy nisko wykwalifikowani oraz osoby długotrwale bezrobotne powracające na rynek pracy stanowią grupy szczególnie narażone na zagrożenia; podkreśla potrzebę wprowadzenia zachęt do skuteczniejszego stosowania zasad BHP w miejscu pracy, zwłaszcza w odniesieniu do tych grup; jest zdania, że przed podjęciem przez te osoby zatrudnienia w stosownych przypadkach konieczne jest szkolenie przygotowawcze;
79. stwierdza, że młodzi pracownicy w wieku od 15 do 24 lat narażeni są na szczególnie duże ryzyko obrażeń⁽²⁾, a choroby lub obrażenia w młodym wieku mogą mieć znaczne długotrwałe konsekwencje; podkreśla ponadto konieczność włączania kwestii zdrowia i bezpieczeństwa w miejscu pracy w obowiązujące programy UE, takie jak „Mobilna młodzież”;
80. domaga się, by Komisja i państwa członkowskie poprzez lepsze dopasowanie działań na rzecz zdrowia i bezpieczeństwa w pracy do potrzeb starszych pracowników odpowiadały na zachodzące zmiany

⁽¹⁾ EU-OSHA, Foresight of new and emerging risks to occupational safety and health associated with new technologies in green jobs by 2020 (Prognoza nowych i pojawiających się zagrożeń dla zdrowia i bezpieczeństwa w pracy pojawiających się w związku z nowymi technologiami w zielonych miejscach pracy do roku 2020), etap 1: (http://osha.europa.eu/en/publications/reports/foresight-green-jobs-drivers-change_TERO11001ENN/view) i etap 2 (<http://osha.europa.eu/en/publications/reports/foresight-green-jobs-key-technologies/view>; i NIOSH <http://www.cdc.gov/niosh/topics/PtD/greenjobs.html>).

⁽²⁾ x Verjans M., de Broeck V., Eckelaert L., OSH in figures: Young workers - Facts and figures [Europejska Agencja Bezpieczeństwa i Zdrowia w Pracy w liczbach: młodzi pracownicy – fakty i liczby], Europejska Agencja Bezpieczeństwa i Zdrowia w Pracy, sprawozdanie Europejskiego Obserwatorium Ryzyka, Luksemburg, 2007, s. 133.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

demograficzne; podkreśla pozytywny wpływ, jaki uczenie się przez całe życie wywiera na podtrzymanie motywacji do pracy, a także działań mających na celu przeciwdziałanie spadkowi sił fizycznych, na przykład poprzez ergonomiczną organizację miejsca pracy; podkreśla, że konstruktywnym impulsem byłaby w tym zakresie umowa ramowa między partnerami społecznymi;

81. jest zdania, że pracownicy niewykwalifikowani i długotrwale bezrobotni nie powinni podejmować zatrudnienia bez niezbędnego szkolenia przygotowawczego w zakresie zagrożeń dla zdrowia i bezpieczeństwa w miejscu pracy;

82. jest zaniepokojony wzrostem liczby nietypowych umów o pracę, takich jak praca w ograniczonym wymiarze godzin, telepraca, przerywany czas pracy, praca w niedzielę i praca nocna; domaga się, aby dokonać naukowej oceny zagrożeń stwarzanych przez takie niedobrowolne formy zatrudnienia, zwłaszcza dla kobiet, zauważa jednak, że takie formy zatrudnienia swobodnie wybrane mogą być pozytywnie przyjmowane przez pracowników;

83. ubolewa nad brakiem inicjatyw zmierzających do rozpatrzenia sytuacji pracowników niezależnych, tymczasowych, domowych lub objętych krótkoterminowymi umowami, gdyż wszyscy oni mają prawo do poszanowania ich zdrowia i bezpieczeństwa w miejscu pracy;

84. przypomina, że tymczasowe formy zatrudnienia są rozpowszechnione w sektorach takich jak budownictwo lub rolnictwo, w których występuje wysoki wskaźnik wypadków i chorób zawodowych, oraz w sektorze usług, o którym informacje są ograniczone ⁽¹⁾;

85. uważa, że promowanie niepełnego wymiaru czasu pracy wśród najstarszych pracowników stanowiłoby etap przejściowy przed emeryturą i poprawiło warunki życia i możliwości pracowników w starszym wieku;

86. ponawia zalecenie wyrażone w sprawozdaniu europejskim HIREs zmierzające do zagwarantowania pracownikom tymczasowym i pracownikom zatrudnianym przez przedsiębiorstwa takich samych praw w dziedzinie ochrony zdrowia, jeżeli ich praca ma charakter długoterminowy i jest wykonywana pod kierownictwem głównego pracodawcy;

87. podkreśla, że ryzyko zawodowe – niezależnie od tego, czy ma charakter psychospołeczny czy fizyczny (w szczególności zaburzenia układu mięśniowo-szkieletowego) – w odmienny sposób dotyczy mężczyzn i kobiet; ponadto przypomina, że można wskazać na powiązanie między umowami niegwarantującymi pewności zatrudnienia, w szczególności umowami o pracę tymczasową i na niepełny etat, i zwiększeniem ryzyka zawodowego o charakterze fizycznym i psychospołecznym; wzywa w związku z tym państwa członkowskie do uwzględniania w swoich strategiach krajowych wymiaru płci i ryzyka związanego z różnymi rodzajami umowy o pracę;

88. wyraża niepokój w związku z niewystarczającą oceną ryzyka, na jakie w miejscu pracy są narażone kobiety w ciąży; zaleca przeprowadzenie pogłębionych badań dotyczących skutków narażenia kobiet w ciąży na określone warunki występujące w miejscu pracy (w tym narażenie na działanie substancji chemicznych, promieniowanie jonizujące, fale elektromagnetyczne, stres, zbyt wysokie temperatury, konieczność dźwigania zbyt dużych ciężarów itp.), w związku z czym zachęca do przestudiowania zależności między przypadkami poronień, komplikacji przy porodzie, dzieci urodzonych z problemami zdrowotnymi z jednej strony a warunkami pracy kobiet w ciąży związanymi z ryzykiem z drugiej;

89. domaga się sporządzenia oceny wpływu potencjalnego zagrożenia związanego z nowymi technologiami, substancjami szkodliwymi i czynnikami zagrożenia, w tym z organizacją w miejscu pracy; jest zdania, że w skuteczniejszym identyfikowaniu i ocenie potencjalnych nowych zagrożeń pomagają zwiększenie ilości badań naukowych, wymiana wiedzy i praktyczne wykorzystywanie wyników; domaga się, aby działania ustawodawcze zagwarantowały, że nanomateriały będą całkowicie objęte obowiązującymi europejskimi przepisami w dziedzinie BHP;

⁽¹⁾ Health and safety at work in Europe (1999-2007) – a statistical portrait (Zdrowie i bezpieczeństwo w pracy w Europie (1999–2007) – dane statystyczne) (http://epp.eurostat.ec.europa.eu/cache/ITY_OFFPUB/KS-31-09-290/EN/KS-31-09-290-EN.PDF); Causes and circumstances of accidents at work in the EU (Przyczyny i okoliczności wypadków przy pracy w UE), Komisja Europejska 2008, http://epp.eurostat.ec.europa.eu/portal/page/portal/product_details/publication?p_product_code=KS-SF-09-063.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

90. uważa, że nadmiernie długi czas pracy oraz niewystarczające okresy odpoczynku, podobnie jak nieproporcjonalnie wysokie wymagania wobec wyników stanowią główny czynnik zwiększający liczbę wypadków przy pracy i chorób zawodowych; podkreśla, że takie przepisy naruszają podstawowe zasady zdrowia i bezpieczeństwa w miejscu pracy; apeluje o zapewnienie odpowiedniej równowagi między życiem zawodowym a życiem rodzinnym; wzywa państwa członkowskie do pełnego wdrożenia dyrektywy 2003/88/WE;

91. jest zdania, że w trybie pilnym należy przeprowadzić rozstrzygające naukowe badanie wpływu pracy w niedziele na zdrowie pracowników; Komisja Europejska powinna obecnie zlecić wykonanie niezależnego badania, w którym sprawdzone zostaną dotychczasowe wyniki i określić ostateczne stanowisko naukowe w tej sprawie;

92. ubolewa nad brakiem wspólnej i jednolitej definicji zjawiska mobbingu na szczeblu europejskim; apeluje do Komisji i państw członkowskich, żeby opracowały skuteczne krajowe strategie walki z przemocą w miejscu pracy, oparte na wspólnej dla 27 państw członkowskich definicji mobbingu;

93. uważa, że stres powodowany często przez nękanie psychiczne stanowi czynnik zwiększający liczbę zaburzeń układu mięśniowo-szkieletowego, jak również zagrożeń psychospołecznych oraz że wskazane byłoby, aby czynniki te zostały wnikliwie zbadane przez Komisję Europejską;

94. domaga się, aby przyszedł wniosek ustawodawczy w sprawie zaburzeń układu mięśniowo-szkieletowego obejmował wszystkich pracowników;

95. popiera inicjatywę ustawodawczą dotyczącą ochrony pracowników przed dymem papierosowym w miejscu pracy, gdyż kompleksowa ochrona nie została dotąd zagwarantowana;

96. zwraca się do Komisji o przedstawienie w 2012 r. Parlamentowi i Radzie wniosku w sprawie zakazu palenia we wszystkich miejscach pracy, w tym w pomieszczeniach restauracyjnych, we wszystkich środkach transportu publicznego i zamkniętych budynkach publicznych w UE;

97. wzywa Komisję do rozpoczęcia szeroko zakrojonych konsultacji z europejskimi partnerami społecznymi w sprawie sporządzenia wykazu chorób zawodowych w oparciu o dogłębne naukowe i medyczne analizy głównych uznanych obecnie zagrożeń (zwłaszcza zaburzeń psychicznych i azbestu); zachęca Komisję do wszechstronnej oceny potencjalnych korzyści, jakie dla zdrowia pracowników wynikłyby z aktualizacji i obowiązkowego charakteru zalecenia 2003/670/WE dotyczącego europejskiego wykazu chorób zawodowych;

98. jest zdania, że należy dalej rozwijać badania nad wpływem – również długofalowym – niektórych rodzajów pracy na zdrowie, aby zapobiegać w najwyższym możliwym stopniu przypadkom chorób pojawiających się dopiero po zakończeniu działalności zawodowej; jest przekonany, że przy ustalaniu wykazu zawodów, w przypadku których trzeba przeprowadzić więcej badań dotyczących zdrowia i bezpieczeństwa, należy uwzględnić najpilniejsze priorytety zgłoszone przez partnerów społecznych;

99. wzywa Komisję do tego, aby jeśli nowe badania lub dowody naukowe wykażą wysoki stopień zagrożenia dla zdrowia i bezpieczeństwa w przypadku niektórych zawodów, niezwłocznie przedsięwzięła odpowiednie środki ochrony zdrowia i bezpieczeństwa tych pracowników;

100. jest zdania, że istotnym elementem jest podejmowanie rehabilitacji i powrót do pracy po przebytej chorobie lub wypadku w miejscu pracy, w związku z czym należy zwiększyć zachęty w tym zakresie;

101. wzywa państwa członkowskie do niezwłocznego wdrożenia dyrektywy 2010/32/UE dotyczącej zapobiegania zranieniom ostrymi narzędziami u pracowników opieki zdrowotnej oraz do zapewnienia pacjentom i pracownikom służby zdrowia najwyższego poziomu ochrony przed narażeniem na zakażenia związane z opieką zdrowotną;

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

102. jest zaniepokojony utrzymującą się liczbą chorób nowotworowych przypisywanych wykonywaniu zawodu; ubolewa, że duża liczba pracowników wciąż jest narażona na działanie azbestu, szczególnie w sektorze konserwacji i oczyszczania; wzywa w związku z tym ponownie Komisję do przedstawienia inicjatywy dotyczącej kwestii azbestu, w tym do zorganizowania przesłuchania na temat sposobów rozwiązania ogromu problemów bhp związanych z azbestem znajdującym się w budynkach i innych obiektach, takich jak statki, pociągi i maszyny; wzywa również państwa członkowskie do działań związanych z eliminowaniem azbestu, np. do określenia miejsc występowania azbestu w budynkach i zapewnienia jego bezpiecznego usunięcia;

103. podkreśla wartość dodaną polityki wspólnotowej w odniesieniu do substancji chemicznych i potencjał poprawy, który trzeba wykorzystać w prewencji chorób nowotworowych związanych z pracą;

104. podkreśla, że narażenie na substancje rakotwórcze obejmuje przede wszystkim pracowników sektora przemysłowego, sektorów rzemieślniczych i rolnictwa, jak również kobiety pracujące w sektorze usług, które są narażone na wielokrotny kontakt z takimi substancjami⁽¹⁾; wzywa do przeprowadzenia analizy wpływu narażenia pracowników sektora rolnictwa na działanie środków chemicznych;

105. wzywa Komisję i państwa członkowskie do przyspieszenia wdrażania rozporządzenia REACH, a w szczególności do zastąpienia najbardziej niebezpiecznych substancji chemicznych;

106. uznaje, że nowa wspólnotowa strategia na rzecz zdrowia i bezpieczeństwa pracy na lata 2013–2020 powinna skupiać się na wykorzystaniu potencjału rozporządzenia REACH do zwiększenia ochrony pracowników przed zagrożeniami chemicznymi, wznowieniu starań na rzecz zapobiegania chorobom związanym z pracą i na rzecz poprawiania jakości życia w pracy, wzmoczeniu monitorowania i nadzoru nad wykonywaniem obowiązków przez inspektoraty pracy oraz na udziale pracowników w tworzeniu, monitorowaniu i wdrażaniu polityk zapobiegania zagrożeniom, zwiększeniu uznawania chorób zawodowych i problemach elastyczności, braku bezpieczeństwa, podwykonawstwa itp., stanowiących przeszkodę we właściwym zapobieganiu zagrożeniom;

107. wzywa Komisję Europejską do sporządzenia wniosku dotyczącego przeglądu dyrektywy 2004/37/WE w sprawie substancji rakotwórczych i mutagennych przed końcem roku 2012, żeby rozszerzyć jej zakres na substancje reprotoksyjne w analogii do substancji bardzo niebezpiecznych wymienionych w rozporządzeniu REACH, a także do zapewnienia lepszego stosowania zasady zastępowania; domaga się ustalenia związku ze zdrowiem rozrodczym;

108. wzywa Komisję, aby w przyszłym prawodawstwie dotyczącym bezpieczeństwa i higieny pracy wspierała, w stosownych przypadkach, wykorzystywanie technologii, które zmniejszają ryzyko stwarzane przez substancje niebezpieczne w razie wypadków przy pracy, oraz aby w miarę możliwości technologie te zastępowały stosowanie substancji chemicznych i radioaktywnych;

109. wzywa do tego, by Komisja Europejska i państwa członkowskie zaproponowały środki w celu lepszego dostosowania warunków pracy do potrzeb osób cierpiących na nowotwory lub inne schorzenia związane z pracą lub choroby przewlekłe;

110. ponownie domaga się, aby Komisja badając możliwości uproszczenia przepisów, nie zmniejszała poziomu ochrony osiągniętego w europejskich dyrektywach dotyczących zdrowia i bezpieczeństwa w miejscu pracy;

*

* *

111. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, jak również parlamentom krajowym i rządów państw członkowskich.

⁽¹⁾ ETUI, 2010, <http://hesa.etui-rehs.org/uk/publications/pub54.htm>

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

Azerbejdżan, zwłaszcza przypadek Rafiqa Taġiego

P7_TA(2011)0590

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie Azerbejdżanu, zwłaszcza przypadku Rafiqa Taġiego

(2013/C 168 E/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Azerbejdżanu, zwłaszcza te dotyczące praw człowieka,
 - uwzględniając konkluzje z drugiego szczytu Partnerstwa Wschodniego, który odbył się dniach 29-30 września 2011 r.,
 - uwzględniając umowę o partnerstwie i współpracy pomiędzy WE a Azerbejdżanem, która weszła w życie w 1999 r.,
 - uwzględniając oświadczenie rzecznika wysokiej przedstawiciel UE Catherine Ashton z dnia 12 października 2011 r.,
 - uwzględniając konkluzje z 12. posiedzenia Rady Współpracy UE-Azerbejdżan, które odbyło się w Brukseli dnia 25 listopada 2011 r.,
 - uwzględniając art. 122 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że wpływowy azerbejdżański pisarz i dziennikarz Rafiq Tagi zmarł w Baku dnia 23 listopada 2011 r. wskutek ran zadanych mu nożem podczas brutalnego ataku, którego ofiarą padł cztery dni wcześniej;
- B. mając na uwadze, że rząd Azerbejdżanu wszczął dochodzenie karne w sprawie wspomnianego ataku;
- C. mając na uwadze, że według doniesień przez kilka tygodni poprzedzających atak Rafiq Tagi otrzymywał pogróżki, które miały stanowić odwet m.in. za artykuł opublikowany na stronie internetowej Radia Azadliq (Radia Swoboda) dnia 10 listopada 2011 r., w którym to artykule krytykował on obecny irański rząd;
- D. mając na uwadze, że na mocy wyroku skazującego wydanego w maju 2007 r. Rafiq Tagi odbywał karę więzienia za wzniesienie nienawiści religijnej, a zarzuty te postawiono mu w związku z jego artykułem w gazecie *Sanat*, w którym stwierdził on, że wartości islamskie uniemożliwiają włączenie Azerbejdżanu do struktur europejskich i hamują demokratyczny postęp;
- E. mając na uwadze, że czołowy irański duchowny wielki ajatollah Fazel Lankarani wydał fatwę skazującą Rafiqa Taġiego na śmierć, po tym jak dziennikarz opublikował wspomniany wcześniej artykuł; mając na uwadze, że fatwa skazywała na śmierć również wydawcę gazety *Sanat* Samira Sadagatoglu;
- F. mając na uwadze, że irańskie władze nigdy nie potępiły wspomnianej fatwy, która wydaje się nawoływać do zabójstwa, nigdy też nie wyjaśniły, że osoba podejrzana o nawoływanie do ataku na Rafiqa Taġiego lub Samira Sadagatoglu, planowanie takiego ataku, jego przeprowadzenie lub pomoc w jego przeprowadzeniu powinna stanąć przed sądem;
- G. mając na uwadze, że Komitet Praw Człowieka ONZ, który nadzoruje wdrażanie Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, którego stroną jest Iran, w ostatnim czasie wyraził zaniepokojenie w związku z art. 226 irańskiego kodeksu karnego, który stanowi, że „popelnienie zabójstwa będzie skutkowało odwetem pod warunkiem, że według islamskiego prawa osoba zamordowana nie zasługiwała na śmierć”; mając na uwadze, że fatwy są wykorzystywane do usprawiedliwienia faktu, że dana osoba „zasługuje na śmierć”;

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

- H. mając na uwadze, że władze Azerbejdżanu nigdy wyraźnie nie potępiły fatwy ani publicznych gróźb śmierci, które Rafig Tagi otrzymał w 2007 r. podczas toczącego się przeciwko niemu procesu za zniesławienie religii; mając na uwadze, że w telewizji kontrolowanej przez państwo jedynie wspomniano o śmierci Rafiga Tagiego, a władze nie potępiły dotąd publicznie jego zabójstwa;
 - I. mając na uwadze, że władze Azerbejdżanu mają słabe wyniki w zakresie prowadzenia dochodzeń w sprawie ataków na dziennikarzy, co w dużej mierze przyczynia się do panującej w ostatnich latach w mediach atmosfery strachu i bezkarności;
 - J. mając na uwadze, że Azerbejdżan bierze aktywny udział w działaniach podejmowanych w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa oraz Partnerstwa Wschodniego, jest członkiem-założycielem Zgromadzenia Parlamentarnego Euronest i zobowiązał się do poszanowania demokracji, praw człowieka i przestrzegania zasad praworządności, które są podstawowymi wartościami powyższych inicjatyw;
 - K. mając na uwadze, że w latach 2012-2013 Azerbejdżan będzie niestałym członkiem Rady Bezpieczeństwa ONZ i zobowiązał się do przestrzegania wartości określonych w karcie praw człowieka ONZ;
 - L. mając na uwadze, że Azerbejdżan jest członkiem Rady Europy, a także stroną europejskiej konwencji praw człowieka oraz szeregu innych międzynarodowych traktatów dotyczących praw człowieka, w tym Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych;
 - M. mając na uwadze, że Azerbejdżan zobowiązał się do przestrzegania praw człowieka stanowiących część podstawowych wartości europejskich w ramach swojego członkostwa w Radzie Europy i OBWE oraz podpisania planu działania EPS i wspólnej deklaracji przyjętej podczas szczytu Partnerstwa Wschodniego w Pradze;
1. zdecydowanie potępił zabójstwo Rafiga Tagiego i jest zaniepokojony kwestią bezpieczeństwa Samira Sadagatoglu; wyraża rozczarowanie faktem, że władze Azerbejdżanu nie potępiły zabójstwa Rafiga Tagiego i nie poinformowały opinii publicznej o dochodzeniu w sprawie okoliczności jego śmierci;
 2. z zadowoleniem przyjmuje wniosek rządu Azerbejdżanu dotyczący utworzenia specjalnej grupy roboczej, która miałaby zbadać okoliczności zabójstwa Rafiga Tagiego; wzywa władze Azerbejdżanu do zadbania o to, by dochodzenie to było dokładne i skuteczne, a sprawcy ścigani i postawieni przed wymiarem sprawiedliwości oraz osądzeni w procesie, który spełnia międzynarodowe normy sprawiedliwego procesu;
 3. wzywa władze Azerbejdżanu, aby dołożyły wszelkich starań, by chronić życie i bezpieczeństwo Samira Sadagatoglu;
 4. zwraca uwagę na fakt, że Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych gwarantuje wolność wyrażania opinii oraz wolność wypowiedzi, w tym możliwość krytykowania religii i systemów wyznaniowych; podkreśla, że prawo do wolności słowa, zarówno w internecie, jak i poza nim, stanowi podstawę wolnego i demokratycznego społeczeństwa oraz ma zasadnicze znaczenie dla ochrony i promowania innych praw; wzywa władze Azerbejdżanu do powstrzymania się od nadużywania prawa karnego do uciszania swobodnej debaty na temat religii;
 5. przypomina, że nieograniczony dostęp do informacji i komunikacji oraz wolny od cenzury dostęp do internetu (wolność internetu) to powszechne prawa, które są niezbędne dla poszanowania praw człowieka, takich jak wolność wyrażania opinii i dostęp do informacji, jak również dla zagwarantowania przejrzystości i odpowiedzialności w życiu publicznym;
 6. zwraca uwagę, że groźby i nawoływanie do przemocy wobec jednostek wyrażających swoje poglądy, które przez niektórych wyznawców religii lub systemów wyznaniowych uznawane są za „obraźliwe”, są całkowicie nie do przyjęcia, a osoby posługujące się takimi groźbami i nawołujące do przemocy muszą być ścigane sędownie oraz że należy w pełni zagwarantować wolność wyrażania opinii i bezpieczeństwo zagrożonym osobom;

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

7. wzywa władze Iranu do usunięcia określenia „osoba zasługująca na śmierć” ze zmienionego kodeksu karnego, nad którym toczy się obecnie dyskusja w irańskim parlamencie; jest głęboko zaniepokojony faktem, że fatwy wzywające do popełnienia zabójstwa mogłyby w irańskich sądach zostać wykorzystane dla obrony osób oskarżonych o zabójstwo, z racji tego, że ofiara „zasługiwała na śmierć”; wzywa irańskie władze do zadbania o to, by każda osoba podejrzana o nawoływanie do zabójstwa, jego planowanie, popełnienie lub współudział w zabójstwie, niezależnie od tego, czy zabójstwo to miało miejsce w Iranie czy poza jego granicami, została postawiona przed sądem i osądzona w procesie, który spełnia wszystkie międzynarodowe normy sprawiedliwego procesu;
8. wzywa irańskie władze, aby zaoferowały władzom Azerbejdżanu wszelką niezbędną pomoc podczas prowadzenia dochodzenia w sprawie zabójstwa Rafiga Tagiego oraz aby zadbały, by irańscy duchowni nie wzywali do popełnienia zabójstwa na terytorium Iranu czy też innego państwa;
9. wzywa władze Azerbejdżanu, aby pokazały prawdziwe zaangażowanie na rzecz praw człowieka i wypełniły swoje zobowiązania wynikające z prawa międzynarodowego oraz z członkostwa w Zgromadzeniu Parlamentarnym Euronest, Partnerstwie Wschodnim lub z podpisania jakiegokolwiek przyszłego układu o stowarzyszeniu z UE, zwłaszcza zobowiązania w zakresie ochrony prawa do życia i do wolności wyrażania opinii;
10. wyraża ubolewanie, że władze Azerbejdżanu nie wydały wizy sprawozdawcy Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy ds. więźniów politycznych; wzywa rząd Azerbejdżanu, aby zezwolił sprawozdawcy na wjazd do kraju w celu zbadania sytuacji domniemanych więźniów politycznych;
11. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji rządowi i parlamentowi Republiki Azerbejdżanu, rządowi i parlamentowi Islamskiej Republiki Iranu, ESDZ, Radzie, Komisji i Radzie Praw Człowieka ONZ.

Sytuacja kobiet w Afganistanie i Pakistanie

P7_TA(2011)0591

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie sytuacji kobiet w Afganistanie i Pakistanie

(2013/C 168 E/16)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje dotyczące praw człowieka i demokracji w Pakistanie, w szczególności rezolucję z dnia 20 stycznia 2011 r.⁽¹⁾ oraz rezolucję z dnia 20 maja 2010 r.⁽²⁾, 12 lipca 2007 r.⁽³⁾, 25 października 2007 r.⁽⁴⁾ i 15 listopada 2007 r.⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Afganistanu, w szczególności rezolucję z dnia 24 kwietnia 2009 r. w sprawie praw kobiet w Afganistanie⁽⁶⁾ oraz rezolucję z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie nowej strategii dla Afganistanu⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego sytuacji praw człowieka na świecie w roku 2009 i polityki UE w tej dziedzinie⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie eliminacji przemocy wobec kobiet⁽⁹⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0026.

⁽²⁾ Dz.U. C 161 E z 31.5.2011, s. 147.

⁽³⁾ Dz.U. C 175 E z 10.7.2008, s. 583.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 263 E z 16.10.2008, s. 666.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 282 E z 6.11.2008, s. 434.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 184 E z 8.7.2010, s. 57.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0490.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0489.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 285 E z 21.10.2010, s. 33.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie wolności religii i przekonań przyjęte w dniu 16 listopada 2009 r., w których podkreślono strategiczne znaczenie tej wolności i zwalczania nietolerancji religijnej,
 - uwzględniając konkluzje Rady w sprawie nietolerancji, dyskryminacji i przemocy ze względu na wyznanie lub przekonania, przyjęte w dniu 21 lutego 2011 r.,
 - uwzględniając wspólne oświadczenie UE i Pakistanu z dnia 4 czerwca 2010 r., w którym obydwie strony potwierdziły wolę wspólnego rozwiązywania kwestii dotyczących bezpieczeństwa regionalnego i globalnego, promowania poszanowania praw człowieka oraz współpracy na rzecz dalszego wzmocnienia demokratycznego rządu Pakistanu i jego instytucji,
 - uwzględniając konkluzje Rady dotyczące Pakistanu i Afganistanu z dnia 18 lipca 2011 r. i 14 listopada 2011 r.,
 - uwzględniając oświadczenia Wysokiej Przedstawiciel UE w sprawie zaproponowanych przepisów dotyczących schronisk dla kobiet w Afganistanie z dnia 5 grudnia 2011 r., 20 lutego 2011 r. i 15 grudnia 2010 r.,
 - uwzględniając konkluzje Międzynarodowej Konferencji w Bonn z dnia 5 grudnia 2011 r.,
 - uwzględniając art. 18 Powszechnej deklaracji praw człowieka z 1948 r.,
 - uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet z dnia 18 grudnia 1979 r. i deklarację ONZ o eliminacji przemocy wobec kobiet z dnia 20 grudnia 1993 r.,
 - uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych ONZ,
 - uwzględniając deklarację ONZ z 1981 r. w sprawie likwidacji wszelkich form nietolerancji i dyskryminacji ze względu na wyznanie lub przekonania,
 - uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 (2000) i 1820 (2008) w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa, a także rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1888 (2009) w sprawie przemocy seksualnej wobec kobiet i dzieci w konfliktach zbrojnych, która podkreśla odpowiedzialność wszystkich państw członkowskich za położenie kresu bezkarności i pociągnięcie do odpowiedzialności winnych zbrodni przeciw ludzkości i zbrodni wojennych, łącznie z przestępstwami związanymi z przemocą seksualną i innymi rodzajami przemocy wobec kobiet i dziewcząt,
 - uwzględniając dokument przedstawiający stanowisko Sieci Kobiet Afgańskich z dnia 6 października 2011 r. w ramach przygotowań do konferencji w Bonn,
 - uwzględniając art. 122 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że sytuacje kobiet w Afganistanie i Pakistanie są odmienne i niezależne od siebie, zarówno przemoc fizyczna, jak i moralna wobec kobiet pozostaje jednym z głównych przypadków naruszania praw człowieka odnotowywanych w Afganistanie i Pakistanie, w szczególności w niektórych regionach;
- B. mając na uwadze, że kobiety i dziewczęta nadal obleva się kwasem oraz że padają one ofiarą domowej przemocy, handlu ludźmi, wymuszonych małżeństw, w tym zawierania małżeństw przez dzieci, oraz handlu w ramach rozwiązywania sporów; mając na uwadze, że policja, sądy i inni urzędnicy wymiaru sprawiedliwości rzadko nadają bieg skargom kobiet na maltretowanie, w tym pobicia, gwałty i inne formy przemocy na tle seksualnym, a kobiety uciekające przed tymi ciężkimi doświadczeniami zamknięte są w więzieniach;

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

- C. mając na uwadze, że w większości przypadków sprawcy przemocy wobec kobiet pozostają bezkarni;
- D. mając na uwadze, że stosowanie niektórych przepisów, zwłaszcza prawa rodzinnego, prowadzi do naruszania praw człowieka kobiet;
- E. mając na uwadze, że w sierpniu 2009 r. rząd Afganistanu uchwalił przepisy w sprawie eliminacji przemocy wobec kobiet, a dnia 5 września 2011 r. afgańska rada ministrów zatwierdziła rozporządzenie w sprawie ośrodków ochrony kobiet;
- F. mając na uwadze, że od 2001 r. poczyniono postępy w zakresie sytuacji kobiet w Afganistanie w wielu dziedzinach, takich jak zdrowie, edukacja i rola kobiet w polityce na szczeblu krajowym i regionalnym oraz w społeczeństwie obywatelskim;
- G. mając na uwadze, że Afganistan jest stroną wielu konwencji międzynarodowych, w szczególności Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet, oraz mając na uwadze, że art. 22 konstytucji afgańskiej stanowi, iż mężczyźni i kobiety mają równe prawa i obowiązki wobec prawa;
- H. mając jednak na uwadze, że sytuacja kobiet afgańskich budzi niepokój, jako że śmiertelność kobiet w ciąży i podczas porodu oraz śmiertelność noworodków w Afganistanie zalicza się do najwyższych na świecie;
- I. mając na uwadze, że w niektórych regionach Afganistanu kontrolowanych przez formacje powstańcze pod pretekstem prawa szariatu dochodzi do egzekucji przez ukamienowanie, co miało miejsce wobec matki i córki w prowincji Ghazni w dniu 12 listopada 2011 r.;
- J. mając na uwadze praktykę „baad” – sprzedaż kobiety lub dziewczynki w celu zadośćuczynienia za popełnione przestępstwo lub w ramach kary zasądzonej przez lokalną dżirgę – wciąż stosowaną, choć uznaną za przestępstwo na mocy art. 517 afgańskiego kodeksu karnego;
- K. mając na uwadze, że nieuchronne wycofanie sił zachodnich z Afganistanu może zagrozić postępom poczynionym w dziedzinie emancypacji kobiet ze względu na możliwość ponownego przejęcia przez talibów kontroli nad terytoriami, na których kobiety cieszą się nowymi przysługującymi im prawami;
- L. mając na uwadze fakt, że na obszarach, nad którymi kontrolę sprawuje rząd, kobiety mają większy dostęp do edukacji i opieki zdrowotnej oraz większe możliwości zatrudnienia, a na obszarach pod silnym wpływem grup powstańców kobiety są w dużym stopniu dyskryminowane pod względem dostępu do edukacji, opieki zdrowotnej oraz możliwości ekonomicznych i kulturalnych;
- M. mając na uwadze, że władze pakistańskie wykazują też niepokojącą niezdolność do zapewnienia mniejszościom i kobietom ochrony przed niesprawiedliwością społeczną, w szczególności w niektórych regionach, co podkreślano w wyrokach sądu, takich jak decyzja pakistańskiego sądu najwyższego z dnia 21 kwietnia 2011 r., na mocy której uniewinniono pięciu z sześciu mężczyzn oskarżonych o zbiorowy gwałt na Mukhtar Mai;
- N. mając na uwadze, że w 2002 r. opinią publiczną zarówno w Pakistanie, jak i za granicą wstrząsnęła sprawa Mukhtar Mai, na której dokonano zbiorowego gwałtu na polecenie rady wioskowej, aby pomścić domniemane złe prowadzenie się jej brata, i która z powodzeniem wniosła oskarżenie przeciwko swoim oprawcom przed sądem niższej instancji;

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

- O. mając na uwadze, że organizacja pozarządowa Azjatycka Komisja Praw Człowieka (AHRC) podkreśla niepokojący wzrost w Pakistanie, zwłaszcza w prowincji Pendżab, liczby chrześcijanek gwałconych w celu zmuszenia ich do przejścia na islam oraz wielokrotne przypadki porwań, gwałtów i zabójstw dokonywanych na chrześcijańskich dziewczętach;
 - P. mając na uwadze, że tragiczny przykład Uzmy Ayub, którą rok temu porwało, więziło i wielokrotnie zgwałciło kilku przedstawicieli sił policyjnych, pokazuje niepokojący brak poszanowania rządów prawa, jako że członkowie rodziny aresztowanych oficerów zabili brata ofiary, gdy Ayub odrzuciła ugodę pozasądową;
 - Q. mając na uwadze, że po przewrocie wojskowym w Pakistanie w roku 1977 zawieszono podstawowe prawo do wolności od dyskryminacji ze względu na płeć, zagwarantowane w konstytucji z 1973 r.;
 - R. mając na uwadze, że w Pakistanie wprowadzono szereg przepisów, które kodyfikują status kobiety, czyniąc je podległymi w świetle prawa, a w niektórych przypadkach czyniąc ich zeznania wartymi o połowę mniej niż zeznania mężczyzn, w tym rozporządzenia hudud oraz prawo dowodowe, które naruszają status i prawa kobiet;
 - S. mając na uwadze, że w Pakistanie istnieje szereg przepisów dyskryminujących kobiety, jak rozporządzenie o muzułmańskim prawie rodzinnym, zachodniopakiistańska ustawa o sądzie rodzinnym, ustawa o ograniczeniach małżeństw dzieci, zachodniopakiistańska ustawa o zakazie ujawniania posagu oraz ustawa o ograniczeniach w posagu i darach dla panny młodej;
 - T. mając na uwadze, że UE ponowiła zobowiązanie do budowania silnego długofalowego partnerstwa z Pakistanem, opartego na obopólnych interesach i wspólnych wartościach, oraz do wspierania demokratycznych instytucji i cywilnego rządu Pakistanu oraz społeczeństwa obywatelskiego;
 - U. mając na uwadze, że UE, wyrażając gotowość do dalszej współpracy, liczy na przestrzeganie przez Pakistan swoich międzynarodowych zobowiązań, zwłaszcza w dziedzinie bezpieczeństwa i praw człowieka, w tym praw kobiet;
 - V. mając na uwadze, że zgodnie z art. 3 ust. 5 Traktatu o Unii Europejskiej wspieranie demokracji oraz poszanowania praw człowieka i swobód obywatelskich to podstawowe zasady i cele Unii Europejskiej stanowiące podstawę jej stosunków z krajami trzecimi; mając na uwadze, że pomoc UE w dziedzinie handlu i rozwoju jest uzależniona od przestrzegania praw człowieka i praw mniejszości;
1. wyraża głębokie zaniepokojenie sytuacją kobiet i dziewcząt oraz nieustannymi doniesieniami o brutalnych naruszeniach praw kobiet w Afganistanie i Pakistanie; podkreśla, że wspólnota międzynarodowa musi pilnie zwrócić baczniejszą uwagę na sytuację kobiet i dziewcząt w tych krajach;
 2. wzywa Komisję Europejską i Radę, a także wspólnotę międzynarodową, do znacznego zwiększenia funduszy przeznaczonych na próby ochrony kobiet przed gwałtem, maltretowaniem i przemocą domową oraz do przedstawienia praktycznych środków wspierania ruchów społeczeństwa obywatelskiego przeciw dyskryminującym przepisom;

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

3. kładzie nacisk na zdecydowane uwzględnianie praw kobiet we wszystkich dialogach dotyczących praw człowieka, a w szczególności na kwestię zwalczania i likwidacji wszystkich form dyskryminacji i przemocy wobec kobiet i dziewcząt, w tym wszelkich form szkodliwych tradycyjnych lub zwyczajowych praktyk, wczesnych lub przymusowych małżeństw, przemocy domowej i zabijania kobiet, a także nalega na odstąpienie od powoływania się na jakiegokolwiek zwyczaj, tradycję lub względy religijne w celu odsunięcia od siebie obowiązku wyeliminowania takich form przemocy;

Afganistan

4. oddaje hołd afgańskim kobietom, które odgrywają kluczową rolę w rozwoju i wzroście tego narodu; uważa, że poczynione w ostatnich latach postępy w dziedzinie równości mężczyzn i kobiet mają zasadnicze znaczenie dla budowania przyszłości kraju;

5. przyjmuje z zadowoleniem pozytywne przemiany, których przejawem są nominacje kobiet na wysokie rangą stanowiska polityczne lub administracyjne w Afganistanie, np. mianowanie H. Sarabi na stanowisko gubernatora prowincji Bamian; zachęca rząd Afganistanu do kontynuowania wysiłków w celu zwiększenia liczby kobiet sprawujących funkcje publiczne, zwłaszcza w administracji prowincji;

6. przyjmuje z zadowoleniem niedawną decyzję prezydenta Karzaja o ułaskawieniu Gulnaz – ofiary gwałtu uwięzionej za cudzołóstwo; wzywa rząd, aby położył kres praktyce pozbawiania wolności kobiet chcących uniknąć aktów przemocy i aby zwiększył liczbę schronisk dla kobiet i dzieci w kraju, a także apeluje do UE o zagwarantowanie trwałego wsparcia dla takich placówek;

7. zauważa, że od upadku reżimu talibów osiągnięto znaczne postępy w zakresie sytuacji kobiet w Afganistanie; odnotowuje rosnące obawy, że warunki życia i prawa kobiet w Afganistanie mogą się pogorszyć po wycofaniu sił alianckich zapowiadanych na 2014 r.;

8. podkreśla fakt, że w Afganistanie wskaźnik śmiertelności okołoporodowej jest jednym z najwyższych na świecie; z drugiej strony odnotowuje z zadowoleniem pozytywną tendencję, którą wykazało badanie umieralności w Afganistanie przeprowadzone przez afgańskie ministerstwo zdrowia, przy finansowaniu i wsparciu szeregu organizacji międzynarodowych, według którego wskaźnik śmiertelności okołoporodowej spadł do poziomu poniżej 500 zgonów na 100 000 urodzeń żywych; zachęca Komisję Europejską, państwa członkowskie, partnerów międzynarodowych i organizacje pozarządowe, aby wdrażając projekty w Afganistanie, nadal skupiali szczególną uwagę na zdrowiu matek i dzieci;

9. przyjmuje z zadowoleniem ponowne zobowiązanie Afganistanu, zawarte w konkluzjach konferencji Bonn II, do dalszego budowania stabilnego, demokratycznego społeczeństwa opartego na rządach prawa, w którym konstytucja gwarantuje prawa człowieka i podstawowe wolności obywateli, w tym równość mężczyzn i kobiet, a także do przestrzegania wszystkich swoich obowiązków w zakresie praw człowieka; przyjmuje także z zadowoleniem zobowiązanie wspólnoty międzynarodowej do wspierania postępów Afganistanu na tej drodze;

10. wzywa afgański parlament i afgańskie ministerstwo sprawiedliwości do uchylenia wszelkich przepisów skutkujących dyskryminacją wobec kobiet lub zawierających jej elementy, które to przepisy są niezgodne z międzynarodowymi traktatami podpisanymi przez Afganistan;

11. uważa, że zobowiązanie w zakresie praw człowieka – zwłaszcza praw kobiet – oraz ich poszanowanie ma zasadnicze znaczenie dla demokratycznych przemian w Afganistanie;

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

12. wyraża głębokie zaniepokojenie, że mimo wszystkich poczynionych postępów afgańskie kobiety i dziewczęta nadal padają ofiarą domowej przemocy, handlu ludźmi, wymuszonych małżeństw, w tym zawierania małżeństw przez dzieci, oraz są przedmiotem handlu w ramach rozstrzygania sporów; wzywa władze Afganistanu do zapewnienia, że policja, sądy i inni urzędnicy wymiaru sprawiedliwości nadają bieg skargom kobiet na maltretowanie, w tym pobicia, gwałty i inne formy przemocy na tle seksualnym;

13. jest szczególnie zaniepokojony, że na obszarach kontrolowanych przez talibów lub inne grupy powstańcze kobietom w dalszym ciągu grozi kara kamienowania lub oszpeceń w przypadku oskarżenia o naruszenie represyjnych kodeksów społecznych talibów;

14. odnotowuje, że zasada równości kobiet została ujęta w nowej konstytucji Afganistanu; wzywa do przeglądu ustawy o statusie osobistym szyickich kobiet w Afganistanie, która pomimo pewnych zmian jest sprzeczna z zasadami Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji oraz Konwencji o prawach dziecka;

15. ponownie stwierdza, że poparcie Unii Europejskiej i jej państw członkowskich dla odbudowy Afganistanu musi obejmować konkretne środki na rzecz likwidacji dyskryminacji kobiet celem zwiększenia poszanowania praw człowieka i praworządności;

16. wzywa władze Afganistanu do zniesienia nieludzkiej praktyki „baad” i do podjęcia pilnych działań celem pełnego wdrożenia ustawy z 2009 r. przewidującej dla naruszających prawo kary do dziesięciu lat pozbawienia wolności;

17. wzywa rząd Afganistanu, aby zmienił istniejące przepisy i kodeks karny w celu lepszej ochrony praw kobiet i uniknięcia dyskryminujących warunków; podkreśla, że rozmowy pokojowe nie mogą w żadnym wypadku doprowadzić do utraty praw nabytych przez kobiety w ostatnich latach;

18. nalega na wykorzystanie z dobrym skutkiem zasadniczego wkładu kobiet w rozwiązywanie konfliktów w gospodarstwach domowych i we wspólnotach oraz na znaczne zwiększenie liczby miejsc dla kobiet w Wysokiej Radzie Pokoju i prowincjonalnych radach pokoju;

Pakistan

19. wyraża głębokie zaniepokojenie postępowaniem w sprawach sądowych przeciwko Asii Bibi, Mukhtar Mai i Uzmi Ayub, które może w dalszym stopniu nadwyrężyć zaufanie do pakistańskiego systemu sprawiedliwości i ośmielić tych, którzy dążą do łamania praw kobiet i innych zagrożonych grup;

20. wzywa rząd Pakistanu do wprowadzenia mechanizmów umożliwiających administracji lokalnej i regionalnej monitorowanie nieformalnych rad wioskowych i plemiennych oraz interwencję w przypadkach, gdy działania tych rad wykraczają poza ich kompetencje;

21. wzywa rząd Pakistanu do przywrócenia praw podstawowych zapisanych w konstytucji z 1973 r., w tym prawa do wolności od dyskryminacji na tle płci;

22. wzywa rząd do przeglądu przepisów w zakresie praw kobiet, które wprowadzono po przewrocie wojskowym, w szczególności rozporządzeń hudud i prawa dowodowego, które naruszają status i prawa kobiet, czyniąc je podległymi w świetle prawa;

23. przyjmuje z zadowoleniem niedawne przyjęcie przez Zgromadzenie Narodowe przepisów przekształcających Krajową Komisję ds. Statusu Kobiet w niezależny organ, którego celem jest upodmiotowienie kobiet i eliminacja wszelkich form dyskryminacji, oraz popiera starania celem przyjęcia przepisów ustanawiających Krajową Komisję Praw Człowieka;

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

24. przyjmuje z zadowoleniem niedawne zatwierdzenie przez Senat i Zgromadzenie Narodowe dwóch ustaw kluczowych dla ochrony kobiet, tj. ustawy o kontroli stosowania kwasu i zapobiegającej przestępstwom z użyciem kwasu z 2010 r. i ustawie (zmieniającej prawo karne) o zapobieganiu praktykom wymierzonym w kobiety z 2008 r., oraz opowiada się za ustanowieniem komisji implementacyjnej nadzorującej szybkie wykonanie tych ustaw;

25. uważa jednak za godne ubolewania, że Senat pozwolił na wygaśnięcie ustawy o przemocy domowej, mimo jej przyjęcia przez Zgromadzenie Narodowe w 2009 r.; uważa, że ponowne szybkie wprowadzenie tej ustawy, w celu walki z domową przemocą, jest niezbędne i zgodne z duchem niedawno przyjętych przepisów na rzecz kobiet;

26. wzywa rząd do przeglądu szeregu innych dyskryminujących kobiety przepisów, jak rozporządzenie o muzułmańskim prawie rodzinnym, zachodniopakiistańska ustawa o sądzie rodzinnym, ustawa o ograniczeniach małżeństw dzieci, zachodniopakiistańska ustawa o zakazie ujawniania posagu, ustawa o ograniczeniach w posagu i darach dla panny młodej, rozporządzenia hudud, ustawa o obywatelstwie z 1951 r. i prawo dowodowe z 1984 r.;

27. ponownie wzywa rząd do przeprowadzenia gruntownego przeglądu praw zakazujących bluźnierstwa i ich aktualnego stosowania, a także m.in. sekcji 295C kodeksu karnego, która przewiduje obowiązkową karę śmierci dla wszystkich osób uznanych za winne bluźnierstwa, a w międzyczasie – do wprowadzenia dotychczas zaproponowanych zmian;

28. wzywa rząd do ścigania osób zachęcających do przemocy, zwłaszcza nawołujących – niekiedy oferując nagrodę – do uśmiercenia osób i grup, z którymi są w sporze, a także apeluje o przyjęcie dalszych środków celem ułatwienia debaty nad tą kwestią;

29. wzywa władze Pakistanu do podjęcia zdecydowanych działań w celu wyeliminowania zabójstw „honorowych”; stwierdza, że pakistański system sądowiczy musi karać osoby uznane za winne takich czynów;

30. wzywa Komisję i Radę, aby zaproponowały i wdrożyły programy edukacyjne w celu poprawy alfabetyzacji i kształcenia kobiet w Pakistanie;

31. wzywa właściwe instytucje UE, aby włączyły zagadnienie tolerancji religijnej w społeczeństwie do dialogu politycznego z Pakistanem, ponieważ kwestia ta ma zasadnicze znaczenie dla długofalowej walki z ekstremizmem religijnym;

32. wzywa właściwe instytucje UE, by nakłaniały rząd Pakistanu do stania na straży klauzuli demokracji i praw człowieka zapisanej w umowie o współpracy między Unią Europejską a Islamską Republiką Pakistanu; ponownie zwraca się do Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych o przedstawienie sprawozdania z wdrażania umowy o współpracy oraz klauzuli dotyczącej demokracji i praw człowieka;

*

* *

33. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych, wysokiej przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa/wiceprzewodniczącej Komisji Europejskiej, rządowi i parlamentowi państw członkowskich oraz rządowi i parlamentowi Afganistanu i Pakistanu.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

Tunezja: przypadek Zakariego Bouguiry

P7_TA(2011)0592

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie Tunezji: przypadek Zacharii Bouguiry

(2013/C 168 E/17)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje niedawne rezolucje w sprawie Tunezji, w szczególności rezolucję z dnia 3 lutego 2011 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 kwietnia 2011 r. w sprawie przeglądu europejskiej polityki sąsiedztwa – wymiaru wschodniego ⁽²⁾,
 - uwzględniając wspólny komunikat wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz Komisji z dnia 25 maja 2011 r., zatytułowany „Nowa koncepcja działań w obliczu zmian zachodzących w sąsiedztwie” (COM(2011)0303),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 kwietnia 2002 r. w sprawie komunikatu Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie roli Unii Europejskiej we wspieraniu praw człowieka i demokracji w państwach trzecich ⁽³⁾,
 - uwzględniając wnioski z posiedzenia grupy zadaniowej UE-Tunezja, które odbyło się w dniu 28 i 29 września 2011 r.,
 - uwzględniając konwencję ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania oraz protokół dodatkowy do tej konwencji,
 - uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych, zwłaszcza jego art. 7 i 9,
 - uwzględniając art. 122 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w dniu 13 listopada 2011 r. na lotnisku Tunis-Kartagina tunezyjski student medycyny Zacharia Bouguira był świadkiem, jak funkcjonariusze służb porządkowych publicznie i wielokrotnie dokonywali aktów przemocy wobec grupy młodych Marokańczyków, którzy przyjechali obejrzeć finałowy mecz piłkarski afrykańskiej ligi mistrzów rozgrywany między Wydadem Casablanca a Espérance Sportive Tunis;
- B. mając na uwadze, że na widok wyjątkowo brutalnej napaści funkcjonariuszy służb porządkowych na 13 Marokańczyków, którym skrupowano ręce i których obezwładniono, Zacharia Bouguira zaczął filmować zdarzenie przy pomocy telefonu komórkowego, zamierzając umieścić nagranie w internecie, by położyć kres bezkarności sprawców tego rodzaju aktów, które były powszechne za rządów Ben Alego, i przyczynić się w ten sposób do tworzenia demokratycznej Tunezji w oparciu o poszanowanie praw człowieka i podstawowych wolności;
- C. mając na uwadze, że pracownik ochrony natychmiast uniemożliwił Zacharii Bouguirze dalsze filmowanie oraz że młody człowiek został brutalnie pobity przez około 20 policjantów i zabrany wraz z grupą młodych Marokańczyków na posterunek na obrzeżach lotniska;
- D. mając na uwadze, że Zacharię Bouguirę zatrzymano arbitralnie na trzy godziny oraz że w tym czasie był on ofiarą powtarzających się aktów przemocy i zastraszania, które można zakwalifikować jako niehumanitarnie i poniżające traktowanie; mając na uwadze, że w czasie, kiedy był przetrzymywany, młody człowiek widział również warunki, w jakich zatrzymano młodych Marokańczyków, oraz był świadkiem ich niehumanitarnego i poniżającego traktowania;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0038.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0154.

⁽³⁾ Dz.U. C 131 E z 5.6.2003, s. 147.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

- E. mając na uwadze, że po rozstawieniu oddziału antyterrorystycznego przed posterunkiem straży granicznej na miejsce zdarzenia wysłano reporterów tunezyjskich stacji telewizyjnych Al Wataniya, Hannibal i Nesma, skąd w nocy z dnia 13 na 14 listopada 2011 r. nadali oni komunikat uzasadniający zatrzymanie grupy młodych marokańskich kibiców pod zarzutem domniemanego popełnienia aktów wandalizmu w sali odlotów lotniska;
- F. mając na uwadze, że zwolnienie Zacharii Bouguiry uzyskano dzięki interwencji jego matki i prawniczki, która udała się na miejsce zdarzenia; mając na uwadze, że dziewięciu spośród trzynastu marokańskich kibiców przetrzymywano od 13 do 21 listopada 2011 r., a następnie przewieziono do więzień w Buszusy i Morniadze;
- G. mając na uwadze, że w dniu 17 listopada 2011 r. Zacharia Bouguira złożył w prokuraturze generalnej pozew przeciwko członkom sił bezpieczeństwa zamieszanym w opisywane w wydarzenia, zarzucając im stosowanie tortur, oraz przeciwko Ministerstwu Spraw Wewnętrznych, a także mając na uwadze, że został on przesłuchany przez prokuraturę w dniu 8 grudnia 2011 r.;
- H. mając na uwadze, że tunezyjscy adwokaci i organizacje obrońców praw człowieka stwierdzają, że mimo obalenia reżimu Ben Alego siły bezpieczeństwa nadal regularnie stosują brutalne praktyki i dokonują aktów przemocy na mieszkańcach, co jest sprzeczne z międzynarodowymi zobowiązaniami podjętymi ostatnio przez Tunezję w dziedzinie praw człowieka;
- I. mając na uwadze, że prawidłowe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości i policji oraz walka ze stosowaniem tortur i z bezkarnością to zasadnicze elementy tworzenia prawdziwego państwa prawa, a także mając na uwadze, że przestrzeganie tych podstawowych zasad musi być zarówno jednym z głównych przedmiotów troski przyszłego tunezyjskiego rządu przy podejmowaniu priorytetowych reform, jak i jednym z głównych tematów prac zgromadzenia konstytucyjnego;
- J. mając na uwadze, że zwolennicy dawnej partii RCD są nadal bardzo liczni i aktywni w administracji ministerstwa spraw wewnętrznych i ministerstwa sprawiedliwości;
- K. mając na uwadze, że po latach ucisku sprawą fundamentalną jest przywrócenie zaufania między obywatelami a władzami, zwłaszcza siłami bezpieczeństwa i wymiarem sprawiedliwości, oraz że mieszkańcy Tunezji regularnie domagają się odrzucenia dawnych praktyk i wzywają do poszanowania podstawowych zasad demokratycznego państwa;
- L. mając na uwadze, że jeśli Tunezja ma się stać państwem opartym na wartościach demokratycznych i jeśli arabska wiosna ma przynieść owoce i trwałe zmiany, to osoby winne omawianych czynów oraz innych przypadków stosowania tortur, nieludzkiego lub poniżającego traktowania lub karania muszą być ścigane w ramach uczciwych i przejrzystych procedur, by położyć kres bezkarności sprawców tego rodzaju przestępstw;
1. z zadowoleniem przyjmuje międzynarodowe zobowiązania podjęte przez Tunezję od czasu upadku reżimu Ben Alego, zwłaszcza w kwestii współpracy z ONZ w ramach specjalnych procedur i mechanizmów zwalczania tortur oraz nieludzkiego i poniżającego traktowania; w związku z tym wzywa władze Tunezji do zagwarantowania Zacharii Bouguirze prawa do procesu sądowego zgodnego z normami międzynarodowymi, by wyjaśnić poważne naruszenia praw człowieka, których padł on ofiarą, oraz pociągnąć do odpowiedzialności sprawców opisywanych czynów; wzywa również do przeprowadzenia śledztwa w sprawie złamania praw 13 obywateli Maroka;
2. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w dniu 29 czerwca 2011 r. Tunezja ratyfikowała protokół dodatkowy do konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur, a także fakt, że Tunezja ratyfikowała międzynarodową konwencję w sprawie ochrony wszystkich osób przed wymuszonymi zaginięciami oraz pierwszy protokół dodatkowy do międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych;
3. wzywa wiceprzewodniczącą Komisji/ wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz Europejską Służbę Działań Zewnętrznych, by na bieżąco informowały Parlament Europejski o działaniach podjętych przed tunezyjskimi władzami i o ich następstwach;

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

4. jest świadom wyzwań stojących przed Tunezją w procesie przemian demokratycznych; wzywa rząd Tunezji i zgromadzenie konstytucyjne oraz zainteresowane związki zawodowe, by niezwłocznie zaangażowały się w proces nieodwracalnych reform przede wszystkim w sektorze bezpieczeństwa, zwłaszcza w policji i wymiarze sprawiedliwości, by zapewniły niezawisłość władzy sądowniczej oraz zagwarantowały wolność i niezależność prasy i mediów z myślą o stworzeniu solidnej i trwałej demokracji;

5. uważa, że reforma sektora bezpieczeństwa i zwalczanie bezkarności to nieodzowne zadania, które należy podjąć niezwłocznie; uważa również, że tylko wykonanie tych zadań pozwoli zagwarantować utworzenie trwałego państwa prawa i zainicjowanie procesu pojednania narodowego; uważa, że przekształcenie policji, której zadaniem jest utrzymywanie porządku i kontrola, w policję, której celem jest ochrona osób i mienia, to zasadniczy element demokratycznych przemian; w związku z tym apeluje, by reformę tę przeprowadzono w ścisłej współpracy z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego działającymi w tej dziedzinie;

6. ponownie wyraża poparcie dla uzasadnionych demokratycznych aspiracji mieszkańców Tunezji i swoje zaangażowanie w tę sprawę oraz z zadowoleniem przyjmuje pomyślnie przeprowadzone pierwsze wolne wybory w tym kraju, które odbyły się w dniu 23 października 2011 r. i były zarazem pierwszymi wyborami po wydarzeniach arabskiej wiosny, przy czym zgromadzeniu konstytucyjnemu przypadło w udziale historyczne zadanie opracowania ram, w których powstanie państwo oparte na zasadach demokracji i państwa prawa oraz na podstawowych wolnościach;

7. podkreśla, że wolność słowa, zarówno w internecie, jak i poza nim, ma podstawowe znaczenie dla wolnego i demokratycznego społeczeństwa oraz dla ochrony i propagowania innych praw; podkreśla, że wolny dostęp do informacji i środków komunikacji oraz niecenzurowany dostęp do internetu (wolność internetu) to prawa powszechne niezbędne do zapewnienia przejrzystości i odpowiedzialności w życiu publicznym;

8. wzywa wiceprzewodniczącą Komisji/ wysoką przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Europejską Służbę Działań Zewnętrznych i Komisję, by nadal wspierały Tunezję w procesie demokratycznych przemian, w pierwszej kolejności opracowując – zgodnie z celami nowej europejskiej polityki sąsiedztwa – program wspierania reformy sektora bezpieczeństwa, szczególnie policji, a także program wspierania reformy wymiaru sprawiedliwości jako elementu reform realizowanych przez rząd, przy czym do programu tego należy włączyć mechanizm konsultacji i oceny przez społeczeństwo obywatelskie; z naciskiem wzywa Europejską Służbę Działań Zewnętrznych do należytego informowania Parlamentu o toczących się negocjacjach w sprawie nowego planu działań UE-Tunezja oraz o pracach grupy zadaniowej UE-Tunezja;

9. wzywa rząd Tunezji i zgromadzenie konstytucyjne, by rozważyły utworzenie – zgodnie z międzynarodowymi normami, zwłaszcza z zasadami paryskimi – krajowej rady praw człowieka dysponującej mechanizmami umożliwiającymi obronę i ochronę przez łamaniem praw człowieka oraz upoważnionej do przyjmowania wniosków osób fizycznych i do prowadzenia niezależnych dochodzeń;

10. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie krajowej komisji badającej przypadki korupcji i malwersacji, które opublikowano wreszcie w dniu 11 listopada 2011 r. i jest zdania, że wdrażanie w praktyce wniosków z tego sprawozdania ma zasadnicze znaczenie dla umożliwienia wymiarowi sprawiedliwości należytego zbadania trzystu wniesionych spraw, z których połowa dotyczy osób należących do dawnego klanu prezydenckiego; podkreśla, że analiza wspomnianej komisji to również ważny wkład w prace nowo wybranego zgromadzenia konstytucyjnego, które rozpoczęły się w dniu 22 listopada 2011 r., przy czym nowa konstytucja powinna oznaczać ostateczne zamknięcie okresu rządów Ben Alego;

11. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, wiceprzewodniczącej Komisji/ wysokiej przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Komisji, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych, rządowi i parlamentom państw członkowskich, prezydentowi i rządowi Tunezji oraz zgromadzeniu konstytucyjnemu.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

Poparcie dla Międzynarodowego Dnia Dziewcząt

P7_TA(2011)0593

Oświadczenie pisemne Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2011 r. na rzecz poparcia Międzynarodowego Dnia Dziewcząt

(2013/C 168 E/18)

Parlament Europejski,

— uwzględniając art. 123 Regulaminu,

- A. przypominając o 100. rocznicy Międzynarodowego Dnia Kobiet, który został ustanowiony w 1911 r. w celu uznania i upamiętnienia społecznych, politycznych i gospodarczych osiągnięć kobiet,
- B. przypominając o decyzji Organizacji Narodów Zjednoczonych, na mocy której w 1975 r. dzień 8 marca ogłoszono Międzynarodowym Dniem Kobiet, w którym to dniu na całym globie święci się rolę kobiet,
- C. uznając, że na całym świecie badania wykazują, iż dziewczęta są bardziej narażone na ryzyko niedożywienia, ulegania przemocy lub zastraszaniu, bycia ofiarą handlu ludźmi, sprzedaży lub przymusu na rynku usług seksualnych, bycia przymuszoną do zawarcia małżeństwa w młodym wieku, ryzyko zakażenia wirusem HIV lub zagrożenia życia z powodu ciąży, która nie była ich wyborem,
 1. popiera propozycję, która zostanie wysunięta przez Kanadę na tegorocznej sesji Zgromadzenia Ogólnego, dotyczącą przyjęcia rezolucji ONZ, na mocy której dzień 22 września proklamowano by Międzynarodowym Dniem Dziewcząt;
 2. wzywa Unię Europejską do poparcia rezolucji ONZ w sprawie Międzynarodowego Dnia Dziewcząt;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszego oświadczenia wraz z nazwiskami sygnatariuszy ⁽¹⁾ Wysokiej Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, Komisji, Radzie i parlamentom państw członkowskich.

⁽¹⁾ Lista sygnatariuszy jest opublikowana w załączniku 1 do protokołu z dnia 15 grudnia 2011 r. (P7_PV(2011)12-15(ANN1)).

Środa, 14 grudnia 2011 r.

II

(Komunikaty)

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

PARLAMENT EUROPEJSKI

Skład liczebny komisji stałych

P7_TA(2011)0570

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2011 r. w sprawie składu liczbowego komisji stałych (2011/2838(RSO))

(2013/C 168 E/19)

Parlament Europejski,

- uwzględniając propozycję Konferencji Przewodniczących,
 - uwzględniając swoją decyzję z dnia 15 lipca 2009 r. w sprawie składu liczbowego komisji parlamentarnych ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 183 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że niezbędne jest zachowanie ciągłości w tej kwestii,
- B. mając na uwadze, że od wejścia w życie protokołu zmieniającego protokół nr 36 w sprawie postanowień przejściowych nowi posłowie mają prawo zasiadać w Parlamencie Europejskim i jego organach w pełni korzystając ze swoich przysługujących,
1. podejmuje decyzję o następującej zmianie składu liczbowego komisji parlamentarnych:

Komisja Spraw Zagranicznych: 76 członków,

Komisja Rozwoju: 30 członków,

Komisja Handlu Międzynarodowego: 29 członków,

Komisja Budżetowa: 44 członków,

Komisja Kontroli Budżetowej: 30 członków,

⁽¹⁾ Dz.U. C 224 E z 19.8.2010, s. 34.

Środa, 14 grudnia 2011 r.

Komisja Gospodarcza i Monetarna: 48 członków,

Komisja Zatrudnienia i Spraw Socjalnych: 51 członków,

Komisja Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności: 68 członków,

Komisja Przemysłu, Badań Naukowych i Energii: 60 członków,

Komisja Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów: 41 członków,

Komisja Transportu i Turystyki: 46 członków,

Komisja Rozwoju Regionalnego: 50 członków,

Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi: 44 członków

Komisja Rybołówstwa: 24 członków,

Komisja Kultury i Edukacji: 32 członków,

Komisja Prawna: 25 członków,

Komisja Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych: 60 członków,

Komisja Spraw Konstytucyjnych: 25 członków,

Komisja Praw Kobiet i Równouprawnienia: 35 członków,

Komisja Petycji: 35 członków,

a także o następującej zmianie składu liczbowego podkomisji parlamentarnych:

Podkomisja Praw Człowieka: 31 członków,

Podkomisja Bezpieczeństwa i Obrony: 31 członków;

2. postanawia, odnosząc się do decyzji Konferencji Przewodniczących z dnia 9 lipca 2009 r. dotyczącej składu prezydów komisji, że prezydium komisji mogą składać się z co najwyżej czterech wiceprzewodniczących;

3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie i Komisji tytułem informacji.

Środa, 14 grudnia 2011 r.

Skład liczebny delegacji międzyparlamentarnych, delegacji do wspólnych komisji parlamentarnych i delegacji do komisji współpracy parlamentarnej i wielostronnych zgromadzeń parlamentarnych

P7_TA(2011)0571

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2011 r. w sprawie składu liczebnego delegacji międzyparlamentarnych, delegacji do wspólnych komisji parlamentarnych oraz delegacji do komisji współpracy parlamentarnej i do wielostronnych zgromadzeń parlamentarnych (2011/2839(RSO))

(2013/C 168 E/20)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Konferencji Przewodniczących,
 - uwzględniając swoją decyzję z dnia 14 września 2009 r. w sprawie liczby delegacji międzyparlamentarnych, delegacji do wspólnych komisji parlamentarnych, delegacji do komisji współpracy parlamentarnej oraz wielostronnych zgromadzeń parlamentarnych ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 198 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że należy zapewnić ciągłość prac,
- B. mając na uwadze, że od wejścia w życie protokołu zmieniającego protokół nr 36 w sprawie postanowień przejściowych nowi posłowie mają prawo zasiadać w Parlamencie Europejskim i jego organach w pełni korzystając ze swoich przysługujących;
1. postanawia dokonać następujących zmian liczby członków delegacji międzyparlamentarnych:
- Delegacja do spraw stosunków z Półwyspem Arabskim: (18 członków)
- Delegacja do spraw stosunków z Indiami: (28 członków)
- Delegacja do spraw stosunków z Półwyspem Koreańskim: (17 członków)
- Delegacja do spraw stosunków z Republiką Południowej Afryki (17 członków)
2. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie i Komisji tytułem informacji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 224 E z 19.8.2010, s. 36.

Wtorek, 13 grudnia 2011 r.

III

(Akty przygotowawcze)

PARLAMENT EUROPEJSKI

Przegląd wieloletnich ram finansowych w celu zaspokojenia dodatkowych potrzeb finansowych projektu ITER

P7_TA(2011)0547

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami w zakresie wieloletnich ram finansowych, w celu zaspokojenia dodatkowych potrzeb finansowych projektu ITER (COM(2011)0226 - C7-0108/2011 - 2011/2080(ACI))

(2013/C 168 E/21)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi i Radzie (COM(2011)0226),
 - uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami z dnia 17 maja 2006 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając wspólne konkluzje posiedzenia trójstronnego w sprawie budżetu z dnia 1 grudnia 2011 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej oraz opinię Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A7-0433/2011),
- A. mając na uwadze, że w latach 2012-2013 konieczne jest przeznaczenie na projekt ITER dodatkowych 1 300 mln EUR w formie środków na zobowiązania z budżetu Unii;
- B. mając na uwadze, że na posiedzeniu trójstronnym w dniu 1 grudnia 2011 r. Parlament, Rada i Komisja uzgodniły sposoby zapewnienia tych dodatkowych środków na finansowanie projektu ITER;
- C. mając na uwadze, że w związku z tym konieczna jest zmiana PMI z dnia 17 maja 2006 r. w celu podniesienia pułapu środków na zobowiązania w poddziale 1a o kwotę 650 mln EUR w 2012 r. oraz o kwotę 190 mln EUR w 2013 r. w cenach bieżących;
- D. mając na uwadze, że według PE wszystkie postanowienia PMI z dnia 17 maja 2006 r. pozostają w mocy do czasu wejścia w życie nowego rozporządzenia ustanawiającego wieloletnie ramy finansowe, za wyjątkiem artykułów, które stały się nieaktualne w następstwie wejścia w życie Traktatu z Lizbony;

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.⁽²⁾ Załączone do niniejszej rezolucji.

Wtorek, 13 grudnia 2011 r.

- E. mając na uwadze, że ubolewa z powodu tego, iż różne wykładnie, ograniczenia prawne i wiążące zobowiązania nie pozwoliły Radzie na szybkie rozpoczęcie rzeczywistych politycznych negocjacji z drugim organem władzy budżetowej;
- F. mając na uwadze, że współpraca między delegacjami obu organów władzy budżetowej podczas rozmów trójstronnych była konstruktywna;
- 1. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
- 2. podkreśla, że Parlament, Rada i Komisja zgodziły się na całość tekstu wspólnych konkluzji posiedzenia trójstronnego w sprawie budżetu, które odbyło się w dniu 1 grudnia 2011 r.;
- 3. wyraża głębokie ubolewanie z powodu jednostronnego oświadczenia włączonego do protokołu Rady przez sześć państw członkowskich, w celu dokonania nieobiektywnej wykładni wspólnych konkluzji;
- 4. wzywa Radę do pełnego przestrzegania wspólnych konkluzji; przypomina Radzie o wyrażonej przezeń zgodzie na pełne wykorzystanie przepisów ustanowionych w rozporządzeniu finansowym⁽¹⁾ oraz w PMI z dnia 17 maja 2006 r. w celu udostępnienia w ramach wieloletnich ram finansowych środków na zobowiązania na pułapie 360 mln EUR w procedurze budżetowej na 2013 r.; stwierdza, że w przeciwnym razie Parlament nie może zagwarantować swojej zgody na tę kwotę;
- 5. wzywa Komisję do pełnego wykorzystania przepisów rozporządzenia finansowego oraz PMI z dnia 17 maja 2006 r. przy sporządzaniu konkretnych wniosków dotyczących kwoty 360 mln EUR w projekcie budżetu na 2013 r.;
- 6. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zarządzenia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
- 7. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikami Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1).

ZAŁĄCZNIK I

WSPÓLNE KONKLUZJE W SPRAWIE FINANSOWANIA PROJEKTU ITER

Posiedzenie trójstronne z 1 grudnia 2011 r.

Parlament Europejski, Rada i Komisja ponownie podkreślają, jak duże znaczenie ma projekt ITER dla Unii Europejskiej.

Parlament Europejski i Rada przyjęły do wiadomości wniosek przedstawiony przez Komisję⁽¹⁾ w sprawie zmiany porozumienia międzyinstytucjonalnego w odniesieniu do wieloletnich ram finansowych po to, aby zapewnić dodatkowych 1 300 mln EUR w środkach na zobowiązania z budżetu UE na potrzeby projektu ITER w latach 2012–2013.

Parlament Europejski, Rada i Komisja uzgadniają, że dodatkowe koszty projektu ITER w latach 2012–2013 w kwocie 1 300 mln EUR zostaną pokryte w następujący sposób:

— 100 mln EUR już zapisanych w budżecie na 2012 rok w pozycjach budżetowych dotyczących ITER;

⁽¹⁾ COM(2011)0226 z 20 kwietnia 2011 r.

Wtorek, 13 grudnia 2011 r.

- 360 mln EUR w środkach na zobowiązania zostanie udostępnione w procedurze budżetowej na 2013 rok w ramach pułapów środków na zobowiązania w wieloletnich ramach finansowych, z pełnym wykorzystaniem przepisów określonych w rozporządzeniu finansowym i w porozumieniu międzyinstytucjonalnym z 17 maja 2006 r., z wyłączeniem jakiegokolwiek kolejnej zmiany wieloletnich ram finansowych związanej z projektem ITER;
- Pułapy środków na zobowiązania w dziale 1a na lata 2012 i 2013 zostaną zwiększone o kwotę 840 mln EUR, z czego 650 mln EUR w 2012 roku i 190 mln EUR w roku 2013. To zwiększenie zostanie zrównoważone odpowiednim zmniejszeniem pułapów środków na zobowiązania w dziale 2 (450 mln EUR w roku 2011) i w dziale 5 (243 mln EUR w roku 2011 i 147 mln EUR w roku 2012);
- Pułap całkowitych środków na płatności na rok 2013 zostanie zwiększony o kwotę 580 mln EUR, zrównoważoną odpowiednim zmniejszeniem w pułapie na rok 2011.

Parlament Europejski i Rada uzgadniają przyjęcie wyżej wymienionej zmiany wieloletnich ram finansowych na lata 2007–2013 przed końcem 2011 roku, zgodnie z ich odpowiednimi procedurami wewnętrznymi.

Parlament Europejski i Rada zwracają się do Komisji o przedłożenie konkretnych propozycji dotyczących kwoty 360 mln EUR w projekcie budżetu na rok 2013.

ZAŁĄCZNIK II

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

zmieniająca porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami w zakresie wieloletnich ram finansowych, w celu zaspokojenia dodatkowych potrzeb finansowych projektu ITER

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji 2012/5/UE.)

Projekt budżetu korygującego nr 7/2011: uruchomienie Funduszu Solidarności UE - Hiszpania i Włochy

P7_TA(2011)0548

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu korygującego Unii Europejskiej nr 7/2011 na rok budżetowy 2011, sekcja 3 – Komisja (17632/2011 – C7-0442/2011 – 2011/2301(BUD))

(2013/C 168 E/22)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 314, oraz Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, w szczególności jego art. 106a,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich⁽¹⁾, a w szczególności art. 37 i 38 tego rozporządzenia,
- uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2011 w formie przyjętej ostatecznie w dniu 15 grudnia 2010 r.⁽²⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 68 z 15.3.2011, s. 1.

Wtorek, 13 grudnia 2011 r.

- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾,
 - uwzględniając projekt budżetu korygującego nr 7/2011 Unii Europejskiej na rok budżetowy 2011, przedstawiony przez Komisję dnia 21 listopada 2011 r. (COM(2011)0796),
 - uwzględniając stanowisko Rady w sprawie projektu budżetu korygującego nr 7/2011, zajęte przez Radę dnia 30 listopada 2011 r. (17632/2011 – C7-0442/2011),
 - uwzględniając art. 75b i art. 75e Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0436/2011),
- A. mając na uwadze, że projekt budżetu korygującego nr 7/2011 mającego zastosowanie do budżetu na 2011 r. ma na celu uruchomienie Funduszu Solidarności UE (FSUE) na kwotę 38 mln euro w środkach na zobowiązania i płatności, aby złagodzić skutki trzęsienia ziemi, jakie nawiedziło region Murcji w Hiszpanii, oraz powodzi w Wenecji Euganejskiej we Włoszech,
- B. mając na uwadze, że projekt budżetu korygującego nr 7/2011 służy oficjalnemu wprowadzeniu tej korekty do budżetu na rok 2011,
- C. mając na uwadze, że we wspólnym oświadczeniu w sprawie środków na płatności dołączonym do budżetu na rok 2011, przewidywano przedłożenie budżetu korygującego, „jeżeli środki zapisane w budżecie na 2011 rok będą niewystarczające, aby pokryć wydatki”,
- D. mając na uwadze, że dwa ramiona władzy budżetowej – przyjmując dnia 19 listopada 2011 r. wspólne oświadczenie w sprawie projektu budżetu korygującego nr 7/2011 ⁽²⁾ – zobowiązały się wzajemnie do podjęcia decyzji w tej sprawie przed upływem 2011 r.,
- E. mając na uwadze, że w tym samym wspólnym oświadczeniu Parlament i Rada zgodziły się na sfinansowanie projektu budżetu korygującego nr 7/2011 dokonując przesunięcia środków przeznaczonych na programy rozwoju obszarów wiejskich;
1. przyjmuje do wiadomości projekt budżetu korygującego nr 7/2011;
 2. uznaje za sprawę wielkiej wagi szybkie uwolnienie pomocy finansowej z FSUE dla poszkodowanych w katastrofach naturalnych i w związku z tym wyraża głębokie zaniepokojenie faktem, że w przypadku powodzi w Wenecji Euganejskiej uruchomienie FSUE zacznie obowiązywać dopiero 13 miesięcy po ulewnych deszczach, które nawiedziły region pod koniec października 2010 r.;
 3. wzywa wszystkie zaangażowane strony w państwach członkowskich, tj. zarówno organy szczebla lokalnego, jak i regionalnego, a także władze krajowe do poprawienia oceny potrzeb i koordynacji potencjalnych wniosków dotyczących mobilizacji FSUE w przyszłości celem możliwie największego przyspieszenia uruchomienia FSUE;
 4. podkreśla w związku z tym i w odniesieniu do szczególnego przypadku, którego dotyczy projekt budżetu korygującego nr 7/2011, iż dwa ramiona władzy budżetowej podejmują swe odpowiednie decyzje w największym pośpiechu, aby zagwarantować szybkie udzielenie pomocy poszkodowanym regionom;
 5. zatwierdza stanowisko Rady w sprawie projektu budżetu korygującego nr 7/2011 bez poprawek i zobowiązuje swojego przewodniczącego do ogłoszenia, że budżet korygujący nr 7/2011 został ostatecznie przyjęty, oraz do zarządzania jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 6. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0521

Wtorek, 13 grudnia 2011 r.

Uruchomienie Funduszu Solidarności Unii Europejskiego: Hiszpania (trzęsienie ziemi w Lorca) i Włochy (powódzie w Wenecji Euganejskiej)

P7_TA(2011)0549

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Funduszu Solidarności Unii Europejskiej zgodnie z pkt 26 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (COM(2011)0792 – C7-0424/2011 – 2011/2300(BUD))

(2013/C 168 E/23)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0792 – C7-0424/2011),
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾ z dnia 17 maja 2006 r., w szczególności jego pkt 26,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2012/2002 z dnia 11 listopada 2002 r. ustanawiające Fundusz Solidarności Unii Europejskiej ⁽²⁾,
- uwzględniając wspólną deklarację Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą podczas posiedzenia pojednawczego w dniu 17 lipca 2008 r., dotyczącą Funduszu Solidarności,
- uwzględniając pismo Komisji Rozwoju Regionalnego,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0437/2011),

1. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
2. przypomina, że w pkt 26 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. przewidziano, iż w przypadku możliwości realokacji środków w ramach działu, w którym potrzebne są dodatkowe wydatki, Komisja uwzględni ten fakt podczas sporządzania niezbędnego wniosku;
3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania decyzji wraz z przewodniczącym Rady i do zadbania o jej publikację w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej;
4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 311 z 14.11.2002, s. 3.

ZAŁĄCZNIK**DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**

w sprawie uruchomienia Funduszu Solidarności Unii Europejskiej zgodnie z pkt 26 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji 2012/6/UE.)

Wtorek, 13 grudnia 2011 r.

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: wniosek EGF/2011/002 Trentino-Alto Adige/Südtirol - Budowa budynków / Włochy

P7_TA(2011)0550

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2011/002 IT/Trentino-Alto Adige/Südtirol Roboty budowlane związane ze wznoszeniem budynków, z Włoch) (COM(2011)0480 – C7-0384/2011 – 2011/2279(BUD))

(2013/C 168 E/24)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0480 – C7-0384/2011),
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾ (porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r.), w szczególności jego pkt 28,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1927/2006 z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽²⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
- uwzględniając procedurę rozmów trójstronnych przewidzianą w pkt 28 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r.,
- uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0438/2011),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska opracowała instrumenty legislacyjne i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego indywidualnego wsparcia pracownikom dotkniętym skutkami istotnych zmian w strukturze światowego handlu oraz z myślą o ułatwieniu im trwałego powrotu na rynek pracy,
- B. mając na uwadze, że zakres zastosowania EFG został rozszerzony o wnioski przedłożone po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje również pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego,
- C. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwalnianych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojednawczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy należyтым uwzględnieniu porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. w odniesieniu do przyjęcia decyzji o uruchomieniu EFG,
- D. mając na uwadze, że Włochy wystąpiły o pomoc w związku ze zwolnieniem 643 pracowników (spośród których 528 ma zostać objętych pomocą) w 323 przedsiębiorstwach prowadzących działalność ujętą w dziale 41 według klasyfikacji NACE Rev. 2 („Roboty budowlane związane ze wznoszeniem budynków”) ⁽³⁾ w regionie Trentino-Alto Adige/Südtirol (ITD1 oraz ITD2) na poziomie NUTS II we Włoszech,
- E. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EFG,

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1893/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie statystycznej klasyfikacji działalności gospodarczej NACE Rev.2 i zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3037/90 oraz niektóre rozporządzenia WE w sprawie określonych dziedzin statystycznych (Dz.U. L 393 z 30.12.2006, s. 1).

Wtorek, 13 grudnia 2011 r.

1. zwraca się do zainteresowanych instytucji o podjęcie niezbędnych kroków zmierzających do poprawy przepisów proceduralnych i budżetowych celem szybszego uruchamiania EFG; docenia w związku z tym wprowadzoną przez Komisję ulepszoną procedurę będącą następstwem wniosku Parlamentu o przyspieszenie uwalniania dotacji, której celem jest przedstawianie władzy budżetowej oceny Komisji dotyczącej kwalifikowalności wniosku EFG równocześnie z wnioskiem o jego uruchomienie; ma nadzieję, że dalsze ulepszenia procedury zostaną zrealizowane w ramach nadchodzącego przeglądu EFG oraz że zostanie osiągnięta większa skuteczność i przejrzystość;
2. przypomina o zobowiązaniu instytucji do zapewnienia sprawnej i szybkiej procedury przyjmowania decyzji w sprawie uruchomienia EFG, zapewniającej jednorazowe, ograniczone w czasie indywidualne wsparcie mające na celu pomoc pracownikom zwolnionym w wyniku globalizacji oraz kryzysu finansowego i gospodarczego; podkreśla rolę, jaką EFG może odegrać w trwałym powrocie zwolnionych pracowników na rynek pracy, zwłaszcza pracowników znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji i najmniej wykwalifikowanych;
3. podkreśla, że zgodnie z art. 6 rozporządzenia w sprawie EFG należy zadbać o to, aby EFG wspierał powrót zwolnionych pracowników na rynek pracy; ponadto podkreśla, że pomoc z EFG może współfinansować jedynie aktywne działania na rynku pracy prowadzące do długotrwałego zatrudnienia; ponownie podkreśla, że wsparcie EFG nie zastępuje działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów; ubolewa nad faktem, że EFG może zachęcać przedsiębiorstwa do zastępowania siły roboczej zatrudnionej na umowy pracownikami zatrudnianymi krótkoterminowo i na bardziej elastycznych warunkach;
4. stwierdza, że informacje na temat skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług, które mają być finansowane z EFG, obejmują dane na temat jego zgodności i komplementarności z działaniami finansowanymi z funduszy strukturalnych; ponownie wzywa Komisję do przedstawiania analizy porównawczej tych danych również w sprawozdaniach rocznych;
5. zwraca uwagę, że w następstwie ponawianych wniosków Parlamentu po raz pierwszy w budżecie na rok 2011 uwidocznione są środki na płatności w wysokości 47 608 950 EUR w pozycji budżetowej EFG 04 05 01; przypomina, że EFG został utworzony jako osobny specjalny instrument z własnymi celami oraz terminami i że w związku z tym ma prawo do własnych środków, co pozwoli uniknąć przesuwania środków z innych linii budżetowych, jak miało to miejsce w przeszłości, co mogłoby być szkodliwe dla realizacji poszczególnych celów politycznych;
6. z zadowoleniem przyjmuje przewidziane zwiększenie – za pośrednictwem budżetu korygującego nr 3/2011 – środków w pozycji budżetowej EFG 04 05 01 o 50 000 000 EUR na pokrycie kwoty, o której mowa w niniejszym wniosku;
7. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
8. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zadbania o jej publikację w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej;
9. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

Wtorek, 13 grudnia 2011 r.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2011/002 IT/Trentino-Alto Adige/Südtirol Roboty budowlane związane ze wznoszeniem budynków, z Włoch)

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji 2012/7/UE.)

Prawo do informacji w postępowaniu karnym ***I

P7_TA(2011)0551

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym (COM(2010)0392 – C7-0189/2010 – 2010/0215(COD))

(2013/C 168 E/25)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi i Radzie (COM(2010) 0392),
- uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 82 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0189/2010),
- uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając wkład parlamentu Grecji, hiszpańskiego Kongresu Deputowanych, włoskiego Senatu i parlamentu Portugalii do projektu aktu ustawodawczego,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 8 grudnia 2010 r. ⁽¹⁾,
- po zasięgnięciu opinii Komitetu Regionów,
- uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 16 listopada 2011 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 55 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz opinię Komisji Prawnej (A7-0408/2011),

1. przyjmuje w pierwszym czytaniu stanowisko określone poniżej;

⁽¹⁾ Dz.U. C 54 z 19.2.2011, s. 48.

Wtorek, 13 grudnia 2011 r.

2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeżeli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom krajowym.

P7_TC1-COD(2010)0215

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 13 grudnia 2011 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/.../UE w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, dyrektywy 2012/13/UE)

Powołanie członka Trybunału Obrachunkowego (K. PINXTEN - BE)

P7_TA(2011)0552

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie powołania Karela Pinxtena na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0349/2011 – 2011/0814(NLE))

(2013/C 168 E/26)

(Konsultacja)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 286 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0349/2011),
 - uwzględniając to, że na posiedzeniu w dniu 23 listopada 2011 r. Komisja Kontroli Budżetowej przystąpiła do przesłuchania kandydata zgłoszonego przez Radę na stanowisko członka Trybunału Obrachunkowego,
 - uwzględniając art. 108 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A7-0417/2011),
- A. mając na uwadze, że Karel Pinxten spełnia warunki określone w art. 286 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
1. wydaje opinię pozytywną w sprawie propozycji Rady dotyczącej powołania Karela Pinxtena na członka Trybunału Obrachunkowego;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie oraz do wiadomości Trybunałowi Obrachunkowemu, jak również innym instytucjom Unii Europejskiej i organom kontroli w państwach członkowskich.

Wtorek, 13 grudnia 2011 r.

Powołanie członka Trybunału Obrachunkowego (H. OTBO - DK)

P7_TA(2011)0553

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie powołania Henrika Otba na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0345/2011 – 2011/0810(NLE))

(2013/C 168 E/27)

(Konsultacja)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 286 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0345/2011),
 - uwzględniając, że na posiedzeniu w dniu 23 listopada 2011 r. Komisja Kontroli Budżetowej przystąpiła do przesłuchania kandydata zgłoszonego przez Radę na stanowisko członka Trybunału Obrachunkowego,
 - uwzględniając art. 108 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A7-0416/2011),
- A. mając na uwadze, że Henrik Otbo spełnia warunki określone w art. 286 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
1. wydaje opinię pozytywną w sprawie propozycji Rady dotyczącej powołania Henrika Otba na członka Trybunału Obrachunkowego;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie oraz do wiadomości Trybunałowi Obrachunkowemu, jak również innym instytucjom Unii Europejskiej i organom kontroli w państwach członkowskich.

Powołanie członka Trybunału Obrachunkowego (J.-F. CORONA RAMÓN - ES)

P7_TA(2011)0554

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie powołania Juana-Francisca Corony Ramóna na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0343/2011 – 2011/0808(NLE))

(2013/C 168 E/28)

(Konsultacja)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 286 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0343/2011),
- uwzględniając, że na posiedzeniu w dniu 23 listopada 2011 r. Komisja Kontroli Budżetowej przystąpiła do przesłuchania kandydata zgłoszonego przez Radę na stanowisko członka Trybunału Obrachunkowego,
- uwzględniając art. 108 Regulaminu,

Wtorek, 13 grudnia 2011 r.

- uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A7-0422/2011),
- A. mając na uwadze, że Juan-Francisco Corona Ramón spełnia warunki określone w art. 286 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
1. wydaje opinię pozytywną w sprawie propozycji Rady dotyczącej powołania Juana-Francisca Corony Ramóna na członka Trybunału Obrachunkowego;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie oraz do wiadomości Trybunałowi Obrachunkowemu, jak również innym instytucjom Unii Europejskiej i organom kontroli w państwach członkowskich.

Powołanie członka Trybunału Obrachunkowego (V. ITÄLÄ - FI)

P7_TA(2011)0555

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie powołania Villego Itälä na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0346/2011 – 2011/0811(NLE))

(2013/C 168 E/29)

(Konsultacja)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 286 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0346/2011),
- uwzględniając, że na posiedzeniu w dniu 23 listopada 2011 r. Komisja Kontroli Budżetowej przystąpiła do przesłuchania kandydata zgłoszonego przez Radę na stanowisko członka Trybunału Obrachunkowego,
- uwzględniając art. 108 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A7-0418/2011),
- A. mając na uwadze, że Ville Itälä spełnia warunki określone w art. 286 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
1. wydaje opinię pozytywną w sprawie propozycji Rady dotyczącej powołania Villego Itälä na członka Trybunału Obrachunkowego;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie oraz do wiadomości Trybunałowi Obrachunkowemu, jak również innym instytucjom Unii Europejskiej i organom kontroli w państwach członkowskich.
-

Wtorek, 13 grudnia 2011 r.

Powołanie członka Trybunału Obrachunkowego (K. CARDIFF - IE)

P7_TA(2011)0556

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie powołania Kevina Cardiffa na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0347/2011 – 2011/0812(NLE))

(2013/C 168 E/30)

(Konsultacja)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 286 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0347/2011),
 - uwzględniając, że na posiedzeniu w dniu 23 listopada 2011 r. Komisja Kontroli Budżetowej przystąpiła do przesłuchania kandydata zgłoszonego przez Radę na stanowisko członka Trybunału Obrachunkowego,
 - uwzględniając art. 108 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A7-0419/2011),
- A. mając na uwadze, że Kevin Cardiff spełnia warunki określone w art. 286 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej
1. wydaje opinię pozytywną w sprawie propozycji Rady dotyczącej powołania Kevina Cardiffa na członka Trybunału Obrachunkowego;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie oraz do wiadomości Trybunałowi Obrachunkowemu, jak również innym instytucjom Unii Europejskiej i organom kontroli w państwach członkowskich.

Powołanie członka Trybunału Obrachunkowego (P. RUSSO - IT)

P7_TA(2011)0557

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie powołania Pietra Russo na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0348/2011 – 2011/0813(NLE))

(2013/C 168 E/31)

(Konsultacja)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 286 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0348/2011),
- uwzględniając, że na posiedzeniu w dniu 23 listopada 2011 r. Komisja Kontroli Budżetowej przystąpiła do przesłuchania kandydata zgłoszonego przez Radę na stanowisko członka Trybunału Obrachunkowego,
- uwzględniając art. 108 Regulaminu,

Wtorek, 13 grudnia 2011 r.

- uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A7-0420/2011),
- A. mając na uwadze, że Pietro Russo spełnia warunki określone w art. 286 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 1. wydaje opinię pozytywną w sprawie propozycji Rady dotyczącej powołania Pietra Russo na członka Trybunału Obrachunkowego;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie oraz do wiadomości Trybunałowi Obrachunkowemu, jak również innym instytucjom Unii Europejskiej i organom kontroli w państwach członkowskich.

Powołanie członka Trybunału Obrachunkowego (V. CALDEIRA - PT)

P7_TA(2011)0558

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie powołania Vítora Manuela da Silvy Caldeiry na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0344/2011 – 2011/0809(NLE))

(2013/C 168 E/32)

(Konsultacja)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 286 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0344/2011),
 - uwzględniając, że na posiedzeniu w dniu 23 listopada 2011 r. Komisja Kontroli Budżetowej przystąpiła do przesłuchania kandydata zgłoszonego przez Radę na stanowisko członka Trybunału Obrachunkowego,
 - uwzględniając art. 108 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A7-0423/2011),
 - A. mając na uwadze, że Vítor Manuel da Silva Caldeira spełnia warunki określone w art. 286 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 1. wydaje opinię pozytywną w sprawie propozycji Rady dotyczącej powołania Vítora Manuela da Silvy Caldeiry na członka Trybunału Obrachunkowego;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie oraz do wiadomości Trybunałowi Obrachunkowemu, jak również innym instytucjom Unii Europejskiej i organom kontroli w państwach członkowskich.
-

Wtorek, 13 grudnia 2011 r.

Powołanie członka Trybunału Obrachunkowego (H.G. WESSBERG - SE)

P7_TA(2011)0559

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie powołania Hansa Gustafa Wessberga na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0342/2011 – 2011/0807(NLE))

(2013/C 168 E/33)

(Konsultacja)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 286 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0342/2011),
- uwzględniając, że na posiedzeniu w dniu 23 listopada 2011 r. Komisja Kontroli Budżetowej przystąpiła do przesłuchania kandydata zgłoszonego przez Radę na stanowisko członka Trybunału Obrachunkowego,
- uwzględniając art. 108 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A7-0415/2011),
- A. mając na uwadze, że Hans Gustaf Wessberg spełnia warunki określone w art. 286 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 1. wydaje opinię pozytywną w sprawie propozycji Rady dotyczącej powołania Hansa Gustafa Wessberga na członka Trybunału Obrachunkowego;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie oraz do wiadomości Trybunałowi Obrachunkowemu, jak również innym instytucjom Unii Europejskiej i organom kontroli w państwach członkowskich.

Europejski nakaz ochrony *II**

P7_TA(2011)0560

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2011 r. dotyczącej stanowiska Rady w pierwszym czytaniu w sprawie przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie europejskiego nakazu ochrony (15571/1/2011 – C7-0452/2011–2010/0802(COD))

(2013/C 168 E/34)

(Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając stanowisko Rady przyjęte w pierwszym czytaniu (15571/1/2011 – C7-0452/2011),
- uwzględniając swoje stanowisko przyjęte w pierwszym czytaniu ⁽¹⁾ w sprawie inicjatywy grupy państw członkowskich przedłożonej Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (00002/2010),

⁽¹⁾ Teksty przyjęte dnia 14.12.2010 r., P7_TA(2010)0470.

Wtorek, 13 grudnia 2011 r.

- uwzględniając art. 294 ust. 7 oraz art. 82 ust. 1 lit. a) oraz lit. d) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 72 Regulaminu,
 - uwzględniając wspólne posiedzenia Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia zgodnie z art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz Komisję Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0435/2011),
1. zatwierdza stanowisko Rady przyjęte w pierwszym czytaniu;
 2. przyjmuje do wiadomości oświadczenie Rady załączone do niniejszej rezolucji;
 3. stwierdza, że akt prawny zostaje przyjęty zgodnie ze stanowiskiem Rady;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady aktu prawnego, zgodnie z art. 297 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 5. zobowiązuje swojego sekretarza generalnego do podpisania aktu prawnego po stwierdzeniu, że wszystkie procedury zostały należycie zakończone, oraz do zlecenia, w porozumieniu z sekretarzem generalnym Rady, publikacji aktu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 6. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, a także parlamentom narodowym.

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ

Oświadczenie Rady w sprawie kompleksowego podejścia do kwestii uznawania środków ochrony

Rada wyraża zadowolenie w związku z przyjęciem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie europejskiego nakazu ochrony, która stanowi ważny instrument ochrony ofiar przestępstw w Unii Europejskiej.

Zważywszy na to, że przedmiotowa dyrektywa skupia się na środkach ochrony stosowanych w sprawach karnych, oraz mając na uwadze różne systemy prawne obowiązujące w przedmiotowej dziedzinie w państwach członkowskich, Rada zdaje sobie sprawę, że w przyszłości konieczne będzie uzupełnienie proponowanego instrumentu podobnym mechanizmem, który służyć będzie wzajemnemu uznawaniu środków ochrony stosowanych w sprawach cywilnych.

W tym kontekście Rada przypomina, że przedstawiony przez Komisję w dniu 18 maja 2011 r. wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wzajemnego uznawania środków ochrony w sprawach cywilnych jest obecnie przedmiotem analizy na forum organów przygotowawczych Rady.

Zgodnie z przyjętą w dniu 10 czerwca 2011 r. rezolucją w sprawie harmonogramu działań na rzecz zwiększania praw i ochrony ofiar, zwłaszcza w postępowaniu karnym (zob. środek C), Rada zobowiązuje się kontynuować analizę wspomnianego wniosku, traktując go jako sprawę priorytetową. Zobowiązuje się również zadbać o to, by instrument ten stanowił uzupełnienie przepisów dyrektywy o europejskim nakazie ochrony, tak by połączony zakres stosowania tych dwóch aktów prawnych umożliwił państwom członkowskim – bez względu na charakter ich systemów krajowych – współpracę w zakresie jak największej liczby środków ochrony ofiar.

Wtorek, 13 grudnia 2011 r.

Procedura jednego wniosku o zezwolenie na pobyt i pracę ***II

P7_TA(2011)0561

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2011 r. dotyczący stanowiska Rady przyjętego w pierwszym czytaniu w sprawie przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie procedury jednego wniosku o jedno zezwolenie dla obywateli państw trzecich na pobyt i pracę na terytorium państwa członkowskiego oraz w sprawie wspólnego zbioru praw dla pracowników z państw trzecich przebywających legalnie w państwie członkowskim (13036/3/2011 – C7-0451/2011 – 2007/0229(COD))

(2013/C 168 E/35)

(Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając stanowisko Rady przyjęte w pierwszym czytaniu (13036/3/2011 – C7-0451/2011),
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 9 lipca 2008 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 18 czerwca 2008 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoje stanowisko przyjęte w pierwszym czytaniu ⁽³⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2007)0638),
 - uwzględniając art. 294 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając wspólne obrady komisji przedmiotowo właściwej – Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz komisji zaangażowanej – Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych z dnia 5 grudnia 2011 r.,
 - uwzględniając art. 72 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A7-0434/2011),
1. zatwierdza stanowisko Rady przyjęte w pierwszym czytaniu;
 2. stwierdza, że akt prawny zostaje przyjęty zgodnie ze stanowiskiem Rady;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady aktu ustawodawczego, zgodnie z art. 297 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 4. zobowiązuje swojego sekretarza generalnego do podpisania aktu ustawodawczego, po sprawdzeniu, czy wszystkie procedury zostały prawidłowo zakończone, oraz do przygotowania jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w porozumieniu z sekretarzem generalnym Rady;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 27 z 03.02.09, s. 114.

⁽²⁾ Dz.U. C 257 z 09.10.08, s. 20.

⁽³⁾ Teksty przyjęte dnia 24.3.2011 r., P7_TA(2011)0115.

Wtorek, 13 grudnia 2011 r.

Generalna Komisja Rybołówstwa Morza Śródziemnego *II**

P7_TA(2011)0562

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie stanowiska przyjętego przez Radę w pierwszym czytaniu w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie niektórych przepisów dotyczących połowów na obszarze objętym porozumieniem GFCM (Generalnej Komisji Rybołówstwa Morza Śródziemnego) i zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1967/2006 w sprawie środków zarządzania zrównoważoną eksploatacją zasobów rybołówstwa Morza Śródziemnego (12607/2/2011 – C7-0370/2011 – 2009/0129(COD))

(2013/C 168 E/36)

(Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając stanowisko Rady w pierwszym czytaniu (12607/2/2011 – C7-0370/2011),
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 17 marca 2010 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoje stanowisko przyjęte w pierwszym czytaniu ⁽²⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Radzie (COM(2009)0477),
 - uwzględniając art. 294 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 72 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Rybołówstwa (A7-0392/2011),
1. zatwierdza stanowisko Rady w pierwszym czytaniu;
 2. stwierdza, że akt prawny zostaje przyjęty zgodnie ze stanowiskiem Rady;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania aktu wraz z przewodniczącym Rady, zgodnie z art. 297 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 4. zobowiązuje swojego sekretarza generalnego do podpisania aktu po stwierdzeniu, że wszystkie procedury zostały należycie zakończone, oraz do zlecenia, w porozumieniu z sekretarzem generalnym Rady, publikacji aktu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 354 z 28.12.2010, s. 71

⁽²⁾ Teksty przyjęte 8.3.2011, P7_TA(2011)0079.

Wtorek, 13 grudnia 2011 r.

**Bilans roczny niektórych form spółek w odniesieniu do mikroprzedsiębiorstw
***II**

P7_TA(2011)0563

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie stanowiska Rady przyjętego w pierwszym czytaniu w sprawie przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Rady 78/660/EWG w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek w odniesieniu do mikropodmiotów (10765/1/2011 – C7-0323/2011 – 2009/0035(COD))

(2013/C 168 E/37)

(Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając stanowisko Rady w pierwszym czytaniu (10765/1/2011 – C7-0323/2011),
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 15 lipca 2009 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoje stanowisko zajęte w pierwszym czytaniu ⁽²⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2009)0083),
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 23 listopada 2011 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu w drugim czytaniu, zgodnie z art. 294 ust. 8 lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 294 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 66 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Prawną (A7-0393/2011),
1. przyjmuje w drugim czytaniu stanowisko określone poniżej;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 317 z 23.12.2009, s. 67.

⁽²⁾ Dz.U. C 349 E z 22.12.2010, s. 111.

P7_TC2-COD(2009)0035

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 13 grudnia 2011 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/.../UE zmieniającej dyrektywę Rady 78/660/EWG w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek w odniesieniu do mikropodmiotów

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, dyrektywy 2012/6/UE)

Wtorek, 13 grudnia 2011 r.

Przepisy dotyczące zarządzania finansowego dla niektórych państw członkowskich doświadczających poważnych trudności w zakresie ich stabilności finansowej lub nimi zagrożonych *I**

P7_TA(2011)0564

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zmiany rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 w odniesieniu do niektórych przepisów dotyczących zarządzania finansowego dla niektórych państw członkowskich doświadczających poważnych trudności w zakresie ich stabilności finansowej lub nimi zagrożonych (COM(2011)0481 – C7-0218/2011 – 2011/0209(COD))

(2013/C 168 E/38)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0481),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 42 ust. 43 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na mocy których wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0218/2011),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 27 października 2011 ⁽¹⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 28 listopada 2011 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A7-0405/2011),
1. zatwierdza poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeżeli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, a także parlamentom państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

P7_TC1-COD(2011)0209

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 13 grudnia 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 w sprawie zmiany rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 w odniesieniu do niektórych przepisów dotyczących zarządzania finansowego dla niektórych państw członkowskich doświadczających poważnych trudności w zakresie ich stabilności finansowej lub nimi zagrożonych

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 1312/2011.)

Środa, 14 grudnia 2011 r.

Instrument Pomocy Przedakcesyjnej *I**

P7_TA(2011)0566

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zmiany rozporządzenia Rady (WE) nr 1085/2006 ustanawiającego Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA) (COM(2011)0446 – C7-0208/2011 – 2011/0193(COD))

(2013/C 168 E/39)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

— uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0446),

— uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 212 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0208/2011),

— uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

— uwzględniając art. 55 oraz art. 46 ust. 1 Regulaminu,

— uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A7-0397/2011),

1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeżeli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P7_TC1-COD(2011)0193

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 14 grudnia 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 w sprawie zmiany rozporządzenia Rady (WE) nr 1085/2006 ustanawiającego Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA)

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 153/2012)

Środa, 14 grudnia 2011 r.

Soki owocowe i niektóre podobne produkty przeznaczone do spożycia przez ludzi *I**

P7_TA(2011)0567

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Rady 2001/112/WE odnoszącą się do soków owocowych i niektórych podobnych produktów przeznaczonych do spożycia przez ludzi (COM(2010)0490 – C7-0278/2010 – 2010/0254(COD))

(2013/C 168 E/40)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2010)0490),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 43 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0278/2010),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 19 stycznia 2011 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 18 listopada 2011 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz opinię Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A7-0224/2011),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeżeli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, a także parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 84 z 17.3.2011, s. 45.

P7_TC1-COD(2010)0254

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 14 grudnia 2011 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/.../UE zmieniającej dyrektywę Rady 2001/112/WE odnoszącą się do soków owocowych i niektórych podobnych produktów przeznaczonych do spożycia przez ludzi

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, dyrektywy 2012/12/UE)

Środa, 14 grudnia 2011 r.

Stosowanie fosforanów i innych związków fosforu w detergentach piorących wykorzystywanych w gospodarstwach domowych *I**

P7_TA(2011)0568

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 648/2004 w odniesieniu do stosowania fosforanów i innych związków fosforu w detergentach piorących wykorzystywanych w gospodarstwach domowych (COM(2010)0597 – C7-0356/2010 – 2010/0298(COD))

(2013/C 168 E/41)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi i Radzie (COM(2010)0597),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0356/2010),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 15 marca 2011 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 15 listopada 2011 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz opinię Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A7-0246/2011),
1. przyjmuje w pierwszym czytaniu stanowisko określone poniżej;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przedłożenie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego projektu lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji oraz parlamentom krajowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 132 z 3.5.2011, s. 71.

P7_TC1-COD(2010)0298

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 14 grudnia 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2012 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 648/2004 w odniesieniu do stosowania fosforanów i innych związków fosforu w detergentach dla konsumentów przeznaczonych do prania i detergentach dla konsumentów przeznaczonych do automatycznych zmywarek do naczyń

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 259/2012)

Środa, 14 grudnia 2011 r.

Porozumienie o partnerstwie w sektorze rybołówstwa pomiędzy UE i Marokiem

P7_TA(2011)0569

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Protokołu między Unią Europejską a Królestwem Maroka ustalającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Porozumieniu o partnerstwie w sektorze rybołówstwa pomiędzy Wspólnotą Europejską a Królestwem Maroka (11226/2011 – C7-0201/2011 – 2011/0139(NLE))

(2013/C 168 E/42)

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (11226/2011),
 - uwzględniając projekt Protokołu między Unią Europejską a Królestwem Maroka ustalającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Porozumieniu o partnerstwie w sektorze rybołówstwa pomiędzy Wspólnotą Europejską a Królestwem Maroka (11225/2011),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na podstawie art. 43 ust. 2 oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0201/2011),
 - uwzględniając art. 81 oraz art. 90 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Rybołówstwa oraz opinie Komisji Budżetowej i Komisji Rozwoju (A7-0394/2011),
1. odmawia wyrażenia zgody na zawarcie protokołu;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do poinformowania Rady, że protokół nie może zostać zawarty;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Królestwa Maroka.

Mianowanie członka zarządu Europejskiego Banku Centralnego - B. COEURE

P7_TA(2011)0572

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2011 r. w sprawie zalecenia Rady dotyczącego mianowania nowego członka Zarządu Europejskiego Banku Centralnego (17227/2011 – C7-0459/2011 – 2011/0819(NLE))

(2013/C 168 E/43)

(Konsultacja)

Parlament Europejski,

- uwzględniając zalecenie Rady z dnia 1 grudnia 2011 r. (17227/2011),
- uwzględniając art. 283 ust. 2 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym Rada Europejska skonsultowała się z Parlamentem (C7-0459/2011),

Środa, 14 grudnia 2011 r.

- uwzględniając art. 109 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7-0443/2011),
- A. mając na uwadze, że pismem z dnia 1 grudnia 2011 r. Rada Europejska skonsultowała się z Parlamentem Europejskim w sprawie mianowania Benoît Coeuré na członka Zarządu Europejskiego Banku Centralnego na okres ośmiu lat;
- B. mając na uwadze, że Komisja Gospodarcza i Monetarna Parlamentu przystąpiła następnie do oceny kwalifikacji kandydata, biorąc w szczególności pod uwagę wymogi określone w art. 283 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) oraz potrzebę zapewnienia pełnej niezależności Europejskiego Banku Centralnego zgodnie z art. 130 TFUE, a także mając na uwadze, że w czasie oceny komisja otrzymała życiorys kandydata oraz jego odpowiedzi na przesłane mu pytania pisemne;
- C. mając na uwadze, że komisja odbyła następnie półtoragodzinne przesłuchanie kandydata w dniu 12 grudnia 2011 r., podczas którego wygłosił on oświadczenie wstępne, a następnie udzielił odpowiedzi na pytania członków komisji;
1. wydaje *pozytywną* opinię w sprawie zalecenia Rady dotyczącego mianowania Benoît Coeuré na członka Zarządu Europejskiego Banku Centralnego;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie Europejskiej, Radzie i rządów państw członkowskich.
-

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: FR/Renault

P7_TA(2011)0579

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2009/019 FR/Renault złożony przez Francję) (COM(2011)0420 – C7-0193/2011 – 2011/2158(BUD))

(2013/C 168 E/44)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi i Radzie (COM(2011)0420 – C7-0193/2011),
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾ (porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r.), w szczególności jego pkt 28,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽²⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
- uwzględniając procedurę rozmów trójstronnych przewidzianą w pkt 28 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r.,
- uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0396/2011),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska opracowała odpowiednie instrumenty legislacyjne i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym skutkami istotnych zmian w strukturze światowego handlu oraz z myślą o ułatwieniu im powrotu na rynek pracy,
- B. mając na uwadze, że zakres zastosowania EFG został rozszerzony w odniesieniu do wniosków przedłożonych po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego,
- C. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwalnianych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojedynczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy należyтым uwzględnieniu porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. w odniesieniu do przyjęcia decyzji o uruchomieniu EFG,
- D. mając na uwadze, że Francja wystąpiła o pomoc w związku z 4 445 zwolnieniami, (wnioskując się o pomoc w przypadku 3 582 zwolnień), do których doszło w przedsiębiorstwie Renault s.a.s. i u siedmiu jego dostawców z przemysłu motoryzacyjnego,

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

- E. mając na uwadze, że wniosek EFG przedłożony przez Francję nie odnosi się do pracowników przedsiębiorstwa Renault, którzy wybrali wcześniejszą emeryturę i którym nie może zostać przyznana pomoc EFG na mocy rozporządzenia (WE) 1927/2006, lecz których świadczenia emerytalne uległy zmianie z powodu przeprowadzonej w międzyczasie reformy emerytalnej; mając na uwadze wysiłki czynione przez wszystkie zaangażowane strony na rzecz znalezienia trwałego rozwiązania umożliwiającego byłym pracownikom Renault uzupełnienie praw do świadczeń emerytalnych; mając w związku z tym na uwadze, iż należy podkreślić wysiłki czynione przez rząd francuski oraz pisemne zobowiązanie przedsiębiorstwa Renault; mając na uwadze fakt, iż konstruktywny dialog wszystkich zaangażowanych stron powinien być kontynuowany aż do chwili znalezienia zadowalającego rozwiązania;
- F. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EFG,
1. zwraca się do zainteresowanych instytucji o podjęcie niezbędnych kroków zmierzających do poprawy przepisów proceduralnych i budżetowych celem szybszego uruchamiania EFG; docenia w związku z tym wprowadzoną przez Komisję w następstwie wniosku Parlamentu o przyspieszenie uwalniania dotacji ulepszoną procedurę, mającą na celu przedstawianie władzy budżetowej oceny Komisji dotyczącej kwalifikowalności wniosku EFG równocześnie z wnioskiem o uruchomienie funduszu; ma nadzieję, że dalsze ulepszenia procedury zostaną zrealizowane w ramach nadchodzącego przeglądu EFG i że zwiększy się skuteczność, przejrzystość i widoczność EFG; odnotowuje jednak dość długi czas oceny tego właśnie wniosku o uruchomienie EFG dla Renault s.a.s i siedmiu z jego dostawców;
 2. odnotowuje, że pierwsze wyniki w zakresie skuteczności działań na rzecz zwalnianych pracowników powinny być wkrótce dostępne; zwraca uwagę na fakt, że skuteczność działań jest kluczowym wskaźnikiem skuteczności Funduszu i wzywa Komisję do rzetelnego i ścisłego monitorowania i udzielania wskazówek celem dopilnowania, by oferowane szkolenia były adekwatne do lokalnej sytuacji gospodarczej;
 3. przypomina o zobowiązaniu instytucji do zapewnienia sprawnej i szybkiej procedury przyjmowania decyzji w sprawie uruchomienia EFG, zapewniając jednorazowe, ograniczone w czasie indywidualne wsparcie mające na celu pomoc pracownikom zwolnionym w wyniku globalizacji oraz kryzysu finansowego i gospodarczego; podkreśla rolę, jaką EFG może odegrać w powrocie zwolnionych pracowników na rynek pracy;
 4. podkreśla, że zgodnie z art. 6 rozporządzenia w sprawie EFG należy zadbać o to, aby EFG wspierał powrót na rynek pracy zwolnionych pracowników; ponadto podkreśla, że działania finansowane ze środków EFG powinny prowadzić do długotrwałego zatrudnienia; ponownie podkreśla, że wsparcie EFG nie zastępuje działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów;
 5. stwierdza, że informacje na temat skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług, które mają być finansowane z EFG, obejmują dane na temat jego komplementarności z działaniami finansowanymi z funduszy strukturalnych; ponownie wzywa Komisję do przedstawiania analizy porównawczej tych danych również w sprawozdaniach rocznych;
 6. odnotowuje fakt, że w następstwie ponawianych wniosków Parlamentu po raz pierwszy w budżecie na rok 2011 uwidocznione są środki na płatności w wys. 47 608 950 EUR w pozycji budżetowej EFG 04 05 01; przypomina, że EFG został stworzony jako osobny specjalny instrument z własnymi celami i terminami;
 7. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
 8. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej;
 9. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2009/019 FR/Renault złożony przez Francję)

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji 2012/16/UE.)

Publiczny dostęp do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji *I**

P7_TA(2011)0580

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (przekształcenie) (COM(2008)0229 – C6-0184/2008 – 2008/0090(COD))

(2013/C 168 E/45)

(Zwykła procedura ustawodawcza: przekształcenie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2008)0229),
- uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 255 ust. 2 traktatu WE, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła pierwotny wniosek Parlamentowi (C6-0184/2008),
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady zatytułowany „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),
- uwzględniając art. 294 ust. 3 i art. 15 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności jej art. 41 i 42,
- uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 28 listopada 2001 r. w sprawie bardziej uporządkowanego wykorzystania techniki przekształcania aktów prawnych ⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 87 i 55 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz opinie Komisji Spraw Konstytucyjnych, Komisji Petycji oraz Komisji Prawnej (A7-0426/2011),
- A. mając na uwadze, że zdaniem konsultacyjnej grupy roboczej złożonej z odpowiednich służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji omawiany wniosek nie zawiera żadnych istotnych poprawek poza poprawkami określonymi jako takie we wniosku, oraz że w odniesieniu do kodyfikacji niezmiennych przepisów wcześniejszych aktów oraz przedmiotowych poprawek wniosek zawiera zwykłą kodyfikację istniejących tekstów bez jakichkolwiek zmian co do ich istoty,

⁽¹⁾ Dz.U. C 77 z 28.3.2002, s. 1.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

1. przyjmuje swoje stanowisko w pierwszym czytaniu w wersji uwzględniającej zalecenia konsultacyjnej grupy roboczej służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji;
2. uznaje, że procedura 2011/0073(COD) przestała obowiązywać w wyniku włączenia treści wniosku Komisji COM(2011)0137 do procedury 2008/0090(COD);
3. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeżeli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

P7_TC1-COD(2008)0090

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 15 grudnia 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2012 w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji określającego ogólne zasady i ograniczenia regulujące prawo dostępu do dokumentów instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii [Popr. 1]

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 15,

uwzględniając wniosek Komisji,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) ~~Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji ma zostać poddane wielu istotnym zmianom ⁽²⁾. Dla zachowania przejrzystości, rozporządzenie to powinno zostać przekształcone. W następstwie wejścia w życie zmienionego Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) oraz Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) prawo dostępu do dokumentów dotyczy wszystkich instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii, w tym Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych, w związku z czym rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji ⁽³⁾ należy poddać istotnym zmianom, z uwzględnieniem doświadczeń z pierwotnego wdrażania tego rozporządzenia, jak i ze stosowania odnośnego orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. [Popr. 2]~~
- (2) W art. 1 akapit drugi TUE stawia się na pierwszym miejscu koncepcję otwartości, stwierdzając, że Traktat wyznacza nowy etap w procesie tworzenia coraz ściślejszego związku między narodami Europy, w których decyzje podejmowane są z możliwie najwyższym poszanowaniem zasady otwartości i jak najbliżej obywateli.
- (3) Otwartość pozwala obywatelom na bliższe uczestnictwo w procesie podejmowania decyzji i sprawia, że administracja ma większą legitymację, jest bardziej skuteczna i odpowiedzialna względem obywateli w systemie demokratycznym. Otwartość przyczynia się do umacniania zasad demokracji,

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2011 r.

⁽²⁾ Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43.

⁽³⁾ Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

stosowanie do art. 9-12 TUE, jak i poszanowania praw podstawowych określonych w art. 6 TUE Traktatu o Unii Europejskiej oraz w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej (Karta). [Popr. 3]

- (3a) *Przejrzystość powinna również umacniać zasady dobrej administracji w instytucjach, organach i jednostkach organizacyjnych Unii, zgodnie z art. 41 Karty oraz z art. 298 TFUE. W związku z tym należy odpowiednio zdefiniować wewnętrzne procedury administracyjne oraz udostępnić wystarczające zasoby finansowe i ludzkie, aby zasadę otwartości można było stosować w praktyce. [Popr. 4]*
- (3b) *Otwartość zwiększa zaufanie obywateli do instytucji, organów, urzędów i jednostek organizacyjnych Unii, ponieważ pozwala im uzyskać wiedzę o podejmowaniu decyzji w Unii oraz przysługujących im w związku z tym prawach. Otwartość pociąga za sobą również większą przejrzystość w stosowaniu procedur administracyjnych i ustawodawczych. [Popr. 5]*
- (3c) *Poprzez podkreślenie normatywnego znaczenia zasady przejrzystości niniejsze rozporządzenie wzmacnia unijną kulturę praworządności i w związku z tym przyczynia się do zapobiegania przestępczości i zachowaniom przestępczym. [Popr. 6]*
- (4) *Ogólne zasady i ograniczenia w zakresie powszechnego prawa dostępu do dokumentów ze względu na interes publiczny lub prywatny zostały ustanowione w rozporządzeniu (WE) nr 1049/2001, które zaczęło obowiązywać w dniu 3 grudnia 2001 r.^(*). [Popr. 7]*
- (5) *Pierwsza ocena wykonania rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 została sporządzona w sprawozdaniu opublikowanym w dniu 30 stycznia 2004 r.^(*). W dniu 9 listopada 2005 r. Komisja podjęła decyzję o wszczęciu procedury prowadzącej do przeglądu rozporządzenia (WE) nr 1049/2001. W rezolucji przyjętej w dniu 4 kwietnia 2006 r. Parlament Europejski zwrócił się do Komisji o przedłożenie wniosku zmieniającego rozporządzenie^(*). W dniu 18 kwietnia 2007 r. Komisja opublikowała zieloną księgę w sprawie przeglądu rozporządzenia^(*) oraz rozpoczęła publiczne konsultacje. [Popr. 8]*
- (6) *Celem niniejszego rozporządzenia jest zapewnienie możliwie największego prawa do publicznego dostępu do dokumentów oraz ustanowienie ogólnych zasad i ograniczeń związanych z takim dostępem, regulujących taki dostęp i wyjątków od nich z uwagi na interes publiczny lub prywatny, zgodnie z art. 255 ust. 2 Traktatu WE art. 15 ust. 3 TFUE oraz zgodnie z przepisami dotyczącymi otwartości działania instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii, stosownie do art. 15 ust. 1 TFUE. W związku z tym wszystkie pozostałe przepisy dotyczące dostępu do dokumentów muszą być zgodne z niniejszym rozporządzeniem, z zastrzeżeniem przepisów szczegółowych odnoszących się jedynie do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, Europejskiego Banku Centralnego i Europejskiego Banku Inwestycyjnego w wykonywaniu funkcji nieadministracyjnych. [Popr. 9]*
- (7) *Ponieważ kwestia dostępu do dokumentów nie jest objęta postanowieniami Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, instytucje, organy i jednostki organizacyjne powinny, stosownie do deklaracji nr 41 załączonej do Aktu końcowego Traktatu z Amsterdamu, kierować się treścią niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do dokumentów objętych tym traktatem.*

^(*) Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43.

^(*) KOM(2004) 45.

^(*) [...]]

^(*) KOM(2007) 185.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

- (9) W dniu 6 września 2006 r. Parlament Europejski i Rada przyjęły rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty ⁽¹⁾. W odniesieniu do dostępu do dokumentów zawierających informacje o środowisku naturalnym, niniejsze rozporządzenie powinno być zgodne z rozporządzeniem (WE) nr 1367/2006.
- (10) ~~W odniesieniu do ujawniania danych osobowych, należy wyraźnie powiązać niniejsze rozporządzenie z rozporządzeniem (WE) nr 45/2001 o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych ⁽²⁾. Instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii powinny przetwarzać dane osobowe w zgodności z prawami podmiotów, których dane dotyczą, zgodnie z art. 16 TFUE oraz z art. 8 Karty, odnośnym prawem Unii oraz zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. [Popr.10]~~
- (11) Należy ustanowić jasne zasady dotyczące ujawniania dokumentów pochodzących z państw członkowskich oraz dokumentów osób trzecich należących do akt postępowań sądowych, jak również dokumentów uzyskanych przez instytucje, **organy lub jednostki organizacyjne** na mocy szczególnych kompetencji dochodzeniowych powierzonych im w prawie ~~Unii~~WE. [Popr. 11]
- (12) ~~Szerszy~~ **Zgodnie z art. 15 ust. 3 TFUE pełny** dostęp do dokumentów powinien być udzielony w przypadkach gdy **na podstawie Traktatów** instytucje sprawują władzę ustawodawczą, **przyjmując środki o zasięgu ogólnym**, w tym również na mocy uprawnień delegowanych, ~~przy jednoczesnym~~ **zadbaniu o zachowanie przez instytucje możliwości skutecznego podejmowania decyzji. Dokumenty takie powinny być dostępne bezpośrednio w maksymalnym możliwym zakresie na podstawie art. 290 TFUE oraz uprawnień wykonawczych na podstawie art. 291 TFUE. Robocze dokumenty ustawodawcze oraz wszelkie powiązane informacje na różnych etapach procedury międzyinstytucjonalnej, takie jak dokumenty grupy roboczej Rady, nazwy i stanowiska delegacji państw członkowskich występujących w charakterze członków Rady oraz dokumenty w pierwszym czytaniu z posiedzeń trójstronnych, powinny, co do zasady, być niezwłocznie i bezpośrednio udostępniane publicznie za pośrednictwem internetu. [Popr. 12]**
- (12a) Teksty ustawodawcze powinny być sporządzane w sposób jasny i zrozumiały i publikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. [Popr. 13]
- (12b) Parlament Europejski, Rada i Komisja powinny ustalić, zgodnie z art. 295 TFUE i z niniejszym rozporządzeniem, lepsze praktyki stanowienia prawa, modele i techniki sporządzania dokumentów wspólne dla instytucji, organów i jednostek organizacyjnych, a także powinny publikować je w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, aby poprawić funkcjonowanie zasady przejrzystości formułowania i jasności prawnej dokumentów Unii. [Popr. 14]
- (12c) Dokumenty dotyczące procedur o charakterze nieustawodawczym, takie jak wiążące środki lub środki dotyczące struktury wewnętrznej, akty administracyjne lub budżetowe, lub dokumenty o charakterze politycznym (takie jak wnioski, zalecenia lub rezolucje) powinny być łatwo i możliwie bezpośrednio dostępne, zgodnie z zasadą dobrej administracji zawartą w art. 41 Karty. [Popr. 15]

⁽¹⁾ Dz.U. L 264 z 25.9.2006, s. 13.

⁽²⁾ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

- (12d) *W odniesieniu do każdej kategorii dokumentów odpowiedzialna instytucja, organ lub jednostka organizacyjna powinna udostępnić obywatelom informacje na temat przebiegu wewnętrznych procedur oraz na temat tego, które jednostki organizacyjne są za nie odpowiedzialne, a także wskazać zakres ich kompetencji, określone terminy realizacji i biuro, z którym można się kontaktować. Instytucje, organy i jednostki organizacyjne powinny należycie uwzględniać zalecenia Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich. Powinny one ustalić, zgodnie z art. 295 TFUE, wspólne wytyczne dotyczące sposobu, w jaki każda jednostka organizacyjna powinna dokonywać rejestracji dokumentów wewnętrznych, ich klasyfikacji w przypadku możliwości spowodowania uszczerbku dla interesów Unii i archiwizacji dla potrzeb bieżących lub historycznych, zgodnie z zasadami przedstawionymi w niniejszym rozporządzeniu. Powinny one w sposób spójny i skoordynowany informować opinię publiczną o środkach przyjętych w celu wprowadzenia w życie niniejszego rozporządzenia oraz przeszkolić swoich pracowników w zakresie pomocy obywatelom w korzystaniu z praw przysługujących im na podstawie niniejszego rozporządzenia. [Popr. 16]*
- (13) *Przejrzystość w procesie prawodawczym jest kwestią o najwyższym znaczeniu dla obywateli. Dlatego też instytucje powinny aktywnie rozpowszechniać dokumenty stanowiące element procesu prawodawczego i usprawniać komunikację z ewentualnymi wnioskodawcami. Instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii powinny automatycznie udostępniać publicznie na stronach internetowych możliwie najwięcej rodzajów dokumentów. Należy także zachęcać do aktywnego rozpowszechniania dokumentów w innych dziedzinach. [Popr. 17]*
- (13a) *W celu zwiększenia otwartości i przejrzystości procedury ustawodawczej instytucje, organy i jednostki organizacyjne powinny uzgodnić międzyinstytucjonalny rejestr lobbystów i innych zainteresowanych stron. [Popr. 18]*
- (15) ~~W związku z bardzo poufną zawartością niektóre dokumenty powinny być traktowane w sposób specjalny. Ustalenia dotyczące informowania Parlamentu Europejskiego o treści takich dokumentów powinny być dokonane w formie porozumienia międzyinstytucjonalnego. [Popr. 19]~~
- (16) *W celu zapewnienia większej otwartości w pracach instytucji organów i jednostek organizacyjnych dostęp do dokumentów powinien być udzielany przez Parlament Europejski, Radę i Komisję nie tylko w przypadku dokumentów przez nie sporządzanych sporządzanych przez instytucje, lecz również dokumentów przez nie otrzymywanych. W tym kontekście przypomina się, że deklaracja nr 35 załączona do Aktu końcowego Traktatu z Amsterdamu stanowi, iż państwo Państwo członkowskie może zażądać, by Komisja czy Rada instytucje, organy lub jednostki organizacyjne nie udostępniały osobom trzecim poza samymi instytucjami, organami lub jednostkami organizacyjnymi dokumentu pochodzącego z tego państwa bez jego uprzedniej zgody. [Popr. 20]*
- (16a) *Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wyraźnie stwierdził, że wymóg konsultacji z państwami członkowskimi w związku z wnioskami o dostęp do pochodzących z nich dokumentów nie daje im prawa weta lub prawa powoływania się na prawa lub przepisy krajowe, a także że instytucja, organ lub jednostka organizacyjna otrzymująca taki wniosek może odmówić dostępu do dokumentów jedynie na podstawie wyjątków zawartych w niniejszym rozporządzeniu ⁽¹⁾. [Popr. 21]*
- (17) ~~Zasadniczo wszelkie Wszystkie dokumenty instytucji powinny być publicznie dostępne. Jednakże Należy przewidzieć wyjątki od tej zasady, aby w niektórych wypadkach należy chronić interes prywatny i publiczny, za pomocą wyjątków. Instytucje powinny być uprawnione do ochrony swoich wewnętrznych konsultacji i rozważań tam, gdzie niezbędne jest zabezpieczenie ich zdolności do pełnienia powierzonych im zadań, lecz takie wyjątki powinny być regulowane za pomocą przejrzystego systemu przepisów i procedur, a ogólnym celem powinna być realizacja podstawowego przysługującego obywatelom prawa dostępu do dokumentów. Przy ustanawianiu wyjątków instytucje powinny wziąć pod uwagę zawarte w prawodawstwie wspólnotowym Unii zasady dotyczące ochrony danych osobowych we wszelkich obszarach działalności Unii. [Popr. 22]~~

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 18 grudnia 2007 r. w sprawie C-64/05 P, Szwecja przeciwko Komisji, Zb.Orz. 2007, s. I-11389.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

- (18) ~~Wszelkie zasady dotyczące dostępu do dokumentów instytucji powinny być zgodne z niniejszym rozporządzeniem. Z uwagi na fakt, że niniejsze rozporządzenie bezpośrednio wdraża art. 15 TFUE oraz art. 42 Karty, określone zasady i ograniczenia dostępu do dokumentów powinny mieć pierwszeństwo przed wszelkimi przepisami, środkami lub praktykami przyjętymi przez instytucję, organ lub jednostkę organizacyjną w oparciu o inną podstawę prawną i wprowadzającymi dodatkowe lub surowsze odstępstwa niż te przewidziane w niniejszym rozporządzeniu. [Popr. 23]~~
- (19) W celu zapewnienia, że prawo dostępu jest w pełni poszanowane, należy zastosować dwustopniową procedurę administracyjną, z dodatkową możliwością postępowania sądowego lub skargi do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich.
- (20) Każda instytucja, organ i jednostka organizacyjna powinna podjąć kroki niezbędne do informowania opinii publicznej o postanowieniach, jakie wchodzi w życie, oraz do szkolenia personelu w pomaganiu obywatelom w korzystaniu z praw przysługujących im na podstawie niniejszego rozporządzenia. W celu ułatwienia obywatelom korzystania z ich praw każda instytucja, organ lub jednostka organizacyjna powinna zapewnić dostęp do rejestru dokumentów.
- (21) Nawet jeśli ani celem, ani skutkiem niniejszego rozporządzenia nie jest zmiana przepisów krajowych dotyczących dostępu do dokumentów, z zasady lojalnej współpracy regulującej stosunki między instytucjami a państwami członkowskimi wynika jednoznacznie, że państwa członkowskie powinny zadbać o to, by nie utrudniać właściwego stosowania niniejszego rozporządzenia i powinny przestrzegać zasad bezpieczeństwa przyjętych przez instytucje.
- (22) ~~Niniejsze rozporządzenie nie narusza istniejących praw dostępu do dokumentów dla państw członkowskich, organów sądowych czy organów dochodzeniowych. [Popr. 24]~~
- (23) Zgodnie z ~~art. 255 ust. 3 Traktatu WE~~, **art. 15 ust. 3 TFUE oraz zasadami i przepisami zawartymi w niniejszym rozporządzeniu** każda instytucja **organ lub jednostka organizacyjna** powinna ustanowić w swoim regulaminie wewnętrznym szczegółowe przepisy dotyczące dostępu do swoich dokumentów, **jak również do dokumentów odnoszących się do jej funkcji administracyjnych**, [Popr. 25]

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Cel

Celem niniejszego rozporządzenia jest:

- a) określenie, **zgodnie z art. 15 TFUE**, ze względu na interes publiczny lub prywatny, zasad, warunków i ograniczeń regulujących prawo dostępu do dokumentów ~~Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (zwanym dalej „instytucjami”) przewidzianych w art. 255 Traktatu WE~~ **instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii w taki sposób**, by przyznać społeczeństwu możliwie najszerszy dostęp do takich dokumentów, [Popr. 26]
- b) ustalenie zasad zapewniających możliwie najłatwiejsze korzystanie z tego prawa, i
- c) promowanie **przejrzystych i** dobrych praktyk administracyjnych ~~w odniesieniu do celu poprawy~~ dostępu do dokumentów, **a w szczególności ogólnych celów, jakimi są większa przejrzystość, odpowiedzialność i demokracja**. [Popr. 27]

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

Artykuł 2

Beneficjenci i zakres stosowania

1. Każda osoba fizyczna lub prawna **lub każde stowarzyszenie osób fizycznych lub prawnych** ma prawo dostępu do dokumentów instytucji, **organów i jednostek organizacyjnych Unii**, zgodnie z zasadami, warunkami i ograniczeniami określonymi w niniejszym rozporządzeniu.
2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do wszelkich dokumentów przechowywanych przez instytucje, mianowicie dokumentów sporządzanych lub otrzymywanych przez nie i pozostających w ich posiadaniu dotyczących kwestii związanych z obszarami polityki, działalnością i decyzjami należącymi do ich zakresu odpowiedzialności, we wszystkich obszarach działalności Unii Europejskiej.
3. Bez uszczerbku dla art. 4 i 9, dokumenty zostają udostępnione publicznie po otrzymaniu pisemnego wniosku lub bezpośrednio w formie elektronicznej lub poprzez rejestr. W szczególności dokumenty sporządzone lub otrzymane w trybie procedury prawodawczej zostają bezpośrednio udostępnione zgodnie z art. 12.
4. Dokumenty poufne określone w art. 9 ust. 1 podlegają specjalnemu traktowaniu zgodnie z tym artykułem.
5. Niniejszego rozporządzenia nie stosuje się do dokumentów przedłożonych sądom przez strony nie będące instytucjami.
6. Bez uszczerbku dla szczególnych praw dostępu do dokumentów przysługujących osobom zainteresowanym ustanowionych prawem WE, dokumenty należące do akt administracyjnych postępowania wyjaśniającego lub procedur dotyczących aktu o indywidualnym zakresie zastosowania nie są udostępniane publicznie do czasu zamknięcia postępowania wyjaśniającego lub ostatecznego wejścia w życie aktu. Dokumenty zawierające informacje zgromadzone lub uzyskane od osób fizycznych lub prawnych przez instytucje w ramach takich postępowań wyjaśniających nie są udostępniane publicznie.
7. Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw publicznego dostępu do dokumentów przechowywanych przez instytucje, które mogą wynikać z instrumentów prawa międzynarodowego czy aktów instytucji wprowadzających je w życie. [Popr. 28]

Artykuł 2a

Zakres

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do wszelkich dokumentów przechowywanych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii, tj. dokumentów sporządzanych lub otrzymywanych przez nie i pozostających w ich posiadaniu, we wszystkich obszarach działalności Unii. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, Europejskiego Banku Centralnego i Europejskiego Banku Inwestycyjnego jedynie przy wykonywaniu przez nie swych funkcji administracyjnych.
2. Dokumenty zostają udostępnione publicznie w formie elektronicznej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w oficjalnym rejestrze instytucji, organu lub jednostki organizacyjnej, lub na pisemny wniosek. Dokumenty sporządzone lub otrzymane w toku procedury ustawodawczej są udostępniane bezpośrednio zgodnie z art. 12.
3. Niniejsze rozporządzenie nie narusza rozszerzonych praw publicznego dostępu do dokumentów przechowywanych przez instytucje, organy lub jednostki organizacyjne, które to prawa mogą wynikać z instrumentów prawa międzynarodowego lub aktów instytucji wprowadzających je w życie lub z prawa państw członkowskich. [Popr. 29]

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

Artykuł 3

Definicje

Na użytek niniejszego rozporządzenia:

- a) „dokument” oznacza ~~wszelkie treści~~ **każdą treść danych** bez względu na nośnik (zapisane na papierze, przechowywane w formie elektronicznej lub jako nagranie dźwiękowe, wizualne lub audiowizualne) ~~sporządzone przez instytucję lub formalnie przekazane jednemu lub większej liczbie odbiorców lub w inny sposób zarejestrowane lub otrzymane przez instytucję; dane~~ **dotyczących kwestii należących do zakresu odpowiedzialności instytucji, organu lub jednostki organizacyjnej Unii. Dane** zawarte w elektronicznych systemach magazynowania, przetwarzania i pobierania danych, **w tym w systemach zewnętrznych wykorzystywanych w pracy tej instytucji, organu lub jednostki organizacyjnej**, stanowią dokumenty, **dokument**, w szczególności jeżeli można je pobrać w formie wydruku lub kopii elektronicznej z wykorzystaniem **dowolnych, zasadnie** dostępnych narzędzi eksploatacji **danego** systemu; **Instytucja, organ lub jednostka organizacyjna, która zamierza stworzyć nowy elektroniczny system magazynowania lub w znacznym stopniu zmienić istniejący system, dokonuje oceny prawdopodobnych skutków dla prawa dostępu, zapewnia zagwarantowanie prawa dostępu jako jednego z praw podstawowych i postępuje tak, aby promować cel, jakim jest przejrzystość. Funkcje pobierania informacji przechowywanych w elektronicznych systemach magazynowania należy dostosować tak, aby można było pozytywnie rozpatrywać wnioski użytkowników;**
- aa) „dokumenty niejawne” oznaczają dokumenty, które zostały w całości lub w części objęte klauzulą niejawności zgodnie z art. 3a ust. 1;
- ab) „akt ustawodawczy” obejmuje dokumenty sporządzone lub otrzymane w toku procedur ustawodawczych dotyczących przyjęcia aktów ustawodawczych, w tym środków o zasięgu ogólnym na mocy uprawnień delegowanych i wykonawczych, oraz aktów o zasięgu ogólnym, które są prawnie wiążące w państwach członkowskich lub w stosunku do państw członkowskich;
- ac) „funkcje administracyjne” oznaczają środki dotyczące spraw organizacyjnych, administracyjnych lub budżetowych danej instytucji, organu lub jednostki organizacyjnej;
- ad) „system archiwizowania” oznacza narzędzie lub procedurę stosowane przez instytucje, organy lub jednostki organizacyjne, służące do zorganizowanego zarządzania segregowaniem wszystkich ich dokumentów związanych z będącą w toku lub niedawno zakończoną procedurą;
- ae) „archiwa historyczne” oznaczają część archiwów instytucji, organów i jednostek organizacyjnych wybraną, na warunkach określonych w lit. a), do zachowania na stałe.

Szczegółowa lista wszystkich kategorii aktów objętych definicjami w lit. a)–ac) jest publikowana w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i na stronach internetowych instytucji, organów i jednostek organizacyjnych, które również uzgadniają i podają do wiadomości publicznej wspólne kryteria archiwizacji;

- b) „osoba trzecia” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną lub każdy podmiot spoza odnośnych instytucji, **organów lub jednostek organizacyjnych**, w tym państwa członkowskie, pozostałe instytucje i organy wspólnotowe i niewspólnotowe **unijne i nieunijne** oraz kraje trzecie. [Popr. 30]

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

Artykuł 3a

Procedura nadawania klauzuli niejawności i odtajniania dokumentów

1. Jeżeli jest to uzasadnione względami porządku publicznego określonymi art. 4 ust. 1 i bez uszczerbku dla kontroli parlamentarnej na szczeblu Unii i krajowym, instytucja, organ lub jednostka organizacyjna nadaje dokumentowi klauzulę niejawności, jeśli jego ujawnienie stanowiłoby zagrożenie dla ochrony podstawowych interesów Unii lub co najmniej jednego z państw członkowskich, w szczególności w sprawach bezpieczeństwa publicznego, obrony i wojskowości. Dokument może zostać objęty klauzulą niejawności w całości lub w części. Dokumentom nadawane są następujące klauzule:

- a) „EU TOP SECRET/ŚCIŚLE TAJNE UE”: ta klauzula jest stosowana jedynie do informacji i materiałów, których nieuprawnione ujawnienie mogłoby spowodować wyjątkowo poważne szkody dla podstawowych interesów Unii lub co najmniej jednego z państw członkowskich;
- b) „EU SECRET/TAJNE UE”: ta klauzula jest stosowana jedynie do informacji i materiałów, których nieuprawnione ujawnienie mogłoby spowodować poważne szkody dla podstawowych interesów Unii lub co najmniej jednego z państw członkowskich;
- c) „EU CONFIDENTIAL/POUFNE UE”: ta klauzula jest stosowana do informacji i materiałów, których nieuprawnione ujawnienie mogłoby zaszkodzić podstawowym interesom Unii lub co najmniej jednego z państw członkowskich;
- d) „EU RESTRICTED/ZASTRZEŻONE UE”: ta klauzula jest stosowana do informacji i materiałów, których nieuprawnione ujawnienie mogłoby być niekorzystne dla interesów Unii lub co najmniej jednego z państw członkowskich.

2. Klauzula niejawności nadawana jest dokumentom tylko w razie konieczności. W miarę możliwości autorzy umieszczają na dokumentach, którym taką klauzulę nadano, datę lub okres, w którym lub po upływie którego ich treść może otrzymać niższy stopień tajności lub zostać odtajniona. W przeciwnym razie dokonują przeglądu dokumentów co najmniej co pięć lat, w celu upewnienia się, że pierwotnie nadana klauzula jest nadal konieczna. Klauzula jest wyraźnie i prawidłowo wskazana i utrzymywana tylko tak długo, jak długo dane informacje wymagają ochrony. Odpowiedzialność za nadanie dokumentowi klauzuli niejawności oraz późniejsze obniżenie poziomu tajności lub odtajnienie spoczywa wyłącznie na instytucji, organie lub jednostce organizacyjnej, które były autorem dokumentu opatrzonego klauzulą niejawności lub które otrzymały taki dokument od strony trzeciej lub innej instytucji, organu lub jednostki organizacyjnej.

3. Bez uszczerbku dla prawa dostępu innych instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii, dokumenty niejawne są ujawniane stronom trzecim za zgodą ich autora. Gdy więcej niż jedna instytucja, organ lub jednostka organizacyjna uczestniczy w przetwarzaniu dokumentu niejawnego, przyznawany jest taki sam poziom niejawności, a w przypadku, gdy inaczej oceniają one wymóg potrzebnej ochrony, rozpoczyna się mediację. Dokumenty związane z procedurami ustawodawczymi nie są opatrywane klauzulą niejawności; środki wykonawcze są opatrywane klauzulą niejawności, zanim zostaną przyjęte, w takim zakresie, w jakim klauzula niejawności jest konieczna i ma na celu zapobieżenie negatywnym skutkom dla samego środka wykonawczego. Porozumienia międzynarodowe dotyczące wymiany informacji poufnych zawierane w imieniu Unii nie dają państwom trzecim lub organizacjom międzynarodowym prawa do uniemożliwienia Parlamentowi Europejskiemu dostępu do tych informacji poufnych.

4. Wnioski o udzielenie dostępu do dokumentów niejawnych na mocy procedur określonych w art. 7 i 8 są rozpatrywane jedynie przez osoby, które mają prawo zapoznać się z tymi dokumentami. Osoby te oceniają również, jakie odniesienia do dokumentów niejawnych mogą znaleźć się w publicznym rejestrze.

5. Dokumenty niejawne są rejestrowane w rejestrze danej instytucji, organu lub jednostki organizacyjnej lub ujawniane za zgodą autora.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

6. *Instytucja, organ lub jednostka organizacyjna, która podejmuje decyzję o odmowie dostępu do dokumentu niejawnego, podaje powody swojej decyzji w sposób, który nie szkodzi interesom chronionym przez wyjątki określone w art. 4 ust. 1.*

7. *Bez uszczerbku dla krajowej kontroli parlamentarnej, państwa członkowskie stosują odpowiednie środki w celu zapewnienia, że podczas rozpatrywania wniosków o udostępnienie dokumentów niejawnych Unii, będą przestrzegane zasady ustanowione w niniejszym rozporządzeniu.*

8. *Obowiązujące w instytucjach, organach i jednostkach organizacyjnych przepisy dotyczące informacji niejawnych są podawane do publicznej wiadomości. [Popr. 31]*

Artykuł 4

Wyjątki

1. Instytucje, organy i jednostki organizacyjne odmawiają dostępu do dokumentu, jeśli ujawnienie go naruszyłoby ochronę: interesu publicznego w odniesieniu do:

a) bezpieczeństwa publicznego *Unii lub co najmniej jednego z państw członkowskich w tym bezpieczeństwo osób fizycznych lub prawnych*; [Popr. 32]

b) kwestii obronnych i wojskowych;

c) stosunków międzynarodowych;

d) finansowej, walutowej czy gospodarczej polityki ~~Wspólnoty~~ *Unii* lub państwa członkowskiego; [Popr. 33]

e) środowiska naturalnego, na przykład miejsc rozrodu rzadko występujących gatunków.

2. Instytucje, *organy i jednostki organizacyjne* odmawiają dostępu do dokumentu, jeśli ujawnienie go naruszyłoby ochronę: [Popr. 34]

a) interesów handlowych osoby fizycznej lub prawnej;

b) praw własności intelektualnej;

c) porady prawnej *dotyczącej i postępowania sądowego arbitrażowego i spornego*; [Popr. 35]

d) celu kontroli, dochodzenia czy audytu;

e) obiektywnych i bezstronnych procedur ~~wyboru zamówień publicznych do czasu podjęcia decyzji przez daną zlecającą instytucję, organ lub jednostkę organizacyjną lub postępowania komisji konkursowej prowadzącego do zatrudnienia pracowników, do czasu podjęcia decyzji przez organ powołujący~~. [Popr. 36]

3. Dostępu do ~~następujących~~ dokumentów *sporządzonych przez daną instytucję, organ lub jednostkę organizacyjną do użytku wewnętrznego lub otrzymanych przez nią dokumentów dotyczących spraw, w których nie wydała ona jeszcze decyzji*, odmawia się *jedynie wtedy, gdy* jeśli ujawnienie takich dokumentów *z uwagi na ich treść i obiektywne okoliczności wyraźnie i* poważnie naruszyłoby proces podejmowania decyzji ~~przez instytucję~~.

~~a) dokumenty dotyczące spraw, w których nie wydano jeszcze decyzji;~~

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

- b) dokumenty zawierające opinie do wykorzystania wewnętrznego jako część rozważań i konsultacji wstępnych w obrębie danej instytucji nawet po podjęciu decyzji. [Popr. 37]

4. Wyjątki przewidziane w ust. 2 i 3 nie mają zastosowania, jeżeli **Przy rozważaniu interesu publicznego uzasadniającego ujawnienie na mocy ust. 1-3 uznaje się, że** za ujawnieniem przemawia nadrzędny interes publiczny. W odniesieniu do ust. 2 lit. a), uznaje się, że za ujawnieniem przemawia nadrzędny interes publiczny jeżeli **żądany dokument dotyczy ochrony praw podstawowych i praworządności, należytego zarządzania funduszami publicznymi lub prawa do życia w zdrowym otoczeniu, w tym również w aspekcie wnioskowane informacje dotyczą emisji do środowiska naturalnego. Instytucja, organ lub jednostka organizacyjna powołująca się na jeden z wyjątków musi dokonać obiektywnej i indywidualnej oceny oraz wykazać, że zagrożenie chronionego interesu jest przewidywalne, a nie tylko hipotetyczne, oraz musi określić, w jaki sposób dostęp do danego dokumentu może konkretnie i skutecznie naruszyć chroniony interes.** [Popr. 38]

4a. **Dokumenty, których ujawnienie stanowiłoby zagrożenie dla ochrony środowiska naturalnego, jak na przykład dokumenty dotyczące miejsc rozrodu rzadko występujących gatunków, są ujawniane tylko zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1367/2006.** [Popr. 39]

5. ~~Nazwiska, tytuły i funkcje osób zajmujących urzędy publiczne, urzędników służby publicznej oraz reprezentantów interesów podlegają ujawnieniu, jeżeli ma to związek z ich działalnością zawodową, chyba że, ze względu na szczególne okoliczności, ujawnienie zaszkodziłoby danym osobom. Inne dane osobowe ujawniane są zgodnie z warunkami dotyczącymi zgodnego z prawem przetwarzania takich danych, ustanowionymi w przepisach WE dotyczących ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych. Dane osobowe nie ujawnia się, jeżeli naruszyłoby to prywatność lub integralność danej osoby. Naruszenie takie nie powstaje:~~

- ~~— jeżeli dane odnoszą się wyłącznie do działalności zawodowej danej osoby, chyba że ze względu na szczególne okoliczności jest powód, by założyć, iż ujawnienie danych zaszkodziłoby danej osobie;~~
- ~~— jeżeli dane odnoszą się wyłącznie do osoby publicznej, chyba że ze względu na szczególne okoliczności jest powód, by założyć, iż ujawnienie danych zaszkodziłoby danej osobie lub innym osobom z nią związanym;~~
- ~~— jeżeli dane zostały już upublicznione za zgodą danej osoby.~~

Dane osobowe ujawnia się jednak, jeżeli wymaga tego nadrzędny interes publiczny. W takim przypadku dana instytucja, organ lub jednostka organizacyjna precyzuje, o jaki interes publiczny chodzi. Podaje ona powody, dla których w danym przypadku interes publiczny przeważa nad interesami danej osoby.

Jeżeli instytucja, organ lub jednostka organizacyjna odmówi dostępu do dokumentu, powołując się na niniejszy ustęp, rozważa ona, czy można udzielić dostępu do części tego dokumentu. [Popr. 40]

6. Jeśli wyjątki dotyczą jedynie części wnioskowanego dokumentu, pozostałe części dokumentu są ujawniane.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

7. Wyjątki ustanowione w niniejszym artykule ~~nie mają zastosowania wyłącznie przez okres, przez który ochrona ta jest uzasadniona ze względu na treść dokumentu~~ **zastosowania do dokumentów przekazanych w ramach procedur prowadzących do przyjęcia aktu ustawodawczego, aktu delegowanego lub wykonawczego o zasięgu ogólnym. Wyjątki nie mają również zastosowania do dokumentów przekazywanych instytucjom, organom i jednostkom organizacyjnym przez lobbystów lub inne zainteresowane strony w celu wywierania wpływu na opracowywanie polityki.** Wyjątki ~~mogą być stosowane~~ **stosuje się jedynie tak długo, jak jest to uzasadnione treścią dokumentu, jednakże nie dłużej, niż przez okres 30 lat.** ~~W przypadku dokumentów objętych wyjątkiem z powodów dotyczących ochrony danych osobowych lub interesów handlowych oraz w wypadku dokumentów poufnych, wyjątki mogą, jeśli to konieczne, obowiązywać nadal po tym okresie.~~ [Popr. 41]

7a. Instytucja, organ lub jednostka organizacyjna może w celach badawczych udzielić uprzywilejowanego dostępu do dokumentów objętych ust. 1-3. W przypadku udzielenia uprzywilejowanego dostępu informacje są ujawniane jedynie pod warunkiem przestrzegania odpowiednich ograniczeń dotyczących ich wykorzystania. [Popr. 42]

Artykuł 5

~~Konsultacje~~ Konsultacja z osobami trzecimi

1. W odniesieniu do dokumentów osób trzecich **instytucje, organy i jednostki organizacyjne konsultują się**, instytucja konsultuje się z tą osobą trzecią w celu oceny, czy wyjątek, o którym mowa w art. 4 ma zastosowanie, chyba że jest jasne, że dokument ten zostanie ujawniony lub nie.

2. Jeżeli wniosek dotyczy dokumentu pochodzącego z państwa członkowskiego, nienależącego do dokumentów przekazanych w ramach procedur prowadzących do przyjęcia aktu ustawodawczego, **aktu delegowanego lub aktu wykonawczego o zasięgu ogólnym, przeprowadza się konsultacje z organami powszechnie obowiązującego aktu nielegislacyjnego, konsultowane są organy tego państwa członkowskiego, jeżeli istnieją jakiekolwiek wątpliwości co do tego, czy dokument podlega jednemu z wyjątków.** Instytucja posiadająca dokument ujawnia go, chyba że dane państwo członkowskie uzasadni konieczność nieujawniania go, ze względu na wyjątki, o których mowa w art. 4, ~~lub szczególne przepisy w swoim ustawodawstwie, zakazujące ujawnienia tego dokumentu. Instytucja ocenia słuszność uzasadnienia podanego przez państwo członkowskie, w zakresie w jakim opiera się ono na wyjątkach ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu lub podejmie decyzję na podstawie własnej oceny tego, czy wyjątki obejmują ten dokument.~~

3. Jeśli państwo członkowskie otrzyma od instytucji, **organu lub jednostki organizacyjnej** wniosek dotyczący dokumentu będącego w jego posiadaniu, o ile nie jest jasne, że dokument ten zostanie ujawniony lub nie, państwo członkowskie konsultuje się z odnośną instytucją, organem lub jednostką organizacyjną w celu podjęcia decyzji, która nie zagrazi realizacji celów niniejszego rozporządzenia. Państwo członkowskie może zamiast tego przekazać wniosek do odnośnej instytucji, organu lub jednostki organizacyjnej. [Popr. 43]

Artykuł 5a

Akty ustawodawcze

1. Zgodnie z demokratycznymi zasadami zawartymi w art. 9-12 TUE oraz orzecnictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej instytucje, działając na podstawie swoich uprawnień ustawodawczych, w tym uprawnień delegowanych i wykonawczych, oraz państwa członkowskie działające w charakterze członków Rady zapewniają jak najszerszy dostęp do dokumentów dotyczących ich działań.

2. Dokumenty dotyczące programów działalności ustawodawczej, wstępnych konsultacji ze społeczeństwem obywatelskim, oceny skutków oraz wszelkie inne dokumenty przygotowawcze związane z procedurą ustawodawczą, a także dokumenty dotyczące wdrażania prawa i polityki Unii związane z procedurą ustawodawczą są udostępniane na przyjaznej dla użytkownika i skoordynowanej międzyinstytucjonalnej stronie internetowej i publikowane w specjalnej serii elektronicznej Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

3. *W toku procedury ustawodawczej każda instytucja, organ lub jednostka organizacyjna zaangażowana w podejmowanie decyzji publikuje swoje dokumenty przygotowawcze oraz wszystkie informacje z nimi związane, w tym opinie prawne, w specjalnej serii Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej oraz na wspólnej stronie internetowej przedstawiającej przebieg danej procedury.*

4. *Zgodnie z art. 13 akty ustawodawcze, po ich przyjęciu, są publikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. [Popr. 44]*

Artykuł 6

Wnioski

1. Wnioski o udzielenie dostępu do dokumentu składane są w dowolnej formie pisemnej, w tym również w formie elektronicznej, w jednym z języków, o których mowa w ~~art. 314 Traktatu WE~~ oraz w sposób ~~na tyle precyzyjny, by instytucja mogła zidentyfikować dokument~~ **art. 55 ust. 1 TUE**. Wnioskodawca nie jest zobowiązany do podania uzasadnienia wniosku. **[Popr. 45]**

2. Jeśli wniosek nie jest wystarczająco precyzyjny lub wnioskowane dokumenty nie mogą być zidentyfikowane, ~~dana~~ instytucja, **organ lub jednostka organizacyjna w terminie 15 dni roboczych** zwraca się do wnioskodawcy o wyjaśnienie wniosku i pomaga w tym wnioskodawcy, na przykład dostarczając informacji o korzystaniu z publicznych rejestrów dokumentów. Bieg terminów przewidzianych w art. 7 i 8 rozpoczyna się od daty, w której instytucja, organ lub jednostka organizacyjna otrzymała wyjaśnienia, o które się zwróciła. **[Popr. 46]**

3. W przypadku wniosków odnoszących się do bardzo długich dokumentów lub bardzo dużej liczby dokumentów, dana instytucja, organ lub jednostka organizacyjna może nieformalnie porozumieć się z wnioskodawcą w celu znalezienia właściwego i praktycznego rozwiązania.

4. Instytucje, organy i jednostki organizacyjne zapewniają obywatelom pomoc i informacje w zakresie metod i miejsc składania wniosków o dostęp do dokumentów.

Artykuł 7

Rozpatrywanie wstępnych wniosków

1. Wnioski o dostęp do dokumentów są rozpatrywane bezzwłocznie. Wnioskodawcy przesyłane jest potwierdzenie wpłynięcia wniosku. W ciągu 15 dni roboczych od daty rejestracji wniosku instytucja, organ lub jednostka organizacyjna udziela dostępu do żadanego dokumentu lub zapewnia w tym okresie dostęp do dokumentu zgodnie z art. 10 lub, w pisemnej odpowiedzi, podaje przyczyny całkowitej lub częściowej odmowy i informuje wnioskodawcę o prawie do złożenia wniosku potwierdzającego zgodnie z ust. 4.

2. W przypadkach wyjątkowych, na przykład w wypadku wniosku odnoszącego się do bardzo długiego dokumentu lub bardzo dużej liczby dokumentów, termin podany w ust. 1 może zostać przedłużony **tylko jeden raz maksymalnie o kolejne 15 dni roboczych**, pod warunkiem że wnioskodawca zostanie powiadomiony z wyprzedzeniem i z podaniem szczegółowych powodów. **[Popr. 47]**

3. ~~W przypadku całkowitej lub częściowej odmowy, wnioskodawca~~ **Instytucja, organ lub jednostka organizacyjna powiadamia wnioskodawcę, czy i ewentualnie kiedy możliwy będzie całkowity lub częściowy dostęp do dokumentu w późniejszym okresie.**

Wnioskodawca może w ciągu 15 dni roboczych od daty otrzymania odpowiedzi od danej instytucji, organu lub jednostki organizacyjnej złożyć wniosek potwierdzający, w którym zwraca się do niej o ponowne rozpatrzenie jej decyzji. **[Popr. 48]**

4. Brak odpowiedzi ze strony instytucji, organu lub jednostki organizacyjnej w przepisany terminie uprawnia wnioskodawcę do złożenia wniosku potwierdzającego.

4a. Każda instytucja, organ i jednostka organizacyjna mianuje osobę odpowiedzialną za kontrolowanie, czy wszystkie terminy określone w niniejszym artykule są należycie przestrzegane. [Popr. 49]

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

Artykuł 8

Rozpatrywanie wniosków potwierdzających

1. Wniosek potwierdzający jest rozpatrywany bezzwłocznie. W ciągu ~~30~~ **maksymalnie 15 dni roboczych** od dnia rejestracji takiego wniosku ~~dana~~ instytucja, **organ lub jednostka organizacyjna** udziela dostępu do żadanego dokumentu i zapewnia w tym okresie dostęp do dokumentu zgodnie z art. 10 lub, w pisemnej odpowiedzi, podaje przyczyny całkowitej lub częściowej odmowy. W przypadku całkowitej lub częściowej odmowy instytucja, **organ lub jednostka organizacyjna** informuje wnioskodawcę o dostępnych dla niego środkach zaradczych. [Popr. 50]
2. W przypadkach wyjątkowych, na przykład w przypadku wniosku odnoszącego się do bardzo długiego dokumentu lub bardzo dużej liczby dokumentów, termin podany w ust. 1 może zostać przedłużony **tylko jeden raz maksymalnie o kolejne 15 dni roboczych**, pod warunkiem, że wnioskodawca zostanie powiadomiony z wyprzedzeniem i z podaniem szczegółowych powodów. [Popr. 51]
3. W przypadku całkowitej lub częściowej odmowy, wnioskodawca może wszcząć postępowanie sądowe przeciwko instytucji, organowi lub jednostce organizacyjnej przed Sądem lub złożyć skargę do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich na warunkach ustanowionych odpowiednio w art. 263 i 228 TFUE.
4. Brak odpowiedzi ze strony instytucji, **organu lub jednostki organizacyjnej** w podanym terminie uznawany jest za **ostateczną** odpowiedź odmowną i uprawnia wnioskodawcę do wszczęcia postępowania sądowego przeciwko instytucji, organowi lub jednostce organizacyjnej lub złożenia skargi do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich, zgodnie z odpowiednimi postanowieniami ~~Traktatu WE~~ **traktatów**. [Popr. 52]

Artykuł 8a

Nowy wniosek

Jeżeli po otrzymaniu dokumentów wnioskodawca pragnie otrzymać nowe dokumenty od instytucji, organu lub jednostki organizacyjnej, wniosek ten jest traktowany jako nowy wniosek zgodnie z art. 7 i 8. [Popr. 53]

Artykuł 9

Traktowanie dokumentów poufnych

1. ~~Dokumenty poufne to dokumenty pochodzące z instytucji lub utworzonych przez nie agencji, z państw członkowskich, krajów trzecich lub organizacji międzynarodowych, zaklasyfikowane jako „TRES SECRET/TOP SECRET”, „SECRET” lub „CONFIDENTIEL” zgodnie z przepisami obowiązującymi w danej instytucji, które chronią podstawowe interesy Unii Europejskiej lub jednego albo większej liczby jej państw członkowskich w obszarach objętych zakresem art. 4 ust. 1 lit. a), a w szczególności w obszarze bezpieczeństwa publicznego, obrony i spraw wojskowych.~~
2. ~~Wnioski o dostęp do dokumentów poufnych zgodnie z procedurami ustanowionymi w art. 7 i 8 rozpatrywane są wyłącznie przez osoby mające prawo do zapoznania się z tymi dokumentami. Osoby te oceniają także, bez uszczerbku dla art. 11 ust. 2, które odniesienia do dokumentów poufnych mogą być zamieszczone w rejestrze publicznym.~~
3. ~~Dokumenty poufne są wpisywane do rejestru lub ujawniane wyłącznie za zgodą podmiotu, od którego pochodzą.~~
4. ~~Instytucja, która zdecyduje się odmówić dostępu do dokumentu poufnego, podaje powody swojej decyzji w sposób, który nie szkodzi interesom chronionym w art. 4.~~
5. ~~Państwa członkowskie podejmują odpowiednie kroki w celu zapewnienia, że przy rozpatrywaniu wniosków o dostęp do dokumentów poufnych przestrzegane są zasady zawarte w niniejszym artykule i w art. 4.~~
6. ~~Przepisy instytucji dotyczące dokumentów poufnych podawane są do wiadomości publicznej.~~

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

~~7. Komisja i Rada informują Parlament Europejski o dokumentach poufnych zgodnie z zasadami ustalonymi przez instytucje. [Popr. 54]~~

Artykuł 10

Dostęp po złożeniu wniosku

1. Wnioskodawca ma dostęp do dokumentów przez zapoznanie się z nimi na miejscu lub przez otrzymanie kopii, w tym, jeśli taka jest dostępna, kopii elektronicznej, wedle wyboru wnioskodawcy.
2. Jeśli dokument został udostępniony publicznie i jest łatwo dostępny dla wnioskodawcy, instytucja, organ lub jednostka organizacyjna może wywiązać się ze swego obowiązku udostępnienia dokumentu poprzez wyjaśnienie wnioskodawcy w jaki sposób uzyskać wnioskowany dokument.
3. Dokumenty dostarczane są w istniejącej wersji i formie (także w formie elektronicznej lub alternatywnym, jak pismo Braille'a, duży druk lub taśma) z pełnym poszanowaniem preferencji wnioskodawcy.

3a. Treść dokumentu jest dostępna bez dyskryminacji ze względu na upośledzenie wzroku, język roboczy lub system operacyjny. Instytucje, organy i jednostki organizacyjne zapewniają wnioskodawcy rzeczywisty dostęp do treści dokumentów bez technicznej dyskryminacji. [Popr. 55]

4. Kosztami sporządzenia i przesłania kopii można obciążyć wnioskodawcę. Opłata taka nie może przekraczać rzeczywistego kosztu sporządzenia i przesłania kopii. Zapoznanie się z dokumentem na miejscu, skopiowanie mniej niż ~~20~~ 50 stron formatu A4 i bezpośredni dostęp w formie elektronicznej lub poprzez rejestr są bezpłatne. [Popr. 56]
5. Niniejsze rozporządzenie nie wprowadza odstępstw od szczególnych zasad regulujących dostęp do dokumentów, ustanowionych w prawie Unii lub prawie krajowym, takich jak wniesienie opłaty.

Artykuł 11

Rejestry

1. Aby prawa obywatelskie przewidziane w niniejszym rozporządzeniu były skuteczne, każda instytucja, organ i jednostka organizacyjna zapewnia publiczny dostęp do rejestru dokumentów. Dostęp do rejestru powinien zostać zapewniony w formie elektronicznej. Odesłania do dokumentów są wprowadzane w rejestrze bezzwłocznie.
2. W przypadku każdego dokumentu rejestr zawiera sygnaturę (w tym, w odpowiednich przypadkach, sygnaturę międzyinstytucjonalną), przedmiot lub krótki opis treści dokumentu oraz datę jego otrzymania lub sporządzenia i zapisania w rejestrze. Odniesienia wprowadzane są w sposób nienaruszający ochrony interesów, o których mowa w art. 4.
3. Instytucje, organy i jednostki organizacyjne podejmą bezzwłocznie kroki zmierzające do stworzenia ~~rejestru i uruchomienia go do dnia 3 czerwca 2002 r.~~ **wspólnego interfejsu dla swoich rejestrów w celu zapewnienia spójności między nimi. [Popr. 57]**

Artykuł 12

Bezpośredni dostęp do dokumentów

1. ~~Dokumenty sporządzone lub otrzymane~~ **Instytucje, organy i jednostki organizacyjne zapewniają bezpośredni dostęp publiczny w formie elektronicznej lub poprzez rejestr do dokumentów, a w szczególności do dokumentów sporządzonych lub otrzymanych** w związku z procedurami dotyczącymi przyjęcia aktów ustawodawczych Unii lub aktów delegowanych lub wykonawczych o zasięgu ogólnym, ~~są udostępniane bezpośrednio, z zastrzeżeniem art. 4 i 9. [Popr. 58]~~
2. Jeśli to możliwe, inne dokumenty, w szczególności dokumenty odnoszące się do opracowania polityki lub strategii, są udostępniane bezpośrednio, w formie elektronicznej.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

3. Jeśli dostęp bezpośredni nie jest zapewniony przez rejestr, w rejestrze możliwie najdokładniej wskazywana jest lokalizacja dokumentu.

4. Każda instytucja, organ i jednostka organizacyjna określa w swoim regulaminie wewnętrznym, jakie inne kategorie dokumentów są bezpośrednio ~~dostępne~~ **aktywnie udostępniane** publicznie. [Popr. 59]

Artykuł 13

Publikacja w Dzienniku Urzędowym

1. Poza aktami, o których mowa w art. 297 ust. 1 i 2 TFUE, następujące dokumenty są publikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej z zastrzeżeniem art. 4 niniejszego rozporządzenia:

a) wnioski Komisji oraz inicjatywy grupy państw członkowskich, w oparciu o art. 76 TFUE;

b) ~~wspólne~~ stanowiska przyjęte przez Radę zgodnie z ~~procedurami~~ **procedurą**, o których ~~której~~ mowa w art. 251 i 252 Traktatu WE **art. 294 TFUE**, oraz przyczyny leżące u podstaw tych stanowisk, jak również stanowiska Parlamentu Europejskiego dotyczące tych procedur; [Popr. 60]

c) akty przyjęte zgodnie z art. 25 TEU;

f) umowy międzynarodowe zawarte przez ~~Wspólnotę lub~~ **Unię Europejską** zgodnie z ~~art. 24 Traktatu UE~~ **art. 37 TUE oraz art. 207 i 218 TFUE**. [Popr. 61]

2. W miarę możliwości, w Dzienniku Urzędowym publikowane są następujące dokumenty:

a) inicjatywy przedstawione przez państwo członkowskie lub wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa zgodnie z art. 30 TUE;

c) akty inne niż te, o których mowa w art. 297 ust. 1 i 2 TFUE, zalecenia i opinie.

3. Każda instytucja, organ i jednostka organizacyjna może w swoim regulaminie wewnętrznym określić, jaki inne dokumenty publikowane są w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuł 14

Informacje

1. Każda instytucja, organ i jednostka organizacyjna podejmuje niezbędne środki w celu informowania społeczeństwa o prawach przysługujących mu na podstawie niniejszego rozporządzenia.

2. Państwa członkowskie współpracują z instytucjami, organami i jednostkami organizacyjnymi przy dostarczaniu obywatelom informacji.

Artykuł 14a

Urzędnik ds. informacji

1. Każda główna jednostka administracyjna we wszystkich instytucjach, organach i jednostkach organizacyjnych mianuje urzędnika ds. informacji, którego obowiązkiem jest zapewnienie przestrzegania przepisów niniejszego rozporządzenia oraz dobrej praktyki administracyjnej w danej jednostce administracyjnej.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

2. Urzędnik ds. informacji określa, które informacje można udostępnić publicznie, mając na względzie:

a) wykonanie niniejszego rozporządzenia;

b) dobrą praktykę;

oraz zapewnia rozpowszechnianie tych informacji w odpowiedni sposób i w odpowiedniej formie

3. Urzędnik ds. informacji ocenia, czy służby w jego głównej jednostce administracyjnej stosują zasady dobrej praktyki.

4. Urzędnik ds. informacji może skierować osobę wnioskującą o informacje do innej głównej jednostki administracyjnej, jeżeli przedmiotowe informacje nie mieszczą się w zakresie kompetencji danej jednostki, natomiast objęte są kompetencjami innej jednostki w tej samej instytucji, organie lub jednostce organizacyjnej, pod warunkiem że ta inna jednostka posiada takie informacje. [Popr. 62]

Artykuł 14b

Zasada dobrej i otwartej administracji

W okresie przejściowym przed przyjęciem zasad przewidzianych w art. 298 TFUE i na podstawie wymogów określonych w art. 41 Karty instytucje, organy i jednostki organizacyjne w oparciu o kodeks dobrego postępowania administracyjnego przyjmują i publikują ogólne wytyczne dotyczące zakresu obowiązku zachowania poufności i tajemnicy zawodowej, określonego w art. 339 TFUE, obowiązków wynikających z dobrej i przejrzystej administracji oraz ochrony danych osobowych zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych ⁽¹⁾. Wytyczne te określają też sankcje mające zastosowanie w przypadku naruszenia niniejszego rozporządzenia, zgodnie z regulaminem pracowniczym urzędników Unii Europejskiej, warunkami zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej oraz regulaminami wewnętrznymi poszczególnych instytucji, organów i jednostek organizacyjnych. [Popr. 63]

Artykuł 15

Praktyka administracyjna w zakresie przejrzystości administracyjnej w instytucjach, organach i jednostkach organizacyjnych [Popr. 64]

1. Instytucje, organy i jednostki organizacyjne opracowują dobre praktyki administracyjne w celu ułatwienia korzystania z praw dostępu zagwarantowanych niniejszym rozporządzeniem.

1a. Instytucje, organy i jednostki organizacyjne informują obywateli we właściwy i przejrzysty sposób o swojej strukturze organizacyjnej, z podaniem kompetencji wydziałów wewnętrznych, informacji o wewnętrznym systemie organizacji pracy i orientacyjnych terminów zakończenia procedur leżących w ich kompetencjach, oraz o służbach, do których obywatele mogą się zwracać w celu uzyskania pomocy, informacji lub wniesienia odwołania administracyjnego. [Popr. 65]

2. Instytucje, organy i jednostki organizacyjne tworzą komitet międzyinstytucjonalny w celu badania najlepszych praktyk, zaradzenia ewentualnym konfliktom i omawiania możliwych przyszłych zmian w dostępie publicznym do dokumentów.

2a. Dokumenty dotyczące budżetu Unii Europejskiej, jego wykonania oraz beneficjentów funduszy i dotacji Unii są podawane do wiadomości publicznej i dostępne dla obywateli.

⁽¹⁾ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

Dokumenty takie są także dostępne na specjalnej stronie internetowej i w bazie danych oraz w bazie danych dotyczącej przejrzystości finansowej w Unii. [Popr. 66]

Artykuł 16

Zwielokrotnianie dokumentów

Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla obowiązujących przepisów dotyczących prawa autorskiego, które mogą ograniczać prawa strony trzeciej do ~~uzyskiwania kopii dokumentów lub do~~ ~~zwielokrotniania~~ **zwielokrotniania** lub korzystania z opublikowanych dokumentów. [Popr. 67]

Artykuł 17

Sprawozdania

Każda instytucja, organ i jednostka administracyjna publikuje każdego roku sprawozdanie za poprzedni rok podając między innymi liczbę przypadków, w których odmówiono prawa dostępu do dokumentów, przyczyny takich odmów oraz liczbę dokumentów poufnych nieujętych w rejestrze.

1a. Najpóźniej do ... (*) Komisja opublikuje sprawozdanie w sprawie wdrażania niniejszego rozporządzenia oraz przedstawi zalecenia, w tym, w razie potrzeby, propozycje rewizji niniejszego rozporządzenia niezbędnej ze względu na zmianę obecnej sytuacji oraz program działań, które mają podjąć instytucje, organy i jednostki organizacyjne. [Popr. 69]

Artykuł 18

Uchylenie

Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 traci moc ze skutkiem od dnia [...].

Odesłania do uchylonego rozporządzenia należy odczytywać jako odesłania do niniejszego rozporządzenia, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku.

Artykuł 19

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

(*) Dwa lata od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

ZAŁĄCZNIK

TABELA KORELACJI ⁽¹⁾

Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001	Niniejsze rozporządzenie
Art. 1	Art. 1
Art. 2 ust. 1	Art. 2 ust. 1
Art. 2 ust. 2	—
Art. 2 ust. 3	Art. 2 ust. 2
Art. 2 ust. 4	Art. 2 ust. 3
Art. 2 ust. 5	Art. 2 ust. 4
—	Art. 2 ust. 5
—	Art. 2 ust. 6
Art. 2 ust. 6	Art. 2 ust. 7
Art. 3	Art. 3
Art. 4 ust. 1 lit. a)	Art. 4 ust. 1
Art. 4 ust. 1 lit. b)	Art. 4 ust. 5
Art. 4 ust. 2	Art. 4 ust. 2
Art. 4 ust. 3	Art. 4 ust. 3
Art. 4 ust. 4	Art. 5 ust. 1
Art. 4 ust. 5	Art. 5 ust. 2
—	Art. 4 ust. 4
Art. 4 ust. 6	Art. 4 ust. 6
Art. 4 ust. 7	Art. 4 ust. 7
Art. 5	Art. 5 ust. 3
Art. 6	Art. 6
Art. 7	Art. 7
Art. 8	Art. 8
Art. 9	Art. 9
Art. 10	Art. 10
Art. 11	Art. 11
Art. 12	Art. 12
Art. 13	Art. 13
Art. 14	Art. 14

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001	Niniejsze rozporządzenie
Art. 15	Art. 15
Art. 16	Art. 16
Art. 17 ust. 1	Art. 17
Art. 17 ust. 2	—
Art. 18	—
—	Art. 18
—	Art. 19
—	Załącznik

(¹) Tabela korelacji będzie podlegać aktualizacji w czasie prawno-lingwistycznej weryfikacji ostatecznej wersji aktu prawnego.

Europejska Agencja ds. Bezpieczeństwa na Morzu ***I

P7_TA(2011)0581

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1406/2002 ustanawiające Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa na Morzu (COM(2010)0611 – C7-0343/2010 – 2010/0303(COD))

(2013/C 168 E/46)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi i Radzie (COM(2010)0611),
- uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 100 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0343/2010),
- uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z 16 lutego 2011 r. (¹),
- po zasięgnięciu opinii Komitetu Regionów,
- uwzględniając art. 55 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Transportu i Turystyki oraz opinie Komisji Budżetowej i Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A7-0372/2011),

1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;

(¹) Dz.U. C 107, z 6.4.2011, s. 68.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

2. podkreśla, że pkt 47 Porozumienia międzyinstytucjonalnego pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami z dnia 17 maja 2006 r. ⁽¹⁾, powinien mieć zastosowanie do rozszerzenia zakresu zadań Europejskiej Agencji ds. Bezpieczeństwa na Morzu; podkreśla, że każda decyzja organu władzy ustawodawczej wspierająca rozszerzenie zakresu działań Agencji pozostanie bez uszczerbku dla decyzji władzy budżetowej w kontekście rocznej procedury budżetowej;
3. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeżeli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji a także parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 139, z 14.6.2006, s. 1.

P7_TC1-COD(2010)0303

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 15 grudnia 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2012 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1406/2002 ustanawiające Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa na Morzu

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 100 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzeniem (WE) nr 1406/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽³⁾ **przyjętym w następstwie katastrofy tankowca Erika i niezwykle poważnego wycieku ropy naftowej, jakie ona spowodowała** ustanowiono Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa na Morzu (zwaną dalej „Agencją”) w celu zapewnienia wysokiego, jednolitego i skutecznego poziomu bezpieczeństwa na morzu i zapobiegania zanieczyszczeniom powodowanym przez statki. [Popr. 1]

(1a) Po katastrofie tankowca Prestige w 2002 r. zmieniono rozporządzenie (WE) nr 1406/2002 w celu zwiększenia uprawnień Agencji w zakresie zwalczania zanieczyszczeń. [Popr. 2]

⁽¹⁾ Dz.U. C 107 z 6.4.2011, s. 68.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2011 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 208 z 5.8.2002, s. 1.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

- (2) Zgodnie z art. 22 rozporządzenia (WE) nr 1406/2002 Rada Administracyjna Agencji zleciła w 2007 r. niezależną zewnętrzną ocenę wykonania tego rozporządzenia. Na podstawie tej oceny Rada Administracyjna wydała w czerwcu 2008 r. zalecenia dotyczące zmian w rozporządzeniu (WE) nr 1406/2002, w Agencji, **w obszarach jej kompetencji** i w jej metodach pracy. [Popr. 3]
- (3) Należy doprecyzować i zaktualizować niektóre przepisy rozporządzenia (WE) nr 1406/2002 na podstawie wniosków zawartych w zewnętrznej ocenie, zaleceń Rady Administracyjnej oraz wieloletniej strategii **przyjętej przez Radę Administracyjną w marcu 2010 r. Agencja koncentruje się na swoich priorytetowych zadaniach dotyczących bezpieczeństwa na morzu, lecz Ponadto** Agencja powinna **ona ponadto** otrzymać szereg dodatkowych zadań odzwierciedlających rozwój polityki bezpieczeństwa na morzu na szczeblu unijnym i międzynarodowym. **Zważywszy na ograniczenia budżetowe w Unii, Aby zagwarantować efektywność pod względem kosztów i budżetu, należy** podjąć znaczące działania w zakresie przeglądu i reorganizacji zatrudnienia, **aby zagwarantować efektywność pod względem kosztów i budżetu oraz aby uniknąć powielania działań. Potrzeby w zakresie personelu wykonującego nowe zadania powinny być zaspokajane w miarę możliwości w formie** ~~Dokonanie wewnętrznych przesunięć w ramach Agencji pozwoli na zaspokojenie jednej trzeciej potrzeb w zakresie dodatkowego personelu.~~ [Popr. 4]
- (3a) **Przesunięciom tym powinna towarzyszyć niezbędna koordynacja z działaniami agencji w państwach członkowskich.** [Popr. 5]
- (3b) **Agencja wykazała już, że niektóre działania, takie jak np. kontrola satelitarna, mogą być skuteczniejsze, jeśli są podejmowane na poziomie europejskim. W przypadkach, gdy systemy te mogą być stosowane w celu wsparcia innych celów politycznych, pozwala to państwom członkowskim na poczynienie oszczędności w ich budżetach krajowych i stanowi autentyczną europejską wartość dodaną.** [Popr. 6]
- (3c) **W celu prawidłowego wypełnienia nowych zadań powierzonych Agencji na mocy niniejszego rozporządzenia, niezbędne jest zwiększenie, chociażby w ograniczonym stopniu, jej zasobów. Kwestia ta będzie wymagała szczególnej uwagi podczas procedury budżetowej.** [Popr. 7]
- (4) Należy doprecyzować niektóre przepisy dotyczące szczegółowych kwestii związanych z zarządzaniem Agencją. Biorąc pod uwagę szczególną odpowiedzialność Komisji za realizację polityk Unii przewidzianych w traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), Komisja powinna zapewnić wytyczne polityczne na potrzeby wykonywania przez Agencję jej zadań przy jednoczesnym pełnym poszanowaniu statusu prawnego Agencji oraz niezależności dyrektora zarządzającego zgodnie z przepisami rozporządzenia (WE) nr 1406/2002.
- (4a) **Mianowanie członków Rady Administracyjnej musi w pełni uwzględniać znaczenie zapewnienia zrównoważonej reprezentacji płci. Należy również kierować się tym celem przy wyborze przewodniczącego, wiceprzewodniczącego oraz przedstawicieli państw trzecich.** [Popr. 8]
- (5) Agencja powinna działać w interesie Unii **i w zgodzie z wytycznymi Komisji.** Należy przy tym przewidzieć możliwość podejmowania przez Agencję działań poza terytorium UE w obszarach jej kompetencji **na rzecz unijnej polityki bezpieczeństwa morskiego poprzez współpracę naukową i techniczną z państwami trzecimi.** [Popr. 9]
- (5a) **Na wniosek państwa członkowskiego Agencja powinna zastosować dodatkowe, odpłatne środki wspierające zwalczanie zanieczyszczenia morza, w tym zanieczyszczenia pochodzącego z instalacji wydobywania gazu i ropy naftowej na morzu. W przypadku zanieczyszczenia morza w kraju trzecim wniosek powinien być skierowany przez Komisję.** [Popr. 10]

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

- (6) Agencja powinna wzmocnić pomoc udzielaną Komisji i państwom członkowskim w zakresie działań badawczych związanych z obszarem jej kompetencji. Należy jednakże unikać dublowania prac realizowanych w oparciu o istniejące ramy badawcze Unii. W szczególności nie należy powierzać Agencji zarządzania projektami badawczymi. **Poszerzając zadania Agencji, należy skupić się na tym, aby były one jasno i precyzyjnie opisane oraz aby unikać ich dublowania i braku przejrzystości.** [Popr. 11]
- (6a) **Wobec opracowywania nowych innowacyjnych zastosowań i usług oraz ulepszenia już istniejących zastosowań i usług na rzecz europejskiego obszaru transportu morskiego bez barier Agencja powinna w pełni wykorzystać możliwości, jakie oferują programy EGNOS, Galileo i GMES.** [Popr. 12]
- (7) Po wygaśnięciu ram Unii dotyczących współpracy w kwestiach związanych z przypadkowym i umyślnym zanieczyszczeniem morza, ustanowionych decyzją nr 2850/2000/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾, Agencja powinna kontynuować realizację części działań wykonywanych poprzednio w oparciu o wspomniane wyżej ramy, wykorzystując w szczególności wiedzę fachową doradczej grupy technicznej ds. gotowości do zwalczania zanieczyszczeń oraz do działania w odpowiedzi na zanieczyszczenie morza.
- (7a) **Agencja dostarcza państwom członkowskim szczegółowych informacji o przypadkach zanieczyszczeń powodowanych przez statki, aby umożliwić im wypełnianie ich obowiązków wynikających z dyrektywy 2005/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. sprawie zanieczyszczeń pochodzących ze statków oraz wprowadzenia sankcji, w tym sankcji karnych, za przestępstwa związane z zanieczyszczeniami ⁽²⁾. Jednak pomimo ryzyka, że takie zanieczyszczenia mogą znaleźć się w wodach terytorialnych innego państwa, istnieją znaczne różnice w zakresie skuteczności mechanizmów egzekwowania oraz kar.** [Popr. 13]
- (8) Ostatnie wydarzenia uwypukliły zagrożenia dla transportu morskiego i środowiska morskiego związane z poszukiwaniem oraz wydobywaniem ropy naftowej i gazu na morzu. Należy wyraźnie rozszerzyć możliwość wykorzystania potencjału EMSA w zakresie reagowania, aby uwzględnić działania w odpowiedzi na zanieczyszczenia, których źródłem jest tego rodzaju działalność. Ponadto Agencja powinna pomagać Komisji w zakresie analizy bezpieczeństwa ~~technicznych~~ instalacji do wydobywania ropy naftowej i gazu na morzu, aby określić ewentualne słabe punkty, opierając swój wkład na wiedzy fachowej osiągniętej w zakresie bezpieczeństwa na morzu, ochrony na morzu, zapobiegania zanieczyszczeniom powodowanym przez statki oraz działania w odpowiedzi na zanieczyszczenie morza. **Tej dodatkowej roli, zapewniającej europejską wartość dodaną poprzez wykorzystanie posiadanej wiedzy i doświadczenia Agencji, powinny towarzyszyć odpowiednie zasoby finansowe oraz kadrowe.** [Popr. 14]
- (8a) **W szczególności system Agencji CleanSeaNet, obecnie wykorzystywany w celu zapewnienia fotograficznych dowodów wycieków ropy ze statków, powinien być również stosowany do wykrywania i rejestrowania wycieków z instalacji przybrzeżnych oraz na morzu.** [Popr. 15]
- (8b) **By zakończyć tworzenie rynku wewnętrznego, należy zoptymalizować korzystanie z transportu morskiego na krótkie odległości i zredukować obciążenia administracyjne nakładane na statki. Projekt „błękitny pas” przyniesie korzyści w postaci zmniejszenia formalności sprawozdawczych wymaganych od statków handlowych przy wchodzeniu do portów państw członkowskich i przy wychodzeniu z nich.** [Popr. 16]
- (9) Unia ustanowiła kompleksową strategię na rzecz transportu morskiego do roku 2018, która uwzględnia koncepcję e-maritime. Unia rozwija również obecnie sieć nadzoru morskiego. Agencja dysponuje systemami i aplikacjami morskimi, które mogą być interesujące w kontekście realizacji tych polityk **a w szczególności w kontekście projektu „niebieski pas”**. W związku z tym Agencja powinna udostępnić wspomniane systemy i dane zainteresowanym partnerom. [Popr. 17]

⁽¹⁾ Dz.U. L 332 z 28.12.2000, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 255 z 30.9.2005, s. 11.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

- (9a) *Aby przyczynić się do ustanowienia wspólnego europejskiego obszaru transportu morskiego oraz aby wesprzeć zapobieganie zanieczyszczeniu mórz i zwalczanie go, należy stworzyć synergie między organami egzekwowania prawa, w tym między jednostkami straży przybrzeżnej.* [Popr. 18]
- (9b) *Agencja powinna wspierać Komisję i państwa członkowskie w opracowywaniu i wdrażaniu inicjatywy Unii zwanej „e-maritime”, mającej na celu poprawę wydajności sektora morskiego dzięki lepszemu wykorzystaniu technologii informatycznych, bez uszczerbku dla obszarów kompetencji właściwych organów.* [Popr. 19]
- (9c) *W związku z tym, że ważne jest, aby Europa nadal przyciągała nowych, dobrze wykwalifikowanych marynarzy, którzy zastąpią pokolenie przechodzące na emeryturę, Agencja powinna wspierać państwa członkowskie i Komisję w promowaniu kształcenia marynarzy. W szczególności powinna ona pracować nad wymianą najlepszych praktyk oraz ułatwianiem wymiany międzyorskimi ośrodkami kształcenia na wzór programu Erasmus.* [Popr. 20]
- (10) *Agencja przyjęła rolę urzędowego dostawcy danych o ruchu statków na szczeblu Unii, które mogą być interesujące i istotne dla innych działań Unii. Poprzez swoje działania, w szczególności w zakresie monitorowania ruchu statków oraz szlaków żeglugowych, jak również śledzenia potencjalnych sprawców zanieczyszczeń, Agencja powinna przyczynić się do wzmocnienia efektów synergii na poziomie Unii w związku z niektórymi operacjami dotyczącymi zapobiegania zanieczyszczeniu morza i zwalczania go, przez zachęcanie do wymiany informacji i najlepszych praktyk między poszczególnymi jednostkami straży przybrzeżnej. Ponadto w ramach monitorowania i gromadzenia danych Agencja powinna również zbierać podstawowe dane dotyczące np. piractwa oraz potencjalnych zagrożeń dla transportu morskiego i środowiska morskiego związanych z poszukiwaniem oraz wydobywaniem i przesyłem ropy naftowej i gazu na morzu.* [Popr. 21]
- (10a) *W celu lepszego zapobiegania rosnącemu zagrożeniu piractwem w Zatoce Adeńskiej i w zachodniej części Oceanu Indyjskiego konieczne jest, by Agencja przekazywała prowadzonej przez siły morskie UE operacji Atalanta szczegółowe informacje dotyczące pozycji statków pod banderą UE przepływających przez te uznawane za niezwykle niebezpieczne obszary. Jednak dotychczas nie wszystkie państwa członkowskie wyraziły zgodę na takie działania. Celem niniejszego rozporządzenia jest zobowiązanie ich do podjęcia takich działań celem zwiększenia znaczenia Agencji w zwalczaniu piractwa.* [Popr. 22]
- (11) *Systemy, aplikacje, wiedza fachowa i dane Agencji są również istotne dla wsparcia realizacji celu w zakresie osiągnięcia dobrego stanu środowiska zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiającą ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego (dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej) ⁽¹⁾, w szczególności jeśli chodzi o kwestie związane z żeglugą, takie jak woda balastowa, odpady wyrzucane do morza i podmorski hałas.*
- (11a) *W dziedzinie kontroli przeprowadzanej przez państwo portu, Unia ściśle współpracuje z memorandum paryskim w sprawie kontroli państwa portu. Aby zapewnić maksymalną wydajność, Agencja i sekretariat memorandum paryskiego w sprawie kontroli państwa portu powinny możliwie najbliżej ze sobą współpracować, natomiast Komisja i państwa członkowskie powinny zbadać wszelkie możliwości dalszego zwiększania wydajności.* [Popr. 23]

⁽¹⁾ Dz.U. L 164 z 25.6.2008, s. 19.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

- (11b) *Wiedza specjalistyczna Agencji w zakresie zanieczyszczenia i reagowania na wypadki w środowisku morskim byłaby również cenna przy opracowywaniu wytycznych dotyczących zezwoleń na poszukiwanie i wydobywanie ropy naftowej i gazu. Agencja powinna zatem wspierać Komisję i państwa członkowskie w realizacji tego zadania.*
- (12) Agencja przeprowadza inspekcje, aby pomóc Komisji w ocenie skuteczności wykonania prawa Unii. Należy jasno określić rolę Agencji, Komisji, państw członkowskich i Rady Administracyjnej.
- (13) Komisja i Agencja powinny ściśle współpracować ~~w przygotowaniu~~ **celem jak najpilniejszego przygotowania** operacyjnych metod pracy Agencji w zakresie inspekcji. Do czasu wejścia w życie środków dotyczących tych metod pracy Agencja powinna stosować obecne praktyki do celów przeprowadzania inspekcji. [Popr. 25]
- (14) **W celu przyjęcia wymogów dotyczących** ~~Wymogi dotyczące~~ operacyjnych metod pracy Agencji na potrzeby przeprowadzania inspekcji, **uprawnienia do przyjmowania aktów**, ~~powinny zostać przyjęte zgodnie z art. 290 TFEU, powinny zostać przekazane decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą procedury dla wprowadzania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁽⁴⁾.~~ [Popr. 26]
- (14a) *Wszystkie te środki oraz wkład Agencji w koordynację działań państw członkowskich i Komisji powinny być ukierunkowane na tworzenie autentycznego europejskiego obszaru transportu morskiego.* [Popr. 27]
- (14b) *Należy wziąć pod uwagę rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich⁽²⁾ (rozporządzenie finansowe), w szczególności art. 185 tego rozporządzenia, a także Porozumienie międzyinstytucjonalne pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami z dnia 17 maja 2006 r.⁽³⁾, w szczególności punkt 47 tego porozumienia* [Popr. 28].
- (15) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1406/2002,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zmiany w rozporządzeniu (WE) nr 1406/2002

W rozporządzeniu (WE) nr 1406/2002 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 1-3 otrzymują brzmienie:

‘Artykuł 1

Cele

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa na Morzu („Agencję”). Agencja działa w interesie Unii.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 184, z 17.7.1999, s. 23.

⁽²⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

2. Agencja zapewnia państwom członkowskim i Komisji potrzebną pomoc techniczną i naukową o wysokim poziomie wiedzy fachowej, aby pomagać im we właściwym stosowaniu prawodawstwa unijnego, **w celu zapewnienia wysokiego, jednolitego i skutecznego poziomu** ~~w zakresie bezpieczeństwa na morzu, i ochrony na morzu, wykorzystania istniejących zdolności w zakresie udzielania wsparcia, zapobiegania zanieczyszczeniom zanieczyszczeniu morza i walki z zanieczyszczeniem morza w tym zanieczyszczeniem~~ powodowanym przez statki, ~~monitorowania instalacje do wydobywania ropy naftowej i gazu na morzu i w celu rozwijania europejskiego obszaru morskiego bez barier, oraz w monitorowaniu~~ jego wykonania i ~~dokonywaniu~~ oceny skuteczności podejmowanych środków. [Popr. 29]

3. Agencja zapewnia państwom członkowskim i Komisji pomoc techniczną i naukową w zakresie przypadkowego lub umyślnego zanieczyszczenia morza oraz wspiera, na wniosek, dodatkowymi środkami, w sposób efektywny pod względem kosztów, mechanizmy działania w odpowiedzi na zanieczyszczenia w państwach członkowskich, bez uszczerbku dla odpowiedzialności państw nadbrzeżnych w zakresie funkcjonujących w nich właściwych mechanizmów działania w odpowiedzi na zanieczyszczenia oraz z poszanowaniem istniejących zasad współpracy pomiędzy państwami członkowskimi w tej dziedzinie. Agencja działa w celu wsparcia unijnego mechanizmu ochrony ludności ustanowionego decyzją Rady 2007/779/WE, Euratom z dnia 8 listopada 2007 r. ustanawiającą wspólnotowy mechanizm obrony ludności⁽⁴⁾ (*).

Artykuł 2

Zadania Agencji

1. ~~Aby zapewnić właściwą realizację~~ **Realizacja** celów określonych w art. 1, ~~Agencja wykonuje zadania wymienione jest podstawowym obowiązkiem Agencji, dlatego musi być traktowana priorytetowo. Przyznanie Agencji zadań wymienionych w ust. 2 niniejszego artykułu w obszarach zapewnia unikanie powielania podejmowanych wysiłków i jest uzależnione od prawidłowego wykonywania zadań dotyczących~~ bezpieczeństwa na morzu i ochrony na morzu, zapobiegania ~~zanieczyszczeniom~~ powodowanym przez statki **zanieczyszczeniu morza** oraz ~~działania~~ **działani** w odpowiedzi na zanieczyszczenie morza, **prowadzonych na żądanie państw członkowskich lub Komisji**. [Popr. 30]

2. Agencja pomaga Komisji:

a) w pracach przygotowawczych na potrzeby uaktualniania i tworzenia stosownych przepisów unijnych, w szczególności zgodnie z rozwojem prawodawstwa międzynarodowego w zakresie bezpieczeństwa na morzu i ochrony na morzu;

b) w skutecznym wykonywaniu stosownych przepisów unijnych, w szczególności poprzez przeprowadzanie inspekcji, o których mowa w art. 3 niniejszego rozporządzenia, oraz poprzez zapewnienie Komisji pomocy technicznej w zakresie wykonywania zadań powierzonych jej zgodnie z art. 9 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 725/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie podniesienia ochrony statków i obiektów portowych⁽²⁾ (**); Agencja może przedstawiać Komisji propozycje dotyczące wprowadzenia ewentualnych poprawek do stosownych przepisów unijnych;

ba) **w zakresie świadczenia pomocy technicznej Komisji w wykonywaniu zadań kontrolnych powierzonych jej na podstawie art. 13 ust. 2 dyrektywy 2005/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie wzmocnienia ochrony portów⁽³⁾; [Popr. 31]**

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

- c) w ~~zapewnianiu pomocy technicznej niezbędnej~~ **aktualizowaniu i opracowywaniu przepisów niezbędnych** do udziału w pracy organów technicznych IMO, MOP, memorandum paryskiego w sprawie kontroli państwa portu oraz innych odpowiednich organizacji międzynarodowych lub regionalnych; [Popr. 32]
- d) w opracowywaniu i realizacji ~~polityki~~ **strategii politycznych** Unii w obszarach związanych z zadaniami Agencji, **w szczególności strategii w dziedzinie bezpieczeństwa na morzu oraz** takich jak autostrady morskie, europejski obszar transportu morskiego bez barier, **projekt „niebieski pas”**, e-maritime, ~~śródlądowe drogi wodne~~, dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej, zmiany klimatu, oraz w analizie bezpieczeństwa ~~ruchomych~~ instalacji do wydobywania ropy naftowej i gazu na morzu **oraz w zwalczaniu zanieczyszczenia**; [Popr. 33]
- da) **w wymianie informacji dotyczących wszelkich innych strategii politycznych, stosownych z punktu widzenia jej obszaru kompetencji i wiedzy fachowej**; [Popr. 34]
- e) w realizacji programów Unii związanych z zadaniami Agencji, takich jak „Globalny monitoring środowiska i bezpieczeństwa” (GMES) oraz programy współpracy z państwami objętymi europejską polityką sąsiedztwa;
- ea) **w rozwijaniu i wdrażaniu strategii na rzecz poprawy jakości kształcenia europejskich marynarzy oraz w promowaniu zawodu marynarza, przy uwzględnieniu zapotrzebowania na wysoko wykwalifikowaną siłę roboczą w sektorze morskim**; [Popr. 35]
- f) w analizie realizowanych i zakończonych projektów badawczych istotnych dla obszarów działalności Agencji; obejmuje to określanie ewentualnych działań następczych o charakterze regulacyjnym wynikających z konkretnych projektów badawczych ~~oraz określanie kluczowych tematów i priorytetów na potrzeby dalszych badań na szczeblu UE~~; [Popr. 36]
- fa) **w opracowywaniu wymogów lub wszelkich wytycznych dotyczących wydawania zezwoleń na poszukiwanie i wydobywanie ropy naftowej i gazu w środowisku morskim oraz, w szczególności, aspektów środowiskowych i aspektów z zakresu ochrony cywilnej z tym związanych**; [Popr. 37]
- g) w wykonywaniu zadań powierzonych jej na mocy aktualnego i przyszłego prawodawstwa Unii w stosownej dziedzinie.
- 3. Agencja współdziała z państwami członkowskimi w celu:
 - a) organizowania, w stosownych przypadkach, odpowiednich działań szkoleniowych w obszarach podlegających kompetencji państwa portu, państwa bandery i państwa nadbrzeżnego;
 - b) opracowywania rozwiązań technicznych, w tym zapewnienia odpowiednich służb, oraz świadczenia pomocy technicznej związanej z wykonywaniem prawodawstwa Unii;
 - ba) **wspierania monitorowania uznanych organizacji, które wykonują zadania związane z certyfikacją w imieniu państw członkowskich zgodnie z art. 9 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/15/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów na statkach oraz odpowiednich działań administracji morskich (****), bez uszczerbku dla praw i obowiązków państwa bandery**; [Popr. 38]

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

- bb) wspierania Komisji w wykonywaniu zadań, o których mowa w art. 3, 5, 6, 7 i 8 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 391/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów na statkach (****), oraz doradzania w kwestii stosowania i wdrażania art. 10 tegoż rozporządzenia; [Popr. 39]*
- c) wspierania dodatkowymi środkami, w sposób efektywny pod względem kosztów, za pośrednictwem unijnego mechanizmu ochrony ludności ustanowionego decyzją Rady 2007/779/WE, Euratom, ich działań w odpowiedzi na zanieczyszczenia w razie przypadkowego lub umyślnego zanieczyszczenia morza, jeżeli zostanie przedstawiony tego rodzaju wniosek; w tym zakresie Agencja pomaga poszkodowanemu państwu członkowskiemu, które prowadzi działania mające na celu usunięcie zanieczyszczeń **poprzez udostępnienie odpowiednich zasobów technicznych**; [Popr. 40]
- ca) gromadzenia i analizowania danych dotyczących kwalifikacji i zatrudnienia marynarzy z myślą o wymianie najlepszych praktyk w dziedzinie kształcenia marynarzy na szczeblu europejskim; [Popr. 41]*
- cb) koordynacji szkół z myślą o ujednoliceniu programów nauczania; [Popr. 42]*
- cc) ułatwienia wprowadzenia wymiany na wzór programu Erasmus między morskimi ośrodkami kształcenia; [Popr. 43]*
- cd) dostarczania fachowej wiedzy technicznej w sektorze stoczniovym lub we wszelkich innych stosownych dziedzinach związanych z ruchem statków, z myślą o rozwoju wykorzystania technologii przyjaznych środowisku i o zapewnieniu wysokiego poziomu bezpieczeństwa; [Popr. 44]*
4. Agencja pomaga państwom członkowskim i Komisji w następujących kwestiach:
- a) w obszarze monitorowania ruchu Agencja promuje w szczególności współpracę między państwami nadbrzeżnymi w odpowiednich rejonach żeglugi w dziedzinach objętych dyrektywą 2002/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2002 r. ustanawiającą wspólnotowy system monitorowania i informacji o ruchu statków⁽³⁾ (*****), opracowuje i wykorzystuje systemy informacji niezbędne do osiągnięcia celów wspomnianej dyrektywy. Przyczynia się ponadto do rozwijania wspólnego mechanizmu wymiany informacji dla obszarów morskich UE;
- aa) we wspieraniu działań prowadzonych przez nie w dziedzinie walki z nielegalnym handlem i aktami piractwa, przez dostarczanie danych i informacji mogących ułatwiać prowadzone operacje, szczególnie za pośrednictwem systemu automatycznej identyfikacji (AIS) i zdjęć satelitarnych; [Popr. 45]*
- ab) w tworzeniu i wdrażaniu makroregionalnej polityki Unii w obszarach działalności Agencji; [Popr. 46]*

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

- b) w odniesieniu do dochodzeń w sprawach wypadków morskich, zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/18/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. ustanawiającą podstawowe zasady regulujące dochodzenia w sprawach wypadków w sektorze transportu morskiego⁽⁴⁾ (*****), Agencja udziela wsparcia państwom członkowskim – **jeżeli dane państwo członkowskie zwróci się do niej z takim wnioskiem** – w prowadzeniu dochodzeń dotyczących poważnych wypadków morskich oraz dokonuje analizy sprawozdań z dochodzeń w sprawie wypadków morskich w celu określenia wartości dodanej na poziomie UE pod względem nabywanych doświadczeń. **W związku z tym Agencja jest proszona o udzielenie wsparcia państwom członkowskim podczas prowadzenia dochodzeń w sprawie wypadków dotyczących instalacji morskich (przybrzeżnych i na morzu), w tym wypadków dotyczących instalacji do wydobywania ropy naftowej i gazu, natomiast państwa członkowskie są proszone o pełną i terminową współpracę z Agencją;** [Popr. 47]
- ba) w odniesieniu do wycieków ropy z instalacji morskich, Agencja udziela wsparcia państwom członkowskim i Komisji poprzez użycie swojego systemu CleanSeaNet do monitorowania zakresu i wpływu na środowisko tego rodzaju wycieków; [Popr. 48]
- bb) w odniesieniu do instalacji do wydobywania ropy naftowej i gazu na morzu, w dokonywaniu oceny porozumień państw członkowskich w zakresie planów reagowania i gotowości do podejmowania działań w sytuacjach nadzwyczajnych, oraz, w przypadku wystąpienia awarii, w koordynacji reagowania na wyciek ropy naftowej; [Popr. 49]
- bc) w odniesieniu do instalacji morskich, w zapewnieniu niezależnego, sprawowanego przez stronę trzecią, nadzoru aspektów morskich związanych z bezpieczeństwem, zapobieganiem, ochroną środowiska i planowaniem awaryjnym; [Popr. 50]
- c) dostarczając Komisji i państwom członkowskim obiektywne, wiarygodne i porównywalne informacje oraz dane, Agencja umożliwia Komisji i państwom członkowskim podejmowanie niezbędnych kroków w celu poprawy ich działań oraz oceny skuteczności i **opłacalności** istniejących środków. Tego rodzaju zadania obejmują zbieranie, zapisywanie i ocenę danych technicznych, systematyczne wykorzystywanie istniejących baz danych, łącznie z ich wymianą, oraz, w stosownych przypadkach, tworzenie dodatkowych baz danych. Na podstawie zebranych danych Agencja pomaga Komisji w publikowaniu informacji dotyczących statków zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/16/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie kontroli przeprowadzanej przez państwo portu⁽⁵⁾ (*****). Agencja pomaga również Komisji i państwom członkowskim w ich działaniach mających na celu poprawę identyfikacji i ścigania statków dokonujących nielegalnych zrzutów w kontekście dyrektywy 2005/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie zanieczyszczenia pochodzącego ze statków oraz wprowadzenia sankcji, w tym sankcji karnych, w przypadku naruszenia prawa⁽⁶⁾ (*****). [Popr. 51]

4a. W oparciu o dane przekazywane przez odpowiednie krajowe organy państw członkowskich, Agencja opracowuje roczny przegląd „incydentów morskich” obejmujący „incydenty przypadkowe” i „sytuacje niebezpieczne”. Przegląd ten jest co roku przekazywany Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. [Popr. 91]

5. Agencja zapewnia, na wniosek Komisji, pomoc techniczną w zakresie wdrożenia odpowiedniego prawodawstwa UE państwom ubiegającym się o przystąpienie do Unii, wszystkim krajom partnerskim objętym europejską polityką sąsiedztwa **w stosownych przypadkach**, oraz państwom, które przystąpiły do memorandum paryskiego w sprawie kontroli państwa portu. [Popr. 53]

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

Agencja zapewnia również, na wniosek Komisji, pomoc w razie przypadkowego lub umyślnego zanieczyszczenia morza, którego doświadczyły te państwa, za pośrednictwem unijnego mechanizmu ochrony ludności ustanowionego decyzją 2007/779/WE, Euratom, na warunkach analogicznych do warunków mających zastosowanie do państw członkowskich, o których mowa w ust. 3 lit. c) niniejszego artykułu.

Zadania te są koordynowane z istniejącymi regionalnymi programami współpracy i obejmują, w stosownych przypadkach, organizację odpowiednich szkoleń.

Artykuł 3

Inspekcje

1. W celu realizacji powierzonych jej zadań oraz pomocy Komisji w wypełnieniu jej obowiązków wynikających z traktatów, w szczególności w ocenie skuteczności wykonania prawa unijnego, Agencja ***pomaga Komisji w rozpatrywaniu ocen wpływu na środowisko i*** przeprowadza ***na jej wniosek*** inspekcje w państwach członkowskich. [Popr. 54]

Organy krajowe państw członkowskich ułatwiają pracę pracownikom Agencji.

Agencja przeprowadza ponadto inspekcje w imieniu Komisji w państwach trzecich, zgodnie z wymogami prawodawstwa Unii, dotyczące w szczególności: organizacji uznanych przez Unię, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 391/2009, oraz szkolenia i certyfikacji marynarzy, zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/106/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie minimalnego poziomu wyszkolenia marynarzy-⁽⁷⁾ (*****).

2. Operacyjne metody pracy Agencji na potrzeby przeprowadzania inspekcji, o których mowa w ust. 1, podlegają wymogom przyjmowanym zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ~~ust. 2~~. [Popr. 55]

3. W stosownych przypadkach oraz po zakończeniu każdego cyklu inspekcji, Agencja dokonuje analizy sprawozdań z tego cyklu w celu określenia ustaleń o charakterze horyzontalnym oraz ogólnych konkluzji dotyczących skuteczności ***i opłacalności*** podejmowanych środków. Agencja przedstawia tę analizę Komisji na potrzeby dalszej dyskusji z państwami członkowskimi. ***i udostępnia ją do wiadomości publicznej w łatwo dostępnym formacie, w tym w formie elektronicznej.*** [Popr. 56]

⁽¹⁾ Dz.U. L 314, z 1.12.2007, s. 9.

^(*) Dz.U. L 314, 1.12.2007, p. 9.

⁽²⁾ OJ L 129, 29.4.2004, p. 6.

^(**) OJ L 129, 29.4.2004, p. 6.

⁽³⁾ Dz.U. L 310 z 25.11.2005, s. 28.

^(****) Dz.U. L 131, z 28.5.2009, p. 47.

^(*****) Dz.U. L 131, z 28.5.2009, p. 11.

⁽²⁾ Dz.U. L 208 z 5.8.2002, s. 10.

^(*****) Dz.U. L 208 z 5.8.2002, s. 10.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 131 z 28.5.2009, s. 114.

^(*****) Dz.U. L 131 z 28.5.2009, s. 114.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 131 z 28.5.2009, s. 57.

^(*****) Dz.U. L 131 z 28.5.2009, s. 57.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 255 z 30.9.2005, s. 11.

^(*****) Dz.U. L 255 z 30.9.2005, s. 11.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 323 z 3.12.2008, s. 33.

^(*****) Dz.U. L 323 z 3.12.2008, s. 33.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

- 2) w art. 5 ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Na wniosek Komisji Rada Administracyjna może podjąć decyzję, za zgodą zainteresowanych państw członkowskich **i we współpracy z nimi**, o utworzeniu centrów regionalnych niezbędnych dla realizacji zadań Agencji w najbardziej skuteczny i efektywny sposób, **zacieśniając współpracę z istniejącymi regionalnymi i krajowymi sieciami, które już się zajmują środkami zapobiegawczymi oraz określając dokładny zakres działań regionalnego centrum, przy jednoczesnym unikaniu niepotrzebnych kosztów finansowych.** [Popr. 57]

4. Agencję reprezentuje jej dyrektor zarządzający. Dyrektor zarządzający może zawierać porozumienia administracyjne w imieniu Agencji z innymi organami działającymi w tych samych obszarach po powiadomieniu o tym Rady Administracyjnej.”

- 3) w art. 10 ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(-a) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) **przyjmuje ogólne roczne sprawozdanie dotyczące działalności Agencji i najpóźniej do dnia 15 czerwca przekazuje je Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji, Trybunałowi Obrachunkowemu i państwom członkowskim;**

Agencja corocznie przekazuje do władzy budżetowej wszystkie stosowne informacje dotyczące wyniku procedur oceny.”;

[Popr. 58]

- a) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) bada, w ramach przygotowań programu działań, wnioski państw członkowskich o pomoc techniczną, o której mowa w art. 2 ust. 3;

ca) ~~przyjmuje~~ **przyjmuje** wieloletnią strategię dla Agencji obejmującą okres pięciu lat w przód, uwzględniając ~~opinie~~ **opinie Parlamentu Europejskiego i Komisji;** [Popr. 59]

cb) **przyjmuje** wieloletni plan polityki kadrowej Agencji.”;

- b) skreśla się lit. g);

ba) lit. h) otrzymuje brzmienie:

„h) **wykonuje swoje obowiązki związane z budżetem Agencji zgodnie z art. 18, 19 i 21 oraz monitoruje i zapewnia podejmowanie właściwych działań w następstwie uzyskanych wyników i zaleceń pochodzących z różnych sprawozdań z kontroli i ocen, zarówno wewnętrznych, jak i zewnętrznych;**”

[Popr. 60]

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

c) podpunkt i) otrzymuje brzmienie:

„i) sprawuje władzę dyscyplinarną nad dyrektorem zarządzającym i kierownikami departamentów, o których mowa w art. 16;”;

d) litera l) otrzymuje brzmienie:

„l) dokonuje przeglądu finansowej realizacji szczegółowego planu, o którym mowa w lit. k), oraz zobowiązań budżetowych, przewidzianych w rozporządzeniu (WE) nr 2038/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie wieloletniego finansowania działań Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Morskiego w zakresie reagowania na zanieczyszczenie spowodowane przez statki⁽⁺⁾ (*).

⁽⁺⁾ Dz.U. L 394 z 30.12.2006, s. 1.

(*) Dz.U. L 394 z 30.12.2006, s. 1."

3a) artykuł 11 otrzymuje brzmienie:

a) ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Członkowie Rady Administracyjnej są mianowani na podstawie ich wiedzy i doświadczenia w zakresie bezpieczeństwa na morzu, ochrony na morzu i reagowania na zanieczyszczenie morza. Mają oni również doświadczenie i wiedzę fachową w zakresie ogólnego zarządzania finansowego, administracji i zarządzania personelem. [Popr. 61]

Członkowie Rady Administracyjnej sporządzają pisemne oświadczenie o zobowiązaniach oraz pisemne oświadczenie wskazujące bezpośrednie lub pośrednie interesy, które mogą zostać uznane za szkodzące ich niezależności. Zgłaszają oni na każdym posiedzeniu wszelkie kwestie, które mogłyby zostać uznane za szkodzące ich niezależności w odniesieniu do zagadnień przewidzianych w porządku obrad oraz powstrzymują się od udziału w dyskusjach i głosowaniach dotyczących tych kwestii."

[Popr. 62]

b) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Okres trwania kadencji wynosi cztery lata. Kadencja może być przedłużana jeden raz. [Popr. 63]

4. W odpowiednich przypadkach udział przedstawicieli państw trzecich i ich warunki ustanawiane są w uzgodnieniach wymienionych w art. 17 ust. 2. Taki udział nie ma wpływu na udział głosów przedstawicieli Komisji w Radzie Administracyjnej."

[Popr. 64]

3b) w art. 12 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Przy wyborze przewodniczącego i wiceprzewodniczącego również należy stosować zasadę równouprawnienia płci."

[Popr. 88]

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

3c) art. 14 ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„2. 75 % wszystkich głosów dzieli się po równo pośród przedstawicieli państw członkowskich. Pozostałe 25 % wszystkich głosów dzieli się po równo pośród przedstawicieli Komisji. Dyrektor zarządzający Agencji nie głosuje.”

[Popr. 65]

4) w art. 15 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 2 lit. a) i b) otrzymują brzmienie:

„a) przygotowuje wieloletnią strategię Agencji i przedkłada ją Radzie Administracyjnej po konsultacji z Komisją **i odpowiedzialną komisją Parlamentu Europejskiego**, najpóźniej 8 tygodni przed odpowiednim posiedzeniem Rady; [Popr. 66]

aa) przygotowuje wieloletni plan polityki kadrowej Agencji i przedkłada go Radzie Administracyjnej po konsultacji z Komisją **i właściwą komisją Parlamentu Europejskiego**; [Popr. 67]

ab) przygotowuje roczny program działań, **ze wskazaniem przewidywanych zasobów ludzkich i finansowych niezbędnych do każdego działania, i** szczegółowy plan w zakresie gotowości Agencji do zwalczania zanieczyszczeń i do działania w odpowiedzi na zanieczyszczenia oraz przedstawia te dokumenty Radzie Administracyjnej po konsultacji z Komisją, najpóźniej 8 tygodni przed odpowiednim posiedzeniem Rady. **Przyjmuje każde zaproszenie ze strony właściwej komisji Parlamentu Europejskiego do przedstawienia rocznego programu pracy i do przeprowadzenia wymiany poglądów na ten temat.** Podejmuje niezbędne kroki w celu ich wdrożenia **i odpowiada** ~~Odpowiada~~ na wszelkie wnioski o pomoc ze strony Komisji lub państw członkowskich, zgodnie z art. 10 ust. 2 lit. c); [Popr. 68]

b) podejmuje decyzje dotyczące przeprowadzenia inspekcji przewidzianych w art. 3, po konsultacji z Komisją oraz zgodnie z wymogami, o których mowa we wspomnianym art. 3. Współpracuje ściśle z Komisją w zakresie przygotowania środków, o których mowa w art. 3 ust. 2;”;

b) ust. 2 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) organizuje skuteczny system monitorowania, aby umożliwić porównywanie osiągnięć Agencji z jej celami operacyjnymi i zadaniami określonymi w niniejszym rozporządzeniu. **W tym celu opracowuje, w porozumieniu z Komisją, odpowiednio dostosowane wskaźniki wyników pozwalające na skuteczną ocenę osiągniętych rezultatów.** Zapewnia systematyczne dostosowywanie struktury organizacyjnej Agencji do zmieniających się potrzeb w ramach dostępnych zasobów finansowych i ludzkich. Na podstawie tego porównania dyrektor zarządzający przygotowuje każdego roku projekt sprawozdania ogólnego i przedkłada go Radzie Administracyjnej. Sprawozdanie zawiera specjalną sekcję dotyczącą finansowej realizacji szczegółowego planu w zakresie gotowości Agencji do zwalczania zanieczyszczeń i do działania w odpowiedzi na zanieczyszczenia oraz zapewnia zaktualizowane informacje na temat statusu wszystkich działań finansowanych na podstawie tego planu. Ustanawia procedury przeprowadzania regularnych ocen, spełniające uznane normy zawodowe;”;

[Popr. 70]

c) w ust. 2 skreśla się lit. g);

d) skreśla się ust. 3;

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

- 5) art. 16 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 16

Mianowanie dyrektora zarządzającego i kierowników departamentów

1. Dyrektora zarządzającego mianuje i odwołuje Rada Administracyjna. Mianowania dokonuje się w drodze wyboru z listy kandydatów zaproponowanych przez Komisję, na okres pięciu lat, w oparciu o względy merytoryczne oraz udokumentowane umiejętności administracyjne i kierownicze, a także określone kompetencje i doświadczenie istotne dla obszarów bezpieczeństwa na morzu, ochrony na morzu, zapobiegania zanieczyszczeniom ~~powodowanym przez statki~~ oraz działania w odpowiedzi na zanieczyszczenie morza. Przed mianowaniem kandydat wybrany przez Radę Administracyjną może zostać wezwany do złożenia oświadczenia przed właściwym komitetem Parlamentu Europejskiego i udzielenia odpowiedzi na pytania zadane przez członków tego komitetu. **Przed mianowaniem uwzględnia się opinię komisji, o ile zostanie ona przedstawiona.** Rada Administracyjna podejmuje decyzję większością czterech piątych głosów wszystkich członków z prawem do głosowania. [Popr. 71]

2. Rada Administracyjna, działając na wniosek Komisji i uwzględniając sprawozdanie z oceny, może przedłużyć kadencję dyrektora zarządzającego o okres nie dłuższy niż ~~trzy lata~~ **pięć lat**. Rada Administracyjna podejmuje decyzję większością czterech piątych głosów wszystkich członków z prawem do głosowania. Rada Administracyjna informuje Parlament Europejski o swoim zamiarze przedłużenia kadencji dyrektora zarządzającego. W ciągu miesiąca poprzedzającego przedłużenie jego kadencji dyrektor zarządzający może zostać wezwany do złożenia oświadczenia przed właściwym komitetem Parlamentu Europejskiego i do udzielenia odpowiedzi na pytania zadane przez członków tego komitetu. **Przed ponownym mianowaniem uwzględnia się opinię komisji, o ile zostanie ona przedstawiona.** W przypadku nieprzedłużenia kadencji dyrektor zarządzający pełni swoje funkcje do czasu mianowania następcy. [Popr. 72]

3. Dyrektor zarządzający może korzystać z pomocy jednego lub więcej kierowników departamentów. Jeżeli dyrektor zarządzający jest nieobecny lub niedysponowany, jeden z kierowników departamentów zajmuje jego miejsce.

4. Kierowników departamentów mianuje się, **przy zachowaniu zasady równowagi płci**, w oparciu o względy merytoryczne oraz udokumentowane umiejętności administracyjne i kierownicze, a także określone kompetencje i doświadczenie istotne dla obszarów bezpieczeństwa na morzu, ochrony na morzu, zapobiegania zanieczyszczeniom ~~powodowanym przez statki~~ oraz działania w odpowiedzi na zanieczyszczenie morza. Kierowników departamentów mianuje i odwołuje dyrektor zarządzający po uzyskaniu pozytywnej opinii Rady Administracyjnej.”;

[Popr. 73 i 90]

- 6) art. 18 otrzymuje brzmienie:

a) ust. 1 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) opłat i wynagrodzeń za publikacje, szkolenia lub wszelkie inne usługi świadczone przez Agencję.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Dyrektor zarządzający opracowuje wstępny preliminarz dochodów i wydatków Agencji na nadchodzący rok budżetowy w oparciu o budżetowanie zadaniowe i przesyła go Radzie Administracyjnej łącznie z projektem planu zatrudnienia.”

[Popr. 74]

c) ust. 7 i 8 otrzymują brzmienie:

„7. Preliminarz zostaje przekazany przez Komisję Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (zwanymi dalej władzą budżetową) wraz ze wstępnym preliminarzem ogólnego budżetu Unii Europejskiej.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

8. Na podstawie preliminarza, Komisja wprowadza do projektu ogólnego budżetu Unii Europejskiej prognozy, jakie uzna za niezbędne dla planu zatrudnienia oraz kwotę dotacji, którą ma zostać obciążony budżet ogólny, a następnie przedkłada je władzy budżetowej zgodnie z art. 314 TFUE, wraz z opisem i uzasadnieniem wszelkich różnic między preliminarzem Agencji a kwotą dotacji, którą ma zostać obciążony budżet.”

[Popr. 75]

d) ust. 10 otrzymuje brzmienie:

„10. Budżet jest przyjmowany przez Radę Administracyjną. Budżet staje się ostateczny po ostatecznym przyjęciu budżetu ogólnego Unii Europejskiej. W odpowiednich przypadkach może on zostać odpowiednio dostosowany wraz z rocznym programem prac.”

[Popr. 76]

7) art. 22 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. W regularnych odstępach czasu i przynajmniej raz na pięć lat, Rada Administracyjna zleca niezależną zewnętrzną ocenę wykonania niniejszego rozporządzenia, **ocenając jego zasadność, skuteczność i opłacalność**. Komisja udostępnia Agencji wszelkie informacje, jakie Agencja uważa za istotne dla tej oceny. [Popr. 77]

2. Ocenie podlega użyteczność, zasadność, uzyskana wartość dodana, skuteczność Agencji oraz jej metody pracy. Przy ocenie bierze się pod uwagę opinie zainteresowanych stron, zarówno na szczeblu europejskim, jak i na szczeblu krajowym. Zawiera ona także ewentualną ocenę konieczności zmiany lub rozszerzenia zadań Agencji lub zakończenia jej działalności w sytuacji gdyby jej rola stała się zbędna.”

[Popr. 78]

7a) Dodaje się artykuły w brzmieniu

„Artykuł 22a

Studium wykonalności

W terminie ... * Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie studium wykonalności systemu koordynacji działań krajowych jednostek straży przybrzeżnej, dokładnie określające koszty i korzyści.

W stosownych przypadkach sprawozdaniu towarzyszy wniosek ustawodawczy. [Popr. 79]

Artykuł 22b

Sprawozdanie z postępu prac

W terminie ... ** Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie wskazujące, jak Agencja wywiązała się z dodatkowych obowiązków powierzonych jej w niniejszym rozporządzeniu, oraz podające argumenty za dalszym rozszerzaniem jej celów lub zadań. Sprawozdanie to zawiera w szczególności:

a) analizę poprawy skuteczności, jaką uzyskano dzięki większej integracji Agencji i memorandum paryskiego w sprawie kontroli państwa portu;

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

b) informacje na temat skuteczności i spójności stosowania przez państwa członkowskie dyrektywy 2005/35/WE i szczegółowe informacje statystyczne na temat zastosowanych sankcji.

W stosownych przypadkach sprawozdaniu towarzyszy wniosek ustawodawczy.

[Popr. 80]

+ Rok od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

++ Trzy lata od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.”

8) art. 23 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 23

Komitet

1. Komisja jest ~~wspierana przez Komitet ds. Bezpiecznych Mórz i Zapobiegania Zanieczyszczeniom Morza przez Statki (COSS), utworzony na mocy~~ **upoważniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 23a dotyczącym operacyjnych metod pracy Agencji w zakresie przeprowadzania kontroli, o których mowa w art. 3 ust. 1** ~~rozporządzenia (WE) nr 2099/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady~~ ^(*). [Popr. 81]

2. ~~W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu stosuje się art. 3 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.~~

[Popr. 82]

^(*) Dz.U. L 324 z 29.11.2002, s. 1.”

8a) Dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 23a

Wykonanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule

2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 23, przyznaje się Komisji na okres 5 lat od daty wejścia w życie. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż sześć miesięcy przed zakończeniem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień jest w sposób dorożumiany odnawiane na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu odnowieniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Parlament Europejski lub Rada mogą w dowolnym czasie odwołać przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 23. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnień określonych w tej decyzji. Wchodzi ona w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w późniejszym terminie, który jest w niej określony. Nie wpływa ona na ważność żadnych już obowiązujących aktów delegowanych.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

4. **Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja powiadamia o tym równocześnie Parlament Europejski i Radę.**

5. **Akt delegowany przyjęty zgodnie z art. 23 wchodzi w życie tylko pod warunkiem, że w okresie [dwóch miesięcy] od powiadomienia o tym akcie Parlamentu Europejskiego i Rady ani Parlament Europejski ani Rada nie zgłoszą wobec niego sprzeciwu, lub pod warunkiem, że przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformują Komisję, że nie zamierzają zgłaszać sprzeciwu. Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady termin ten ulega przedłużeniu o dwa miesiące."**

[Popr. 83]

Artykuł 2

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z traktatami.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Umowa o partnerstwie i współpracy między WE a Uzbekistanem oraz dwustronny handel wyrobami włókienniczymi

P7_TA(2011)0586

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Protokołu do Umowy o partnerstwie i współpracy między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Uzbekistanu, z drugiej strony, zmieniającego umowę w celu rozszerzenia postanowień umowy na dwustronny handel wyrobami włókienniczymi, mając na uwadze wygaśnięcie dwustronnej umowy dotyczącej wyrobów włókienniczych (16384/2010 – C7-0097/2011 – 2010/0323(NLE))

(2013/C 168 E/47)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (16384/2010),
- uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na podstawie art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) pkt (v) oraz art. 207 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0097/2011),
- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje z dnia 15 listopada 2007 r.⁽¹⁾, z dnia 26 października 2006 r.⁽²⁾, z dnia 27 października 2005 r.⁽³⁾ i z dnia 9 czerwca 2005 r.⁽⁴⁾ w sprawie Uzbekistanu, z dnia 12 marca 1999 r. w sprawie umowy o partnerstwie i współpracy między UE i Uzbekistanem⁽⁵⁾, z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zewnętrznego wymiaru polityki społecznej promującej standardy

⁽¹⁾ Dz.U. C 282 E z 6.11.2008, s. 478.

⁽²⁾ Dz.U. C 313 E z 20.12.2006, s. 466.

⁽³⁾ Dz.U. C 272 E z 9.11.2006, s. 456.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 124 E z 25.5.2006, s. 422.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 175 E z 21.6.1999, s. 432.

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

- pracy, standardy socjalne i odpowiedzialność społeczną przedsiębiorstw europejskich⁽¹⁾, z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie praw człowieka oraz norm społecznych i środowiskowych w międzynarodowych umowach handlowych⁽²⁾,
- uwzględniając umowę między Europejską Wspólnotą Gospodarczą i Uzbekistanem w sprawie handlu wyrobami włókienniczymi⁽³⁾ oraz decyzję Rady 2000/804/WE z dnia 4 grudnia 2000 r. w sprawie zawarcia umów dotyczących handlu wyrobami włókienniczymi z niektórymi państwami trzecimi (w tym z Uzbekistanem)⁽⁴⁾,
 - uwzględniając umowę o partnerstwie i współpracy ustanawiającą partnerstwo między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi z jednej strony oraz Republiką Uzbekistanu z drugiej strony⁽⁵⁾, a w szczególności jej art. 16, który stanowi, że „niniejszy tytuł nie ma zastosowania do handlu wyrobami włókienniczymi objętymi rozdziałami 50-63 Nomenklatury Scalonej. Handel tymi produktami reguluje odrębna umowa parafowana w dniu 4 grudnia 1995 roku i stosowana tymczasowo od dnia 1 stycznia 1996 roku.”,
 - uwzględniając konkluzje Rady w sprawie Uzbekistanu z dnia 25 października 2010 r.⁽⁶⁾, z dnia 27 października 2009 r.⁽⁷⁾, 16 grudnia 2008 r.⁽⁸⁾, 27 października 2008 r.⁽⁹⁾, z dnia 13 października 2008 r.⁽¹⁰⁾ i 29 kwietnia 2008 r.⁽¹¹⁾, w których podniesiono kwestie dotyczące praw człowieka, demokratyzacji i państwa prawa w Uzbekistanie,
 - uwzględniając uwagi końcowe Komitetu Praw Człowieka ONZ (z 2005 r.⁽¹²⁾ i 2010 r.⁽¹³⁾), uwagi końcowe Komitetu Praw Ekonomicznych, Społecznych i Kulturalnych ONZ (z 2006 r.)⁽¹⁴⁾, uwagi końcowe Komitetu ds. Likwidacji Dyskryminacji Kobiet (z 2010 r.)⁽¹⁵⁾, uwagi końcowe Komitetu Praw Dziecka ONZ (z 2006 r.)⁽¹⁶⁾, sprawozdanie grupy roboczej ds. powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka w Uzbekistanie (z 2009 r.)⁽¹⁷⁾, a także sprawozdanie Komitetu Konferencji Ogólnej MOP do Spraw Stosowania Konwencji i Zaleceń MOP (Komitet Standardów) (z 2010 r.⁽¹⁸⁾), sprawozdanie Komitetu Ekspertów MOP ds. Stosowania Konwencji i Zaleceń dotyczące konwencji w sprawie najgorszych form pracy dzieci (z 2010 r.⁽¹⁹⁾ i 2011 r.⁽²⁰⁾) oraz sprawozdanie Komitetu Ekspertów MOP ds. Stosowania Konwencji i Zaleceń dotyczące konwencji w sprawie zniesienia pracy przymusowej (z 2010 r.⁽²¹⁾ i 2011 r.⁽²²⁾), przy czym we wszystkich tych dokumentach wyraża się zaniepokojenie problemem ciągłego wykorzystywania pracy dzieci w Uzbekistanie,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0260.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0434.

⁽³⁾ Dz.U. L 123 z 17.5.1994, s. 745.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 326 z 22.12.2000, s. 63.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 229 z 31.8.1999, s. 3.

⁽⁶⁾ http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/EN/foraff/117329.pdf

⁽⁷⁾ http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/en/gena/110783.pdf

⁽⁸⁾ http://ec.europa.eu/sport/information-center/doc/timeline/european_council_12-12-2008_conclusions_en.pdf

⁽⁹⁾ http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/en/gena/110783.pdf

⁽¹⁰⁾ <http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cmsUpload/103295.pdf>

⁽¹¹⁾ http://www.eu2008.si/si/News_and_Documents/Council_Conclusions/April/0428_GAERC4.pdf

⁽¹²⁾ Biuro Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka (UNHCHR), skrócona nazwa paktu: MPPoiP, *Concluding observations of the Human Rights Committee: (Uwagi końcowe Komitetu Praw Człowieka: Uzbekistan. 26/04/2005. (CCPR/CO/83/UZB. (uwagi końcowe/ komentarze),* [http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/\(Symbol\)/CCPR.CO.83.UZB.En?Opendocument](http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/(Symbol)/CCPR.CO.83.UZB.En?Opendocument)

⁽¹³⁾ ONZ, Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych, powszechnie dostępny, CCPR/CO/3/UZB z 25 marca 2010 r., *Concluding observations of the Human Rights Committee (Uwagi końcowe Komitetu Praw Człowieka), Uzbekistan* (www2.ohchr.org/english/bodies/hrc/docs/co/Uzbekistan98_AUV.doc)

⁽¹⁴⁾ <http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/%28Symbol%29/E.C.12.UZB.CO.1.En?Opendocument>

⁽¹⁵⁾ ONZ, Konwencja ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet, CEDAW/C/UZB/CO/4, dostępność: powszechna, z dnia 5 lutego 2010 r., *Concluding observations of the Committee on the Elimination of Discrimination against Women (Uwagi końcowe Komitetu ds. Likwidacji Dyskryminacji Kobiet), Uzbekistan,* (<http://www2.ohchr.org/english/bodies/cedaw/docs/co/CEDAW-C-UZB-CO-4.pdf>)

⁽¹⁶⁾ Biuro Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka (OHCHR), Komitet Praw Dziecka, *Concluding observations (Uwagi końcowe): Uzbekistan. 02/06/2006. (CRC/C/UZB/CO/2.),* ([http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/\(Symbol\)/CRC.C.UZB.CO.2.En?Opendocument](http://www.unhchr.ch/tbs/doc.nsf/(Symbol)/CRC.C.UZB.CO.2.En?Opendocument))

⁽¹⁷⁾ http://lib.ohchr.org/HRBodies/UPR/Documents/Session3/UZ/A_HRC_10_82_Add1_Uzbekistan_E.pdf

⁽¹⁸⁾ Międzynarodowa Organizacja Pracy, sprawozdanie za 2010 r. Komitetu Konferencji Ogólnej MOP do Spraw Stosowania Konwencji i Zaleceń MOP (Komitet Standardów), sesja dziewięćdziesiąta dziewiąta, Genewa, 2010 r., (<http://www.ilo.org/global/standards/applying-and-promoting-international-labour-standards/conference-committee-on-the-application-of-standards/lang-en/index.htm>)

⁽¹⁹⁾ Międzynarodowa Konferencja Pracy, sesja setna, 2011 r., sprawozdanie Komitetu Ekspertów ds. Stosowania Konwencji i Zaleceń, (http://www.ilo.org/wcmsp5/groups/public/@ed_norm/@relconf/documents/meetingdocument/wcms_123424.pdf)

⁽²⁰⁾ Międzynarodowa Konferencja Pracy, sesja setna, 2011 r., sprawozdanie Komitetu Ekspertów ds. Stosowania Konwencji i Zaleceń (ILC. 100/III/1A), (http://www.ilo.org/wcmsp5/groups/public/@ed_norm/@relconf/documents/meetingdocument/wcms_151556.pdf)

⁽²¹⁾ http://www.ilo.org/wcmsp5/groups/public/@ed_norm/@relconf/documents/meetingdocument/wcms_123424.pdf

⁽²²⁾ http://www.ilo.org/wcmsp5/groups/public/@ed_norm/@relconf/documents/meetingdocument/wcms_151556.pdf

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Upowszechnianie godnej pracy dla wszystkich: wkład Unii w realizację programu godnej pracy na świecie” (COM(2006)0249),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Większy nacisk na kwestię dzieci w działaniach zewnętrznych UE” (COM(2008)0055) oraz dokument roboczy służb Komisji Europejskiej w sprawie zwalczania pracy dzieci (SEC(2010)0037),
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie pracy dzieci z dnia 14 czerwca 2010 r. oraz wezwanie przez nią Komisji, aby „uwzględniając doświadczenia międzynarodowe i opinie odpowiednich organizacji międzynarodowych, przeanalizowała związek między najgorszymi formami pracy dzieci i handlem oraz przedstawiła przed końcem 2011 roku sprawozdanie w tej sprawie” ⁽¹⁾,
- uwzględniając konwencje Międzynarodowej Organizacji Pracy, w szczególności Konwencję dotyczącą najniższego wieku dopuszczenia do zatrudnienia (nr 138) z 1973 r. ⁽²⁾ oraz Konwencję dotyczącą zakazu i natychmiastowych działań na rzecz eliminowania najgorszych form pracy dzieci (nr 182) z 1999 r. ⁽³⁾, ratyfikowane przez Uzbekistan odpowiednio w latach 2009 i 2008, w następstwie których przyjęto w Uzbekistanie narodowy plan działania,
- uwzględniając art. 15 rozporządzenia Rady (WE) nr 732/2008 z dnia 22 lipca 2008 r. wprowadzającego ogólny system preferencji taryfowych na okres od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2011 r. ⁽⁴⁾ (rozporządzenie w sprawie GSP), jak również art. 19 wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady wprowadzającego ogólny system preferencji taryfowych (COM(2011)0241),
- uwzględniając apele rozmaitych organizacji pozarządowych ⁽⁵⁾ i związków zawodowych ⁽⁶⁾ nawołujące do zbadania kwestii preferencji taryfowych dla Uzbekistanu,
- uwzględniając program orientacyjny dla Azji Środkowej w ramach instrumentu finansowania współpracy na rzecz rozwoju (DCI) na lata 2011-2013 ⁽⁷⁾,
- uwzględniając art. 81 ust. 3 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie wstępne Komisji Handlu Międzynarodowego oraz opinię Komisji Spraw Zagranicznych (A7-0427/2011),

⁽¹⁾ Rada Unii Europejskiej, konkluzje Rady w sprawie pracy dzieci, 3023. posiedzenie Rady do Spraw Zagranicznych, Luksemburg, 14 czerwca 2010 r., (http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/EN/foraff/115180.pdf)

⁽²⁾ Konferencja Ogólna Międzynarodowej Organizacji Pracy, Konwencja dotycząca najniższego wieku dopuszczenia do zatrudnienia (uwaga: data wejścia w życie: 19.06.1976) konwencja: C138, Genewa 26.06.1973, (<http://www.ilo.org/ilolex/cgi-lex/convde.pl?C138>)

⁽³⁾ Konferencja Ogólna Międzynarodowej Organizacji Pracy, Konwencja C182 w sprawie najgorszych form pracy dzieci, 1999, Genewa 17.06.1999, (<http://www.ilo.org/ilolex/cgi-lex/convde.pl?C182>)

⁽⁴⁾ Dz.U. L 211 z 6.8.2008, s. 1

⁽⁵⁾ Business Social Compliance Initiative, C.W.F. Children Worldwide Fashion, Anti-Slavery International, Uzbek-German Forum for Human Rights and Ethical Trading Initiative (Inicjatywa na Rzecz Przestrzegania Kwestii Społecznych przez Przedsiębiorstwa, organizacje C.W.F. Children Worldwide Fashion i Anti-Slavery International, Inicjatywa Uzbecko-Niemieckiego Forum na rzecz Praw Człowieka i Etycznego Handlu)

⁽⁶⁾ ITUC-ETUC

⁽⁷⁾ Komisja Europejska, Dyrekcja Generalna ds. Stosunków Zewnętrznych, Dyrekcja ds. Europy Wschodniej, Zakaukazie, Republiki Środkowoazjatyckie, program orientacyjny DCI na lata 2011-2013, s. 54, (http://www.eas.europa.eu/central_asia/docs/2010_ca_mtr_en.pdf)

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

- A. mając na uwadze, że umowa o partnerstwie i współpracy nie obejmuje wyrobów włókienniczych, a dotyczyło ich porozumienie dwustronne, które wygasło w 2005 r., powodując niepewność prawną dla eksporterów z UE, ponieważ Uzbekistan (niebędący członkiem WTO) może podwyższać cła importowe, podczas gdy UE stosuje do wszystkich krajów na świecie zasadę najwyższego uprzywilejowania (pod względem taryf),
- B. mając na uwadze, że protokół ma na celu objęcie wyrobów włókienniczych umową o partnerstwie i współpracy, dzięki czemu obie strony przyznają sobie status najwyższego uprzywilejowania, co położy kres niepewności prawnej dla unijnych eksporterów wyrobów włókienniczych,
- C. mając na uwadze, że uprzednio Unia usunęła tę niepewność prawną dla unijnych eksporterów wyrobów włókienniczych poprzez dokonanie zmian w umowach o partnerstwie i współpracy z różnymi krajami (np. z Azerbejdżanem w 2007 r. i Kazachstanem w 2008 r.),
- D. mając na uwadze, że art. 2 Umowy o partnerstwie i współpracy z Uzbekistanem stanowi, że „poszanowanie demokracji, zasad prawa międzynarodowego i praw człowieka określonych w szczególności w Karcie Narodów Zjednoczonych, Akcie końcowym z Helsinek i w Paryskiej Karcie Nowej Europy oraz zasad gospodarki rynkowej, w tym ogłoszonych w dokumentach Konferencji KBWE w Bonn, stanowi podstawę polityki wewnętrznej i zewnętrznej Stron oraz podstawowy element partnerstwa i niniejszej Umowy”.
- E. mając na uwadze, że Rada stwierdziła w dniu 25 października 2010 r., iż „pozostaje jednak poważnie zaniepokojona ogólną sytuacją w zakresie praw człowieka, demokratyzacji i praworządności w Uzbekistanie”,
- F. mając na uwadze, że rząd Uzbekistanu podejmuje obecnie istotne kroki na drodze do osiągnięcia demokracji,
- G. mając na uwadze, że rząd Uzbekistanu postępuje wbrew wynikom posiedzenia ministerialnego Unia Europejska – Azja Środkowa, które odbyło się w dniu 7 kwietnia 2011 r. w Taszkencie i na którym „strony przypomniały, że rozwój silnego społeczeństwa obywatelskiego stanowi integralną część rozwoju demokracji”;
- H. mając na uwadze, że Uzbekistan odziedziczył i utrzymywał w dużej mierze niezreformowany państwowy ustrój rolny, podczas gdy inne kraje w tym samym regionie, takie jak Kazachstan i w mniejszym stopniu Tadżykistan, modernizują swoje rolnictwo i rozwiązują wiele problemów ⁽¹⁾; mając na uwadze, że rzeczywista reforma rolna, której towarzyszyć będzie mechanizacja, pozwoli znacznie ograniczyć zjawisko zmuszania dzieci do pracy i marnotrawienie wody oraz pozytywnie wpłynie na rentowność upraw;
- I. mając na uwadze, że uzbecki rolnicy mogą być oficjalnie wolnymi podmiotami, ale dzierżawią ziemię i kupują nawozy od rządu oraz są zobowiązani do przestrzegania kwot ustalonych przez rząd, podczas gdy rząd kupuje od nich bawełnę po ustalonej cenie i zarabia znaczne kwoty ze sprzedaży tej bawełny na rynku światowym za dużo wyższą cenę,
- J. mając na uwadze, że prezydencja Rady przypomniała w oświadczeniu Unii wydanym na posiedzeniu Międzynarodowej Organizacji Pracy w czerwcu 2011 r. „dobrze udokumentowane zarzuty i szeroki

⁽¹⁾ Co się zmieniło? Szkoła Studiów Orientalnych i Afrykanistycznych, Uniwersytet Londyński, listopad 2010 r., (<http://www.soas.ac.uk/ccac/centres-publications/file64329.pdf>)

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

konsensus wśród organów Narodów Zjednoczonych, UNICEF-u, reprezentatywnych organizacji pracodawców i pracowników oraz organizacji pozarządowych, zgodnie z którymi pomimo podjętych przez rząd Uzbekistanu prawnych zobowiązań do zlikwidowania przymusowej pracy dzieci w praktyce rok po roku szacunkowa liczba od 0,5 mln do 1,5 mln dzieci w wieku szkolnym jest nadal zmuszanych do udziału w niebezpiecznej pracy przy zbiorze bawełny nawet do trzech miesięcy każdego roku”,

- K. mając na uwadze, że szkoły są zamykane w okresie jesiennych zbiorów, co utrudnia edukację,
- L. mając na uwadze, że dzieciom, ich nauczycielom i rodzicom grozi kara za nieposłuszeństwo,
- M. mając na uwadze, że jak stwierdził rząd Uzbekistanu, „pomoc starszych dzieci w przedsiębiorstwie rodzinnym należy do tradycji”, a „zarzuty dotyczące powszechnej pracy przymusowej w rolnictwie są bezpodstawne” ⁽¹⁾,
- N. mając na uwadze, że niezależni obserwatorzy międzynarodowi zebrali dowody potwierdzające, że praca przymusowa, a w szczególności praca przymusowa dzieci, jest praktyką stosowaną regularnie i w sposób zorganizowany, wiążącą się z wywieraniem nacisku na nauczycieli i rodziny przy udziale sił policyjnych i służb bezpieczeństwa;
- O. mając na uwadze, że jak dotąd rząd Uzbekistanu odmawia wstępu niezależnym misjom obserwacyjnym, których zadaniem byłoby naświetlenie faktów i zgromadzenie informacji na temat okresu trwania jesiennych zbiorów, warunków pracy i stanu zdrowia pracujących dzieci w wieku szkolnym, ich wieku oraz w odpowiednich przypadkach na temat kar grożących im za nieposłuszeństwo,
- P. mając na uwadze, że zdaniem Komisji wywóz tekstyliów i odzieży z UE do Uzbekistanu stanowi 0,05 % unijnego wywozu tekstyliów i odzieży,
- Q. mając na uwadze, że Unia jest jednym z głównych importerów bawełny z Uzbekistanu, przy czym, jak się szacuje, przywóz ten waha się w ciągu ostatnich dziesięciu lat między 6 % ⁽²⁾ a 23 % ⁽³⁾ eksportu uzbeckiej bawełny,
- R. mając na uwadze, że w oparciu o zasady i cele działań zewnętrznych Unii ma ona moralny obowiązek wykorzystywania swej pozycji jako jednego z głównych partnerów handlowych i poważnego importera bawełny z Uzbekistanu w celu zaprzestania korzystania z przymusowej pracy dzieci w tym kraju; mając w związku z tym na uwadze, że protokołu nie można traktować jak czysto technicznego porozumienia, dopóki kwestie praw człowieka, takie jak przymusowa praca dzieci, podnoszone są właśnie w odniesieniu do zbioru bawełny,
- S. mając na uwadze, że uczciwy i otwarty handel międzynarodowy wymaga konkurencyjności na równych zasadach oraz że czynniki gospodarcze wpływające na ustalanie cen eksportowanych do Unii produktów nie mogą być zniekształcane praktykami niezgodnymi z podstawowymi zasadami poszanowania praw człowieka i praw dziecka;
- T. mając na uwadze, że wielu detalicznych sprzedawców tekstyliów, w tym europejskich, postanowiło nie kupować już bawełny z Uzbekistanu i o zobowiązaniu tym powiadomią wszystkich swoich dostawców ⁽⁴⁾,

⁽¹⁾ Sprawozdanie za rok 2011 r. Komitetu Ekspertów MOP ds. Stosowania Konwencji i Zaleceń, s. 429, (http://www.ilo.org/wcmsp5/groups/public/@ed_norm/@relconf/documents/meetingdocument/wcms_151556.pdf)

⁽²⁾ Źródło: Komisja Europejska, Dyrekcja Generalna ds. Handlu.

⁽³⁾ <http://unctad.org/infocomm/francais/coton/marche.htm>.

⁽⁴⁾ International Labor Rights Forum, (Międzynarodowe Forum Prawa Pracy) <http://www.laborrights.org/stop-child-forced-labor/cotton-campaign/company-response-to-forced-child-labor-in-uzbek-cotton>)

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

- U. mając na uwadze, że Rada stwierdziła w swoich konkluzjach na temat pracy dzieci z dnia 14 czerwca 2010 r., iż jest w pełni świadoma roli i odpowiedzialności Unii w staraniach o zaprzestanie pracy dzieci,
 - V. mając na uwadze, że przewodniczący Komisji J. M. Barroso wezwał prezydenta Uzbekistanu Islama Karimowa, aby dopuścił do misji obserwacyjnej Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP), która zajęłaby się problemem wszelkich jeszcze się utrzymujących praktyk związanych z pracą dzieci ⁽¹⁾,
 - W. mając na uwadze, że pomoc Unii dla Uzbekistanu w ramach strategii UE dotyczącej Azji Środkowej jak dotąd w niewielkim stopniu dotyczyła reformy rolnej,
 - X. mając na uwadze, że Komisja również zdecydowanie nalega na misje obserwacyjne MOP jako na jedyny odpowiedni organ monitorujący w związku z dochodzeniem w sprawie czasowego wycofania preferencji taryfowych, przyjmuje propozycję Komisji dotyczącą rezygnacji z tego wymogu w związku z przeglądem rozporządzenia w sprawie GSP,
 - Y. mając na uwadze, że w XXI w. woda jest ważnym zasobem i dlatego jej ochrona powinna być priorytetem; mając na uwadze, że z powodu niedostatecznych norm środowiskowych i mało skutecznej infrastruktury irygacyjnej produkcja bawełny w Uzbekistanie w latach 1990-2008 przyczyniła się do poważnego zmniejszenia powierzchni Jeziora Aralskiego;
1. wzywa Radę i Komisję do uwzględnienia następujących zaleceń:
- (i) należy stanowczo potępić zmuszanie w Uzbekistanie dzieci do pracy;
 - (ii) należy zdecydowanie poprzeć apel MOP, aby rząd Uzbekistanu przyjął trójstronną misję obserwacyjną wysokiego szczebla, która miałaby pełną swobodę przemieszczania się i szybki dostęp do wszystkich miejsc i zainteresowanych stron, także na pola bawełny, w celu oceny stanu realizacji konwencji MOP;
 - (iii) należy podkreślić rolę międzynarodowych obserwatorów w dalszym monitorowaniu rozwoju sytuacji w zakresie przymusowej pracy w Uzbekistanie oraz w innych krajach w regionie;
 - (iv) należy wezwać prezydenta Uzbekistanu Islama Karimowa, by dopuścił do misji obserwacyjnej MOP, która zajęłaby się kwestią pracy dzieci;
 - (v) należy wezwać rząd Uzbekistanu do dopuszczenia do misji obserwacyjnej MOP i do zadbania o faktyczne prowadzenie - na poziomie krajowym, na poziomie wilajetów i na poziomie lokalnym - procesu likwidacji zjawiska zmuszania do pracy i wykorzystywania dzieci do pracy;
 - (vi) należy przypomnieć władzom Uzbekistanu, że mimo iż konstytucja tego kraju zawiera przepisy dotyczące poszanowania praw człowieka oraz że Uzbekistan podpisał i ratyfikował większość konwencji ONZ dotyczących praw człowieka, praw obywatelskich i politycznych oraz praw dzieci, ten formalny zestaw aktów prawnych nadal musi zostać skutecznie wdrożony;
 - (vii) należy przyczyniać się poprzez dialog polityczny i programy pomocowe do reform rynkowych w sektorze rolnym Uzbekistanu; należy zaproponować pomoc Unii w przemianach, by w konsekwencji doprowadzić do sprywatyzowania i liberalizacji sektora rolnego na wzór zmian obserwowanych w krajach ościennych Uzbekistanu;

⁽¹⁾ Oświadczenie przewodniczącego Komisji Europejskiej José Manuela Barroso po spotkaniu z prezydentem Uzbekistanu Islamem Karimowem (<http://europa.eu/rapid/pressReleasesAction.do?reference=MEMO/11/40&type=HTML>)

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

- (viii) należy dopilnować, aby dążenie do położenia kresu praktyce zmuszania dzieci do pracy przy produkcji bawełny było jednym z priorytetów strategii UE dotyczącej praw człowieka prowadzonej przez delegację UE w Taszkencie; podkreśla, że powinno to znaleźć odzwierciedlenie w polityce, monitorowaniu, sprawozdawczości, polityce kadrowej i pomocy finansowej;
 - (ix) Komisja powinna zbadać i w miarę możliwości przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu wniosek legislacyjny w sprawie skutecznego mechanizmu śledzenia towarów wytwarzanych z wykorzystaniem pracy dzieci;
 - (x) należy poprzeć apel Parlamentu do sprzedawców hurtowych i detalicznych sprzedawców bawełny, aby powstrzymywali się od kupowania bawełny produkowanej w Uzbekistanie z wykorzystaniem pracy dzieci oraz powiadamiali konsumentów i wszystkich swych dostawców o tym zobowiązaniu;
 - (xi) jeżeli organy monitorujące MOP stwierdzą, że dochodzi do poważne i systematyczne naruszanie zobowiązań Uzbekistanu, Komisja powinna rozważyć wszczęcie dochodzenie w sprawie czasowego wycofania preferencji taryfowych, jeśli spełnione zostaną wszystkie inne wymagania; podkreśla, że podejmując takie działania, Komisja jedynie egzekwuje przestrzeganie obowiązujących europejskich zasad ogólnego systemu preferencji, i podkreśla znaczenie konsekwentnego stosowania tych zasad;
 - (xii) należy podkreślić znaczenie stosunków między Unią a Uzbekistanem, których podstawą jest umowa o partnerstwie i współpracy oraz zawarte w niej zasady demokratyczne i zasady dotyczące praw człowieka; należy też przypomnieć o zobowiązaniu Unii do dalszego zacieśniania stosunków dwustronnych z tym krajem, w tym w dziedzinie handlu oraz we wszystkich obszarach związanych z zasadami demokratycznymi, poszanowaniem praw człowieka i praw podstawowych oraz praworządności;
 - (xiii) należy angażować się aktywnie w poprawę sytuacji obywateli Uzbekistanu pod względem praw społecznych, gospodarczych i praw człowieka przez propagowanie podejścia oddolnego, a także wspieranie organizacji społeczeństwa obywatelskiego i mediów w celu zapewnienia trwałego procesu demokratyzacji;
 - (xiv) należy regularnie przekazywać Parlamentowi Europejskiemu istotne informacje o sytuacji w Uzbekistanie, w szczególności jeżeli chodzi o likwidację zjawiska zmuszania dzieci do pracy;
2. stwierdza, że Parlament rozważy udzielenie zgody na podpisanie protokołu wyłącznie po umożliwieniu przez władze Uzbekistanu obserwatorom MOP nieskrępowanego i dokładnego monitorowania sytuacji oraz po potwierdzeniu przez nich, że wdrożono konkretne reformy, które przyniosły istotne wyniki w postaci rozpoczęcia procesu eliminowania zjawiska pracy przymusowej i pracy dzieci na poziomie krajowym, na poziomie wилajetów i na poziomie lokalnym;
3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do domagania się przeprowadzenia dalszych dyskusji z udziałem Komisji i Rady;
4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz rządowi i parlamentowi Uzbekistanu.
-

II *Komunikaty*

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Parlament Europejski**Środa, 14 grudnia 2011 r.**

2013/C 168 E/19	Skład liczebny komisji stałych	
	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2011 r. w sprawie składu liczbowego komisji stałych (2011/2838(RSO))	130
2013/C 168 E/20	Skład liczebny delegacji międzyparlamentarnych, delegacji do wspólnych komisji parlamentarnych i delegacji do komisji współpracy parlamentarnej i wielostronnych zgromadzeń parlamentarnych	
	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2011 r. w sprawie składu liczebnego delegacji międzyparlamentarnych, delegacji do wspólnych komisji parlamentarnych oraz delegacji do komisji współpracy parlamentarnej i do wielostronnych zgromadzeń parlamentarnych (2011/2839(RSO))	132

III *Akty przygotowawcze*

PARLAMENT EUROPEJSKI

Wtorek, 13 grudnia 2011 r.

2013/C 168 E/21	Przegląd wieloletnich ram finansowych w celu zaspokojenia dodatkowych potrzeb finansowych projektu ITER	
	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami w zakresie wieloletnich ram finansowych, w celu zaspokojenia dodatkowych potrzeb finansowych projektu ITER (COM(2011)0226 - C7-0108/2011 - 2011/2080(ACI))	133
	ZAŁĄCZNIK I	134
	ZAŁĄCZNIK II	135
2013/C 168 E/22	Projekt budżetu korygującego nr 7/2011: uruchomienie Funduszu Solidarności UE - Hiszpania i Włochy	
	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu korygującego Unii Europejskiej nr 7/2011 na rok budżetowy 2011, sekcja 3 – Komisja (17632/2011 – C7-0442/2011 – 2011/2301(BUD))	135
2013/C 168 E/23	Uruchomienie Funduszu Solidarności Unii Europejskiej: Hiszpania (trzęsienie ziemi w Lorca) i Włochy (powódzie w Wenecji Euganejskiej)	
	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Funduszu Solidarności Unii Europejskiej zgodnie z pkt 26 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (COM(2011)0792 – C7-0424/2011 – 2011/2300(BUD))	137
	ZAŁĄCZNIK	137

2013/C 168 E/24	Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: wniosek EGF/2011/002 Trentino-Alto Adige/Südtirol - Budowa budynków / Włochy Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2011/002 IT/Trentino-Alto Adige/Südtirol Roboty budowlane związane ze wznoszeniem budynków, z Włoch) (COM(2011)0480 – C7-0384/2011 – 2011/2279(BUD)) 138
	ZAŁĄCZNIK 140
2013/C 168 E/25	Prawo do informacji w postępowaniu karnym ***I Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym (COM(2010)0392 – C7-0189/2010 – 2010/0215(COD)) 140
	P7_TC1-COD(2010)0215 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 13 grudnia 2011 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/.../UE w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym 141
2013/C 168 E/26	Powołanie członka Trybunału Obrachunkowego (K. PINXTEN - BE) Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie powołania Karela Pinxtena na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0349/2011 – 2011/0814(NLE)) 141
2013/C 168 E/27	Powołanie członka Trybunału Obrachunkowego (H. OTBO - DK) Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie powołania Henrika Otba na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0345/2011 – 2011/0810(NLE)) 142
2013/C 168 E/28	Powołanie członka Trybunału Obrachunkowego (J.-F. CORONA RAMÓN - ES) Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie powołania Juana-Francisca Corony Ramóna na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0343/2011 – 2011/0808(NLE)) 142
2013/C 168 E/29	Powołanie członka Trybunału Obrachunkowego (V. ITÄLÄ - FI) Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie powołania Villego Itälä na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0346/2011 – 2011/0811(NLE)) 143
2013/C 168 E/30	Powołanie członka Trybunału Obrachunkowego (K. CARDIFF - IE) Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie powołania Kevina Cardiffa na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0347/2011 – 2011/0812(NLE)) 144
2013/C 168 E/31	Powołanie członka Trybunału Obrachunkowego (P. RUSSO - IT) Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie powołania Pietra Russo na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0348/2011 – 2011/0813(NLE)) 144
2013/C 168 E/32	Powołanie członka Trybunału Obrachunkowego (V. CALDEIRA - PT) Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie powołania Vítor Manuel da Silveiry Caldeiry na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0344/2011 – 2011/0809(NLE)) 145

2013/C 168 E/33	Powołanie członka Trybunału Obrachunkowego (H.G. WESSBERG - SE) Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie powołania Hansa Gustafa Wessberga na członka Trybunału Obrachunkowego (C7-0342/2011 – 2011/0807(NLE)) 146
2013/C 168 E/34	Europejski nakaz ochrony ***II Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2011 r. dotyczącej stanowiska Rady w pierwszym czytaniu w sprawie przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie europejskiego nakazu ochrony (15571/1/2011 – C7-0452/2011– 2010/0802(COD)) 146 ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ 147
2013/C 168 E/35	Procedura jednego wniosku o zezwolenie na pobyt i pracę ***II Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2011 r. dotyczący stanowiska Rady przyjętego w pierwszym czytaniu w sprawie przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie procedury jednego wniosku o jedno zezwolenie dla obywateli państw trzecich na pobyt i pracę na terytorium państwa członkowskiego oraz w sprawie wspólnego zbioru praw dla pracowników z państw trzecich przebywających legalnie w państwie członkowskim (13036/3/2011 – C7-0451/2011 – 2007/0229(COD)) 148
2013/C 168 E/36	Generalna Komisja Rybołówstwa Morza Śródziemnego ***II Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie stanowiska przyjętego przez Radę w pierwszym czytaniu w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie niektórych przepisów dotyczących połowów na obszarze objętym porozumieniem GFCM (Generalnej Komisji Rybołówstwa Morza Śródziemnego) i zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1967/2006 w sprawie środków zarządzania zrównoważoną eksploatacją zasobów rybołówstwa Morza Śródziemnego (12607/2/2011 – C7-0370/2011 – 2009/0129(COD)) 149
2013/C 168 E/37	Bilans roczny niektórych form spółek w odniesieniu do mikroprzedsiębiorstw ***II Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie stanowiska Rady przyjętego w pierwszym czytaniu w sprawie przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Rady 78/660/EWG w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek w odniesieniu do mikropodmiotów (10765/1/2011 – C7-0323/2011 – 2009/0035(COD)) 150 P7_TC2-COD(2009)0035 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 13 grudnia 2011 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/.../UE zmieniającej dyrektywę Rady 78/660/EWG w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek w odniesieniu do mikropodmiotów 150
2013/C 168 E/38	Przepisy dotyczące zarządzania finansowego dla niektórych państw członkowskich doświadczających poważnych trudności w zakresie ich stabilności finansowej lub nimi zagrożonych ***I Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zmiany rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 w odniesieniu do niektórych przepisów dotyczących zarządzania finansowego dla niektórych państw członkowskich doświadczających poważnych trudności w zakresie ich stabilności finansowej lub nimi zagrożonych (COM(2011)0481 – C7-0218/2011 – 2011/0209(COD)) 151 P7_TC1-COD(2011)0209 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 13 grudnia 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 w sprawie zmiany rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 w odniesieniu do niektórych przepisów dotyczących zarządzania finansowego dla niektórych państw członkowskich doświadczających poważnych trudności w zakresie ich stabilności finansowej lub nimi zagrożonych 151
	Środa, 14 grudnia 2011 r.
2013/C 168 E/39	Instrument Pomocy Przedakcesyjnej ***I Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zmiany rozporządzenia Rady (WE) nr 1085/2006 ustanawiającego Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA) (COM(2011)0446 – C7-0208/2011 – 2011/0193(COD)) 152

P7_TC1-COD(2011)0193

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 14 grudnia 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 w sprawie zmiany rozporządzenia Rady (WE) nr 1085/2006 ustanawiającego Instrument Pomocy Przedakcesyjnej (IPA) 152

2013/C 168 E/40

Soki owocowe i niektóre podobne produkty przeznaczone do spożycia przez ludzi ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę Rady 2001/112/WE odnoszącą się do soków owocowych i niektórych podobnych produktów przeznaczonych do spożycia przez ludzi (COM(2010)0490 – C7-0278/2010 – 2010/0254(COD)) 153

P7_TC1-COD(2010)0254

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 14 grudnia 2011 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/.../UE zmieniającej dyrektywę Rady 2001/112/WE odnoszącą się do soków owocowych i niektórych podobnych produktów przeznaczonych do spożycia przez ludzi 153

2013/C 168 E/41

Stosowanie fosforanów i innych związków fosforu w detergentach piorących wykorzystywanych w gospodarstwach domowych ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 648/2004 w odniesieniu do stosowania fosforanów i innych związków fosforu w detergentach piorących wykorzystywanych w gospodarstwach domowych (COM(2010)0597 – C7-0356/2010 – 2010/0298(COD)) 154

P7_TC1-COD(2010)0298

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 14 grudnia 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2012 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 648/2004 w odniesieniu do stosowania fosforanów i innych związków fosforu w detergentach dla konsumentów przeznaczonych do prania i detergentach dla konsumentów przeznaczonych do automatycznych zmywarek do naczyń 154

2013/C 168 E/42

Porozumienie o partnerstwie w sektorze rybołówstwa pomiędzy UE i Marokiem ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Protokołu między Unią Europejską a Królestwem Maroka ustalającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Porozumieniu o partnerstwie w sektorze rybołówstwa pomiędzy Wspólnotą Europejską a Królestwem Maroka (11226/2011 – C7-0201/2011 – 2011/0139(NLE)) 155

2013/C 168 E/43

Mianowanie członka zarządu Europejskiego Banku Centralnego - B. COEURE

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2011 r. w sprawie zalecenia Rady dotyczącego mianowania nowego członka Zarządu Europejskiego Banku Centralnego (17227/2011 – C7-0459/2011 – 2011/0819(NLE)) 155

Czwartek, 15 grudnia 2011 r.

2013/C 168 E/44

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: FR/Renault

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2009/019 FR/Renault złożony przez Francję) (COM(2011)0420 – C7-0193/2011 – 2011/2158(BUD)) 157

ZAŁĄCZNIK 159

2013/C 168 E/45

Publiczny dostęp do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (przekształcenie) (COM(2008)0229 – C6-0184/2008 – 2008/0090(COD)) 159

P7_TC1-COD(2008)0090

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 15 grudnia 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2012 w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji określającego ogólne zasady i ograniczenia regulujące prawo dostępu do dokumentów instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii [Popr. 1] 160

ZAŁĄCZNIK 177

2013/C 168 E/46

Europejska Agencja ds. Bezpieczeństwa na Morzu ***I

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1406/2002 ustanawiające Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa na Morzu (COM(2010)0611 – C7-0343/2010 – 2010/0303(COD)) 178

P7_TC1-COD(2010)0303

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 15 grudnia 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2012 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1406/2002 ustanawiające Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa na Morzu ⁽¹⁾ 179

2013/C 168 E/47

Umowa o partnerstwie i współpracy między WE a Uzbekistanem oraz dwustronny handel wyrobami włókienniczymi

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Protokołu do Umowy o partnerstwie i współpracy między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Uzbekistanu, z drugiej strony, zmieniającego umowę w celu rozszerzenia postanowień umowy na dwustronny handel wyrobami włókienniczymi, mając na uwadze wygaśnięcie dwustronnej umowy dotyczącej wyrobów włókienniczych (16384/2010 – C7-0097/2011 – 2010/0323(NLE))... 195

Skróty i symbole

*	Procedura konsultacji
**I	Procedura współpracy: pierwsze czytanie
**II	Procedura współpracy: drugie czytanie
***	Procedura zgody
***I	Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie
***II	Procedura współdecyzji: drugie czytanie
***III	Procedura współdecyzji: trzecie czytanie

(Typ procedury zależy od podstawy prawnej zaproponowanej przez Komisję.)

Poprawki polityczne: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony kursywą i wytłuszczonym drukiem; symbol ■ sygnalizuje skreślenia.

Poprawki lub zmiany techniczne wprowadzone przez służby językowe: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony zwykłą kursywą; symbol || sygnalizuje skreślenia.

CENY PRENUMERATY w 2013 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 420 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	910 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL